

Stephen King - Hayatı Emen Karanlık
Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.
UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...
Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak
gördüğümüz sitemizdeki
tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine
istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla
ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma
ekran
vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi
formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik
karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görme engelliler için,
hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki
e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele" düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç
gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük
esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği
sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin
istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya
kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz.
Aksi kullanımdan doğabilecek tüm yasal sorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin
amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.
www.kitapsevenler.com
web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek
ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.
Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi,
bilginin de paylaşıldıkça
pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap
okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve
yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.
Bilgi paylaşmakla çoğalır.
Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yer alan "EK
MADDE 11" : "ders
kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat
eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa
hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya
üçüncü bir kişi tek nüsha olarak
ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi
kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braille alfabesi ve benzeri
formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi
bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir." Bu nüshalar hiçbir
şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve
kullandırılmaz.
Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin
bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir.
Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne
mutlu ki, bir görme
engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu
sevinci paylaşabilmek
tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı
tarayıp,
kitapsevenler@gmail.com
Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Stephen King - Hayatı Emen Karanlık
Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki

tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran

vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik

karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç

gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük

esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin

istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbirşekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz.

Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com

web sitesinin amacıgörme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça

pekişeceğine inanıyorum.Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.

Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

MADDE 11" : "ders

kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaçgüdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak

ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail alfabeti ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz.

Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir.

Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek

tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı

tarayıp,

kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

Stephen King - Hayatı Emen Karanlık

Stephen King

HAYATI EMEN KARANLIK

ISBN 975 - 405 - 208 - 5 90-34 -y -0131 -10

Kitabın Orijinal Adı THE DARK HALF

Yayın Hakları (c) STEPHEN KING

KESİM AJANSI ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Kapak Resmi ŞAHİN KARAKOÇ

Kapak Düzeni FATMA BOZKURT

Kapak Filmi KOMBİ GRAFİK

Dizi - Baskı ALTIN KİTAPLAR BASIMEVİ 1. BASIM / KASIM 1990

Bu kitabın her türlü yayın hakları

Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince

Altın Kitaplar Yayınevi'ne aittir.

Adres Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı Cağaloğlu – İstanbul Tel: 522 40 45 - 526 80 12

Bu Kitap www.kitapsevenler.com sitesi için Taranmıştır.

e-posta Adresimiz kitapsevenler@gmail.com

Stephen King

HAYATI EMEN KARANLIK

TÜRKÇESİ:

Gönül Suveren

Yazarın Yayınevimizde Çıkan Kitapları

HAYVAN MEZARLIĞI

GÖZ

KUJO (tükendi)

KORKU AĞI (tükendi)

KUŞKU MEVSİMİ (tükendi)

ÇAĞRI (tükendi)

CHRISTIE (tükendi)

MAHŞER (tükendi)

«O» (tükendi)

SİS

TEPKİ

MEDYUM

SADİST (tükendi)

ŞEFFAF

CESET

AZRAİL KOŞUYOR (tükendi)

HAYALETİN GARİP HUYLAR]

KARA KULE

GİRİŞ

Machine, «Doğra onu,» dedi. «Ben burada durmuş seyrederken onu doğrayıver. Kanın aktığını görmek istiyorum. Bunu bana ikinci kez söyletme.»

George Stark'ın Machine'in Yöntemi adlı kitabından.

İnsanların yaşamları... yani o basit fiziksel yaşamları değil de gerçek yaşamları... değişik zamanlarda başlar. Thad Beaumont'un gerçek yaşamı da 1860'da başladı. New Jersey'de Bergenfield kentinin Ridgedway semtinde doğmuş ve büyümüştü. O yıl Thad'ın başından iki olay geçti. Bunlardan birincisi yaşamını

biçimlendirdi. İkincisi ise neredeyse hayatına son veriyordu. Thad Beaumont o sırada on bir yaşındaydı.

O yıl Yeni Yetişen Amerikan Gençleri dergisinin desteklediği yazı yarışmasına kısa bir öyküyle katıldı. Haziran ayında derginin editörlerinden bir mektup geldi ona. Thad'ın öykü dalında mansiyon kazandığı bildiriliyordu. Ayrıca jürinin ona ikincilik ödülünü vermek istediği ama başvurusundan ancak iki yıl sonra gerçek bir «Yeni Yetişen Genç» sayılabileceği açıklanmaktaydı. Ama aynı

zamanda editörler, «'Marty'nin Evinin Dışında' adlı öykünüz olağanüstü

olgunlukta bir eser,» diyorlardı. «Bu nedenle sizi kutlamalıyız.»

İki hafta sonra dergiden mansiyon belgesi geldi. Kaybolmaması için taahhütlü

yollamışlardı hem de! Sertifikanın üzerine Thad'ın adını Eski İngilizce harflerle yazmışlardı. Bu harfler öyle kıvrımlı bükülmüştü ki, çocuk adını

zorlukla okuyabilirdi. Belgenin altında sarı yaldızlı bir mühür de vardı. Buna derginin amblemi basılmıştı: «Jitterbug» yapan kısacık saçlı bir delikanlıyla buklelerini at kuyruğu biçiminde bağlamış bir kız.

Annesi, çok sakar olan ve bazen kendi iri ayağına bile takılıp düşen, sessiz ve ciddi Thad'ı göğsüne bastırarak öpücüklerle boğdu.

Ama belge Thad'ın babasını etkilemedi bile. Adam gömüldüğü koltuğun derinliklerinden, «Madem o kahrolasınca şey o kadar iyiydi,» diye homurdandı.

«Neden biraz para vermediler?»

«Glen...»

«Neyse, neyse! Belki bizim Ernest Hemingway onu mıncıklaman sona erdiği zaman bana bir bira getirir.»

Thad'ın annesi başka bir şey söylemedi. Ama derginin mektubuyla mansiyon belgesini, kendi cep harçlığını harcayarak çerçeveletti ve çocuğun odasına, karyolanın başucuna astı. Artık akrabalar ya da başka konuklar geldikleri zaman onları Thad'ın odasına götürerek belgeleri gösteriyor, «Oğlum ileride büyük bir yazar olacak,» diyordu. «Her zaman onun büyük bir adam olacağını sezdim.» Bütün bunlar Thad'ı utandırıyor ama annesini çok sevdiği için bir şey söyleyemiyordu.

Thad, utanç duysun duymasın, sonunda annesinin kısmen haklı olduğuna karar verdi. Kendisinde büyük bir yazar olmasını sağlayacak niteliklerin bulunup bulunmadığını bilmiyordu. Ama ne olursa olsun, bir tür yazar olacaktı. Olmaması

için bir neden var mıydı? Bu işi başarabiliyordu. Daha da önemlisi, yazı yazmak ona büyük bir zevk vermesiydi. Sözcükler uygun düştüğü zaman kendinden geçiyordu âdeta. Her zaman teknik bir nedenle parasını ondan esirgeyecek de değillerdi herhalde. Sonsuza dek on bir yaşında kalmayacaktı ki.

1960'da Thad'ın başından geçen ikinci önemli olay ağustos ayında başladı.

Çocuğun başı ağrıyordu. Önceleri bu ağrılar o kadar şiddetli değildi. Ama eylülün başlarında okul yeniden açıldığı sırada, Thad'ın şakakları ve alnında pusuda bekleyen hafif sancılar iğrenç ve korkunç bir ıstırap maratonuna dönüştü.

Çocuk bu ağrıların pençesinde kıvranmaya başladığı zaman karanlık odasında yatıp ölümü beklemekten başka bir şey yapamıyordu. Eylülün sonlarına doğru ise gerçekten ölmeyi istemeye başladı. Ekimin ortalarında ıstırabı öylesine arttı

ki, artık ölmeyeceğinden korkmaya başladı.

Bu korkunç baş ağrılarının başlayacağını sadece Thad'ın duyabildiği hayali bir ses haber veriyordu. Uzarlarda öten binlerce kuşun cıvıltısına benzeyen bir ses.

Bazen serçe olduklarını düşündüğü bu kuşları hemen hemen görebildiğini sanıyordu. İlkbahar ve güz mevsimlerinde yaptıkları gibi telefon tellerine ve damlara üşüşüyorlardı.

Annesi Thad'ı Dr. Seward'a götürdü.

Dr. Seward çocuğun gözlerine oftalmoskople baktı, sonra da başını salladı.

Perdeleri kapayarak tavandaki lambayı söndürdü. Thad'a muayene odasının duvarlarındaki beyaz yere bakmasını söyledi. Çocuk gözlerini oraya diktiği zaman elfenerini yakıp söndürerek duvarda parlak ışıktan daireler oluşturdu.

«Kendini bir tuhaf hissediyor musun, oğlum?»

Thad, «Hayır,» der gibi başını salladı..

«Başın dönmüyor mu? Kendini bayılacakmış gibi hissetmiyor musun?»

Thad tekrar başını salladı.

«Burnuna bir koku geliyor mu? Çürümüş meyva ya da yanan paçavralarınkine benzer bir koku?»

«Hayır.»

«Ya senin şu kuşlar? Belirip kaybolan ışığa bakarken kuş sesleri duydun mu?»

Thad şaşkın şaşkın, «Hayır,» dedi.

Thad'ı daha sonra bekleme odasına gönderdikleri zaman babası, «Sinir bu,» diye fikrini açıkladı. «Bu kahrolasıca çocuk bir sinir yumağı!»

Dr. Seward, Beaumont'lara, «Bence migren bu,» dedi. «O yaşta bir çocuk için olağanüstü bir şey. Ama yine de duyulmamış bir olay sayılmaz. Ve oğlunuz biraz... fazla heyecanlı.»

Shayla Beaumont biraz da takdirle. «Gerçekten öyledir,» diye cevap verdi.

«Eh.. Belki ileride migrenin tedavisi bulunur. Korkarım şimdilik ağrılara katlanmaktan başka çaresi yok.»

Glen Beaumont, «Evet,» dedi. «Biz de onunla birlikte katlanacağız.»

Cadılar Bayramından dört gün önce Shayla Beaumont her sabah Thad'la birlikte okul otobüsünü bekleyen çocuklardan birinin haykırmaya başladığını işitti.

Mutfağın penceresinden baktı. Oğlu garaja giden bahçe yolunda yerde yatıyor, bütün vücudu

sarsılıyordu. Yemek kutusu yanında duruyordu. Meyva ve sandviçler asfalta dökölüp yola saçılmışlardı. Kadın dışarı fırlayarak diğer çocukları

oğlunun yanından uzaklaştırdı. Sonra da çaresiz bir halde Thad'ın başına dikildi. Ona dokunmaya korkuyordu.

Eğer Bay Reed'in kullandığı büyük sarı otobüs biraz daha geç gelseydi, belki de Thad orada garaja giden yolun başında can verecekti. Ama Bay Reed, Kore Savaşına sağlık görevlisi olarak katılmıştı. Thad dili boğazını tıkadığı için neredeyse boğulup ölecekti. Neyse Bay Reed çocuğun başını geriye iterek solunum borusuna hava girmesini sağladı. Thad'ı ambulansla Bergenfield Hastanesine götürdüler.

Onu tekerlekli sedyeyle içeri soktukları sırada, Hugh Pritchard adlı bir doktor da acil yardım bölümündeydi. Sadece bir rastlantıydı orada bulunması. Pritchard bir arkadaşıyla kahve içiyor ve karşılıklı golfle ilgili yalanlar uyduruyorlardı. Aslında Hugh Pritchard New Jersey eyaletinin en büyük sinir doktoru sayılıyordu.

Pritchard röntgen alınmasını emretti ve filmleri inceledi. Onları Beaumont'lara göstererek karı kocadan özellikle sarı mumlu kalemle daire içine aldığı belirsiz bir gölgeye bakmalarını istedi..

«Bu... nedir bu?» diye sordu.

Glen Beaumont, «Biz nereden bilelim?» dedi. «Kahretsin! Doktor sizsiniz.»

Pritchard alaycı bir tavırla, «Öyle,» diye doğruladı.

Glen açıkladı. «Karım nöbet geçirdiğini söyledi.»

Dr. Pritchard, «Kriz geçirdiğini kastediyorsanız, bu doğru,» dedi. «Ama demek istediğiniz sara nöbetiyse böyle bir şey olmadığından hemen hemen eminim.

Oğlunuzunki kadar ciddi bir nöbetin grand mal olması gerekirdi. Oysa Thad, Litton Işık Testine hiçbir tepki göstermedi. Hatta oğlunuzun şiddetli türden sarası olsaydı, bir doktorun bu gerçeği size açıklamasına da gerek kalmazdı.

Televizyon ekranındaki görüntüler titreştikleri zaman oğlunuz oturma .odasında halının üzerinde yuvarlanırdı.»

Shayla çekine çekine sordu. «O halde Thad'ın nesi var?»

Pritchard ışıklı cama iliştirilmiş olan röntgen filmine döndü tekrar. Cevap olarak da, «Bu nedir?» diyerek yine etrafı çizilmiş o yere parmağını vurdu. «Baş

ağrılarının birdenbire başlaması ve Thad'ın daha önce hiç kriz geçirmemiş olması

belirli bir sonuca varmama yol açıyor. Bence oğlunuzun beyinde tümör var.

Herhalde daha küçük. Ve habis olduğunu da pek sanmıyorum.»

Glen Beaumont doktora sert sert baktı. Karısı ise yanında durmuş, sessizce ağlıyordu. Böyle sessizce ağlamayı kocasının yıllarca süren eğitimi sayesinde öğrenmişti. Glen yumruklarını hızla indirir ve insanın canını yakardı. Ama vuruşlarının hemen hemen hiç izi kalmazdı. Ve Shayia on iki yıl süren sessiz kederden sonra herhalde isteseydi bile gürültülü ağlayamazdı.

Glen o her zamanki nezaket ve inceliğiyle, «Bütün bunlar çocuğun beynini doğrayacağınız anlamına mı geliyor?» diye sordu.

«Ben bunu pek de böyle ifade etmezdim. Ama bence bir araştırma ameliyatının yapılması gerekiyor.» Doktor, eğer Tanrı varsa, diye düşündü. O zaman neden bu adam gibilerinin sayısı çok fazla? Etrafta dolaşıyor ve pek çok insanın kaderlerini ellerinde tutuyorlar. İşte bunun nedenini düşünmeyi bile istemiyorum.

Glen uzun birkaç dakika süresince hiç sesini çıkarmadı. Başını eğmiş, düşünceli düşünceli kaşlarını kaldırmıştı. Sonunda kafasını kaldırdı ve kendisini en çok düşündüren o soruyu sordu.

«Bana gerçeği söyleyin, doktor... bütün bunlar bana kaç malolacak?»

O şeyi önce ameliyathane hemşiresi gördü.

Kadının tiz çılgılığı ameliyathanede sarsıcı bir etki yaptı. O ana dek geçen on beş dakikalık sürede sadece Dr. Pritchard'ın mırıltıyla verdiği emirler, hastanın yaşamasını sağlayan makinenin hışırtısı ve Negli testeresinin kısa süren tiz iniltisi duyulmuştu.

Hemşire sendeleyerek geriledi, içine hemen hemen yirmi dört aletin düzgünce dizilmiş olduğu tekerlekli bir Ross tepsisine çarparak devirdi. Tepsi fayans döşeli yere çarparken şangırtı etrafta yankılandı. Bunu hafif şingırtılar izledi.

Başhemşire, «Hilary!» diye bağırdı. Sesinde hem şaşkınlık vardı, hem de şok.

Hatta bir an nerede olduğunu unutarak yeşil gömleğinin eteklerini uçura uçura kaçmaya çalışan kadına doğru bir adım atacakmış gibi oldu.

Operatöre yardım eden Dr. Albertson terlikli ayağıyla başhemşirenin bacağına vurdu. «Lütfen nerede olduğunuzu hatırlayın.»

«Peki, doktor.» Başhemşire hemen döndü. Gürültüyle açılan kapıya doğru bile bakmadı. Hilary rayından çıkmış bir lokomotif gibi sesler çıkararak dışarı

fırladı.

Albertson, «Aletleri sterilizatöre koyun,» dedi. «Hemen. Çabuk.»

«Peki, doktor.» Başhemşire aletleri toplamaya başladı. Soluk soluğaydı.

Şaşaladığı ama kendini toparladığı belliydi.

Dr. Pritchard bütün bu olanların farkında değilmiş gibiydi. Büyük bir ilgiyle Thad Beaumont'un kafatasında açılmış olan deliğe bakıyordu.

«İnanılacak gibi değil,» diye mırıldandı. «Hiç de inanılacak gibi değil. Bu vaka tam kitaplara geçecek gibi. Eğer kendi gözlerimle görmeseydim...»

Sonra sanki sterilizatörün hışırtısı daldığı düşüncelerden uyanmasına neden oldu. Başını kaldırarak Dr. Albertson'a baktı. Sertçe, «Emme aygıtını

istiyorum,» diyerek başhemşireye bir göz attı. «Ya siz ne yapıyorsunuz? Pazar ekindeki bilmeceyi mi çözüyorsunuz? O aletleri hemen getirin!»

Başhemşire yeni bir tepsiye koyduğu aletlerle yaklaştı.

Pritchard, Albertson'a, «Emme aygıtını istiyorum, Lester,» diye yineledi.

«Hemen. Ondan sonra sana hilkat garibelerinin teşhir edildikleri kasaba panayırları dışında hiçbir yerde göremeyeceğin bir şeyi göstereceğim.»

Albertson başhemşirenin yolunun üzerinde olmasına aldırmayarak tekerlekli emme tulumbasını getirdi. Kadın geriye doğru sıçradı ama alet tepsisini ustalıkla tutuyordu.

Pritchard narkozcuya baktı. «Tansiyonu iyi olmalı. Bütün istediğim bu.»

«Durum iyi, doktor. Bir-sıfır-beş ve altmış-sekiz. Çok da düzenli.»

«Eh, annesi ameliyat masasındakinin yeni William Shakespeare olduğunu söylüyor.

Onun için bu iyi durumun devamını sağlayın. Lester, şu kanı emdir. Şu lanet olasıca şeyle çocuğu gıdıklıyor musun, ne?»

Albertson emme aygıtını çalıştırarak kanları aldı. Monitör -aygıt sürekli olarak tekdüze ama insanın içini rahat ettirecek bir biçimde «bip bip» diye bir ses çıkarıyordu. Sonra Albertson soluğunu tuttu. Sanki biri midesinin yukarısına bir yumruk indirmişti.

«Ah, Tanrım! Tanrım, Tanrım!» Albertson bir an irkilerek geriledi. Sonra da sokulup eğildi. Bağa çerçeveli gözlüğünün arkasında gözleri birdenbire ani bir merakla irileşmişti. «Nedir bu?»

Pritchard, «Onun ne olduğunu gördüğünü sanıyorum,» dedi. «Sadece insanın ona alışması gerekiyor. Bunun için de bir saniye yeterli. Bu tür vakaları kitaplarda okumuştum. Ama böyle bir şeyi göreceğimi hiç sanmıyordum.»

Thad Beaumont'un beyni dev şeytan minaresinin dış kenarı rengindeydi. Hafif pembemsi orta koyulukta bir gri.

Beynin düzgün dış zarından bir tek iyi gelişmemiş, kör göz çıkmıştı. Beyin hafifçe, kalp gibi atıyordu. Göz de öyle. Bu yüzden de insana sanki biri göz kırpmaya çalışıyormuş gibi geliyordu. Hemşireyi ameliyathaneden kaçırın da buydu. Bu göz kırpması.

Albertson tekrar, «Tanrım, bu nedir?» diye sordu.

Pritchard, «Hiçbir şey değil,» dedi. «Belki bir zamanlar yaşayan, soluk alan bir insanın bir parçasıydı. Ama şimdi bir hiç. Tabii bir dert olması dışında. Ve bu bizim başa çıkabileceğimiz bir dert.»

Narkozcu Dr. Loring, «Bakmama izin var mı, Dr. Pritchard?» diye sordu.

«Tansiyon hâlâ düzenli mi?»

«Evet.»

«O halde bakın. Bu ileride torunlarınıza anlatacağınız bir olay. Ama çabuk olun.»

Loring, Thad'ın beynine bakarken Pritchard da Albertson'a döndü. «Negli testeresini istiyorum. Deliği biraz daha genişleteceğim. Ondan sonra da mille biraz araştırma yapacağım. Bilmiyorum, tamamını kesip çıkarabilecek miyim... Ama mümkün olduğu kadarını alacağım.»

Ameliyathane hemşiresinin yerini almış olan Les Albertson, Pritchard yeni sterilize edilmiş cerrah milini istediği zaman aleti onun. eldivenli ovucuna vurarak bıraktı. Operatör şimdi usulca Bonanza dizisinin müzik temasını

mırıldanıyordu. Çabucak, adeta çaba harcamadan yarayı araştırdı. Arada sırada milin ucuna takılı olan ve dişçilerinkine benzeyen küçük aynaya bir göz atıyordu. Daha çok, dokunma duyusuyla hareket etmekteydi. Albertson sonradan,

«Hayatım boyunca elyordamıyla yapılan böyle heyecan verici bir ameliyat görmedim,» diyecekti.

Doktorlar gözden başka bir burun kanadı parçası, üç tırnak ve iki de diş

buldular. Dişlerden birinde küçük bir çürük vardı. Göz, Pritchard iğne-neşterle delip kesinceye kadar kalp gibi atmasını sürdürdü. Sanki yine biri göz kırpmaya çalışıyordu. İlk yoklamadan son kesmeye kadar bütün .ameliyat sadece yirmi yedi dakika sürdü. Beş et parçası Thad'ın traş edilmiş kafasının yanındaki Ross tepsisinde duran paslanmaz çelik kaba ıslak ıslak şapırdayarak atıldı.

Sonunda Pritchard, «Hepsi tamam sanırım,» dedi. Bütün bu yabancı doku birbirlerine ilkel ganglionlarla bağlıymış gibi gözüküyordu.. Başka parçacıklar varsa bile hepsini öldürmüş olmamız ihtimali güçlü.

Loring şaşkın şaşkın, «Ama... bu nasıl olur?» diye sordu. «Çocuk hâlâ yaşadığına göre? Yani bütün bunlar onun parçaları değil mi?»

Pritchard tepsiyi işaret etti. «Çocuğun kafasında bir göz, birkaç diş ve tırnak bulduk. Ve siz onların

hastanın bir parçası olduklarını düşünüyorsunuz öyle mi?

Çocuğun tırnakları eksik mi? Bakmak ister misiniz?»

«Ama kanser bile hastanın kendi...»

Pritchard narkozcuya sabırla, «Bu bir kanser vakası değil,» dedi. Konuşurken elleri hâlâ işiyle ilgileniyordu. «Annenin bir tek çocuk dünyaya getirdiği doğum vakalarının çoğunda aslında bebek yaşamına ikiz olarak başlar, dostum. Hatta oran hemen hemen onda ikiye varabilir. Bu durumda... diğer cenine ne olur? Güçlü

olan zayıfı içine alır.»

Loring, «İçine mi alır?» diye bağırdı. «Yani ikizini yer mi?» Rengi biraz uçmuş

gibiydi. «Şimdi rahimdeki bir yamyamlık olayından mı söz ediyoruz?»

«Buna istediğiniz adı verebilirsiniz. Bu tür vakalara sık rastlanıyor. Tıp konferanslarında sözünü ettikleri sonargram aygıtını geliştirdikleri takdirde böyle olayların ne dereceye kadar yaygın olduklarını anlayabileceğiz. Ama bu tür vakalar sık görülsünler ya da görülmesin, bugün karşılaştığımız çok daha ender rastlanan bir olay. Bu çocuğun ikizinin bir kısmı diğeri tarafından tümüyle emilememiş. Ve sonunda kendini Thad'ın alın lobunda bulmuş. Hastanın vücudunun başka bir yerinde de olabilirdi. Barsaklarında, dalağında, omuriliğinde.

Herhangi bir yerinde. Genellikle bu durumlarla daha çok patoloji uzmanları

karşılaşır. Otopsi sırasında böyle şeyler, görürler. Ama ben yabancı bir dokunun ölümüne neden olduğu bir vaka hiç duymadım.»

Albertson, öğrenmek istedi. «Peki burada ne oldu?»

«Bir şey, bir yıl önce herhalde mikroskopla bile kolay görülemeyecek bu doku yığınının yeniden canlanmasına neden oldu. Ortadan kaldırılan ikizin gelişme saatinin Bayan Beaumont'un doğum yapmasından en aşağı bir ay önce tümüyle durmuş

olması gerekirdi. Ama nasıl olduysa bir şey bu saati yeniden kurdu. Ve o lanet olasıca nesne tekrar çalışmaya başladı. Olanların esrarlı bir yanı yok. Sadece kafa içindeki baskı bile çocuğun buraya getirilmesine neden olan baş ağrıları ve ihtilaçların başlaması için yeterliydi.»

Loring usulca, «Evet,» dedi. «Ama bu neden oldu?»

Pritchard başını salladı. «Bundan otuz yıl sonra golf vuruşlarından daha fazla çaba harcanmasını gerektiren şeylerle ilgilendiğim takdirde siz de bu soruyu bana tekrar sorarsınız. Belki o zaman bir cevap bulabilirim. Ben şu anda sadece şu kadarını biliyorum: Ender rastlanılan bir tümörün yerini buldum ve onu aldım.

Ve bir mesele çıkmadığı takdirde çocuğun annesiyle babasının da sadece bu kadarını bilmeleri yeterli

olur. Thad'ın babası öyle zeki bir adam değil. Ona on bir yaşındaki oğluna aslında kürtaj yaptığımı anlatamam. Haydi, artık yarayı

kapatalım, Les.» Sonra başhemşireye dönerek aklına yeni gelmiş gibi nazık bir tavırla ekledi. «Buradan kaçan o gülünç budalanın kovulmasını istiyorum. Lütfen bunu not edin.»

«Peki, doktor.»

Thad Beaumont ameliyattan dokuz gün sonra hastaneden çıktı. Vücudunun sol tarafı

birçok hareketine engel olacak kadar güçsüzdü, bu durum hemen hemen altı ay sürdü. Çok yorgun olduğu zamanlarda arasıra gözlerinin önünde acayip ışıklar belirip kayboluyordu. Bunlar oldukça düzenliydiler de.

Annesi Thad'a armağan olarak eski bir yazı makinesi almıştı. Çocuk o çakıp sönen ışıkları en çok yatmadan önce, yazı makinesinin üzerine eğilerek fikrini uygun biçimde açıklamaya çalışırken ya da yazdığı öyküde hangi yeni olaya yer vermesi gerektiğini düşünürken görüyordu. Sonunda bu da geçti. O korkunç, hayali cıvıltıları, uçuşan yüzlerce serçenin sesini ameliyattan sonra hiç duymadı.

Thad yazı yazmayı sürdürdü. Gitgide güven kazanıyor ve yeni yeni gelişen üslubunu cilalıyordu. İlk öyküsünü gerçek yaşamının başlamasından altı yıl sonra Yeni Yetişen Amerikan Gençleri dergisine sattı. Ondan sonra da bir daha dönüp geriye bakmadı.

Thad de, annesiyle babası da çocuk on bir yaşındayken beyninin alın lobundan habis olmayan bir ur alındığını sanıyorlardı. Thad olayı düşündüğü zaman sadece kendi kendine, yaşadığım için şanslıyım, diyordu. (Yıllar geçerken o olayı daha ender anımsamaktaydı zaten.)

Tıbbın henüz ilkel olduğu o günlerde beyin ameliyatı geçiren hastaların çoğu ölüyordu.

I

AHMAK DOLMASI

Machine uzun ve güçlü parmaklarıyla kâğıt ataşlarını ağır ağır, dikkatle düzeltti. Halstead'in arkasında duran adama, «Onun başını tut, Jack,» dedi.

«Lütfen sıkıca tut.»

Jack Rangely iri elleriyle kafasını yanlardan kavrayarak sıkıca tutarken, Halstead de Machine'in ne yapmak istediğini anladı. Haykırmaya başladı.

Çılgınlıkları terkedilmiş ambarda çınlayarak yankılandı. O geniş bomboş yer doğal bir ampflikatör görevi yapıyordu. Halstead açılış gecesi için hazırlanan bir opera şarkıcısıydı sanki.

Machine, «Ben geri geldim,» dedi. Halstead gözlerini sımsıkı yumdu. Ama bunun bir yararı olmadı. Kısa çelik tel sol kapaktan kolaylıkla girerek alttaki göz küresini deldi. Patlamayı andıran hafif bir ses duyuldu. Jelatinimsi, yapışkan bir sıvı dışarı sızmaya başladı. «Ben ölümden döndüm. Ama senin

hiç de beni gördüğüne sevinmiş gibi bir halin yok. Seni nankör köpek!»

George Stark'ın Babil'e Giderken adlı eserinden.

Bir

İnsanlar Konuşur

People dergisinin 23 Mayıs sayısı diğerlerinden pek farklı değildi. Kapağı o haftanın «Artık Ölmüş Olan Ünlü»sü süslüyordu. Üzerinde kokain ve benzer başka uyuşturucular bulunduğu için tutuklanan ve hapishanedeki hücrelerinde kendini asan bir rock and rol yıldızıydı. Derginin içi ise her zamanki gibi çeşit çeşit yazıyla doluydu. Nebraska'nın o ıssız batı bölgesinde işlenen ve esrarı bir türlü çözülemeyen dokuz seks cinayeti. «Doğal besin» konusunda öncülük ederken, çocuklara porno filmleri çevirttiği için yakalanan bir adam. İsa'nın büstüne benzeyen bir kabak yetiştirmiş olan Maryland'li bir ev kadını. Tabii bu kabağa loş bir odada gözlerinizi kısarak bakmanız gerekiyordu, o da başka. New York Bisiklet Maratonuna katılmaya hazırlanan yarı felçli, cesur bir kız.

Hollywood'da bir boşanma. New York'ta bir sosyete düğünü. Kalp krizi geçirdikten sonra iyileşmeye başlayan bir güreşçi. Yeni usul nafaka isteyen metresinin açtığı davada kendini savunmaya çalışan bir komedyen.

Amerika'nın bir numaralı eğlendirici ve eğitici dergisinin yine eğlendirici ve eğitici sayısının otuz üçüncü sayfasında etkileyici, anlamlı ve iğneli bir başlık vardı: BİYO.

Thad Beaumont karısı Liz'e, «People dergisi hemen konuya girmekten hoşlanır,»

dedi. Karı koca mutfak masasının başında yan yana oturmuş, yazıyı ikinci kez okuyorlardı. «BİYO. Eğer BİYO'yu istemiyorsan o zaman da BAŞI DERTTE bölümüne geçebilir ve Nebraska'nın derinliklerinde temizlenen kızları okursun.»

Liz Beaumont, «Bu konuyu düşündüğün zaman hiç de komik olmadığını anlıyorsun,»

diye cevap verdi. Sonra da sıktığı yumruğuna doğru kıkır kıkır gülerken sözlerinin etkisini sildi.

Thad, «Evet belki komik değil,» dedi. «Ama gerçekten acayip.» Sonra yazıya ayrılmış olan sayfaları tekrar karıştırdı. O sırada alnının yukarısındaki beyaz yara izini dalgın dalgın ovuşturuyordu.

Bütün People BİYO'larında olduğu gibi bunda da resimden çok yazıya yer ayrılmıştı.

Liz, «Bu işe kalkıştığın için pişman mısın?» diye sordu. Bir yandan da ikizlerin odasına kulak kabartıyordu. Ama çocukların o ana kadar sesleri çıkmamıştı. Birer melek gibi mışıl mışıl uyuyorlardı.

Thad, «Bir kere» dedi. «Bu işe ben kalkışmadım. Bunu biz birlikte yaptık.

Birimiz ikimiz, ikimiz birimiz için. Unuttun mu?» Yazının ikinci sayfasındaki fotoğrafa parmağını vurdu. Bunda Liz kâğıt takılı yazı makinesinin başında oturan Thad'a içi çikolatalı kekle dolu bir

tepsiyi uzatıyordu. Yazı

makinesindeki kâğıtta yazı var mıydı, varsa neydi bu? İşte bunu anlamak imkânsızdı. Ama yazının okunamaması herhalde daha iyiydi. Çünkü saçmasapan sözcüklerdi bunlar. Yazı yazmak Thad için her zaman zor olmuştu. Bunu seyircilerin önünde yapması olanaksızdı. Hele seyircilerden biri People dergisinin fotoğrafçısı olduğu zaman. Yazı yazmak George için çok daha kolay olmuştu. Ama Thad Beaumont için bu kahrolasınca iş pek zordu. Yazmaya çabaladığı

ve bazen de bunu başardığı sırada Liz ona hiç yaklaşmazdı. Çikolatalı" kek bir yana ona telgraf bile getirmezdi.

«Evet, ama...»

«İkincisi...»

Thad fotoğrafa bir göz attı yine. Liz ona kekleri uzatıyor, kendisi de karısına bakıyordu. İkisi de gülüyorlardı. Gülüşleri hoş olmakla birlikte, gülümseme gibi önemsiz şeyler konusunda bile dikkatli davranan bu insanların suratlarında bir tuhaf kaçırıyordu.

«İkincisi ne?»

Thad, ikincisi vaktiyle Ulusal Kitap Ödülüne aday gösterilmiş bir yazarla karısının birbirlerine iki sarhoş gibi gülümsemeleri gerçekten komik, diye düşündü. Artık kendini tutamayacaktı. Gürültülü bir kakhaha attı.

«Thad, ikizleri uyandıracaksın.»

Genç adam kakhahalarını tutmaya çalıştıysa da başaramadı. «İkincisi, bir çift ahmağa benziyoruz ama buna aldırıldığım da yok.» Karısına sıkıca sarılarak boynunun aşağısındaki çukur yeri öptü.

Diğer odada önce William, sonra da Wendy ağlamaya başladı.

Liz kocasına sitemle bakmaya çalıştı ama yapamadı. Thad' in güldüğünü duymak harika bir şeydi. Çünkü pek gülmezdi. Kocasının kakhahasının Liz için değişik ve yabancı bir sevimliliği vardı. Thad Beaumont öyle sık sık gülen bir insan değildi.

Thad, «Suç bende,» dedi. «Onları getireyim.» Ayağa kalkarken bir masaya çarptı, az kalsın deviriyordu. Sevecen ye uysal bir adamdı ama garip bir sakarlığı

vardı. Çocukluğundaki Thad hâlâ içinde bir yerde yaşıyordu.

Uz masanın ortasına koyduğu çiçek dolu sürahiyi yere düşmeden önce yakaladı.

«Aman, Thad!» dedi. Ama sonra o da gülmeye başladı.

Genç adam tekrar yerine oturdu. Karısının elini avuçlarının arasına alarak şefkatle okşadı. «Dinle, bebeğim, sence bu önemli mi?»

Liz, «Hayır,» diye mırıldandı. Biran, ama beni endişelendiriyor, demeyi düşündü.

Halimiz biraz gülünç olduğu için değil. Neden... Şey, nedeni bilmiyorum. Sadece bu beni biraz endişelendiriyor, işte o kadar.

Genç kadın bunları düşündü ama söylemedi. Thad'ın güldüğünü görmek çok güzel bir şeydi. Kocasının elini bir an tutup sıktı. «Hayır. Önemli değil, Thad. Bence bu çok eğlenceli. Reklamın 'Altın Köpek' bakımından yararı olacaksa, daha da iyi.

Tabii o lanet olasıca şeyi tamamlamaya ciddi bir biçimde karar verdiğin zaman.»

Ayağa kalktı.

Thad onu izleyecekken kadın omuzlarına bastırdı. «Çocukları bir dahaki sefere sen getirirsin. Bilinçaltının sürahimi paramparça etmekle ilgili dürtüleri sona erinceye kadar burada oturmanı istiyorum.»

Thad, «Peki,» diyerek gülümsedi. «Seni seviyorum, Liz.»

«Ben de seni seviyorum.» Genç kadın ikizleri getirmeye gitti. Thad Beaumont da tekrar kendi BİYO'sunu karıştırmaya başladı.

People'daki yazıların çoğunun tersine Thaddeus Beaumont' un BİYO'su tam sayfa bir fotoğrafla başlamıyordu. Resim sayfanın dörtte birinden bile küçüktü ama yine de hemen dikkati çekiyordu. Çünkü olağanüstü şeyleri anında farkedenden bir mizampajcı resmi kara bir çerçeveye almıştı. Resimde Thad'la Liz bir mezarlıktaydılar. Adamın elinde bir kürek, Liz'de de bir kazma vardı.

Yanlarında, içinde yine mezarlıkla ilgili araç ve gereçler bulunan bir elarabası

duruyordu. Mezarın üzerine ise birkaç çiçek buketi yerleştirilmişti. Ancak taşın üzerindeki yazı yine de kolaylıkla okunuyordu.

GEORGE STARK

1975 -1988

Pek de İyi Bir İnsan Değildi.

(Tarihlere göre ölü yeni yetişen bir çocuk olmalıydı.) Ama bu iki yalancı

mezarıcı duruma ve bulundukları yere hiç de uymayan tavırlarla yeni mezarın üzerinden uzanmış, el sıkışıyor ve gülüyorlardı.

Tabii aslında mahsus böyle poz vermişlerdi. Yazıyı süsleyen bütün fotoğraflar için de aynı şey söylenebilirdi. Ölünün gömülmesi, tepsi dolusu kek. Thad'ın ıssız Ludlow ormanında -sözümüne «ilham arayarak»- bir bulut gibi yalnız başına dolaşırken çekilen resmi. Garip bir durumdu bu. Liz hemen hemen son beş yıldır süpermarketten People dergisi alıyordu. İkisi de dergiyle alay

ediyorlardı ama yine de akşam yemeğinde karıştırıyorlardı. Ya da okunacak iyi bir kitap bulamadıkları zaman tuvalette. Thad zaman zaman derginin neden başarılı olduğunu düşünüyordu. People'ın garip bir biçimde ilgiyi çekmesinin nedeni ünlülere fazla meraklı olması mıydı? Yoksa mizanpajdan mıydı? O büyük siyah beyaz fotoğraflar, iri yazı, basit cümlelerden oluşan makaleler... Ama fotoğrafların dikkatle sahnelenip sahnelenmediklerini hiçbir zaman düşünmemişti.

Foto muhabiri Phyllis Myers adında bir kadındı. Thad'la Liz'e çocuk tabutları

içinde yatan oyuncak ayıların pek çok resmini çektiğini söylemişti. Ayılara çocuk elbiseleri giydirilmişti. Bütün bu fotoğrafları toplayarak bir kitap haline getirmeyi düşünüyordu. Thad ancak «resim çekme ve röportaj yapma»nın ikinci günü, kadının kitabına girecek yazıyı onun yazmaya razı olup olmayacağını

anlamaya çalıştığını sezdi. Phyllis Myers, «Ölüm ve Oyuncak Ayılar,» dedi.

«Amerikan tarzı ölümün son ve kusursuz bir yorumu olacak. Sen de aynı fikirde değil misin, Thad?»

Kadının ilgi duyduğu biraz da meşum konular yüzünden onun George Stark'ın mezar taşını yaptırtmasına ve New York' tan getirmesine pek şaşmadı Thad. Taş, «papier mache»den yapılmıştı.

Phyllis Myers gülümseyerek, «Bunun önünde el sıkışmanızın bir sakıncası yok değil mi?» diye sordu. Gülümseyişi hem ısrarlıydı, hem de memnun olduğunu ifade ediyordu. «Harika bir resim olacak.»

Liz soru sorar gibi Thad'a baktı. Biraz dehşete kapılmış gibiydi. Sonra karı

koca sahte mezar taşına doğru döndüler. Taş People dergisinin yuvası New York kentinden Maine eyaletine Thad'la Liz Beaumont'un yazlık evlerinin bulunduğu Castle Rock'a getirilmişti. Karı koca hem hayret içindeydiler, hem de biraz afallamışlardı. Thad'ın bakışları taşın üzerindeki yazıya kayıp duruyordu.

«Pek de İyi Bir İnsan Değildi.»

Aslında People dergisinin ünlüleri soluk soluğa seyreden meraklılara anlatmak istediği öykü basitti. Thad Beaumont, saygı duyulan bir yazardı, ilk roman, Hızlı Dansçılar 1972'de Ulusal Kitap Ödülüne aday gösterilmişti. Bu tür şeylerin edebiyât eleştirmenleri için önemi vardı. Ama ünlüleri soluk soluğa izleyen meraklıların Thad Beaumont'a aldındıkları bile yoktu. İlk romanından sonra sadece bir kitap daha yazabilmişti. Meraklı çoğunun ilgilendiği kişi aslında gerçek biri değildi. Thad başka bir adla dev bir «best seller» yazmış, bunu son derecede başarılı üç roman izlemişti. Ve bu ad George Stark'tı tabii... George Stark olayını ilk kez Associated Press'in Waterville'deki tek adam olan Jerry Harkavay açıklamıştı. Tabii Thad'ın menajeri Rick Cowley gerçeği yazarın izniyle Publishers Weekly'den Louise Booker'a fısıldadıktan sonra. Ama Harkavay de Booker da olayı tam olarak öğrenememişlerdi. Çünkü Thad, Frederick Clawson denen o yapışkan yaratıktan söz edilmesini istememişti.

Jerry o ilk konuşma sırasında Thad'a George Stark'ın nasıl biri olduğunu sormuştu. Thad da, «George aslında pek de iyi bir insan sayılmaz,» diye cevap vermişti. .Jerry bu sözler, yazısına başlık olarak

almıştı. Myers adlı kadın da bundan esinlenerek o sahte mezar taşını yaptırmış ve üzerine de o sözler, yazdırmıştı. Bu dünya garip bir yerdi. Çok ama çok garip bir yer.

Thad birdenbire tekrar gülmeye başladı.

Thad'la Liz'in Castle Rock'un daha güzel mezarlıklarından birinde çekilmiş olan resimlerinin altındaki kapkara yere beyaz harflerle iki cümle yazılmıştı.

Bunlardan birincisinde, «O SEVGİLİ ÖLÜ BU İKİ İNSANIN ÇOK YAKINIYDI,» deniyordu.

İkincisinde ise, «O HALDE NEDEN GÜLÜYORLAR?»

Thad, «Çünkü dünya garip, berbat bir yer,» dedi. Elini ağzına götürerek güldü.

Bu acayip reklam konusunda nedeni belirsiz bir kaygı duyan sadece Liz Beaumont değildi. Thad da biraz endişeliydi. Ama yine de gülmekten kendini alamıyordu.

Bir iki saniye susuyor, sonra gözü o tek satıra, «Pek de İyi Bir İnsan Değildi,»

cümlesine takıldığı için tekrar basıyordu kahkahayı.

Thad böyle gülmenin hiç de hoş bir şey olmadığından kuşkulanıyordu. Bir tür isteriydi bu. Komik şeylerin bu tür krizlerle pek az ilgisi olduğunu biliyordu.

Hatta hiç ilgisi olmadığını. Genellikle nedenin hiç de komik sayılamayacağını.

Hatta korkulacak bir şey bile olabilirdi.

People dergisindeki lanet olasıca bir yazıdan mı korkuyorsun? Düşündüğün bu mu?

Ahmak sen de. İngilizce Bölümündeki meslekdaşlarının bu fotoğraflara bakarak keçileri iyice kaçırdığını düşünmelerinden mi korkuyorsun?

Hayır. İş arkadaşlarından korkması için bir neden yoktu. Hattâ dinozorların yeryüzünde dolaştıkları günlerden beri okulda çalışanlardan bile. Sonunda bir işi olmuştu. Ayrıca isterse tüm zamanını sadece yazı yazmaya ayırmasına yetecek kadar parası da. (Aslında bunu isteyip istemediğini pek bilmiyordu. Üniversite yaşamının yönetim ve bürokrasiyle ilgili yanlarından hoşlanmıyordu. Ama öğretmek hoş bir şeydi.) Ayrıca Thad yıllar önce iş arkadaşlarının kendisi hakkında neler düşündüklerini önemsemekten vazgeçmişti. Evet, dostlarının düşündükleri onun için önemliydi. Bir bakıma Thad'la Liz'in arkadaşları ve ortak dostları aslında meslekdaşlarıydı. Ama onlar da bu tür şeylere aldıracak insanlar değillerdi.

Eğer korkulacak bir şey varsa bu...

Thad'ın kafası, alaylı ama sert bir sesle, sus artık, dedi. Bu budalalıktan hemen vazgeç.

Ama bunun bir yararı olmadı.

Thad yine fotoğrafa baktı. Ve bu kez gözleri onun ve karısının suratlarına aldırmayarak taşa dikildi.

GEORGE STARK

1975-1988

Pek de İyi Bir İnsan Değildi.

İşte Thad'ı endişelendiren de buydu.

Bu mezar taşı. Bu ad. Bu tarihler. Ve en çok o alaylı kitabe. Thad'ın kahkahalar atmasının nedeni buydu. Ama nedense bütün bu kahkahalara rağmen o cümle hiç de komik değildi.

O ad.

O satır.

Thad, «Önemli değil,» diye mırıldandı. «O köpek geberdi.»

Ama hâlâ endişeliydi.

Liz kucağında temizleyip giydirdiği ikizlerle geri döndüğü zaman Thad tekrar yazının üzerine eğildi.

«Onu ben mi öldürdüm?»

Bir ara Amerika'nın geleceği en parlak romancısı sayılan ve Halı Dansçılar romanıyla Ulusal Kitap Ödülüne aday gösterilen Thaddeus Beaumont, bu soruyu düşünceli bir tavırla yineledi. Biraz şaşırmış gibiydi. Yine usulca,

«Cinayet...» dedi. Sanki bu sözcük hiç aklına gelmemiş gibi... Oysa Beaumont'un

«Kara Yarım» diye tanımladığı George Stark sadece cinayeti düşünürdü.

Beaumont eski tip yazı makinesinin yanında duran geniş ağızlı kavanozdan bir kalem alarak ucunu hafifçe kemirmeye başladı. Kavanozdaki on iki kadar kalemin durumundan böyle bir kemirme alışkanlığı olduğu anlaşılıyordu.

Thad Beaumont sonunda kalemi tekrar kavanoza atarak, «Hayır,» dedi. «Onu ben öldürmedim.» Başını kaldırarak gülümsedi. Beaumont otuz dokuz yaşında. Ama böyle içtenlikle gülümsediği zaman onu kendi öğrencilerinden biri sanabilirsiniz.

«George, doğal nedenler yüzünden öldü.»

Beaumont, George Stark'ın karısının fikri olduğunu söylüyor. Güzel, serinkanlı

ve sarışın bir kadın olan Elizabeth Stephens Beaumont ise bu şerefın tümüyle kendisine ait olduğunu kabul etmiyor. «Ben sadece başka bir adla roman yazmasını

söyledim,» diye açıkladı. «Bak bakalım ne olacak,» dedim ona. Thad yazarlara özgü o bilinçdışı engelle karşı karşıyaydı. Ani bir çıkış yapması gerekiyordu.

Aslında...» Bayan Beaumont güldü. «George Stark başından beri oradaydı zaten.

Thad'ın arasına karaladığı yarım kalmış yazılarda onun izlerini görüyordum.

Artık yapılması gereken George Stark'ı kapalı olduğu dolaptan dışarı çıkarmaktı.»

Çağdaşlarının çoğuna göre Beaumont'un sorunu sıradan bilinçdışı bir engelden de öte bir şeydi. En aşağı iki tanınmış yazar, Beaumont'un ilk romanıyla ikincisi arasındaki o çok önemli sürede onun akli dengesi bakımından iyice endişelendiklerini söylediler. (Ama adlarının açıklanmasını istemediler.) Yazarlardan biri, «Beaumont Hızlı Dansçıların yayınlanmasından sonra intihar etmeye kalkışmış olabilir,» dedi. O eser yazara paradan çok eleştirmenlerin övgülerini getirmişti.

Beaumont'a hiç intihar etmeyi düşünüp düşünmediğini sorduğumda, «Hayır,» der gibi başını salladı. «Budalaca bir fikir bu. Gerçek sorun, beni çok okuyucunun beğenmemesi değil, o gizli engeldi. Ve ölmüş yazarlar bu dertten asla kurtulamazlar.»

O günlerde Liz Beaumont, kocasının deyişiyle takma bir ad için «lobi»

oluşturmuş. «Karım bana, 'İstersen hiç olmazsa bu kez aklına estiği gibi davranabilirsin,' dedi. 'New York Times eleştirmeninin neler söyleyeceğini düşünmeden istediğini yazarsın. Bir kovboy öyküsü, polisiye bir roman, bir bilimkurgu. Ya da bir cinayet öyküsü.'»

Beaumont güldü. «Bence bu son sözü mahsus söyledi. Cinayetle ilgili bir roman yazmak için bir fikri inceleyip durduğumu biliyordu. Ama yine de işe nereden başlayacağımı bilmiyordum. Takma ad düşüncesi beni garip bir biçimde çekiyordu.

Nedense kendimi özgür hissediyordum. Sanki gizli bir kaçış yolu bulmuştum.

Bilmem ne demek istediğimi anlıyor musunuz?»

Thad elini kavanozdaki düzgünce yontulmuş kalemlere doğru uzattı, sonra geri çekti. Çalışma odasının dibindeki büyük camlı kapılara doğru baktı. Oradan baharın yeşille süslediği ağaçlar gözüküyordu.

Thad sayfayı çevirdi. Sonra yüksek çift iskemleye oturmuş olan ikizlere baktı.

Erkek ve kız ikizler her zaman birbirine benzemezlerdi. Ama Wendy'le William benziyorlardı.

William biberonunun yanından Thad'a gülümsedi.

Wendy de öyle. Ama onda ağabeyinde olmayan bir şey vardı. Ağzının ön tarafına yakın bir tek diş. Hem bu diş hiç acı çekmeden çıkarmıştı. Wendy tombul ellerinden birini biberondan çekti.

Parmaklarını açarak pembe avucunu gösterdi.

Parmaklarını kapattı. Açtı. Wendy'ce bir el sallamaydı bu.

William kız kardeşine bakmadan bir elini biberonundan çekti. Parmaklarını açtı.

Kapattı. Açtı. Bu da William'a bir el sallamaydı.

Thad da ciddi ciddi bir elini masadan kaldırdı. Parmaklarını açtı. Kapattı.

Açtı.

İkizler biberonlarının yanından gülümsediler.

Thad tekrar dergiye baktı. «Ah,. People dergisi. Sen olmasaydın biz ne yapardık?

Ah, işte Amerikan yıldızları saati geldi, dostlar.»

Tabii röportajın yazarı ne kadar kirli çamaşır varsa hepsini ortaya dökmüştü.

Özellikle Hızlı Dansçılar'ın ödülü kazanamadığını günü izleyen dört yıllık kötü

süreyi. Ama bu da beklenmedik bir şey değildi. Thad bu açıklamanın kendisini rahatsız etmediğini anladı. Bir kere bu o kadar kötü bir şey değildi. Ayrıca her zaman bir gerçeğe yaşamının, bir yalanla yaşamaktan daha kolay olduğuna inanırdı. Hiç olmazsa uzun vadede böyleydi.

Yazıyı Mike adında biri yazmıştı. Thad bu kadarını hatırlıyordu. Ama Mike ne?

Yazıyı yazan, 'bir kral ailesi hakkında dedikodu yapan bir kont ya da diğer oyuncularını çekiştiren bir Hollywood yıldızı olmazsa adı ancak röportajın sonuna yazılıyordu. Thad ikisi reklamlarla dolu olan dört sayfayı çevirerek yazarın adını buldu. Mike Donaldson. Mike'la geç vakitlere kadar oturup gevezelik etmişlerdi. Thad bir ara, «Başka bir odla romanlar yazmış olmama aldırırlar mı?»

diye sormuştu. Donaldson o zaman onun çok gülmesine neden olan bir cevap vermişti. «Anketler People okuyucularının çoğunun fazla sivri burunlu olduklarını gösteriyor. O yüzden başkalarının işlerine karışıyorlar. Arkadaşın George'un nasıl biri olduğunu da öğrenmek isteyecekler.»

Thad hâlâ gülüyordu. «George benim arkadaşım değil.»

Fırına doğru gitmiş olan Liz'e, «Her şey hazır mı, bebeğim?» diye sordu. «Yardım ister misin?»

Karısı, «Yok canım,» diyerek başını salladı. «Çocuklar için bir şeyler pişiriyorum. Hâlâ hakkında yazılanları okumaya doyamadın mı?»

Thad utanmazca, «Doyamadım,» deyip yeniden yazıya döndü.

Beaumont bir kalemi hafifçe kemirerek, «Aslında işin güç yanı, uygun bir ad bulabilmekteydi,» dedi.

«Ama önemliydi. Bu adın yararlı olacağını biliyordum.

Boğuştuğum o gizli engeli yıkmamı sağlayabilirdi. Yani bir kimliğim olduğu takdirde o engeli aşabilecektim. Asıl kimliğimden farklı olan uygun bir şey.

«George Stark adını nasıl seçtiniz?»

Beaumont, «Donald E. Westlake adında cinayetlerle ilgili romanlar yazan biri var,» diye açıkladı. «Ve Westlake asıl adıyla Amerikan yaşamı ve Amerikan ahlakıyla ilgili o çok komik sosyal komedileri yazıyor.

«Ama Westlake 1960'ların başından 70'lerin ortalarına kadar Richard Stark adıyla bir dizi roman yazdı. Ve o kitaplar diğerlerinden çok farklı. Parker adında profesyonel bir hırsızla ilgili. Adamın ne geçmişi var, ne de geleceği. Onu sadece hırsızlık ilgilendiriyor.

«Her neyse... Westlake sonunda Parker hakkında romanlar yazmaktan vazgeçti.

Bunun nedenini ona sormanız gerekiyor. Ama Westlake'in bu durum anlaşıldığı zaman söylediği bir şeyi hiçbir zaman unutmadım. 'Kendi adımla romanlarımı güneşli günlerde yazdım,' dedi. 'Yağmurlu günlerde ise Stark işi üzerine aldı.'

Bu sözler hoşuma gitti. Çünkü 1973 yılıyla 1975'in başları arasındaki süre benim için yağmurlu günlerle doluydu.

«O kitapların en iyilerinde Parker aslında insandan çok bir robota benzer.

Hırsız sürekli hırsızlık eder. Ve Parker kötü adamların arasına dalar. Yani diğer kötü adamların. Tıpkı bir tek hedefi olan programlanmış bir robot gibi.

'Ben paramı istiyorum,' der. Zaten bundan başka bir şey de söylemez. 'Ben paramı istiyorum. Ben paramı istiyorum.' Bu size birini hatırlatıyor mu?»

Başımı salladım. Çünkü Beaumont, Alexis Machine'i tarif ediyordu. İlk ve son George Stark romanlarının kahramanını.

Beaumont, «Eğer Machine'in Yöntemi başladığı gibi sona erseydi, romanı bir çekmeye tıkar ve bir daha da oradan çıkamazdım,» dedi. «Onu yayınlamak sadece hırsızlık olurdu. Ama kitap dörtte birinden itibaren kendi temposunu buldu. Ve her şey yerine oturdu.»

«Kitabınızın üzerinde çalıştıktan bir süre sonra George uyanıp konuşmaya başladı mı?» diye sordum.

Beaumont, «Evet,» dedi. «Oldukça uygun bir tanımlama bu.»

Thad başını kaldırdı. İstememesine rağmen yine gülmeye başlamıştı. İkizler onun güldüğünü görünce Liz'in yedirdiği bezelye püresi dolu ağızlarıyla babalarına gülümsediler. Aslında Thad muhabire ne söylediğini hatırlıyordu. «Tanrım, melodrama kaçan bir söz bu! Bana Frankenstein filminin o sahnesini hatırlatıyor.

Hani sonunda yıldırım şatonun en yüksek surlarındaki çubuğa çarpar ve canavar da böylece canlanır.»

Liz, «Artık vazgeçmezsen çocuklara yemeği yediremeyeceğim,» dedi. Burnunun ucuna bezelye püresi bulaşmıştı. Thad garip bir isteğe kapıldı. Karısının burnunun ucunu öpmek İstiyordu.

«Neden vazgeçmezsem?»

«Sen gülüyorsun, onlar gülüyor. Gülen bebeklere mama yediremezsin ki.»

Thad alçakgönüllülükle, «Affedersin,» diye mırıldanarak ikizlere göz kırptı.

Onlar da bir an yeşil bezelye püresi bulaşmış ağızlarını açarak güldüler.

Sonra Thad başını eğerek okumasını sürdürdü.

«Machine'in Yöntemi (*) romanına 1975'de başladım. Adı buldum ama bir şey daha oldu. Yazmaya hazır olduğum zaman makineme bir kâğıt taktım... Sonra kâğıdı

çıkardım. Ben bütün romanlarımı makinede yazmıştım. Ama George Stark'ın yazı

makinelere hoşlanmadığı anlaşılıyordu.» Beaumont güldü. «Belki de Stark'ın hapsedildiği o taş otellerde daktilo kursları yoktu.»

Beaumont, Stark'ın kitapların arka kapağındaki biyografisini kastediyordu. Buna göre yazar otuz dokuz yaşındaydı ve üç defa hapse mahkûm olmuştu. Suçları

arasında kundaklama, öldürücü bir silahla saldırı, öldürmek kastıyla saldırma da vardı. Ancak arka kapaktaki biyografi hikâyenin sadece bir bölümü. Beaumont, Darwin Yayınevi için bir biyografi daha hazırlamış. İkinci kimliğinin tarihçesinin bütün ayrıntılarını ancak iyi bir romancının başarabileceği bir biçimde yaratmış. Buna göre George Stark, New Hampshire eyaletinde Manchester'da doğmuş ve sonunda Missisipi'de Oxford'a yerleşmiş. Hayatıyla ilgili her türlü

bilgi var bu biyografide. Sadece George Stark'ın altı hafta önce Maine'de Castle Rock'taki Homeland Mezarlığına gömüldüğü yok.

«Yazı masamın çekmecelerinden birinde bir not defteri buldum... Ve bunları

kullandım.» Beaumont kalem dolu kavanozu işaret etti. «Yazmaya başladım. Liz,

'Gece yarısı oldu, artık yatmayacak mısın?' dediği zaman kendime geldim.»

Liz Beaumont da o geceyi hatırlıyordu. «11.45'de uyandım. Thad yatakta değildi.

Demek yazıyor, diye düşündüm. Ama yazı makinesinin sesi duyulmuyordu. O yüzden biraz korktum.»

Yüzünden korkusunun öyle az olmadığı anlaşılıyordu.

«Aşağıya indiğim zaman onun not defterine yazdığını gördüm. Çok şaşırdım.»

Güldü. «Burnu neredeyse kâğıda değiyordu.»

Ona rahatlayıp rahatlamadığını sordum.

Liz usulca, dikkatle, «Çok rahatladım,» diye cevap verdi.

Beaumont, «Not defterime baktım,» diye açıkladı. «On altı sayfa yazmış, bir tek kelimeyi bile karalamamıştım. Yeni bir kalemi de yonta yonta güdük bir hale sokmuştum.» Kavanoza üzüntü ya da gizli bir alayla baktı. «Artık George öldüğüne göre o kalemleri de atmam gerekiyor sanırım. Ben kalem kullanmam. Denedim, ama olmuyor. Yazı makinesiz çalışamıyorum. Elim yoruluyor. Aptallaşıyorum... Ama George öyle değildi.»

Beaumont başını kaldırarak esrarlı bir tavırla göz kırptı.

«Hayatım?» Thad başını kaldırarak karısına baktı. Liz bezelye püresinin son lokmasını William'a yutturmaya çalışıyordu. Çocuğun önlüğü de püre içindeydi.

«Ne?»

«Bir saniye bakar mısın?»

Kadın kocasının isteğini yerine getirdi.

Thad göz kırptı. «Bu esrarlı bir şey miydi?»

«Hayır, hayatım.»

«Ben de öyle düşünüyordum.»

Hikayenin geri kalan bölümü, Beaumont'un «herkesin roman diye tanımladığı acayip nesne» dediği uzun tarihçenin yine alaylı bir kısmı.

Machine'in Yöntemi romanı 1976 yılının Haziran ayında küçükçe bir yayınevi olan Darwin tarafından basıldı. ('Beaumont'un asil yayıncısı Dutton'du.) Roman o yılın en başarılı kitabı oldu. Bütün Amerika'da «en çok satan kitaplar»

listelerinin başına geçti. Sinemaya uygulandığı zaman da film büyük başarı

kazandı

Beaumont, «Uzun bir süre birinin benim George, George'un da ben olduğunu keşfetmesini bekledim,» dedi. «Telif hakkı George Stark adınaydı. Ama menajerim gerçeği biliyordu. Karısı da. Onlar artık boşandılar ama işte hâlâ ortaklar. Bu durumdan Darwin Yayınevinin yöneticilerinin de haberi vardı. Darwin'dekilerin sırrımı öğrenmeleri gerekiyordu. George romanları elyazısıyla yazıyordu ama iş çek imzalamaya gelince durum değişiyordu. Ve tabii Vergi Dairesi de durumu biliyordu. Liz ve ben tam bir buçuk yıl birinin sırrımı açıklamasını bekledik.

Ama öyle bir şey olmadı. Galiba bu sadece şansla ilgili bir şeydi. Ayrıca birilerinin gevezelik edeceğini sandığın?, zaman hepsinin dillerini tutabileceklerini kanıtlıyordu.

Ve herkes on yıl dilini tutmayı sürdürdü. Bu sürede 'diğer yarısı'ndan çok daha verimli bir yazar olan esrarlı Bay Stark üç roman daha yayınlandı. Bunlardan hiçbir Machine'in Yöntemi kadar göz kamaştırıcı bir başarıya erişemedi ama hepsi de 'en çok satan kitaplar' listesinde yerlerini aldılar.»

Beaumont bir süre düşünceli düşünceli sustuktan sonra bu kazançlı oyuna son vermeyi neden istediğini açıkladı. «George Stark'ın bir hayalet olduğunu unutmayın. Uzun bir süre onun zevkini çıkardım. Ve... kahretsin... George para kazanıyordu. Ondan 'Para Babam' diye söz ediyordum. İstersem öğretmenlikten vazgeçebileceğimi, ama yine de evin ipotekini düzenli ödemeyi sürdürebileceğimi bilmek kendimi özgür hissetmemi sağlıyordu.

«Ama ben artık kendi kitaplarımı yazmak istiyordum. Stark ise söyleyecek fazla bir şey bulamıyordu. Mesele bu kadar basitti. Bunu ben de biliyordum, üz de, menajerim de... Hatta George'un Darwin Yayınevindeki editörü de 'biliyordu sanırım. Ama bu sırrı saklarsam sonunda dayanamayacak, yeni bir George Stark romanı daha yazacaktım. Ben de herkes kadar paranın çekiciliği karşısında savunmasızım. Tek çarenin George Stark'ı kesinlikle ortadan kaldırmak olduğunu düşündüm.

«Yani her şeyi açıklayacaktan. Öyle de yaptım. Şu anda yaptığım da yine aynı şey.»

Thad hafifçe gülümseyerek yazıdan başını kaldırdı. Amma da yalan uydurmuştu ha!

Stark ise söyleyecek fazla bir şey bulamıyordu. Mesele bu kadar basitti.

Ne acık.

Ne etkileyici.

Ve ne uydurma.

«Hayatım?»

«Hi?» Liz, Wendy'i silmeye çalışıyordu. Ama kız bu işi pek beğenmemişti. Küçük suratını sağa sola döndürüyor, öfkeyle bir şeyler mırıldanıyordu.

«Clawson'un bütün bu olayda oynadığı rol konusunda yalan söylemekle hata mı

ettik?»

«Biz yalan söylemedik ki, Thad. Sadece ondan söz etmedik.»

«Ve o köpeğin tekiydi. Öyle değil mi?»

«Hayır, şekerim.»

«Öyle değil miydi?»

Liz sakın sakın, «Hayır,» dedi. William'ın suratını silmeye başlamıştı. «O pis bir sürüngencikti.»

Thad güldü. «Sürüngencik mi?»

«Evet, öyle. Sürüngencik.»

«Bu sözcüğü ilk kez duyuyorum sanırım.»

«Geçen hafta videocuda gördüm. Bir bandın üzerinde böyle yazılıydı.

'Sürüngencikler' adlı bir korku filmiydi. O zaman, ah harika, diye düşündüm.

Biri Frederick Clowson ve ailesi konusunda bir film yapmış. Bunu Thad'a söylemeliyim. Ama sonra söylemeyi unuttum. Şimdi aklıma geldi.»

«Yani doğru davrandığımızı düşünüyorsun?»

«Kesinlikle.» Liz elbeziyle önce Thad'ı, sonra masada açık duran dergiyi işaret etti. «Thad, senin bundan kazancın oldu. People dergisinin de. Frederick Clawson ise hava aldı... Bunu hak etmişti.»

Thad, «Sağ ol,» dedi.

Karısı omzunu silkti. «Boşver. Sen fazla hassassın.»

«Mesele bu mu?»

«Evet... bütün mesele... William, lütfen! Thad, cana biraz yardım edersen...»

Thad dergiyi kapatarak Willie'yi, Wendy'i kucağına almış olan Liz'in peşinden ikizlerin odasına götürdü. Tombul bebek sıcak ve hoş bir biçimde de ağırdı.

Kollarını Thad'ın boynuna dolamış etrafına her zamanki gibi ilgiyle bakıyordu.

Liz, Wendy'i bez değiştirme masalarından birine yatırdı. Thad da Will'i diğerine. Islak bezlerin yerlerine kurularını taktılar. Liz kocasından biraz daha hızlı hareket ediyordu.

Thad, «Eh,» dedi. «People dergisi bizden söz etti. Ve bu iş de böylece sona erdi. Tamam mı?»

Liz, «Evet» diyerek gülümsedi. Thad'a bu gülümseyişte içten olmayan bir şey varmış gibi geldi. Ama sonra kendi acayip gülme krizini anımsadı ve işi üstelememeye karar verdi. Bazen her şeyden emin olamıyor, o zaman bunun acısını

Liz'den çıkarıyordu. Karısı bu bakımdan ona ender çatıyordu. Ama bazen işi fazla uzattığı zaman Liz'in gözlerinde beliren yorgun ifadeyi görüyordu. Karısı ne demişti. «Sen fazla hassassın.»

Liz birdenbire, «Onun ölmüş olması hoşuma gidiyor,» dedi.

Thad başını kaldırdı. Bir an düşündü, sonra başını salladı. Karısının kimden söz ettiğini açıklamasına gerek yoktu. İkisi de biliyorlardı bunu. «Evet.»

«Ondan pek hoşlanmazdım.»

Thad az kalsın, «Kocan hakkındaki bu sözlerin hiç de hoş değil,» diye cevap verecekti. Sonra sesini çıkarmadı. Bu aslında yersiz bir söz değildi. Çünkü Liz, Thad'dan söz etmiyordu. Aralarındaki fark sadece George Stark'ın yazı yazma tarzından ibaret değildi. Thad, «Ben de hoşlanmazdım,» dedi. «Yemekte ne var?»

İki

Ev Altüst Oluyor

Thad o gece bir kâbus gördü. Uyandığı zaman neredeyse ağlamak üzereydi.

Fırtınaya yakalanmış bir köpek yavrusu gibi tir tir titriyordu. Rüyasında George Stark'ı görmüştü. Ama George yazar değil, emlakçıydı. Hep Thad'ın hemen arkasında duruyordu. Bu yüzden bir gölge ve sestti sadece.

Thad, George Stark'ın ikinci eseri Oxford Machine'ne başlamadan önce Darwin Yayınevi için hazırladığı biyografide «yazarsın 1967 modeli çok eski, döküntü

bir kamyonet kullandığından söz ediyordu. Ama rüyasında ikisi simsiyah bir Torenado'ya biniyorlardı. Thad, yanlış biliyormuşum, diye düşünüyordu. O

kamyonete değil, buna biniyormuş. Bu jetti cenaze arabasına.

Torenodo bir emlakçının otomobiline benzemiyordu. Ancak üçüncü sınıf bir gangster böyle bir arabayla dolaşırdı. Thad, Stark'ın bir nedenle ona göstermek istediği eve doğru giderken omzunun üzerinden bakıyordu. Stark'ı göreceğini sanıyordu. Ama sonra buz gibi bir korku kalbine saplanmaktaydı. Çünkü Stark hemen arkasında duruyordu. Thad da bu yüzden güneşte parlayan çelik örümceği görmekteydi. Arabayı yani. Yüksek arka çamurluğuna bir kâğıt yapıştırılmıştı.

Üzerinde «KLAS KÖPOĞLU KÖPEK» yazılıydı. Bu cümleinin iki yanında kurukafa ve çapraz kemik resimleri vardı.

Stark'ın Thad'ı götürdüğü yer onun eviydi. Ama Ludlow' daki üniversiteye yakın olan kışlık ev değil.

Castle Rock'daki yazlık yer. Evin gerisinde Castle Gölünün kuzey koyu uzanıyor, Thad kıyıya vuran dalgaların hafif sesini duyuyordu. Garaja giden bahçe yolunun gerisindeki küçük çim alana bir levha dikilmişti. Üzerinde

«SATILIK» yazıyordu.

Stark omzunun gerisinden fısıltı sayılacak kadar alçak bir sesle, «Güzel bir ev, değil mi?» diyordu. Sesi sert ama okşayıcıydı. Tıpkı bir erkek kedinin dili gibi.

Thad cevap veriyordu. «Bu benim evim.»

«Yanılıyorsun. Bu evin sahibi öldü. Karısıyla çocuklarını öldürdü. Sonra da kendini. Her şeyi sona erdirdi. Sadece... güm güm güm! Ve, 'Elveda!'

Karakterinin böyle bir yanı vardı işte. Bunu görebilmek için fazla dikkatli bakmana gerek yoktu. Çok belliydi bu yanı.»

Thad, bu sözler çok mu komik, diye sormak istiyor, Stark'a ondan korkmadığını

göstermenin çok önemli olduğunu düşünüyordu. Çünkü aslında ondan ödü kopuyordu.

Ama daha bu sözleri söyleyemeden ovucunda hiçbir çizgi olmayan iri bir el omzunun üzerinden uzanarak Thad'ın suratına doğru bir deste anahtarı

sallamaktaydı.

Hayır... sallamıyordu. Sallasaydı Thad da arkasında durmakta ısrar eden bu korkunç adamdan hiç korkmadığını göstermek için onunla konuşacak, hatta belki de anahtarları itecekti. Ama o el anahtarları suratına doğru uzatıyordu. Thad burnuna çarpmaması için desteyi yakalamak zorunda kaldı.

Anahtarlardan biri kilide kolaylıkla giriyordu. Düzgün kapı meşeden yapılmıştı.

Üzerinde bir kapı tokmağı vardı. Bir de kapıya vurmak için pirinçten yapılmış

kuş biçimi bir tokmak. Anahtar kolaylıkla dönüyordu. Bu da garipti. Çünkü

elindeki aslında bir kapı anahtarı değil, yazı makinesinin uzun bir çelik çubuğa takılı bir harfiydi. Destedeki diğer anahtarlar ise hırsızların taşıdıkları

maymuncuklardandı.

Thad tokmağı kavrayarak çeviriyordu. Aynı anda demir çerçeveli kapının tahtaları

fişek sesini andıran bir gürültüyle patlayarak büzülüyorlardı. Aralarındaki çatlaklardan ışık sızmakla, tozlar uçuşmaktaydı. Bir çatırtı duyuluyor ve süslü

demir parçalarından biri kapıdan koparak ayağının dibine düşüyor-du.

Thad içeri girdi.

Girmek istemiyor, kapıda durup Stark'la tartışmak istiyordu. Yalnız o kadar mı?

Onu azarlamak, «Tanrı aşkına, bunu neden yapıyorsun?» demek istiyordu. Çünkü eve girmek, Stark'tan da korkutucu bir şeydi. Ama bu sadece bir rüyaydı. Bir kâbus.

Ve Thad kötü rüyaların kontrol edilemeyeceklerine inanıyordu.

O tanıdık holün yabancı, hatta hemen hemen düşmanca bir havası vardı. Bunun nedeni, Liz'in yerine başkasını almakla tehdit ettiği rengi solmuş kırmızı yol halısının yokluğu... Rüya sırasında bu önemsiz bir şeymiş gibi gözüküyordu ama Thad sonradan sık sık bu noktaya dönüyordu. Belki de bunun nedeni bu durumun gerçekten dehşet verici olmasıydı. Rüyanın içeriği dışında dehşet verici bir şey olması. Holdeki yol halısı gibi önemsiz bir şeyin kaldırılması insanda böyle güçlü korku, keder, şaşkınlık ve kafa karışıklığına yol açtığına göre, yaşam güvenli olabilir miydi?

Thad ayak seslerinin sert tahtadan zeminde yankılanmasından hoşlanmıyordu. Çünkü

bu ses arkasında duran iblisin iddialarını doğruluyor gibiydi. Evde kimse yoktu sanki. Burası boşluğun o sancılı sessizliğiyle doluydu. Ayrıca ayak sesleri ona çok mutsuz ve kaybolmuşlar gibi gelmekteydi.

Thad dönerek evden ayrılmak istiyor, ama yapamıyordu. Çünkü Stark arkasındaydı

ve Thad onun elinde Alexis Machine'in sedef saplı usturasını tuttuğunu biliyordu. Machine'in Yöntemi'nin sonunda metresinin herifin suratını doğramak için kullandığı o usturayı.

Döndüğü takdirde George Stark da onun yüzünü biraz yontacaktı.

Ev belki boştu ama halılar dışında eşyaların hepsi yerli yerindeydi. Holün dibindeki çam tahtasından yapılmış küçük masanın üzerinde çiçek dolu bir vazo vardı. Thad ona dokunur dokunmaz vazo parçalanıyordu. Pis kokulu seramik tozu ve küçük parçalar halini alıyor, pis bir su akıyordu. Vazodaki bahçeden koparılmış

güzel altı gül masadaki pis kokulu suyun içine düşmeden önce kuruyor ve siyahımsı gri bir renge dönüşüyorlardı. Thad masaya dokununca, tahta kuru bir takırtıyla ikiye ayrılıyordu. Ve. ayrı iki parça halinde ağır ağır yere düşüyordu.

Thad arkasındaki adama, «Evime ne yaptın?» diye haykırıyordu. Ama dönmeden.

Usturanın Stark'ın elinde olduğunu anlamak için dönmesine gerek yoktu.

Machine'in «iş rakipleri» nin burunlarını kesmek için kullandığı usturaydı bu.

Sonradan metresi bununla Machine'in suratını doğramıştı. Adamın yanakları

aşağıya doğru sarkan kırmızı beyaz şeritler halini almıştı. Tek gözü de oyuğundan aşağıya doğru sallanmıştı.

Stark, «Hiçbir şey yapmadım,» diyordu. Thad'ın onun güldüğünü görmek için dönmesine gerek yoktu. Stark'ın sesinden anlaşılıyordu güldüğü. «Bunu sen yapıyorsun, ahbab.»

Sonra kendilerini mutfakta buluyorlardı. Ve Thad elektrik fırınına dokunuyor ve fırın kirlenmiş bir çanın şangırtısını andıran boğuk bir sesle ikiye ayrılıyordu! Isıtma bobinleri yukarıya doğru fırlayarak çarpılıyorlardı. Sobanın ortasındaki kara bir delikten etrafa pis bir koku yayılmaktaydı. Thad dikkatle bakıyor ve oradaki hindiye görüyordu. Çürüyüp kokmuştu hindi. Karın boşluğundan acayip et parçaları dolu kara bir sıvı akıyordu.

Stark arkasında, «Biz buralılar bundan 'Ahmak dolması' diye söz ederiz,» diyordu.

Thad, «Ne demek istiyorsun?» diye soruyordu. «Buralılar ne demek? Neresi burası?»

Stark sakın sakın, «Son Kent,» diye cevap veriyordu. «Bütün demiryolu burada sona erer, Thad.»

Bir şey daha ekliyor ama Thad bunu duymuyordu. Liz'in çantası yerdeydi. Thad çantaya takılarak sendeledi. Düşmemek için mutfak masasına tutunduğunda, masa kıymık ve yongaya dönüşerek muşamba zemine yayıldı. Parlak bir çivi hafif madeni bir çıtırıyla dönerek bir köşeye fırladı.

Thad, «Yeter artık,» diye bağıırıyordu. «Hemen dur! Uyanmak istiyorum! Eşyaları kırıp dökmekten hiç hoşlanmam!»

Stark, «Sadece sen çok sakardın,» diyordu. Sanki Thad'ın pek çok kardeşi varmış ve hepsi de ceylanlar kadar zarif davranırlarmış gibi konuşmuştu.

Thad endişeyle sızıldanıyordu. «Öyle olmam gerekmez. Sakar olmam şart değil.

Eşyaları kırmam. Dikkatli davrandığım zaman her şey yolunda gider.»

Yine güldüğü anlaşılan Stark, «Evet,» diyordu. «Ne yazık ki, dikkatli davranmaktan vazgeçtin.» Ve şimdi arka holdelerdi.

Liz orada, odunluğa açılan kapının yanında bacaklarını açmış oturuyordu. Bir mokeseni ayağındaydı, diğeri ise yerde. Naylon çorapları kaçmıştı. Başını

eğmişti. Biraz kalınca telli olan bal rengi saçları yüzünü gizliyordu. Thad karısının suratını görmek istemiyordu. Liz'in uykuda ya da baygın olmadığını

anlamak için yüzüne 'bakması' gerekmezdi. Stark'ın elindeki usturayı, ustura kadar yaralayıcı gülümsemesini görmesine de gerek olmadığı gibi.

Stark o gülümseyişin yansıdığı dostça sesiyle, «Işıkları yak,» diyordu. «O zaman daha iyi görürsün.» Elini Thad'ın omzunun üzerinden uzatarak lambaları işaret ediyordu. Bunlar elektrikliydiler ama tıpkı eski fenerlere benziyorlardı.

«Görmek istemiyorum!» Thad kendinden eminmiş gibi sert bir sesle konuşmaya çalışıyordu ama her şey onu etkilemeye başlıyordu. Sesi düzgün değildi. Bundan da ağlamak üzere olduğu anlaşıyordu. Zaten sözlerinin bir önemi yoktu. Çünkü

duvardaki daire biçimi reostaya uzanıyordu. Dokunduğu zaman parmaklarının arasından mavi bir elektrik ışığı fışkırıyor ama bu ona acı vermiyordu. Işık öyle yoğun ki, pelte gibiydi. Reostanın fildişi rengi yuvarlak düğmesi kararak duvardan fırlıyor ve minyatür bir uçandaire gibi odada ilerliyordu.

Sonunda diğer taraftaki küçük camı kırarak gün ışığında kayboluyordu. Gün ışığı da yeşilimsiye dönüşmüştü.

Elektrikli fenerler olağanüstü bir parlaklıkla yanıyor, sonra camları patlıyordu. Thad'ın üzerine cam kırıkları yağıyordu.

Thad hiç düşünmeden yerinden fırlayarak karısını yakalıyor, fener başına düşmeden onu kurtarmak istiyordu. Bu istek öylesine güçlüydü ki, her şeyi bastırmaktaydı. Yapacaklarının önemli olmadığı, karısının öldüğü gerçeğini bile.

Stark, Empire State Binasını temelinden çıkararak Liz'in üzerine atsaydı da durum değişmezdi. Hiç olmazsa Liz için. Artık onun için hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

Thad kollarını karısının koltukaltlarından geçirerek ellerini onun sırtında birbirine kenetlerken, Liz'in vücudu öne doğru sarkıyor ve kafası geriye gidiyordu. Yüzünün ciddi bir Ming vazosunun yüzeyi gibi çatlıyor, sonra camlanmış gözleri birdenbire patlıyordu. Mide bulandıracak kadar sıcak, pis kokulu yeşil bir pelte Thad'ın suratına fışkırıyordu. Liz'in ağzı açılıyor ve dişleri dışarı fırlıyorlardı. Thad düzgün ve sert dişlerin yanak ve alnına çarptıklarını hissediyordu. Kadının dili uzanıyor, sonra kucağına düşüyordu. Bir yılanın kanlı bir parçası gibi.

Thad çığlıklar atmaya başlıyordu. Neyseki rüyasında yapıyordu bunu. Yoksa Liz'i fena halde korkutacaktı.

George Stark arkasından usulca, «Seninle daha işimiz bitmedi, köpek,» diyordu.

Sesinden artık gülümsemediği anlaşılmaktaydı. Bu ses kasım ayında Castle Gölünün suları kadar soğuktu. «Şunu unutma. Benimle uğraşmamalısın. Uğraştığın takdirde....»

Thad irkilerek uyandı. Yüzü ıslaktı. Suratına yapıştırdığı yastık da. Belki terin ıslaklığıydı, belki de gözyaşlarının.

Yastığına doğru, «...çok sağlam birine çatmış olursun,» diyerek George Stark'ın cümlesini tamamladı.

Sonra dizlerini göğsüne doğru çekerek yattı. Vücudu titriyor, sarsılıyordu.

Liz daldığı rüyaların arasından boğuk bir sesle, «Thad?» diye mırıldandı.

«İkizlerin bir şeyleri yok ya?»

Thad, «Yok, yok,» demeyi başardı. «Ben... Hiç... Haydi, uyu.»

«Evet, her şey...» Liz bir şey daha söyledi ama Thad anlayamadı. George Stark'ın Castle Rock'taki evin «Son Kent» olduğunu ve demiryolunun orada sona erdiğini açıklamasından sonra söylediklerini de anlayamadığı gibi.

Thad vücudunun çarşafa terle çizilmiş olan şeklinin içinde yatıyordu. Yavaş

yavaş yastığı bıraktı. Çıplak koluyla yüzünü silerek rüyanın etkisinden kurtulmayı bekledi. Titremesinin sona ermesini de. Hepsi geçti ama şaşılacak kadar ağır ağır. Hiç olmazsa Liz'i uyandırmamayı başarmıştı.

Şimdi hiçbir şey düşünmeden karanlıklara doğru bakıyordu. Rühayı yorumlamaya çalıştığı yoktu. Sadece onu unutmayı bekliyordu. Dalarken tekrar uyuyabileceği için minnet duydu. Aslında artık o gece hiç uyuyamayacağını sanmıştı. Liz'in patlayarak çürümesi sahnesi sırasında uyandığı için ömrünün sonuna dek uyuyamayacağını düşünmüştü.

Sabaha bunu unutacağım. Bütün rüyalar unutulur. O gece uykuya dalmadan önce en son düşündüğü buydu. Ama ertesi sabah uyandığı zaman rüyayı bütün ayrıntılarıyla anımsadı. Ve: günler geçerken bu rüya diğerleri gibi belirsizleşip aklından silinmedi.

Hiç unutamadığı o ender rüyalardan biriydi. Anılar kadar gerçektir. Yazı

makinesinin bir harfi olan anahtar, çizgisiz avuç ve George Stark'ın hemen hemen tekdüze, alaycı sesi. Omzunun gerisinden, «Seninle işimiz bitmedi,» demesi.

«Şunu unutma. Benimle uğraşmamalısın. Benim gibi klas biriyle uğraşırsan, çok sağlam birine çatmış olursun.»

Üç

Mezarlıkta Olay

Castle Rock'taki mezarlıklara bakan üç kişilik grubun başında Steven Holt vardı.

Herkes ona «Digger» (Kazıcı) adını takmıştı bu yüzden. O ve adamları kentteki üç mezarlığın bakımından sorumluydular.

Digger güneşli, güzel bir sabah saat yedide kamyonetini Homeland Mezarlığının önünde durdurdu. Ayın ilk çarşambasıydı. Demir kapıları açmak için taşıttan indi. Aslında kapıda kilit vardı, ama

mezarlığı yılda ancak iki kez kilitliyorlardı. Liselilerin mezuniyet gecesi ve Cadılar Bayramında. Digger kamyonetle mezarlığın ana yoluna girdi.

Aslında bu bir kontrol dolaşmasıydı; Homeland'de işi bittikten sonra Grace ve Stackpoles mezarlıklarını dolaşacaktı, öğleden sonra da adamlarıyla birlikte gerekli işlere başlayacaklardı. Digger fazla yorulacaklarını sanmıyordu. Önemli işleri nisanın sonlarında yapmışlardı. Digger bunu «bahar temizliği zamanı»

olarak düşünüyordu.

Homeland kentin en büyük ve en güzel mezarlığıydı. Ortadaki yol hemen hemen bir cadde kadar genişti. Buna daha dar dört yol açılıyordu. Digger birinci ve ikinci yolağzından geçti. Üçüncüye geldiğinde... hemen fren yaptı.

«Kahretsin,» diye söylenerek kontağı kapattı ve aşağıya atladı. Yoldan çimlerin arasındaki biçimsiz çukura doğru gitti. Ana yoldan on beş metre kadar ötedeydi.

Ara yolun da sağına düşüyordu. Çukurun etrafında kahverengi yumrular ve topraklar vardı. Elbombası patladıktan sonra etrafa saçılan parçalara benziyorlardı. «Allahın cezası çocuklar!»

Digger çukurun başında durdu. Nasırlı iri ellerini rengi uçmuş yeşil iş

pantolonunun sardığı kalçalarına dayamıştı. Berbat olmuştu bu köşe. O ve adamları, konuşa konuşa ya da içki içerek gece yarısı mezar kazma cesaretini bulan çocukların arkasından kaç defa etrafı temizlemek zorunda kalmışlardı.

Digger Holt'un bildiği kadarıyla, çocukların hiçbiri kazıp bir tabut çıkarmamıştı. Ya da Tanrı korusun, mezarlıktaki «müşteri»den birini. O neşeli köpekler ne kadar içki içerlerse içsinler sadece seksen, doksan santim derinliğinde çukurlar kazarlardı. Sonra bu oyundan bıkar ve çıkıp giderlerdi.

Genellikle etrafı fazla berbat etmezlerdi. Genellikle.

Ama bu seferki farklıydı.

Çukur biçimsizdi, bir mezara da pek benzemiyordu. Sarhoşların ya da lise öğrencilerinin kazdıkları çukurlardan daha derindi. Ama her tarafı değil. Daha çok, daralarak bir koni biçimini alıyordu. Digger çukurun neye benzediğini anladığında, belkemiğinin üzerinde buz gibi parmaklar dolaştı sanki.

Bir insan diri diri gömüldüğü, sonra kendine gelerek toprakları elleriyle kazdığı ve sonunda dışarı çıkmayı başardığı taktirde... mezar bu hali alırdı.

Digger, «Haydi oradan,» diye homurdandı. «Bir şaka bu. Kahrolasınca çocuklar!»

Öyle olması gerekiyordu. Burada ne bir tabut vardı, ne de devrilmiş bir taş.

Çünkü bu bölümde mezar yoktu.

Digger burayı çok iyi hatırlıyordu. New York'tan gelen gazeteciler Thad Beaumont'la ilgili hikâyeyi yazacakları zaman o sahte mezar taşını buraya dikmişlerdi. Beaumont'la karısının Castle Gölünün kıyısında yazlık evleri vardı.

Eve kışın Dave Phillips bakıyordu. Digger geçen son baharda garaja giden yolun asfaltlanması işinde Dave'e yardım etmişti. Sonra Thad Beaumont bu bahar Digger'a biraz da mahcup bir tavırla, «Fotoğrafçı bir resim için mezarlığa sahte bir taş dikebilir mi?» diye sormuştu. «Tabii bir sakıncası varsa bunu bana söyleyebilirsin. O kadar önemli değil.»

Digger nezaketle cevap vermişti. «İstediğinizi yapabilirsiniz. People dergisi mi dediniz? O sayıyı mutlaka almalıyım!»

Beaumont, «Ben alacağımdan pek emin değilim,» demişti. «Teşekkür ederim, Bay Holt.»

Digger yazar olmasına rağmen Beaumont'tan hoşlanıyordu. Kendisi ancak sekizinci sınıfa kadar okuyabilmişti ve kentte ona «Bay» diye hitap eden pek yoktu.

«O kahrolasıca dergiden gelenler herhalde çıırçıplak bir resminizi çekmek isterlerdi. Tabii mümkün olsaydı.»

Ender gülen bir adam olan Beaumont bu sözler karşısında kahkahayı basmıştı.

«Evet, herhalde isterlerdi,» diyerek Digger'ın omzuna vurmuştu.

Fotoğrafçı Digger'ın «Kentten Klas Bir Kaltak» diye tanımladığı o kadınlardandı.

Portland Havaalanında kiraladığı kamyonete sürüyle fotoğraf malzemesi doldurmuştu. Neredeyse kadınla homoya benzeyen yardımcısına içerde yer kalmayacaktı. Fotoğrafçı kadını kendi arabasıyla izleyen Beaumont'ların hem utanıyor, hem de eğleniyorlarmış gibi bir halleri vardı.

Digger azametli Klas Kaltağa aldırmadan yazara, «Her şey yolunda mı, Bay B.?»

diye sormuştu.

Beaumont da usulca cevap vermişti. «Tanrım. Hayır. Ama başka yolu da yok.»

Digger'a göz kırpmıştı. Mezarcı da ona.

Digger, Beaumont'ların bu işi sonuna kadar götürmeye kararlı olduklarını

anlayınca, bir kenara çekilerek olanları seyretmeye koyulmuştu. O da herkes gibi bedava eğlenceden hoşlanırdı. Kadın eski tip, yukarısı kavisli bir mezar taşı

hazırlatmıştı. Digger'ın son zamanlarda yerleştirdiklerinden çok, Charles Adams'ın karikatüründeki taşlara benziyordu. Kadın bir hayli titizlenmiş, yardımcısına sahte taşın yerini arka arkaya değiştirmişti. Digger bir keresinde ona yaklaşıp yardım önermişti. Ama fotoğrafçı New York'lulara özgü ukala tavırlarıyla, «istememez,» demişti. Digger da gerilemişti o zaman.

Sonunda taş, fotoğrafçının istediği biçimde dikilmişti. Ondan sonra kadın yardımcısını ışıklarla uğraştırmıştı. Bu iş de yine yarım saat sürmüştü. Bütün bu süre boyunca Bay Beaumont orada durmuş ve olanları seyretmişti. Bazen şaman zaman yaptığı o garip şeyi tekrarlamıştı. Yani alnındaki o küçük beyaz yara izini ovuşturmuştu. Gözlen Digger'ın çok ilgisini çekmişti.

Asıl Bay Beaumont bu kadının resmini çekiyor sanki, diye düşünmüştü. Herhalde bu fotoğraf kadınlardan çok daha güzel olacak. Ve çok daha uzun ömürlü. Yazar onu ileride bir gün öykülerinden birine koymaya hazırlanıyor. Kadın bunun farkında bile değil.

Sonunda kadın birkaç fotoğraf çekecek duruma gelmişti. Beaumont'ların mezar taşının üzerinden el sıkışmalarını istemişti. Bunu belki on iki kez tekrarlatmıştı. Üstelik o gün hava çok da kötüydü. Karı kocaya emirler verip durmuştu. Tıpkı o gıcırtilı sesli, kırıkkan yardımcısına yaptığı gibi. Digger fotoğrafçısının New York'lulara özgü o anırtıya benzeyen sesi, ışık uygun olmadığı ya da suratları iyi gözükmediği için her şeye yeniden başlamaya kalkması ve arka arkaya emirler yağdırması yüzünden Bay Beaumont'un sonunda patlayacağını düşünmüştü. Duyduğu dedikodulardan anlaşıldığına göre yazar pek de sakın bir insan değildi. Ama Bay Beaumont ve karısı kızmaktan çok eğlenmiş

gibiydiler. Kentten Gelen O Klas Kaltağın söylediklerini yapmışlardı. Üstelik o gün havanın serin elmasına rağmen. Digger, ben onların yerinde olsaydım çok geçmeden kadının canına okurdum, diye düşünmüştü. Hem de on beş saniye sonra.

İşte o yalancı mezar taşını bu lanet olasıca çukurun bulunduğu yere dikmişlerdi.

Topraktaki izler de bunun kanıtı sayılabilirdi. Gerçi Digger'ın kanıtı ihtiyacı

yoktu, o da başka. Topraktakiler Klas Kaltağın topuk izleriydi. Kadının New York'tan olduğu kesindi. Ancak New York'lu bir kadın o yağışlı mevsimde yüksek topuklu ayakkabıyla çıkagelir, ondan sonra da fotoğraf çekmek için mezarın etrafında dönenip dururdu. Eğer öyle olmasaydı...

Digger'ın düşünceleri yarıda kesildi. Bütün vücudu buz gibi oldu yine.

Fotoğrafçının yüksek topuklarının bıraktığı, silinmeye başlamış olan izlere bakıyordu. Ama sonra gözleri başka izlere kaydı. Taze izlere.

İzler? Onlar iz miydiler?

Ne münasebet! Sadece bu çukuru kazan herif toprağın bir kısmını daha öteye atmış. Hepsi bu kadar.

Ama hepsi bu kadar değildi. Digger Holt da biliyordu bunu. Yeşil çimlerin üzerindeki tozları daha süpüremeden çukura en yakın olan toprak yığınının üzerindeki ayakkabı izini gördü.

Evet, ayak izi var ama ne olmuş? Bu işi yapanın elinde bir kürekle hayalet gibi etrafta uçuştığını sanmıyorsun ya?

Bu dünyada kendi kendilerine güzelce yalan söylemeyi beceren insanlar vardır.

Ama Digger Holt onlardan değildi. Kafasının içindeki o olayı küçümsemeye çalışan o endişeli sesin,

gözlerinin gördüğü şeyleri değıştirmesi imkânsızdı. Hayatı

boyunca vahşı yaratıkları izleyip avlamıştı. Ve izleri, işaretleri okumak da kolaydı. Keşke kolay olmasaydı!

Mezarın yakınındaki toprak yığının üzerinde sadece bir ayakkabı izi değil, hemen hemen bir tabak büyüklüğünde bir çukur de vardı. Ayak izinin solundaydı.

Çukurcukla ayak izinin iki yanında ama daha ötede ise, birtakım çizgiler uzanıyordu. O izleri iki elin parmaklarının bırakmış olduğu belliydi. Çukurun kenarını sıkıca kavrayamadan önce kayan ellerin parmaklarının.

Digger ayak izinin ötesine baktı. Orada da yine ayak izi vardı. Çimlerin üzerinde de öyle. Bu iz yarımdı. Ayakkabıya yapışmış olan toprak parçası düştüğü

zaman oluşmuştu. Ayak izleri uzaklaşıyor, sonra da görülmez oluyordu. Digger tekrar çukura... mezara baktı.

Parmakların çizdikleri çizgiler. Bunların biraz önündeki yuvarlak çukur.

Yuvarlak şeklin yanındaki ayak izi. Bunlar ne gibi bir olay anlatıyorlardı?

Digger daha bu soruyu sorarken cevap kafasında beliriverdi. Olanları, sanki olay sırasında oradaymış gibi görebiliyordu. İşte o yüzden de bununla ilgilenmek istemiyordu. Kahretsın! Ürkütücü bir şeydi bu.

Çünkü... bir adam yerdeki yeni kazılmış çukurda duruyordu.

Evet ama çukuru o mu kazmıştı? Yoksa başkası mı?

Peki, şu küçük kökler nasıl çarpılıp koptular? Sanki biri toprağı kürekle değil de elleriyle kazmış...

Şimdi bırak bunları, boşver. Hatta böyle şeyleri düşünmemek daha da iyi olacak, Sadece çukurda duran adamı düşün. Çukur dışarı zıplayamayacağı kadar derindi, O

yüzden ne yaptı? Elleriyle çukurun kenarını kavrayarak kendini yukarı çekmeye çalıştı. Zor olmadı. Tabii çukurdaki bir çocuk değil, ergin biriye...

Digger görebildiğı o birkaç belirgin ve tam ize bakarak, eğer çocuksa, diye düşündü. Ayakları pek iri olmalı. Ayakkabılar en aşağı kırk numara...

Ellerini uzattı. Kendini yukarı çekmeye çalıştı. O sırada avuçları gevşek toprakta biraz kaydı. Parmaklarını yere batırdı ve o çizgiler kaldı. Sonra yukarı çıkmayı başardı. Dengesini bulmak için bir dizini yere dayadı. Böylece o yuvarlak çukur oluştu. Sonra diğer ayağını yanına koydu. Ağırlığını dizinden o ayağına geçirerek kalktı. Ve yürüyerek uzaklaştı. Çok basit...

Yani biri toprakları kazarak mezarından çıktı ve uzaklaşıp gitti, öyle mi? Belki de karnı acıkmıştı.

Nan'ın Büfesine giderek hamburger yemek ve bir bira içmek istedi.

Digger yüksek sesle, «Kahretsin!» dedi. «Bu bir Ő^MEOT değil ki, sadece bir  ukur.» Bir serçe onu azarlar gibi cıvıldayınca irkildi.

Evet, yerde bir çukurdan başka bir Şey yok. Ben de öyle demedim mi? Ama neden burada kürek izleri kalmamış? Neden sadece çukurdan uzaklaşan bir dizi iz var?

Niçin çukurun etrafında başka hiçbir iz kalmamış? Biri  ukur kazarken çıkan topraklara basar, o yüzden de sürüyle ayak izi kalır.

Şimdi ne yapacağım? Biliyorsam kahrolayım! Teknik bakımdan bir suç işlenmiş

sayılır. Ama adamı mezar soymakla suçlayamazsın. Kazılan yerde  l  yoktu ki.

Belki de en iyisi bu çukuru kapatmam olur.  zerine bulduğum çimleri koyarım.

Taze  im de getiririm. Ondan sonra da bu olayı unutturum gider.

Digger    nc  kez kendi kendine, sonuçta orada biri gömülü değildi ki, dedi.

Bir an gözlerinin önünde o yağmurlu bahar günü belirdi. Tanrım! O mezar taşı

nasıl da sahici gibi duruyordu! Fotoğrafçının o çıtkırıldım yardımcısı ta ı

ta arken onun sahte olduğunu biliyordum. Ama sonra ta ı diktiler, önüne de yapma çiçekler koydular. O zaman taşın sahici olduğuna yemin edebilirdim. Altında da...

Mezarcının kollarının tüyleri diken diken oldu.

Kendi kendine, bırak artık bunu, diye emretti. Serçe tekrar onu azarlarcasına cıvıldadığında, bu sesi çirkin ama gerçek ve son derece sıradan bir Şey saydı.

«Sen bağırmanı sürdür, ahbap,» dedi ve son yarım ayak izine doğru gitti.

Bunun ötesinde, tahmin ettiği gibi çimlerin üzerinde de ayak izleri kalmıştı.

Çok aralıklıydılar. Digger onlara baktı. Bu adam ko muyormu , ama acelesi de varmış. Kırk metre ilerde adamın ne taraftan gittiğini gösteren başka bir işaret vardı.  i ek dolu büyük bir sepet devrilmi ti. Bunun etrafından dola abilirdi.

Ama  yle yapmamış. Sepeti bir tekmede yana atarak yoluna devam etmişti.

Digger Hall'a göre, insan böyle davranan adamlarla önemli bir neden olmadıkça hiç dala mamalıydı.

Adam mezarlıkta çaprazlamasına ilerlemi ti. Ana yolla mezarlık arasındaki alçak duvara doğru... Gitmesi gereken yerler, yapması Şart olan i ler varmış gibi davranmı tı, Digger kendi kendini

aldatamadığı gibi bazı şeyleri hayalinde canlandırmayı da başaramazdı. Ama yine de bir an bu adamı gördü. Gerçekten gördü. Boylu boslu, iri ayaklı biriydi. Karanlıkta, ölümlere özgü bu sessiz mahallede yürüyordu. Koca ayaklarıyla güvenle ve düzgünce ilerliyor, çiçek sepetini hiç duraklamadan bir tekmede yana atıyordu. Korkmuyordu da. Bu adam korkmazdı. İlerliyor, hareket ediyor, yürüyordu. Yoluna çıkacak erkek ya da kadının Tanrı yardımcısı olsun!

Kuş cıvıldayarak Digger'ı azarladı.

Mezarcı kendi kendine yine, unut artık bunu, dedi. Şu lanet olasıca çukuru doldur ve bir daha da onu düşünme.

Digger çukuru gerçekten doldurdu. Olayı unutmak niyetindeydi. Ama akşama doğru Deke Bradford onu Stackpole Road Mezarlığında buldu. Digger'a Homer Gamache'la ilgili haberi açıkladı. Adamı o sabah öğleye doğru, Homeland Mezarlığından bir kilometre kadar ötede, 35 numaralı karayolunda bulmuşlardı. Bütün kent söylenti ve tahminlerle çalkalanıyordu.

Digger Holt o zaman istemeye istemeye Şerif Pangborn'la konuşmaya gitti. O

çukurla ayak izlerinin Homer Gamache' in öldürülmesiyle bir ilgisi olup olmadığını bilmiyordu. Ama bildiklerini anlatması doğru olacaktı. Artık işin içyüzünü anlamak, bunun için para alan kimselere kalıyordu.

Dört

Küçük Bir Kentte Ölüm

Castle Rock şanssız bir kentti. Hiç olmazsa son yıllarda.

O eski, «Aynı yere iki defa yıldırım düşmez,» sözlerinin pek de doğru olmadığını

kanıtlamak istercesine son sekiz, on yıl içinde Castle Rock'da bazı kötü olaylar geçmişti. Bütün ülke basın ve yayınının ilgisini çekecek kadar kötü olaylar. O

sırada George Bannerman Şerifti. Herkesin sevgiyle 'Koca George' diye çağırdığı

şerif artık Homer Gamache olayıyla ilgilenmeyecekti. Çünkü ölmüştü. Ama ilk kötü

olaya o katlanmak zorunda kalmıştı. Bir dizi olaya. Kendi adamlarından biri kadınlara saldırmış, sonra da onları boğmuştu. İki yıl sonra ise kuduz bir köpek Koca George'u öldürmüştü. Öldürmek de ne kelime? Onu âdeta parça parça etmişti.

Bu iki olay da son derecede garipti. Ama dünya da acayip bir yerdi. Ve acımasız.

Bazen de uğursuz bir yer.

Yeni şerif o sırada Castle Rock'da değildi. (Alan Pangborn karısına, «Beni 2000

yılına kadar hep 'Yeni Şerif diye tanımlayacaklar,» diyordu.) Şerif Alan Pangborn 1980 yılına kadar New York eyaletinin kuzeyinde, Syracuse yakınlarındaki gitgide gelişen küçük bir kentte polislik yapmıştı.

Şerif Pangborn şimdi 35 numaralı karayolunun yanında uzanan hendekte yatan Homer Gamache'ın hırpalanmış cesedine bakarken, keşke hâlâ orada olsaydım, diye düşünüyordu. Kente çöken uğursuzluğun Koca George Bannerman'ın ölümüyle ortadan kalkmadığı anlaşıyordu.

Ah, kes sesini. Tanrının bu yemyeşil dünyasında buradan başka bir yerde olmayı

istediğin yok. Burayı istemediğini söyleme, yoksa şanssızlık gerçekten tepene biner. Burası Annie'yle oğulların için harika bir yer. Senin için de öyle. Onun için neden sesini kesmiyorsun?

İyi bir öneriydi bu. Pangborn insanın kafasının sinirlerine, onların kabul edemeyeceği birtakım güzel önerilerde bulunduğunu keşfetmişti. İnsanın sinirleri, «Evet, efendim,» diyorlardı. «Şimdi siz söyleyince anladım. Bu çok doğru.» Ve sonra yine titreyip kıvranmalarını sürdürüyorlardı.

Ama böyle bir şey olacağını da tahmin etmesi gerekmez miydi? KİSG bir süre önce sürüyle insanın öldürüldüğü bu kentte, cinayet bakımından fazla bir sıkıntı

çekmemişti. Şerif olduktan sonra Castle Rock'da sadece dört kişi öldürülmüştü.

Basit olaylardı bunlar. Genellikle küçük bir kentte işlenen bir cinayet basit, hayvanca ve budalaca bir şeydi.

Genellikle.

Ama kurallar bozulmak için konulurdu. Bazen yıldırım iki. defa aynı yere düşebilirdi. Ve zaman zaman küçük kentlerde esrarı hemen çözümlenemeyen cinayetler de işlenirdi... Şimdiki gibi cinayetler.

Pangborn böyle bir şeyin olmamasını tercih ederdi.

Memur Norris Ridgewick devriye arabasından döndü. Pangborn'un kinin gerisine park etmişti. İki polis radyosundan yükselen sesler baharın sonlarına özgü ılık hava yayılıyordu.

Pangborn, «Ray geliyor mu?» diye sordu. Ray, Castle ilçesinin adli tabibi ve sorgu yargıcıydı.

Norris, «Evet,» dedi.

«Ya Homer'in karısı? Biri ona olayı haber verdi mi?»

Pangborn konuşurken, Homer'in yüzüne konan sinekleri Kovuyordu. Adamın suratında gaga gibi iri burnundan başka pek bir şey kalmamıştı. Gamache'in takma sol kolu ve altın dişleri olmasaydı, ölüyü annesi bile tanıyamayacaktı. Dişler parçalanıp Homer Gamache'in derisi sarkık boynuna ve göğsüne saçılmışlardı.

Norris Ridgewick ayaklarını yere sürerek ayakkabılarına baktı. Sanki pabuçları

birdenbire çok ilgisini çekmişti. «Şey... John, Vie'da devriyede. Andy Ciutterbuck ise Aubum'de Bölge Mahkemesinde...»

Pangborn içini çekerek ayağa kalktı. Homer Gamache altmış yedi yaşında bir adamdı. Karısıyla eski tren istasyonunun yakınındaki küçük ve tertemiz bir evde oturuyordu. Buradan üç kilometre uzaklıktaydı evi. Çocukları büyümüş ve oradan ayrılmışlardı. Bayan Gamache o sabah erkenden şerifin bürosuna telefon etmişti.

Ağlamıyordu ama neredeyse hıçkırmaya başlayacağı anlaşılıyordu. «Bu sabah yedide uyandığım zaman Homer'in eve gelmemiş olduğunu anladım. Horladığım için bazen çocuklardan birinin odasında yatar. Homer dün akşam yedide bowling oynamak için evden ayrıldı. Gece on ikide evde olmalıydı. Bilemediniz yarında. Ama hiç bir yatak bozulmamıştı. Homer'in kamyoneti de avluda değildi.»

Elien Garaache, Alan Pangborn'a kocasının kamyonetini de tarif etmişti. 1871

model eski beyaz bir kamyonetti. Üzerinde koyu kırmızı çizgiler ve pas lekeleri vardı.

Şerif telefonu kaparken, herhalde Homer bu sabah en geç on birde evine dönecek, diye düşünmüştü. Utanıp sıkılarak... Ve sanırım akşamdan kalma olacak. O zaman Elien de o yaşlı ayyaşa söylemediğini bırakmayacak. Homer'in geceyi bowling arkadaşlarının birinin evinde geçirdiği kesin...

Ama Alan Pangborn, Ellen Gamache'ın onu aramasından -bir saat sonra vardığı

sonucun biraz hatalı olduğunu düşünmüştü. Homer bir arkadaşının evinde kaldıysa, herhalde böyle bir şey ilk defa oluyordu. Yoksa Ellen o kadar telaşlanmazdı.

Şerif, Homer Gamache'ı unutmaya çalışmıştı. Hiç olmazsa bir süre için. Ne de olsa masasında sürüyle iş vardı. Ama sonra dayanamayarak santral memuru Sheila Brigman'ın küçük odasına gitmişti. Kızdan Norris Ridgenick'i bulmasını

isteyecekti. Ona bir şey bulup bulmadığını soracaktı. Ama aynı anda Norris merkezi aramıştı. Onun söyledikleri Alan'ın duyduğu o hafif endişeyi buz gibi bir korkuya dönüştürmüştü.

Norris, Homeland Mezarlığının bir buçuk kilometre kadar güneyindeki Arsenault Çiftliğine öyle uğrayıvermişti işte. O sırada Homer Gamache'ı düşünmüyordu bile.

Oysa aslında Gamache'ların eviyle çiftlik arasında sadece beş kilometre vardı.

Ve yaşlı adamın evine dönerken oradan geçmiş olması gerekirdi.

Norris, Arsenault Çiftliğine sırf orada nefis sebzeler satıldığı için gitmişti.

Yemek yapmaktan hoşlanan ender bulunur bekârlardandı. O sırada canı taze bezelye istiyordu.

Arsenault'ların ne zaman bezelye satmaya başlayacaklarını soracaktı.

Sonra da aklına Dolly Arsenault'a Homer Gamache'ın kamyonetini bir gece önce görüp görmediğini sormak gelmişti.

Beyan Arsenault o zaman, «Biliyor musunuz, bunu sormanız çok garip,» demişti.

«Çünkü kamyoneti gördüm. Gece geç vakit... Hayır... Şimdi düşünüyorum da... Onu bu sabaha karşı gördüğümü hatırlıyorum. Son zamanlarda doğru dürüst uyuyamıyorum. Sonra yolun karşı tarafındaki adam da sinirlerimi bozmuştu zaten.»

Norris birdenbire meraklanmıştı. «Hangi adam, Bayan Arsenault?»

«Bilmem... Bir adam işte. Doğrusu görünüşü hiç hoşuma gitmedi. Onu iyice görmüyordum ama yinede halinden hoşlanmadım. Buna ne dersiniz? Biliyorum kötü

sözler bunlar. Ama Juniper Hill Akıl Hastanesi o kadar uzakta sayılmaz. Ve insan gecenin birinde kır yolunda yalnız bir adam gördüğü zaman endişelenir. Takım elbise giymiş olsa bile.»

Norris, «Adamın sırtındaki elbise nasıl bir...» diye başladı. Ama Bayan Arsenault gevezenin biriydi, Norris'in sözlerini kesiverdi. Genç polis de beklemeye ve o arada bir şeyler öğrenmeye çalışmaya karar verdi. Cebinden not defterini çıkardı.

Kadın, «Bir bakıma o elbise beni daha da endişelendirdi,» diye konuşmasını

sürdürdü. «O saatte bir erkeğin sırtında takım elbise olması bana hiç de uygun gelmedi. Bilmem ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Ama herhalde anlamıyorsunuz... benim gülünç bir ihtiyar olduğumu düşünüyorsunuz. Belki de gerçekten gülünç bir ihtiyarım. Ama Homer'in buradan geçmesinden bir iki dakika önce adamın eve geleceğinden korktum. Kalkıp kapının kilitli olup olmadığına baktım. Bu tarafa doğru bakıyordu. Onu gördüm. Belki de bunun nedeni geç

olmasına rağmen odadaki ışığın yandığını farketmesiydi. Belki beni de görebiliyordu. Çünkü o pencerede tül perde aşıldır. Adamın yüzünü seçemiyordum.

Ay yoktu dün gece. Bu caddeye kadar sokak lambaları dikeceklerini de hiç

sanmıyorum. Ama adamın başını çevirdiğini gördüm. Yolu aşmaya kalktı. Daha doğrusu, ben öyle sanıyorum. Ya da böyle yapmayı düşünüyordu. Bilmem ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Onun gelip kapıya vuracağını ve, 'Arabam bozuldu.

Telefonunuzu kullanabilir miyim?' diye soracağını düşünüyordum. Böyle yaparsa neler söyleyeceğimi tasarlamaya çalışıyordum. Galiba ben gülünç bir ihtiyarım.

Çünkü Alfred Hitchcock Sunar programını düşünmeye başladım. O olayda bir deli...»

Norris o sırada taze bezelye konusunu unutmuştu. Sonunda, «Gördüğünüz adamın

sürdürülen araştırmalarla' bir ilgisi olabilir,» diyerek Bayan Arsenault'u susturmayı başardı. Kadından başından başlayarak her şeyi anlatmasını istedi.

Olabildiğince Alfred Hitchcock Sunar programını işe karıştırmamasını da.

Norris'in telsizle Şerif Pangborn'a anlattıkları şöyleydi: Bayan Arsenault Bu Gece programını yalnız başına seyretmişti. Kocasıyla oğulları çoktan yatmışlardı. Kadın 35 numaralı karayoluna bakan pencerenin önünde oturuyordu.

Storu da açmıştı. On ikiyi otuz ya da kırk geçe başını kaldırmış ve yolun karşı tarafında duran adamı görmüştü. Yani Homeland Mezarlığı tarafında.

«Adam o yönden mi geldi? Başka taraftan mı?»

Bayan Arsenault bundan pek emin değildi. «Bana Homeland yönünden yaklaşmış gibi geldi ama neden böyle izlenim uyandığını bilmiyorum. Çünkü daha önce pencereden bir defa baktım, yol bomboştu. İkinci kez kendime dondurma almaya giderken yine dışarıya bir göz attım. Ve adam oradaydı. Kenarda durmuş, bizim ışıklı pencereye bakıyordu. Bana doğru sanırım. Tam yolu aşacağı sırada yokuşun tepesinde ışıklar belirdi. Takım elbiseli adam bunu görünce otostop yapmak için başparmağını

kaldırdı.

«Gelen Homer'in kamyoneti idi. Direksiyonda da o vardı, önce onun geçip gideceğini sandım. Gece yarısı bir otostopçu gören her normal insan böyle yapardı. Ama sonra Homer'in stop lambaları yandı ve adam koşarak kamyonete bindi.» Kırk altısında olan ama yirmi yaş daha büyük duran Bayan Arsenault ak saçlı başını sallamıştı. «Homer'in o geç saatte bir otostopçuyu alması için kafayı iyice çekmiş olması gerekirdi. Ya kafayı çekmiş ya da geri zekâlı olması.

Ben Homer'i hemen hemen otuz beş yıldan beri tanıyorum. Geri zekâlı değildi.»

Bir an durup düşünmüştü. «Yani... pek de değil.»

Norris, Bayan Arsenault'dan adamın kılığı konusunda bazı ayrıntıları öğrenmeye çalışmış ama başarılı olamamıştı. Ne yazık ki, sokak lambaları Homeland Mezarlığında sona eriyordu. Rock gibi küçük kentlerin parası azdı.

Kadın yabancının arkasında takım elbise olduğundan emindi. Bunun simsiyah ya da bembeyaz olmadığından da. Ama tabii geride sürüyle renk kalıyordu. Bayan Arsenault sadece takımın siyah olmadığına yemin edebilirdi.

Norris, «Sizden yemin etmenizi istemiyorum, Bayan Arsenault,» demişti.

Kadın ciddi bir tavırla kollarını kavuşturmuştu. «İnsan bir kanun adamıyla resmi bir olaydan söz ederken bu aynı kapıya çıkar.»

Sonuçta bildikleri şu kadardı: Gece bire çeyrek kala Homer Gamache'ın bir otostopçuyu kamyonetine aldığını görmüştü. Aslında FBI'yi çağırmak için yeterli bir neden değildi bu. Gelgelelim Homer'ın yabancıyı kendi evinden beş kilometre kadar ötede aldığını... ama evine erişemediğini bu bilgiye kattığınız zaman olay tehlikeli bir hal alıyordu. Adamın takım elbiseli ve kravatlı olması da ayrıca kuşkuluydu.

Norris telsizle raporunu verdikten sonra, «Şimdi ne yapmamı istiyorsun?» diye sordu.

Alan, «Oradan ayrılma,» dedi. «Ben çiftliğe gelinceye kadar Bayan Arsenault'la birbirinize Alfred Hitchcock hikâyeleri anlatın.»

Ama şerif daha yedi yüz metre gidemeden yardımcısıyla kararlaştırdığı randevu yeri değişti. Sabah erkenden çayda balık avlamaya çıkan Frank Gavineaux adlı bir çocuk evine dönerken 35 numaralı karayolunun güneyindeki yüksek otların arasından bir çift bacağın uzanmış olduğunu gördü. Eve koşarak durumu annesine anlattı. Kadın da şerifin bürosunu aradı. Sheila Brigham mesajı Alan Pangborn'la Norris Ridgewick'e ilette. Başkalarının dinleyebileceklerini düşünerek ad vermedi, ama endişeli sesinden o bacakların kime ait olduğunu tahmin ettiği anlaşılıyordu.

O sabah olan tek iyi şey, Norris'in kusmasının şerif olay yerine gelinceye kadar sona ermesiydi. Neyseki genç adam her şeyi yolun kuzey tarafına çıkarmayı akıl edebilmişti. Böylece cesede ve etrafında bulunabilecek kanıtlara bir şey olmamıştı.

Norris daldığı düşüncelerden uyanarak, «Şimdi ne olacak?» diye sordu.

Alan içini çekerek Homer'ın kalıntılarına konan sinekleri kovmayı bıraktı.

Sineklerle giriştiği savaşı kazanması imkânsızdı. «Şimdi yoldan inerek Ellen Gamache'a kadınları dul bırakan Azrail'in gece vakti bir ziyarette bulunduğunu açıklamam gerekiyor. Sen burada ölünün yanında bekle. Sineklerin cesede konmalarına engel olmaya çalış.»

«Ama neden, şerif? Burada pek çok sinek var. Ve o da...»

«Öldü. Evet, bunu ben de görebiliyorum. Ama nedenini bilmiyorum. Böylesi daha uygunmuş gibi geliyor. Homer'ın kolunu takamayız ama hiç olmazsa sineklerin burnundan geri kalan kısma pislemelerine engel olabiliriz.»

Norris alçak gönüllükle, «Pekâlâ,» dedi. «Tamam, Şerif!»

«Norris, yeterince çaba gösterirsen beni 'Alan' diye çağırabilir misin? Biraz pratik yaparsan...»

«Tabii Şerif. Olur sanırım.»

Alan bir şeyler homurdanarak son kez olay yerine baktı. Biraz sonra gerekli görevliler gelecek ve orası kordon altına alınacaktı.

Çalışmaların neticesinde ne sonuca varacaklardı? Ah, sadece şu sonuca: Yarı

sarhoş bir ihtiyar bir yabancıya yardım etmek için arabasını durdurmuştu.

Yabancı da buna karşılık yaşlı adamı döve döve öldürmüş ve taşıtını çalmıştı.

Katil bir bahaneyle kamyonetin durmasını sağlamış, sonra İhtiyarın kafasına vurarak onu dışarı sürüklemişti. Ve...

Ah, ondan sonra her şey çok feci olmuştu.

Alan son defa hendeğin içine baktı. Norris eskiden bir insan olan o kanlı et yığınının yanına çömelmişti. Homer'in eskiden suratının bulunduğu yerin üzerinden sinekleri sabırla kovuyordu. Şerifin midesi yine ağzına geldi.

Sadece yaşlı bir adamdı... Tek kollu, bir ayağı çukurda olan ihtiyar. Artık tek zevki haftada bir gece bowling oynamaktı. Neden kamyonette yalnızca kafasına vurmakla yetinmedin? Gece sıcaktı. Biraz serince olsaydı bile zavallıya zarar gelmezdi. Şimdi plaka numarasını merkezlere bildireceğiz. Onu sadece bayılıp kaçsaydın yine aynı şeyi yapacaktık. O halde neden bütün bunlar? Elime sana bu soruyu sorma fırsatının geçeceğini umarım!

Ama nedenin önemi var mıydı? Homer Gamache için olmadığı kesindi. Homer için hiçbir şeyin önemi kalmamıştı artık. Çünkü otostopçu ihtiyarın kafasına vurduktan sonra onu kamyonetten çıkararak hendeğe sürüklemişti. Ve o arada Homer'in sakatlığının da farkına varmış olmalıydı. Hendeğin dibinde ihtiyarın takma kolunu yerinden çıkarmış ve onunla adamı döve deve öldürmüştü.

Beş

965290

Connecticut Eyalet Polisinden Warren Hamilton yüksek sesle, «Dur bakalım, dur bakalım,» dedi. Oysa devriye arabasında yalnızdı. 2 Haziran akşamıydı. Homer Gamache'ın ölüsü Maine Eyaletinde, Memur Hamilton'un adını hiç duymadığı o kentte bulunmasından otuz beş saat geçmişti.

Hamilton bir büfenin önündeki park yerindeydi. Eyaletler-arası karayolunda dolaşırken büfe ve benzin istasyonlarının etrafındaki park yerlerini kontrol etmek adetinideydi. Geceleri farlarını söndürerek böyle yerlere girdiği zaman bazı şüphelileri ele geçiriyordu. Hamilton eline böyle bir fırsatın geçmek üzere olduğunu anladığı zaman kendi kendine konuşmaya başladı. Sözlerine, «Dur bakalım, dur bakalım,» diye başlar, sonra da konuşmasını şöyle sürdürürdü: «Şu salağı bir kontrol edelim.» Ya da: «Anneme buna inanıp inanmayacağını soralım.»

Bu kez, «Bakalım burada ne var?» diyerek devriye arabasıyla geri geri gitti.

«Tamam!» Farlar eski bir kamyoneti aydınlatıyordu şimdi. Taşıt park yerindeki ark lambalarının ışığında turuncu duruyordu. Yani gri ya da beyazdı. Hiç olmazsa eskiden öyleydi.

Hamilton projektörünü taşıtın plakasına doğru çevirdi. «Anneme buna inanıp inanmayacağını soralım.» Çalınmış arabalar listesine uzanarak başparmağını plaka numaralarının üzerinde dolaştırdı.

«Tamam. 96529Q. Maine Eyaleti.»

Memur Hamilton kamyonetin yanından ilk kez geçtiği zaman içerde kimse olmadığını

görmüştü. İçerde bir tüfek rafı vardı ama o da boştu. Tabii kamyonetin arkasında biri olabilirdi. Tüfekli biri. Ama belki de şoför çoktan gitmişti. Ya da şimdi büfede bir hamburger yiyordu. Ancak yine de...

Hamilton alçak sesle, «Yaşlı polisler, cüretli polisler,» diye mırıldandı. «Ama yaşlı cüretli polisler görülmemiştir.» Kamyoneti gözetleyebileceği boş bir yere girdi. Merkezi arayarak Maine'in bir cinayet olayı yüzünden istediği kamyoneti bulduğunu haber verdi. Destekleyici güç istedi. Ona grupların hemen yola çıkacağını bildirdiler.

Hamilton kamyonete kimsenin yaklaşmadığını görerek taşıta ihtiyatla sokulabileceğine karar verdi. Devriye arabasından inerek tabanca kılıfının kapağını açıtsa da silahını çekmedi. Görev sırasında iki defa tabancasını

çekmiş ama ateş etmemişti. Şimdi de öyle olmasını istemiyordu.

Elini tabancasının kabzasına atarak ilerledi. Kayışına takılı elfenerini alıp yaktı. Işığı kamyonetin arka tarafına tuttu. Ama kimse yoktu orada.

Memur Hamilton, «Galiba yalnızız hayatım,» dedi. Sonra ön cama yaklaşarak ışığı içeri tuttu.

«Tanrım! Anneme bu müthiş şeye inanıp inanmadığını soralım.»

Birdenbire parktaki ışıkların turuncu olmalarına sevindi. Çünkü bu ışıklar koyu kırmızı olduğunu bildiği o lekeleri hemen hemen siyaha dönüştürüyordu. Kan bu yüzden mürekkebe benziyordu daha çok. «Arabayı bu halde mi sürmüş? Tanrım! Tâ

Maine'den buraya kadar böyle mi sürmüş? Anneme soralım...»

Feneri yere doğru eğdi. Kamyonetin içi domuz ağılından farksızdı. Bira tenekeleri, meşrubat şişeleri, boş ya da hemen hemen boş cips poşetleri, hamburger kutuları. Çiklete benzer bir şey maden panele yapıştırılmıştı. Tablada filtresiz sigara izmaritleri vardı.

Ve en çok kan.

Kanepe yer yer kanla lekelenmiş, direksiyona kanlar bulaşmıştı. Kornanın üzerinde kurumuş kan vardı. Bu yüzden taşıtın markası gözükmüyordu. Kapı tokmağı

kanlıydı. Ayna da öyle. Aynadaki löke dairemsiydi. Hamilton, Bay 96529Q aynayı

ayarlarırken orada kusursuz bir parmak izi bırakmış olmalı, diye düşündü.

Hamburger kutularından birine de kanlar sıçramıştı. Galiba bu lekeye saç telleri de yapışmıştı. Hamilton homurdandı. «Büfedeki kıza ne söyledi? Traş olurken yüzünü kestiğini mi?»

Bir hışırtı duyduğunu sanarak hızla döndü ve meslek hayatında üçüncü kez tabancasını çekip emniyetini açtı. Az kalsın karanlıklara doğru bir el ateş

edecekti. Hatta iki ya da üç el. Ama orada kimse yoktu.

Tabancasını ağır ağır indirdi. Şakakları zonkluyordu. Silahını yerine sokmayı

düşündü ama sonra vazgeçti. Diğer görevliler gelinceye kadar tabancasını elinden bırakmayacaktı. Silahın ovucunda olması hoş bir duygu uyandırıyor, onu rahatlatıyordu. Sinirlerini geren, kanlar ya da Maine'li polisin cinayet yüzünden yakalanmasını istediği bir adamın o iğrenç lekelerin arasında oturarak yaklaşık beş yüz kilometrelik bir yolu aşması değildi. Kamyonetin etrafını pis bir koku sarmıştı. Kırkların arasında arabayla ilerlerken bir kokarcaya çarptığınız zaman etrafa yayılan kokuya benziyordu. Kan ya da çürümüş besin veya pis bir vücudun kokusu değildi. Hamilton, «Kötülüğün kokusu bu,» dedi. «Çok kötü

bir şeyin kokusu.» İşte bu yüzden silahını kılıfına sokmak istemiyordu. Oysa kokunun kaynağı olan adamın belki de saatler önce çıkıp gitmiş olduğundan emindi. Ama bu önemli değildi. Korkunç bir hayvan kamyoneti bir süre için bir in gibi kullanmıştı. Hamilton ise kendini tehlikeye atmak niyetinde değildi.

Hayvanın dönmesini ve kendisini gafil avlamasını istemiyordu. Annesi de bundan emin olabilirdi.

Elinde tabancası, orada duruyordu. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

Hamilton'a destek gruplar çok ama çok uzun bir süre sonra araba parkına girmişler gibi geldi.

Altı

Büyük Kentte Ölüm

Dodie Eberhart öfkeliydi. Ve Dodie Eberhart öfkелendi mi, ülkenin başkentinde kimse onunla dalaşmak istemezdi. Dodie L Sokağındaki apartmanın merdivenlerinden, açıklık kırdan geçen bir gergedanın vurdumduymazlığıyla çıkıyordu. Kadın hemen hemen bir gergedan kadar da iriydi. Lacivert elbisesi kısaca «iri» diye tanımlanamayacak kadar büyük olan göğüslerinin üzerinde gerilmişti. Etli kollarını birer sarkaç gibi sallıyordu.

Dodie yıllar önce Washington'un en baş döndürücü tele-kızlarından biriydi. Boylu boslu kadın kazandığı paralarla tüm apartmanı satın almıştı. Ama yaptığı

yatırımlar yüzünden durumu bozulmuş, bunlardan ikisini satmak zorunda kalmıştı.

Seksen beş kilodan yüz kırka çıkmış olan Dodie'nin elinde bir tek apartmanı

kalmıştı artık. Onu da elden çıkarmak istemiyordu. Onu engellemeye, durumunu bozmaya

kalkışacakların başları fena belaya girecekti.

Sözgeşi, Frederick, «Kodaman» Clawson gibilerin.

Dodie ikinci katın sahanlığına erişti. Shulman'ların dairesinden müthiş bir müzik geliyordu.

Olanca sesiyle, «O KAHROLASICA PİKABIN SESİNİ KISIN!» diye haykırdı... Dodie Eberhart sesini iyice yükselttiği zaman pencere camları çatlar, küçük çocukların kulak zarları delinir ve köpekler de düşüp ölürlendi.

Müzik hemen bir fısıltıya dönüştü. Dodie üçüncü kata çıkan merdivene tırmanmaya başladı. Frederick «Kodaman»! Clawson orada tek başına debdebe içerisinde yaşıyordu.

Aslında Clawson öyle önemli biri değildi. Dodie'nin karşılaştığı bütün hukuk öğrencileri gibi yüksek hayalleri fazla, parası azdı. Bunları bol palavrayla da destekliyordu. Aslında Dodie bir hukuk öğrencisinin palavralarını yutacak bir kadın değildi.

Ama Frederick «Kodaman» Clawson Dodie'ye yine de biri dereceye kadar etkilemeyi başarmıştı. Dört ay arka arkaya kirayı ödemekte gecikmişti. Dodie bu duruma göz yummuştu. Çünkü genç adam onu o bayat vaade inandırmıştı. Yani ona gerçekten para gönderileceğine.

Clawson, Sidney Sheldon'un aslında Robert Ludlum ya da Victoria Holt'un Rosemary Rogers olduğunu söyleseydi bu başarıya ulaşamazdı. Çünkü bu insanlar da, diğer takma ad kullanan yazarlar da Dodie'ye vız geliyordu. Çünkü o, erkeklerin banka soydukları, birbirlerine ateş ettikleri ve kadınlarını ne kadar sevdiklerini de.

onları pestillerini çıkarıncaya kadar döverek kanıtladıkları sert romanlardan hoşlanıyordu. Dodie'ye göre, bu tür kitaplar yazarların arasında en iyisi George Stark'tı. Machine'in Yöntemi ve Oxford Machine'ni okuduğu zaman yazara hayran olmuş ve hayranlığı Babil'e Giderken romanına kadar da sürmüştü. Babil'e Giderken Stark'ın son eseri olacağı benzerdi.

Dodie üçüncü kattaki öğrenciye kira geciktiği için çatmaya ilk kez gittiği zaman genç adamın George Stark'ın romanları ve notlardan oluşmuş bir yığının ortasında oturduğunu görmüştü. Clawson, ertesi gün öğleye kadar kirayı ödeyeceğine söz vermiş, Dodie de o zaman, «Hukuk eğitimi için George Stark'ın bütün romanlarını

okumak mı gerekiyor?» diye sormuştu.

Clawson gülümseyerek, «Hayır,» demişti. «Ama bu iş eğitim masraflarını

ödeyebilir.» Gülümseyişinde neşe, zekâ ve açgözlülük vardı.

Dodie'yi her şeyden çok bu etkiledi. Bu yüzden Clawson'a biraz yumuşak davrandı.

O gülümsemeyi daha önce pek çok defa kendi aynasında görmüştü. Böyle bir gülümseyişin sahte olamayacağına inanıyordu. Ve bu inancından hâlâ

vazgeçmemiştir. Clawson, Thaddeus Beaumont'un sırrını gerçekten öğrenmiştir. Tek hatası, Beaumont'un Frederick Clawson gibi birinin planlarına uyuvacağına çok inanmasıydı. Dodie de aynı hatayı yapmıştı.

Clawson'un açıklamasından sonra Dodie oturup Thaddeus Beaumont'un iki romanından birini okumuştı. Mor Sis'i. Kitabın pek budalaca bir şey olduğunu düşünmüştü.

Bay Kodaman'ın kendisine gösterdiğim mektuplara ve fotokopilere rağmen iki yazarın aynı insan olduğuna inanmakta güçlük çekecek ya da bunu hiç kabul edemeyecekti ama... kitabın sonlarındaki bir sahne onu etkilemişti. Bu bölümde bir çiftçi bir atı vuruyordu.! Hayvanın iki bacağı birden kırılmıştı, öldürülmesi gerekiyordu... Ancak ihtiyar çiftçi John bu işten çok zevk almıştı.

Dodie, sanki Beaumont bu bölüme geldiği zaman kalkıp kahve içmeye gitmiş, diye düşünmüştü. Ve George Stark onun yerine geçerek sahneyi tamamlamış...

Neyse... Artık bunların hiçbirisi önemli değildi. Bu olay sadece insanın sonsuza dek palavralara karşı başışıklı kalamayacağını kanıtlıyordu. Kodaman onu kandırmıştı. Ama kısa sürmüştü bu aldanma. Ve artık sona ermişti.

Dodie Eberhard üçüncü katın sahanlığına geldi. Yumruğunu sıkmıştı. Kapıya nazıkçe vurmuyacak, yumruklayacaktı. Sonra buna gerek olmadığını farkettiler.

Kodaman'ın kapısı aralıktı.

Dodie dudak bükerek, «Sersem,» diye homurdandı. Bu semtte uyuşturucu düşkünleri yoktu ama zehire alışmış olanlar başka mahallelere giderek evleri soymaktan kaçınmazlardı. Bu delikanlı sandığından da aptaldı. Kapıya vururken kapı açıldı.

«Clawson,» diye bağırırken sesi kıyamet saatinin yaklaştığını açıklıyordu sanki.

Dodie'ye cevap veren olmadı. Kadın kısa koridorun ucundan baktığı zaman oturma odasında perdelerin kapatılmış ve tavandaki lambanın da yakılmış olduğunu gördü.

Radyo hafifçe çalışıyordu.

«Clawson! Seninle konuşmak istiyorum!»

Dodie koridorda birkaç adım attı, sonra durakladı.

Kanepenin yastıklarından biri yerdeydi.

Hepsi o kadar. Odayı aç bir uyuşturucu düşkününün karmakarışık ettiğini gösteren hiçbir şey yoktu. Ama kadının önsezileri uyanmıştı. Hemen sonra korkuya kapıldı.

Burnuna bir koku gelmişti. Pek hafifti ama yine de farkediliyordu. Bozulan ama henüz çürümemiş olan yiyeceklerin kokusunu andırıyordu biraz. Ama tam anlamıyla böyle de değildi. Yine de Dodie kokuyu ancak böyle tanımlayabilirdi. Daha önce böyle bir koku duymuş muydu? Evet, galiba.

İçeride başka bir koku daha vardı. Kadın bunu hemen tanıdı. O ve Connecticut'lu Memur Hamilton aynı fikirdeydi. Kötü bir şeyin kokuşuydu bu.

Dodie odanın hemen dışında durarak yere yuvarlanmış olan yastığa baktı. Radyoyu dinliyordu. Üç kat merdivenin yapamadığı şeyi bu bir tek masum yastık başarmıştı. İri sol göğsünün altında kalbi hızla çarpıyor, ağzından kesik kesik soluyordu. Burada hoş olmayan bir şey vardı. Hiç hoş olmayan bir şey. Şimdi mesele şuydu: Orada daha fazla beklediği takdirde kendisi de işe karışacak mıydı? Mantiğı ona, «Haydi git,» diyordu. «Fırsat varken kaç.» Mantık güçlüydü.

Ama merakı ise Dodie'ye, «Dur ve bakıver,» diye fısıldıyordu... Ve bu merak mantıktan daha güçlüydü.

Dodie başını kapıdan uzatarak önce sağa doğru bir göz attı. Sonra sola baktı ve durakladı. Gözleri irileşti.

Bu bakış en fazla üç saniye sürdü ama kadına süre daha uzunmuş gibi geldi. O

arada her şeyi en ufak ayrıntısına kadar da gördü. Kafası gördüklerinin fotoğraflarını çekiyordu sanki. Bu resimler daha sonra polis fotoğrafçısının çekmeceleri kadar berrak ve belirgindi..

Sigara masasının üzerinde iki bira şişesi duruyordu. Bunlardan biri boş, biri de yarısına kadar doluydu. Beyaz tablanın ortasına iki sigara bastırılmıştı. Oysa Kodaman sigara içmezdi. İçi raptiye dolu beyaz plastik bir kutu şişelerle tablanın arasına devrilmişti. Raptiyelerin çoğu masanın cam yüzeyine saçılmıştı.

İçlerinden birkaçı ise «People» dergisinin açık sayfalarına düşmüştü. Thad Beaumont/George Stark hikâyesinin bulunduğu sayıydı bu. Dodie, Bay ve Bayan Beaumont'un Stark' m mezarının üzerinden uzanarak el sıkıştıklarını görüyordu.

Bu sayfalarda Frederick Clawson'un hiçbir zaman açıklanamayacağını iddia ettiği o hikâye vardı. Delikanlı bu sırrın kendisini oldukça zengin edeceğine İnanmıştı. Bu bakımdan yanılmıştı.

Hatta onun her bakımdan yanılmış olduğu anlaşıyordu.

Artık Kodamanca bir yanı kalmamış olan Frederick Clowson odadaki iki koltuktan birinde oturuyordu. Onu bağlamışlardı. Çırıl çıplaktı delikanlı. Elbiselerini toplayıp sigara masasının altına atmışlardı. Dodie, Clawson'un kasıklarının arasındaki kanlı oyuğu gördü. Testisleri hâlâ yerindelerdi. Ama penisini kesip ağzına tıkmışlardı. Clawson'un ağzında bol yer vardı. Çünkü katil Kodamanın dilini de kesmişti. Duvara raptiyelemişti bunu. Kadının kafası bu dilin fotoğrafını da amansızca aldı. Kanlar dilin aşağısına, duvar kâğıdına akarak yelpazeye benzeyen bir şekil çizmişlerdi.

Katil parlak yeşil başlı bir raptiyeyi People dergisindeki yazının ikinci sayfasını Kodaman'ın göğsüne tutturmak için kullanmıştı. Dodie, Liz Beaumont'un yüzünü göremiyordu. Clawson'un kanları örtmüştü. Ama kadının çörek dolu tavayı

gülümseyen Thad'a doğru uzattığını seçebiliyordu. Özellikle bu fotoğrafın Clawson'u sinirlendirdiğini anımsadı.

Genç adam, «Amma da uydurma resim,» diye bağırmıştı. «Kadın yemek yapmaktan nefret ediyor. Beaumont'un ilk romanını yayınlamasından hemen sonra yapılan bir röportaj sırasında öyle söylemişti.»

Duvara tutturulmuş dilin, üzerine kana batırılmış bir parmakla üç kelime yazılmıştı:

«SERÇELER YİNE UÇUYORLAR.»

Dodie'nin kafasının derinliklerinde bir yer. Tanrım... dedi. Tıpkı George Stark'ın bir romanına benziyordu... Tam Alexis Machine'in yapabileceği bir şey.

Kadının arkasında bir yere hafifçe vuruldu.

Dodie Ebarhart bir çılgılık atarak hızla döndü. Machine o korkunç usturasıyla ona saldırdı. Usturanın çeliğe özgü ışıltısını Frederick Clowson'un kanları

donuklaştırmıştı. Adamın yüzü yara izlerinden oluşan çarpılmış bir maske gibiydi. Machine'in Yöntemi romanındaki adamın yüzü de öyle parçalanmıştı ve..

Ve orada hiç kimse yoktu.

Sadece kapı kendiliğinden kapanmıştı. Böyle şeyler olurdu.

Dodie'nin kafasının derinliklerindeki, o yer, öyle mi, diye sordu. Yalnız artık bu nokta yüzeye yaklaşmış, sesi de korkuyla iyice tizleşmişti. Sen merdivenden çıktığın zaman kapı yarı açık duruyordu. Ardına kadar açık değildi. Ama yine aralık olduğunu farkedebileceğin gibiydi.

Kadının gözleri sigara masasındaki bira şişelerine kaydı. Biri boştu. Biri yarı dolu.

İçeriye girdiğim zaman katil kapının arkasındaydı. Başımı çevirseydim onu görecektim... Ve o zaman ben de ölecektim...

Ben burada durmuş Frederick, «Kodaman» Clawson'un renkli kalıntılarına büyülenmiş gibi bakarken katil de dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Dodie'nin bacaklarının bütün gücü kesildi ve garip bir zarafetle dizüstü çöktü.

Kafası aynı düşünceyi tekrarlayıp duruyordu. Ah, bağırmamalıydım, geri gelecek, ah, bağırmamalıydım, geri gelecek, ah, bağırmamalıydım...

Sonra adamın iri ayaklarıyla koridordaki halıya basarken çıkan sesi duydu.

Sonradan o lanet olasıca Shulman'ların yine stereonun sesini yükselttiklerini düşünecekti. Kontrbasın gürültüsünü ayak sesi sandım... Ama şu anda Alexis Machine'in döndüğünden emindi... Adam

cinayete öylesine meraklıydı ki, ölüm bile onu durduramazdı.

Dodie Eberhart hayatında ilk olarak bayıldı.

Yaklaşık üç dakika sonra kendine geldi. Bacakları hâlâ onu taşıyacak durumda değildi. Kısa koridorda sürüne sürüne kapıya gitti. Saçları yüzüne düşüyordu.

Kapıyı açarak dışarı bakmayı düşündü ama bunu yapamadı. Onun yerine kapıyı

kilitleyerek sürgüyü itti. Sonra da sırtını kanada dayayarak oturdu. Soluk soluğaydı. Dünya bulanık kurşuni bir leke halini almıştı. Kendisini parçalanmış

bir cesetle bir daireye kilitlemiş olduğunu biliyordu. Ama bu o kadar kötü bir şey değildi. Olabilecek diğer şeyler düşünüldüğünde hiç de kötü sayılmazdı.

Dodie'nin gücü yavaş yavaş yerine geldi ve ayağa kalkmayı başardı. Usulca koridoru aşarak mutfığa girdi. Telefon oradaydı. Bay Kodaman'a bakmamaya çalışıyordu ama boşunaydı bu çabası. Çok uzun bir süre kafasının çektiği o korkunç fotoğrafı olanca iğrençliğiyle görecekti.

Dodie polise telefon etti. Gelen memurları kimliklerine bakmadan içeri almadı.

Memurlardan biri kimliğini kapının altından içeri attı.

Dodie, «Karakola telefon edip sorabilirim,» diye bağırdı.

Dışarıdaki memur, «Bunu yapabileceğinizi biliyorum, Bayan Eberhart,» dedi. «Ama bizi içeri alırsanız daha çabuk güvene kavuşmuş olursunuz. Öyle değil mi?»

Dodie, polis sesini de kötülüğün kokusu kadar çabucak tanırdı. O yüzden kapıyı

açarak Memur Toomey'le arkadaşını içeri aldı. Ve sonra, o zamana kadar görülmeyen bir şey yaptı. Sinir krizi geçirmeye başladı.

Yedi

Polisle İlgili Bir Olay

Polis geldiği sırada Thad yukarıda çalışma odasındaydı. Yazı yazıyordu.

Liz de William'la Wendy oynarlarken oturma odasında kitap okuyordu. Kapıya gitti, açmadan önce iki yandaki süs camlarının birinden dışarı baktı. People dergisindeki o yazı çıkalı beri böyle yapmaya alışmıştı. Çünkü bazı insanlar sık sık eve uğramayı âdet edinmişlerdi. Sadece arasıra selamlaştıkları kimseler, meraklı kentliler, hatta birkaç yabancı. Bu yabancılar özellikle George Stark hayranıydılar.

Ama bu cumartesi sabahı ön kapıdaki basamaklarda bekleyen üç adamın Beaumont'un da, Stark'ın da hayranları olmadıkları belliydi. Herhalde hayranlar sen zamanlarda Eyalet Polisine ait devriye arabalarıyla dolaşmıyorlardı. Liz kapıyı

açarken en masum insanların bile çağrılmadan gelen polislerin karşısında duyduğu o ani endişeyi hissetti.

«Evet?»

Polislerden biri, «Siz Bayan Elizabeth Beaumont musunuz?» diye sordu.

«Evet. Size nasıl yardım edebilirim?»

İkinci memur, «Kocanız evde mi?» dedi. Bu iki adamın arkasında birbirinin eşi olan kurşuni yağmurluk ve başlarında da Eyalet Polisi kasketleri vardı.

Liz, hayır, yukarıda yazı yazdığını duyduğunuz Ernest Hemingway'in hayaleti, demeyi düşündü. Ama tabii bu sözleri söylemedi. «Onu neden görmek istediğinizi sorabilir miyim?»

Üçüncü polis, Alan Pangborn'du. «Polisle ilgili bir olay, Bayan Beaumont.

Kocanızla konuşabilir miyiz?»

Thad Beaumont öyle düzenli günlük defterine benzer bir şey tutmazdı. Ama bazen onu ilgilendiren, eğlendiren ya da korkutan olayları not ederdi. Bunları ciltli bir muhasebe defterine yazardı. Karısı bu anılardan hoşlanmazdı, hatta bu yazılar onu ürkütürdü. Ama bunu Thad'a hiçbir zaman açıklamamıştı. Anıların çoğunda duygu yoktu. Sanki yazarın bir parçası yana çekiliyor ve Thad'ın hayatını adeta tarafsızca inceliyordu. Polisin 4 Haziran sabahı yaptığı

ziyaretten sonra Thad uzun bir yazı yazdı. Sözlerinin altında şiddetli bir duygu selinin gizli olduğu belliydi.

«Hızlı Dansçılar'ı bitirdiğim ve ondan sonra artık beni Liz'in çocuklarımızı

düşürmesi dışında bir şey beklemediğini anladığım zaman çok sarsıldım. Bu evlilik hayatımızın en sarsıcı duygusal olayıydı. Ama bugün olanlar bana daha da kötüymüş gibi geliyor. Kendi kendime buna olayın daha önce hiç böyle bir şeyin başıma gelmemiş olmasının yol açtığını söylüyorum. Ama nedenin daha derin olduğundan kuşkulaniyorum. O karanlık süre ve Liz'in ilk ikizlerimize düşürmesinin açtığı yaralar iyileşti sanırım. Geride sadece izleri kaldı. Onlar geçebildiğine gör herhalde bu yeni yara da iyileşecek. Ama zamanın bana bu olayı

tümüyle unutturacağını da sanmıyorum. Bunun da yara izi kalacak. Daha küçük ama derin bir yaranın izi. Vücuda birdenbire saplanan bıçağın açtığı yaradan geride kalan ve dövmeye benzeyen bir şey.

«Polislerin ettikleri yemine göre hareket ettiğinden eminim Ama o sırada suratı

olmayan bürokratik bir makinenin içine çekilmem tehlikesi varmış gibi geldi bana. Hâlâ da öyle geliyor ya... İnsan değil, bir makine bu işle ilgilenecek ve beni çiğneyip posaya çevirecekti... Çünkü insanları çiğneyip posaya çevirmek makinenin işidir. Çılgınlıklarım makinenin çiğneme işlemini ne yavaşlaştıracak, ne de hızlandıracaktı.

«Liz yukarıya gelerek, 'Polis seni görmek istiyor ama bana sorunun ne olduğunu söylemediler,' dediği zaman onun sınırlı olduğunu anladım. Onlardan biri Castle Rock Şerifi Atan Pangborn.

«Hem meraklandım, hem de makinenin başından kalkabileceğim için sevindim. Çünkü

romanımdaki karakterler bu son hafta istemediğim şeyleri yapmakta ısrar ediyorlardı. Polisin amacı konusunda pek bir şey düşünmedim. Ya da düşündüysem bile bunu Frederick Clowson'a bağladım. Ya da People dergisindeki yasının neden olduğu bir şeye.

«Polisle yaptığım konuşmanın niteliğini yakalayıp yakalayamayacağımı pek bilmiyorum. Önemli olup olmadığını da. Ama bunu denemem önemliymiş gibi geliyor.

Polisler holde, merdivenin hemen yakınında duruyorlardı. İriyarı üç adam.

Üzerlerinden sular halıya damlıyordu.

«İçlerinden biri, 'Siz Thaddeus Beaumont musunuz?' diye sordu. Şerif Pangborn'du soran. İşte o zaman anlatmak istediğim o duygusal değişiklik başladı. Kısa bir süre için de olsa yazı makinesinden kurtulmanın verdiği sevinç ve meraka hayret de karıştı. Ve biraz da endişe. Adam adımı kullanmış ama bunun başına 'Bay'

sözcüğünü koymamıştı, tıpkı hakkında hüküm vermeye hazırlandığı bir sanıkla konuşan bir yargıç gibi.

«'Evet. öyle,' dedim. 'Siz de Şerif Pangborn'sunuz. Bunu, Castle Rock'ta bir yerimiz olduğu için biliyorum.' Sonra elimi uzattım. Bütün iyi eğitilmiş

Amerikan erkekleri gibi, hiç düşünmeden.

«Şerif elime sadece baktı ve yüzünde garip bir ifade belirdi. Sanki buzdolabının kapağını açmış ve yemek için aldığı balığın kokmuş olduğunu görmüştü. Şerif,

'Elinizi sıkmaya hiç niyetim yok,' diye cevap verdi. 'Onun için elinizi çekin de ikimiz de utanmayalım.' Bu çok tuhaf bir sözdü. Ama sözden çok, Pangborn'un söyleyiş tarzı beni rahatsız etti. Sanki adam benim deli olduğumu düşünüyordu.

«Ve o anda dehşete kapıldım. Şu anda bile basit bir merak ve memnunluk hissederken duygularımın büyük bir hızla apaçık bir korkuya dönüşmesine şaşıyorum. O anda onların benimle bir olaydan söz etmek için gelmediklerini anladım. Polisler benim bir suç işlemiş olduğuma inanıyorlardı. O ilk dehşet anında... 'Elinizi sıkmaya hiç niyetim yok.' ... ben de gerçekten suç işlemiş

olduğuma inanıverdim.

«İşte bunu anlatmak istiyorum. Pangborn'un elimi sıkmayı reddetmesinden sonraki o ölüm sessizliğinde her türlü suçu işlemiş olduğumu düşündüm... Dayanamayarak suçumu itiraf bile edecektim.»

Thad elini ağır ağır indirdi. Gözucuyla Liz'e baktı. Karısı iki elini göğüslerinin arasında sıkıca birbirine kenetlemişti. Birdenbire evine kolaylıkla kabul edilen, sonra da elini sıkmaya yanaşmayan bu polise kızmak istedi. Liz'i korkutan bu polise! Ve onu korkutan bu polise.

Thad sözcüklere basa basa, «Pekâlâ,» dedi. «Madem elimi sıkmak istemiyorsunuz, hiç olmazsa buraya neden geldiğinizi söyleyin.»

Alan Pangborn, Eyalet Polislerinin tersine yağmurluk değil, su geçirmeyen kumaştan beline kadar gelen bir ceket giymişti. Şerif arka cebinden bir kart çıkararak okumaya başladı! Thad ancak bir dakika sonra onun kendisini uyardığını

anladı. Haklarını okuyordu şerif.

«Dediğiniz gibi adım Alan Pangborn, Bay Beaumont. Maine Eyaletinde Castle İlçesi'nin şerifiyim. Buraya sizi ağır bir suçlamayla ilgili olarak sorguya çekmem gerektiği için geldim. Bu soruları size Orono Eyalet Polisi Merkezinde soracağım. Sorularıma cevap vermeyebilirsiniz. Bu sizin hakkınız...»

Liz, «Ah, Tanrım, ne oluyor?» diye sordu. Thad da kendi sesini duydu. «Bir dakika! Kahretsin! Bir dakika!» Aslında bu sözleri kükrercesine söylemek istemişti. Ama beyninin akciğerlerine sesi iyice yükselmesini emretmesine rağmen ancak hafifçe itiraz etmeyi başarabildi. Pangborn da buna aldırmadı tabii.

«Bir avukat tutmaya hakkınız var. Hukuki danışman tutacak paranız yoksa size bir avukat tayin edilecek.» Pangborn kartı tekrar arka cebine soktu.

«Thad?» Liz şimşekten korkan bir çocuk gibi kocasına iyice sokulmuştu. İrileşmiş gözleriyle hayretle şerife bakıyordu.

Thad, «Sizinle bir yere gidecek değilim,» dedi. Sesi titriyor, bulûğ çağındaki bir oğlanınki gibi kalınlaşıp tizleşiyordu. Hâlâ öfkelenmeye çalışmaktaydı.

«Beni buna zorlayabileceğinizi sanmıyorum.»

Eyalet Polislerinden biri hafifçe öksürdü. «O zaman gidip tutuklanmanız için bir emir çıkartırız. Bay Beaumont. Edindiğimiz bilgi yüzünden bunu kolaylıkla yapabiliriz.» Pangborn'a biri göz attı. «Haksızlık etmemek için şunu da eklemeliyim: Şerifi Pangborn böyle bir emir alıp gelmemizi istedi. Bu konuda güçlü nedenler de ileri sürdü. Eğer... tanınmış biri olmasaydınız onun bu isteği yerine getirilecekti.»

Pangborn'un yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. Belki Thad'ın tanınmış biri olduğu için, belki de memurun bu durumu ona açıklaması yüzünden. Adam bunu farkederek utançla ıslak ayakkabılarını yere sürdü ama yine de konuşmasına devam etti. «Bu durumda gerçeği bilmenizin bence bir sakıncası yok.» Soru sorar gibi arkadaşına baktı. O da başını salladı.

Pangborn hâlâ öfkeliydi. Thad, sanki tırnaklarıyla karnımı yarmak ve, barsaklarımı kafama sarmak

istiyor, diye düşündü. Sonra polislere, «Bu profesyonelce bir şey,» dedi. Doğru dürüst soluk almaya ve sesi de düzelmeye başladığı için rahatladı. Hâlâ öfkelenmek istiyordu. Çünkü hiddet korkuyu bastırırdı. Ne çare ki, şaşkınlıktan başka tepki gösteremiyordu hâlâ. «Ama bu durumdan hiç haberim olmadığı gerçeği dikkate alınmıyor.»

Pangborn atıldı. «Buna inansaydık şimdi burada olmazdık, Bay Beaumont.» Sonunda yüzündeki tiksinti dolu ifadenin yararı oldu.

Thad'in tepesi attı birdenbire. «Ne düşündüğünüz beni hiç ilgilendirmiyor! Kim olduğunuzu bildiğimi söyledim. Şerif Pangborn! Karımla benim 1973 yılından beri Castle Rock'ta bir yazlık evimiz var. Yani evi siz daha kentin adını bile duymadan aldık. Burada ne yaptığınızı bilmiyorum. Burası sorumluluk alanınızdan iki yüz elli kilometre kadar ötede. Bana yeni bir arabaya düşen kuş

pisliğiymişim gibi bakmanızın nedenini de anlayamıyorum. Ama neler olduğunu öğrenmedikçe buradan bir yere gitmeyeceğimi size söyleyebilirim. Beni götürmek için bir tutuklama emri gerekiyorsa o zaman gidip onu alın. Ama böyle bir şey yaparsanız başınızın iyice belaya gireceğini söylemeliyim. Ve bu belayı da ben açacağım. Çünkü ben hiçbir şey yapmadım. Rezalet bu! Büyük... bir... rezalet!»

Sesi iyice yükselmişti.

İki memurun da suratında biraz mahcup olmuşlar gibi bir ifade belirdi. Ama Pangborn hiç etkilenmedi. Thad'a hâlâ onu sarsan bir tavırla bakıyordu.

İçerideki odada ikizlerden biri ağlamaya başladı.

Liz, «Ah, Tanrım,» diye inledi. «Ne oluyor? Söyleyin bunu.»

Thad gözlerini şerifin gözlerinden ayırmadan, «Gidip çocuklara bak, bebeğim,» dedi.

«Ama...»

«Lütfen...» Artık çocukların ikisi de ağlıyordu. «Merak etme, her şey düzelecek.»

Liz son defa kocasına endişeyle baktı. Gözleriyle, «Söz veriyor musun?» diye soruyordu. Sonra oturma odasına gitti.

İkinci memur, «Sizi Homer Gamache'ın katli olayıyla ilgili olarak sorgulamak istiyoruz,» dedi.

Thad o zaman Pangborn'a dik dik bakmaktan vazgeçerek adama döndü. «Kimin?»

Pangborn, «Homer Gamache'ın,» diye tekrarladı. «Bu adın sizce bir anlamı

olmadığını mı söyleyeceksiniz, Bay Beaumont?»

Thad şaşırdı. «Ne münasebet! Biz kentteyken Homer çöplerimizi alır. Evde ufak tefek tamirler yapar. Bir kolunu Kore'de kaybetmiş. Ona Gümüş Yıldız nişanı da vermişler...»

Pangborn ifadesiz bir sesle düzeltti. «Bronz Yıldız.»

«Homer öldü mü? Onu kim öldürdü?»

İki polis hayretle birbirlerine baktılar. İnsanca duygular arasında taklit edilmesi en zor olanı ıstıraptan sonra hayretti.

İlk memur garip, yumuşak bir sesle, «Bunu sizin yaptığınıza inanıyoruz. Bay Beaumont,» dedi. «Bunun sağlam nedenleri var. İşte bu yüzden buraya geldik.»

Thad polise bir an boş gözlerle baktı. Sonra da güldü. «Tanrım! Tanrım! Delilik bu.»

Diğer memur, «Paltonuzu almak ister misiniz, Bay Beaumont?» diye sordu.

«Dışarıda şiddetli yağmur yağıyor.»

Thad dalgın dalgın, «Sizinle bir yere gidecek değilim,» diye tekrarladı.

Pangborn'un yüzünde birdenbire beliren sıkıntıyı farketmedi. Derin düşüncelere dalmış gibiydi.

Şerif, «Korkarım bizimle geleceksiniz,» dedi. «Şu ya da bu şekilde.»

«O halde bu şekilde olacak...» Thad birdenbire daldığı düşüncelerden uyandı.

«Olay ne zaman oldu?»

Pangborn, «Bay Beaumont,» dedi. «Biz buraya size bilgi vermek için gelmedik.»

Sözcükleri dikkatle telaffuz ederek, ağır ağır konuşmuştu. Sanki karşısında dört yaşında, pek de zeki olmayan bir çocuk vardı.

Liz kucağında çocuklarla kapıda belirdi. Yüzü kül rengiydi. Bir Pangborn'la Eyalet Polislerine, bir kocasına baktı. «Delilik bu. Delilik. Bunun farkında değil misiniz?»

«Dinleyin.» Thad, Liz'e yaklaşarak kolunu onun omzuna doladı. «Bay Homer'i öldürmedim. Şerif Pangborn. Ama artık neden o kadar öfkeli olduğunuzu anlıyorum.

Yukarıya, çalışma odama gelin. Oturup konuşalım. Belki bu işin içinden...»

Pangborn homurdandı. «Paltonuzu almanızı istiyorum.» Liz'e bir göz attı. «Ağzımı

bozacağım için kusura bakmayın. Ama yağmurlu bir cumartesi sabahı için bu kadar palavra yeter. Sizi iyi kıstırdık, Bay Beaumont.»

Thad iki Eyalet Polisinden yaşça daha büyük olanına baktı, «Bu adamın aklını

başına getiremez misiniz? Bana Homer'in ne zaman öldürüldüğünü söylerse ileride utanmaktan ve başının derde girmesinden kurtulur.» Bir an durdu, sonra da aklına geldiği için ekledi. «Ve nerede öldürüldüğünü. Rock'da olduysa... Homer'in buraya neden geldiğini anlayamıyorum... Neyse... Ben Ludlow'dan ayrılmadan.

Tabii şu son iki buçuk ay üniversiteye gittim.» Liz'e baktı. Kadın da başını salladı.

Memur bir an düşündü. «Bir dakika.»

Üç adam ön kapıdan çıktılar. İki Eyalet Polisi sanki Pangborn'u sürüklüyorlardı.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz Liz birbiri ardına sorular sormaya başladı.

Thad karısını çok iyi tanıdığı için Liz'in duyduğu dehşetin öfke halinde dışa vurulduğunu biliyordu. Karısı ağlamak üzereydi.

Thad, «Her şey düzelecek,» diyerek Liz'i yanağından öptü. Sonra da William'la Wendy'i. «İki polis doğruyu söylediğimi anladılar sanırım. Pangborn'a gelince...

Homer'i tanıyordu. O yüzden çok öfkeliydi.» İçin için ekledi. Pangborn'un tavırlarından ve sözlerinden elinde beni cinayete bağlayan kesin deliller olduğu anlaşılıyor. Holde ilerleyerek Liz'in yaptığı gibi kapının yanındaki dar camdan dışarı baktı. Durum kritik olmasaydı gördükleri onu eğlendirecekti. Üç adam verandada duruyorlardı! Yağmura çıkmamışlardı ama yine de damlalardan kurtulamıyorlardı. Thad onların seslerini duyuyor ama sözleri seçemiyordu. İki Eyalet Polisi Pangborn'a bir şeyler söylüyorlardı. Şerif ise başını sallayarak öfkeyle karşılık veriyordu.

Thad geri döndü.

Liz, «Ne yapıyorlar?» diye sordu.

Thad, «Bilmiyorum,» dedi. «Ama galiba Eyalet Polisleri Pangborn'u bana Homer Galache'ı öldürdüğümünden neden o kadar emin olduğunu söylemesi için ikna etmeye çalışıyorlar. Ya da hiç olmazsa nedenlerden bazılarını söylemesi için.»

Kadın, «Zavallı Homer...» diye mırıldandı. «Bu kötü bir rüyaya benziyor.»

Thad, William'ı karısından alarak ona endişelenmemesini yineledi.

Polisler iki dakika kadar sonra geri döndüler. Pangborn'un suratı iyice asılmıştı. Thad, iki polis ona, kendisinin de bildiği ama itiraf edemediği gerçeği söylediler sanırım, diye bir tahminde bulundu. Bende hiç de suçlu hali olmadığı gerçeğini.

Şerif, «Pekâlâ,» dedi. Kaba davranmamaya çalışıyor, bunu biraz başarıyordu. «Bu baylar size burada hiç olmazsa bir soru sormamı istediler, Bay Beaumont. Ben de öyle yapacağım!

31 Mayıs gecesi saat on birle 1 Haziran sabaha karşı dört arası nerede olduğunuzu açıklayabilir misiniz?»

Beaumont'lar bakiştılar. Thad kalbinin etrafını saran buzların biraz çözüldüğünü

hissetti. Ama tümüyle erimedi. Karısına, «Yanılmıyorum ya?» diye mırıldandı.

Yanılmadığından emindi ama şansının kendisine böyle yardım etmesine inanamıyordu.

Liz, «Yanılmadığından eminim,» dedi. «Otuz biri mi dediniz?» Müthiş bir umutla Pangborn'a bakıyordu.

Şerif bu bakışlara şüpheyle karşılık verdi. «Evet, efendim. Ama korkarım desteklenmeyen tanıklığınız...»

Kadın ona aldırmayarak parmaklarıyla saydı. Sonra da bir okul çocuğı gibi güldü.

Kocasına, «Salı! Ayın otuz biri salıydı!» diye bağırdı. «Gerçekten! Oh, çok şükür!»

Pangborn şaşırdı ve her zamankinden daha da şüphelendi. İki polis önce birbirlerine, sonra da kadına baktılar. Onlardan biri, «Bu sırrı bize de açıklamaz mısınız, Bayan Beaumont?» dedi.

Uz, «Otuz bir mayıs salı gecesi burada bir parti verdik,» diye açıkladı ve Pangborn'a hem zafer, hem de kinle karışık bir nefretle baktı. «Ev konuk doluydu. Öyle değil mi, Thad?»

«Gerçekten de öyle.»

Pangborn, «Böyle olaylarda bu tür iddialar şüphe uyandırır,» dedi ama şaşalamıştı.

Liz, «Ah siz ne kadar gülünç, ne kadar kendini beğenmiş bir insansınız!» diye bağırdı. Yanakları kızarmıştı. Korkusunun yerini öfke almaya başlıyordu. «Kocam cinayet sırasında nerede olduğunu kanıtlayamazsa onu suçlayacak ve karakola götüreceksiniz! Nerede olduğunu kanıtlarsa bu adam, 'Bu da katilin o olduğunu gösterir,' diyecek. Ne o? Biraz dürüst çalışmaktan korkuyor musunuz? Buraya neden geldiniz?»

Thad usulca, «Bırak artık, Liz.» dedi. «Buraya gelmelerinin sağlam nedenleri vardır. Eğer Şerif Pangborn olmayacak bir işe kalkışsaydı ya da kendince bazı

tahminlerde bulunsaydı buraya yalnız başına gelirdi.»

Şerif ona aksi aksi bakarak içini çekti. «Bize bu partiyi anlatın, Beaumont.»

Thad, «Partiyi Tom Carroll'un onuruna verdik,» diye açıkladı. «Tom on dokuz yıldan beri üniversitenin İngiliz Dili Bölümünde çalışıyordu. Son beş yıl da bölümün başkanlığını yapıyordu. Yirmi yedi Mayısta, yani ders yılı resmen sona erdiği gün emekliye ayrıldı. Bölümde çalışanlar onu çok severlerdi. Çoğumuz Hunter Thompson'un yazılarından hoşlandığı için ondan 'Gonzo Tom' diye söz ederdik. İşte o yüzden o ve karısı onuruna bir parti vermeyi düşündük. Emekliye ayrıldığı için.»

«Parti ne zaman sona erdi?»

Thad gülümsedi. «Sabahın dördünden daha önce sona erdi. Ama geç saatlere kadar da sürdü. Bir grup İngilizce öğretmeninin yanına hemen hemen sınırsız içki koyarsanız toplantı bütün hafta sonu sürebilir. Konuklar saat sekize doğru gelmeye başladılar ve... En son kim gitti, hayatım?»

«Rawlie DeLesseps ve arkadaşı olan o Tarih Bölümündeki kadın. Rawlie, İsa'nın çocukluk günlerinden beri o korkunç kadınla geziyor. Hani etrafta dolaşıp cırlak bir sesle, 'Beni sadece Billie diye çağırın,' diyen yaratık. Herkes öyle yapıyormuş.»

Thad, «Tamam,» dedi. Gülmeye başlamıştı. «Doğunun Kötü Cadısı.»

Pangborn ona, «Sen yalan söylüyorsun ve biz ikimiz de bunu biliyoruz,» dermiş

gibi bakıyordu. «Bu ahbablarınız ne zaman gittiler?»

Thad titredi. «Ahbablarımız mı? Rawlie gerçekten arkadaşımıdır. Ama o kadın...

asla!»

Liz, «Saat ikide,» dedi.

Kocasını başını salladı. «Onları geçirdiğimiz sırada en aşağı ikiydi. Çok içmişlerdi. Açıkladığım gibi Wilhelmina Burks'un hayranlarından değilim. Ama Rawlie'nin evi dört kilometre ötede olmasaydı onların bizde kalmaları için ısrar ederdim. Ya da vakit daha erken olsaydı. Salı gecesi... pardon, çarşamba sabaha karşı sokaklar تنها olur. Belki birkaç geyik bahçelere girerler.» Birdenbire ağzını kapattı. Çok rahatladığı için neredeyse saçmalamaya başlayacaktı.

Kısa bir sessizlik oldu. İki polis artık gözlerini yere dikmişlerdi. Pangborn'un yüzünde ise Thad'ın anlayamadığı bir ifade vardı. O güne dek kimsenin yüzünde böyle bir ifade gördüğünü sanmıyordu. Düş kırıklığı değildi. Ama düş kırıklığı

yine de bu ifadenin bir bölümünü oluşturuyordu. Thad, kahretsin, dedi kendi kendine. Neler oluyor burada?

Sonunda Pangborn, «Eh, bu işe yarar, Bay Beaumont,» diye mırıldandı. «Ama kanıt bir kaya kadar sağlam değil. Bu çiftin sizin evden ne zaman ayrıldığını

açıkladınız. Ama bu insanlar düşündüğünüz kadar sarhoş idiyse, o zaman sizin iddianızı destekleyemezler. DeLesseps denilen adam arkadaşımızsa o zaman...

istediğiniz gibi konuşabilir.» Ama Pangborn'un o kesin tavırları değişmeye başlıyordu.

Thad bunu farketti. İki Eyalet Polisi de. Ama şerif hâlâ onun yakasını bırakmak niyetinde değildi. Thad'ın başlangıçta duyduğu korku ve bunu izleyen öfke şimdi yerini merak ve ilgiye bırakıyordu. Şerifin kolaylıkla araştırabileceği parti meselesi adamı sarsmıştı... Ama Pangborn yine de inanmamıştı Thad'a. Yazar iki polisin de tümüyle ikna olmadıklarının farkındaydı.

Sabırla, «Dinleyin,» dedi. Gözlerini şerifinkilere dikmişti. Ama adamın düşmanca bakışlarına karşılık vermemeye çalışıyordu. «Öğrencilerimin dediği gibi,

'gerçeklere dönelim.' Bizden nerede, olduğumuzu kesin bir biçimde kanıtlayıp kanıtlayamayacağımızı sordunuz...»

Pangborn düzeltti. «Sizin nerede olduğunuzu, Bay Beaumont.»

«Pekâlâ. Benim nerede olduğumu... Beş zor saat. Çok kimsenin yatakta olduğu saatler. Sırf kör talih yüzünden biz... ya da istediğiniz gibi ben... o beş

saatin üçü konusunda kesinlikle konuşabiliyorum. 'Belki Rawlie'yle iğrenç

sevgilisi buradan bir buçukta ya da ikiyi çeyrek geçe ayrıldılar. Ne olursa olsun iyice geçti. İkisi de bu sözlerimi destekleyeceklerdir. Ve Burk denilen kadın beni desteklemek için yalan da söylemez. Rawlie böyle bir şeye kalkışsa bile. Billie Burks boğulmak üzereyken kıyıya vurduğumu görse başımdan bir kova suyu boca eder.»

Liz, Thad'ın kucağında kıpırdanmaya başlayan William'ı alırken ona yüz buruştururcasına gülümsedi. Thad önce bu gülümsemenin ne anlama geldiğini anlayamadı. George Stark'ın romanlarındaki o korkunç kötü adam, yani Alexis Machine gibi konuşmuştu. Bu bir bakıma garip bir şeydi. O zamana kadar konuşurken Stark'ın sözlerini yinelediğini hiç anımsamıyordu. Ama tabii o ana dek kendisini cinayetle hiç suçlamamışlardı ki. Ve cinayet George Stark'a göre bir olaydı.

Thad konuşmasını sürdürdü. «Saat bakımından yanılmış olduğumuzu ve son konuklarımızın birde gittiklerini düşünelim. Ve onlar buradan uzaklaşır uzaklaşmaz arabama atlayarak delice bir hızla Castle Rock'a doğru gittiğimi varsayalım. Herhalde oraya ancak sabah dört buçuk beşte varırdım. Bildiğiniz gibi batı yolunda turnike yok.»

Polislerden biri, «Arsenault denilen kadın da adamı bire çeyrek kala...» diye başladı.

Alan Pangborn çabucak onun sözünü kesti. «Şu ara o konuyu açmak yersiz.»

Liz öfkeyle kaba bir ses çıkardı. Wendy gülünç bir tavırla ona baktı. William da kıpırdanmaktan vazgeçti. Liz kocasına, «Saat birde burada hâlâ sürüyle insan vardı,» diye hatırlattı. «Sürüyle.» Sonra Alan Pangborn'a döndü. Neredeyse adamın üzerine yürüyecekti. «Derdiniz nedir, şerif? Niçin suçu kocamın üzerine yıkmakta inat ediyorsunuz? Aptal mısınız? Yoksa tembel mi? Kötü bir insan mısınız? Aslında hiç de aptal, tembel ve kötü bir insana benzemiyorsunuz. Ama davranışlarınız beni düşündürüyor. Belki de kura çektiniz. Öyle mi oldu gerçekten? Kahrolasica bir şapkanın içinden kocamın adını mı çektiniz?»

Alan Pangborn hafifçe irkildi. Kadının vahşi öfkesi onu şaşırtmış ve rahatsız etmişti. «Bayan Beaumont...»

Thad, «Korkarım ben üstün durumdayım, şerif,» dedi. «Siz Homer Gamache'ı benim öldürdüğümü düşünüyorsunuz...»

«Bay Beaumont, sizi resmen suçlamış değiliz...»

«Evet. Ama böyle düşünüyorsunuz değil mi?»

Pangborn'un yanakları kıpkırmızı kesildi. Ama utanç değil, düş kırıklığı

yüzünden. «Evet, efendim. Gerçekten öyle düşünüyorum. Sizin ve karınızın bütün söylediklerine rağmen.»

Bu cevap Thad'ı şaşırttı. Liz'in de dediği gibi, hiç de aptala benzemeyen bu adam neden bu kadar emin, diye kendi kendine sordu. Ne oldu ki? Kahretsin! Şerif çok emin. Sırtı ürperdi... Sonra garip bir şey oldu. Bir an hayali bir ses zihnini doldurdu. Bu sesi en son hemen hemen otuz yıl önce duymuştu. Yüzlerce, belki de binlerce küçük kuşun cıvıltısıydı bu.

Thad elini kaldırarak alnındaki küçük yara izine dokundu. Tekrar ürperdi. Ama eskisinden daha şiddetle. Bana bir kanıt uydur, George, diye düşündü. Sıkışık durumdayım. Bana bir kanıt uydur.

Liz, «Thad,» dedi. «İyi misin?»

«Hı...» Yazar dönüp karısına baktı.

«Rengin uçtu.»

Thad, «İyiyim,» dedi. Gerçekten öyleydi. O ses kaybolmuştu. Hoş, belki böyle bir şey olmamıştı bile. Alan Pangborn'a döndü. «Dediğim gibi bu olayda üstünlük bende, şerif. Siz Homer'i öldürdüğümü düşünüyorsunuz. Bense onu öldürmediğimi biliyorum. Kitaplar dışında hiç kimseyi öldürmedim.»

«Bay Beaumont...»

«Öfkenizi anlıyorum. Homer çaçaron bir karısı olan tek kollu, acayip nükteler yapan, iyi bir ihtiyarcıktı. Ben de öfkeliyim. Yardım etmek için elimden geleni yaparım. Ama bu Gizli Polis tavrılarını bir yana bırakmalı ve bana buraya neden geldiğinizi söylemelisiniz. Neden benim üzerimde durduğunuzu açıklamalısınız.

Doğrusu bu durum beni şaşırtıyor.»

Alan Pangborn onu uzun uzun süzdü. Sonra da, «Bütün önsezilerim bana doğruyu söylediğinizi açıklıyor,» dedi.

Liz, «Çok şükür,» diye bağırdı, «Sonunda akıllandı.»

Şerif gözlerini Thad'a dikmişti. «Öyle olduğunuz anlaşıldığı takdirde SKK'daki bu kimlik işini karmakarışık eden adamı bulur ve onun derisini yüzerim.»

Liz, «SKK da nedir?» diye sordu.

Polislerden biri açıkladı. «Silahlı Kuvvetler Kayıt ve Kimlik Tespiti Bürosu.

Washington.»

Alan Pangborn yine ağır ağır, «Şimdiye kadar onların hata yaptıklarını hiç

görmedim,» diye sözlerini sürdürdü. «Ama yanılmadıysa ve gerçekten partide olduğunuz da kanıtlanırsa o zaman fena halde şaşıracağım.»

Thad, «Bize ne olduğunu anlatamaz mısınız?» dedi.

Alan içini çekti. «Madem buraya kadar geldik... neden olmasın? Aslında partinizden en son ayrılan konuklar o kadar önemli değiller. Gece yarısı burada mıydınız? Eğer öyleyse ve tanıklar da bunu desteklerlerse...»

Liz, «En aşağı yirmi beş konuk vardı,» dedi.

«O zaman yakanızı kurtarırsınız. Memurun sözünü ettiği görgü tanığı kadının sözlerinden ve yapılan otopsinin sonuçlarından Homer'ın 1 Haziran'da gece birle üç arası öldürüldüğü anlaşıyor. Katil onu takma koluyla döve döve öldürmüştü.»

Liz, «Tanrım...» diye mırıldandı. «Ve siz de kalkıp...»

«Homer'ın kamyonetini iki gece önce Connecticut'ta New York Eyaleti sınırına yakın bir otomobil parkında buldular.» Alan bir an durdu. «Taşıtın içi parmak izi doluydu, Bay Beaumont. Bunlardan çoğu Homer'ındı. Ama katil de bir sürü

parmak izi bırakmıştı. Bunlardan birkaçı kusursuzdu. Katil ağzından çıkardığı

çikleti panele yapıştırırken çok belirgin bir iz bırakmıştı. Sanki izin kalıbı

alınmış gibi. Çiklet yapıştırıldığı yerde sertleşmişti. Ama içlerinde en mükemmeli dikiz aynasındakiydi. Karakolda alınan bir parmak izi kadar iyiydi.

Sadece aynadaki parmak izi mürekkepli değil kanlıydı.»

Liz öfkeyle sordu. «O halde neden Thad? Parti olsun olmasın, siz nasıl Thad'ın...»

Alan kadına baktı. «SKK'daki uzmanlar parmak izini bilgisayara verdikleri zaman ekranda kocanızın hizmet kaydı belirdi. Daha doğrusu kocanızın parmak izleri.»

Thad'la Liz birbirlerine kalakaldılar. Sersemlemiş ve o yüzden sessizleşmişlerdi. Sonra Liz, «Öyleyse bir hata oldu,» dedi. «Herhalde kayıtları

kontrol eden adamlar da zaman zaman hata yaparlar.»

«Evet. Ama bu kadar önemli hatalar değil. Ekranda gözükenin kocanızın parmak izleri olduğunu söylediğim zaman kesin konuştum, Bayan Beaumont. Bilgisayar kayıtlarını gördüm. İzler sadece birbirlerine benzemiyorlardı.» Şerif, Thad'a dönerek buz gibi mavi gözleriyle onu süzdü.

«Birbirlerine tıpatıp uyuyorlardı.»

Ağız bir karış açık kalan Liz şerife baktı. Kucağında önce William, sonra da Wendy ağlamaya başladı.

Sekiz

Pangborn Ziyarete Geliyor

O akşam zil yediye çeyrek kala tekrar çaldığı zaman kapıya yine Liz gitti. Çünkü kendisi William'ı yatması için hazırlamıştı ama Thad hâlâ Wendy'le uğraşıyordu.

Liz yine kapının yanındaki camdan baktı. Dışarda Şerif Alan Pangborn bekliyordu.

Bu kez yalnızdı. Ama böyle olması endişesini gidermedi. Başını çevirerek, «Yine geldi!» diye seslendi. Sesinde çok belirgin bir kaygı vardı.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Thad oturma odasının dibindeki kapıda belirdi.

Yalın ayaktı. Arkasında beyaz bir tişörtle blucin vardı. Garip bir sesle ağır ağır, «Kim?» dedi.

Liz, «Pangborn,» diye cevap verdi. «Thad, iyi misin?» Kocasının kucağında Wendy vardı ve bebek ellerini babasının yüzünde dolaştırıp duruyordu. Ama Liz'in görebildiği kadarıyla Thad'ın suratı bir tuhaftı.

«İyiym, iyiym. Şerifi içeri al. Ben de Wendy'e uyku tulumunu giydireyim.»

Thad, Liz daha bir şey söyleyemeden dönüp gitti.

O sırada Alan Pangborn sabırla verandada bekliyordu. Liz'in camdan baktığını gördüğü için kapıyı bir daha çalmamıştı.

Sonra kadın kapıdaki zinciri çıkararak onu içeri aldı. Ona, «Hoşgeldiniz,» der gibi gülümsemiyordu.

Thad, Wendy'nin uyku tulumunun fermuarını çekerken birdenbire durakladı.

Ellerini öne doğru uzattı. Parmakları titriyordu.

Kahretsin! Neden korkuyorsun? Yoksa yine suçluluk mu duymaya başladın?

Hayır, kendini suçlu hissetmiyordu. Neredeyse, keşke öyle olsaydı, diyecekti.

Aslında türlü endişeyle dolu olan bugün, bir ara korkmuştu.

Önce polis gelmiş, onu garip bir biçimde suçlamıştı. Thad'ın katil olduğuna inanmaları daha da tuhaftı. Sonra o acayip, etkileyici cıvıltıyı duymuştu. Bu sesin ne olduğunu anlayamamıştı ama bu

civıltı ona yine de tanıdık gelmişti.

Akşam yemeğinden sonra civıltıyı tekrar duymuştu.

Altın Köpek'in o gün yazdığı bölümünü gözden geçirmek için çalışma odasına çıkmıştı. Basit bir düzeltme yapmak için kâğıtların üzerine eğildiği sırada o ses kafasının içini doldurmuştu. Binlerce kuş aynı anda ötüyor, cıvıldıyordu. Bu kez sesle birlikte bir görüntü de belirmişti.

Serçeler.

Binlerce, binlerce serçe damlara konmuş, telefon tellerine tünemek için itişmişti.

Thad üzüntüyle, eyvah, diye düşünmüştü. Baş ağrıları yeniden başlayacak... Bu düşüncüyü korkan bir çocuğun sesiyle ifade etmişti. Bu yüzden de anılar canlanmış ve Thad'ın boğazı sıkışmıştı. Başını buz gibi olan ellerinin arasına almıştı,.

Tümör mü bu? Yeniden mi belirdi? Bu seferki habis mi?

O hayali gürültü... kuşların civıltıları... birdenbire yükselmiş, adeta kulakları sağır edecek hale gelmişti. Bu sese hafif kanat çırpışları da katılmıştı. Sonra serçelerin hep birden havalandıklarını görmüştü. Binlerce küçük kuş bahar göğünü karartmışlardı.

Thad, «Kuzeye çıkacaklar, ahbap,» demişti. Alçak, kaba, hafif bir sesle. Bu onun sesi değildi. «Ben de öyle.»

Sonra ansızın kuşlar ortadan kaybolmuş, sesler de kesilmişti. 1968 yılıydı, 1960

değil. Ve o da çalışma odasındaydı. Karısı, iki çocuğu ve bir yazı makinesi olan olgun bir adamdı artık.

Thad'inler gibi derin bir nefes almıştı. Bu olayı baş ağrısı izlememişti. O ara da, şimdi de. Kendini iyi hissediyordu. Ama...

Ama kâğıtlarına baktığı zaman oraya bir şey yazmış olduğunu görmüştü. Düzgün yazılmış satırların üzerine çaprazlamasına karalanmış bir cümleydi bu.

«SERÇELER YİNE UÇUŞUYORLAR.» diye yazmıştı.

Dolma kalemini bırakmış ve Berol kullanmıştı. Berol kurşunkalemini. Ama iki kalemi değiştirdiğini hatırlamıyordu bile. Zaten artık kurşun kalem hiç

kullanmıyordu. Berol'ler ölmüş bir devredendi... Kara bir süreden. Kullandığı

kalemi yine kavanoza atmış ve roman taslağını da çekmecelerden birine tıkmıştı.

Elleri titriyordu.

Sonra Liz ikizleri yatmaya hazırlamaları için onu çağırmişti. Thad da karısına yardım etmek için aşağıya inmişti. Liz'e olanları anlatmak istemişti. Ama o dehşet ağzını mühürlemişti. Çocuklukta olduğu gibi tümörün yeniden

'belirmesinden ve urun bu kez habis olmasından korkuyordu. Belki yine de karısına açılacaktı. Ama tam o sırada zil çalmış, Liz kapıya bakmaya gitmişti.

Ve yanlış ses tonuyla, yanlış bir şey söylemişti.

Liz kolaylıkla anlaşılacak bir öfke ve üzüntüyle, «Yine geldi,» diye seslenmişti. Ve o an Thad soğuk rüzgâra çıkmış gibi titremişti. Dehşetle. Dehşet ve bir tek sözcük: Stark. Bir an karısının onu kastettiğine inanmıştı. George Stark'ı. Yani Serçeler uçuyorlardı ve George Stark da dönmüştü. Stark ölmüştü.

Ölmüş ve resmen gömülmüştü. Zaten hiçbir zaman varolmamıştı. Ama bu önemli değildi. Gerçek ya da değil, Stark geri gelmişti.

Thad, bırak bunları, dedi kendi kendine. Sen sinirli bir insan değilsindir. Bu acayip durumun sinirlerini bozmasına gerek yok. Duyduğun ses... o kuş

cıvıltıları 'belleğin ısrarı,' diye tanımlanan basit bir psikolojik fenomen.

Buna stres ve baskı yol açtı. Sen sadece kendini toparlamaya çalış.

Ama yine de o dehşet kaybolmuyordu. Kuş sesleri sadece «deja vu»ye değil,

«presque vu»ye de neden olmuştu. «Deja vu» bir olayı eskiden de yaşadığınızı

sanmanızdır. «Presque vu» ise ileride geçecek olan bir olayı yaşamanız.

Thad, «Sizin için ne yapabilirim, şerif?» diye sordu. Gülümsemiyordu. Pangborn yalnızdı ama sanki sabahki sahne tekrarlanıyordu.

Ah! Ama aynı olmayan bir şey vardı. Pangborn eline altılık bir bira kasası

almıştı. Kasayı kaldırarak, «Birer soğuk bira içip içemeyeceğimizi düşündüm,»

dedi. «O arada olayı konuşuruz.»

Liz'le Alan Pangborn birer bira içtiler. Thad ise buzdolabından bir gazoz aldı.

Konuşurlarken ciddi ciddi birbirleriyle oynayan ikizleri seyrettiler.

Alan, «Buraya gelmemem gerekirdi,» dedi. «Artık bir değil iki cinayet işlediğinden şüphelenilen biriyle dostluk ediyorum.»

Liz, «İki mi?» diye bağırdı.

«İkinci olaydan da söz edeceğim. Aslında bütün olaylara değineceğim. Galiba her şeyi açıklayacağım. Kocanızın, ikinci cinayet sırasında da başka yerde olduğunu kanıtlayabileceğinden eminim. Eyalet Polisi de öyle düşünüyor. Sessizce kriz geçiriyorlar.»

Thad meraklanmıştı. «Kim öldürüldü?»

«Washington'da oturan Frederick Clawson adlı bir genç.» Şerif, Liz'in irkildiğini ve biranın elinin üzerine döküldüğünü gördü. «Bu adı bildiğiniz anlaşıyor, Bayan Beaumont,» diye ekledi. Ama sesi alaycı değildi.

Kadın bıkkınlıkla, «Ne oluyor?» diye fısıldadı.

«Ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim 'bile yok. İşin içyüzünü anlamaya çalışırken neredeyse çıldıracağım. Buraya sizi tutuklamaya gelmedim. Hatta sizi sıkıştırmaya da, Bay Beaumont. Ama bu iki cinayeti başkasının nasıl işlediğini anlayamıyorum. Buraya sizden yardım istemeye geldim.»

«Neden beni Thad diye çağırmıyorsunuz?»

Alan Pangborn koltuğunda sıkıntılı sıkıntılı kımıldandı. «Şu ara sizi Bay Beaumont diye çağırarak beni daha rahat ettirecek...»

Thad başını salladı. «Siz bilirsiniz. Demek Clawson öldü.» Düşünceli bir tavırla önüne baktı, sonra da başını kaldırarak şerife. «Cinayet yerinde yine benim parmak izlerim mi vardı?»

«Evet. Hem de nasıl! Geçenlerde People dergisinde sizinle ilgili bir yazı çıktı değil mi, Bay Beaumont?»

Thad, «İki hafta önce,» diye cevap verdi.

«O yazıyı Clawson'un apartmanında bulduk. Bir sayfası pek töreselmiş gibi gözüken bir cinayetin simgesi olarak kullanılmıştı.»

«Tanrım!» Liz'in sesinde hem dehşet, hem de bitkinlik vardı.

Alan, «Onun sizinle ne ilgisi olduğunu bana söyleyecek misiniz?» dedi.

Thad başını salladı. «Bunu yapmamamız için bir neden yok. O yazıyı okudunuz mu, şerif?»

Adam, «Karım o dergiyi süpermarketten alıyor,» dedi. «Ama size gerçeği söylemem daha doğru olacak. Ben sadece dergideki resimlere baktım. Ancak eve döner dönmez yazıyı da okuyacağım.»

«Aslında fazla bir kaybınız olmamış. Ama o yazının nedeni Frederick Clawson'du.

Anlayacağınız...»

Alan elini kaldırdı. «Ona da geleceğiz. Ama önce Homer Gamache'a dönelim. Tekrar SKK'ye

başvurduk. Gamache'ın kamyonetiyle, Clawson'un dairesindeki parmak izleri sizin. Şimdi... katil siz değilseniz, karşımızda parmak izleri tıpatıpına benzeyen iki kişi var demektir. O zaman da bu olayın Guinness Dünya Rekorları

kitabına geçmesi gerekir.» Wendy'le William'a baktı. «Onlar birbirlerinin eşi mi?»

Liz, «Hayır,» dedi. «Birbirlerine benziyorlar ama erkek ve kız ikizler hiçbir zaman birbirlerinin eşi olmuyorlar.»

Alan başını salladı. «Birbirlerinin eşi olan ikizlerin bile parmak izleri aynı

değildir.» Bir an durdu ve Thad'ın sahte olduğuna inandığı ilgisiz bir tavırla ekledi. «Sizin ikiziniz var mı. Bay Beaumont?»

Thad ağır ağır başını sallayarak, «Hayır,» diye cevap verdi. «Benim hiç kardeşim yok. Annemle babam da öldü. Aramda kan bağı olan tek yakınlarım William'la Wendy.» Çocuklarına gülümsedi, sonra Pangborn'a baktı. «Liz 1974'de çocuklarımızı düşürdü... Onlarda... ikizdi. Tabii onların birbirlerinin aynı

olup olmadıklarının anlaşılması imkânsızdı. Çünkü Liz onları üç aylıkken düşürdü. Zaten bunu öğrenmeyi kim isterdi?»

Şerif omzunu silkti. Biraz utanmış gibiydi.

«Liz o gün Boston'da alışveriş yapıyordu. Biri onu itti. Karım yürüyen merdivenden aşağıya yuvarlandı. Bir kolu çok kötü kesildi. Eğer mağazadaki güvenlik görevlisi kesiğin yukarısını sıkıca boğmasaydı karım ölecekti. Ve o ikizlerimizi kaybettik.»

Alan, «People dergisinde bundan söz ediliyor mu?» diye sordu.

Liz neşesizce gülümseyerek, «Hayır,» der gibi başını salladı. «Hikâyemizin yazılmasını kabul ettiğimiz zaman kontrol hakkını da istedik, Şerif Pangborn.

Tabii bizimle röportajı yapan Mike Donaldson'a bu olaydan hiç söz etmedik.»

«Sizi merdivende biri mahsus mu itti?»

Liz, «Bunu anlamak mümkün değildi,» dedi. «Belki biri bana kazara çarptı ama fazla şiddetli oldu bu. Sanki uçtum. Ayaklarım ancak merdivenin ortalarında yere değdi. Ama ne olursa olsun kendi kendimi birinin beni mahsus itmediğine inandırdım. O zaman duruma daha kolaylıkla kutlanabilecektim. Birinin neler olacağını anlamak için 'bir kadını dik bir merdivenden aşağıya itmesi... gece insanın uykularını kaçırarak bir düşünce.»

Alan başını salladı.

Thad, «Gittiğimiz doktorlar Liz'in bir daha çocuğu olamayacağını söylediler,»

diye açıkladı. «William ve Wendy'e hamile kaldığı zaman da düşük yapacağını

iddia ettiler. Ama öyle bir şey olmadı. Ben de on yıllık bir duraklamadan sonra asıl adımla yeni bir kitap yazmaya başladım. Anlayacağınız, bu olay ikimiz için de iyi oldu.»

«Diğer kitaplarınızı George Stark adıyla yazıyordunuz sanırım.»

Thad, «Evet,» dedi. «Ama o iş sona erdi artık. Liz'in kötü bir şey olmadan sekizinci ayını doldurduğu zaman oldu bu. Kendi kendime, madem tekrar baba olacağım, dedim. Asıl kişiliğime bürünmem gerekir.»

Thad kısa bir sessizlikten sonra, «Şunu itiraf edin, Şerif Pangborn,» dedi.

Alan kaşlarını kaldırdı. «Efendim?»

Yazar hafifçe gülümsedi. «"Bütün senaryoyu düşündüğünüzü söylemeyeceğim. Ama ana hatlarını aklınızdan geçirdiniz. Belki ikiz kardeşim vardı... Ve tabii parti gecesı ev sahipliğini o yapmıştı. Ben de Castle Rock'a gitmiş ve Homer Gamache'ı

öldürerek kamyonetinde sürüyle parmak izi bırakmışım. Tabii senaryo burada sona eremezdi. Öyle değil mi? İkizim karımla yatarken ben Homer'in kamyonetiyle Connecticut'a gitmiş ve orada bir araba çalmışım. Çalıntı arabayı New York'ta bırakmış, sonra uçak ya da trenle Washington'a gitmişim. Orada Clawson'u temizlemiş ve telaşla Ludlow'a dönmüşüm. Ve ikizimi, şimdi neredeyse oraya göndermişim. O da, ben de her zamanki yaşamımızı sürdürmeye devam etmiştik. Ya da üçümüz. Yani Liz'in de bu yalana katıldığını düşünüyorsanız.»

Liz bir an hayretle ona baktı. Sonra da gülmeye başladı.

Şerif ise Thad'a çok belirgin bir hayretle bakıyordu. Sonra Liz, kendini toparlayarak, «Thad,» dedi. «Korkunç bir şey bu.»

Alan, «Bu... biraz karmaşık bir plan...» diye mırıldandı.

Thad adama gülümsedi. «Artık ölmüş olan George Stark'ın hayranlarından değilsiniz anlaşılan.»

«Doğrusu, hayır. Ama yardımcım Norris Ridgewick, Stark'ın romanlarına çok meraklıdır.»

«Stark polisiye romanların bazı kurallarını altüst etti. Ama biraz önce açıkladığım senaryo gibi Agatha Christie'ye yakışacak şeylerle hiç ilgilenmedi.

Yalnız bu, karar verdiğim takdirde bu tür senaryolar düşünemeyeceğim anlamına da gelmiyor. Haydi, şerif... böyle bir şey aklınıza geldi mi, yoksa gelmedi mi?

Gelmediyse o zaman karımdan gerçekten özür dilemem gerekecek.»

Şerif bir an konuşmadı. Gülümsüyor ve derin derin düşünüyordu. Sonunda, «Belki de öyle şeyler düşündüm,» dedi. Ciddi olarak değil. Ve düşündüklerim sizin anlattığınız senaryoya da pek benzemiyordu. Ama eşinizden özür dilemeniz gerekmiyor. Bu sabahtan beri en olmayacak ihtimalleri gözönüne almaya bile razıyım.»

«Bu durumda...»

«Evet, bu durumda.»

Thad da gülümsedi. «Ben New Jersey Eyaletinde, Bergenfield'de doğdum, şerif.

Sözlerime inanmanız şart değil. Doğum kayıtlarına bakabilirsiniz. Unutmuş olabileceğimiz bir ikizim bulunup bulunmadığını anlamak için.»

Şerif, «Hayır,» der gibi başını sallayarak biraz bira daha içti. «Bu delice bir fikirdi. Kendimi biraz gülünç hissediyorum. Ama bu da tümüyle yeni bir şey sayılmaz. Sabah bize, parti verdiğinizi açıkladığınız andan beri kendimi böyle hissediyorum. Ha, aklıma gelmişken. Adlarını verdiğiniz kimselerle konuştuk.

Onlar sizi desteklediler.»

Liz öfkeyle, «Tabii destekleyeceklerdi,» diye bağırdı.

«İkiz kardeşiniz de olmadığına göre bu konu burada kapanıyor.»

Thad, «Olayın benim söylediğim biçimde olduğunu düşünelim bir an,» dedi. «Çok güzel bir hikâye olurdu.. Ama bir noktaya kadar.»

Alan, «Hangi nokta o?» diye sordu.

«Parmak izleri. Bana benzeyen biri sayesinde kurtulmak için o kadar zahmete katlanıyorum.. Sonra da cinayet yerlerinde parmak izlerimi bırakarak her şeyi mahvediyorum.»

Liz, «Doğum kayıtlarını mutlaka gözden geçireceksiniz değil mi, şerif?» diye atıldı.

Alan Pangborn ifadesiz bir sesle cevap verdi. «Polis kurallarının temelinde işin içyüzünü anlayıncaya kadar ısrarla incelemek yatar,» dedi. «Ama böyle yaparsam ne bulacağımı biliyorum.» Bir an durakladıktan sonra ekledi. «Mesele sadece o parti değil. Bizde doğruyu söyleyen bir insan izlenimi bıraktınız. Bay Beaumont.

Ben aradaki farkı anlayacak kadar tecrübeliyim. Bir polis memuru olarak geçirdiğim sürede bu dünyada pek az usta yalancı olduğunu anladım. Onlara sözünü

ettiğiniz polisiye romanlarda zaman zaman rastlanıyor. Ama gerçek yaşamda bu tip yalancı pek ender görülüyor.»

Thad, «O halde katil neden parmak izi bıraktı?» diye sordu. «İşte benim ilgimi çeken de bu. Aradığınız parmak izleri benimkinin aynı olan bir amatör mü? Hiç

sanmıyorum. Özellikle kamyonun dikiz aynasında kusursuz bir parmak izi bıraktığı için. Sanki adam o parmak izini sizin onu bulmanız için bırakmış.»

«Bu bizim de aklımıza geldi.»

Thad öğrenmek istedi. «Bir yere bir başkasının parmak izleri bırakılabilir mi?»

«Siz kitap yazmakla kalmayıp insanın kafasından geçenleri de mi okuyorsunuz, Bay Beaumont.»

«Ben insanın kafasından geçenleri okur ve kitap yazarım. Ama camları silmem, hayatım.»

Alan tam birasını içerken gülmeye başladı. İçkiyi az kalsın halıya püskürtüyordu. Birayı yutmayı başardı ama birazı nefes .borusuna kaçtığı için öksürmeye başladı. Liz ayağa kalkarak ,onun sırtına birkaç kez şiddetle vurdu.

İkizler Pangborn'a baktılar. Sonra onlar da kahkahalar atmaya başladılar.

Nedense bu durum şerifin daha da gülmesine neden oldu. Thad da ona katıldı. Hâlâ

Alan'ın sırtına vurmakta olan Liz de öyle.

Pangborn sonunda, «Bir şeyim yok,» diyebildi. Hâlâ gülüyor ve öksürüyordu.

«Gerçekten.»

Liz ona son bir defa vurdu. Bira şerifin elindeki şişenin ağcından fişkırarak pantolonunun önüne döküldü.

Thad, «Zararı yok,» dedi. «Bizde bebek bezi çok.»

Tekrar gülmeye başladılar. Ve o arada hiç olmazsa geçici olarak birbirlerine karşı dostluk duyular.

Alan konuya döndü. «Bildiğimiz kadarıyla, bir cinayet yerinde bir başkasının parmak izlerini bırakmak imkânsız.»

İkizler uykuya dalmış, Liz de tuvalete gitmişti.

Sonra ekledi. «Tabii hâlâ bu konunun üzerinde çalışıyoruz. Çünkü bu sabaha kadar böyle bir şeyden şüphelenmiyorduk.»

Liz odaya dönüp oturdu. Ayaklarını altına alarak eteğini düzeltti. Onun bu zarif hareketi Thad'da hayranlık uyandırdı.

«Tabii bu arada üzerinde durulması gereken başka noktalar da var, Thad.»

Şerif yazarın küçük adını kullandığı için karı koca bir on bakıştılar. Ama Pangborn bunu farketmedi. Arka cebinden eski bir not defteri çıkarmış, sayfalarından birine göz gezdiriyordu.

Sonra başını kaldırarak, «Sigara içiyor musun?» diye sordu.

«Hayır.»

Liz ekledi. «Sigarayı yedi yıl önce bıraktı. Onun için çok zor oldu ama yine de yılmadı.»

Thad, «Bazı eleştirmenler, 'Bir yer seçip orada oluverse,' diyorlar,» dedi gülerek. «Ama ben onlara inat yaşamaya karar verdim. Neden sordun?»

«Eskiden sigara içiyordun ama.»

«Evet.»

«Pall Mall mı?»

Thad gazoz şişesini ağzına götürürken durakladı. «Bunu nasıl öğrendin?»

«Kan grubun da A-Negatif, öyle değil mi?»

Thad, «Beni bu sabah tutuklamak kararıyla neden geldiğini anlamaya başlıyorum,»

diye mırıldandı. «Tanıklarım olmasaydı şu anda hapisteydim. Öyle değil mi?»

«İyi tahmin ettin.»

Liz, «Thad'ın kan grubunu SKK kayıtlarından öğrenmiş olabilirsin,» dedi.

Thad, «Ama Pall Mall içtiğimi değil,» diye hatırlattı. «Ordu kayıtlarında öyle şeyler yok.»

Alan, «Bütün bunları yeni öğrendim,» diye açıkladı. «Homer Gamache'ın kamyonetindeki tabla Pall Mall izmaritleriyle doluydu. Oysa ihtiyar sadece arasına pipo içerdi. Fredrick Clawson'un apartmanında da bir tablada iki Pall Mall izmariti bulundu. Clawson sigara içmiyordu. Arasına

marijuana kullanıyordu.

Ev sahibi kadın öyle söyledi. Katilin kan grubunu izmaritlerin ucuna bulaşmış olan tükürükten öğrendik. Laboratuvar uzmanının raporunda da pek çok bilgi vardı.

Onlar parmak izlerinden çok daha önemliydi.»

Thad gülümsemedi artık. «Bu işi anlayamıyorum. Hiç anlayamıyorum.»

Pangborn, «Uymayan bir tek şey var,» dedi. «Sarı saç telleri. Homer'ın kamyonetinde öyle altı tel bulduk. Clawson'un oturma odasında katilin kullandığı

iskemlenin arkasında da bir tel. Senin saçın siyah, Thad. Ve başındakinin peruk olduğunu da sanmıyorum.»

Liz sıkıntıyla, «Öyle,» diye mırıldandı. «Thad peruk takmıyor. Ama belki katil takıyordur.»

Alan, «Belki,» dedi. «Eğer öyleyse bu peruk insan saçından yapılmıştı. Ama etrafta parmak izi ve sigara izmariti bırakacağına göre, peruk takıp saç rengini değiştirmesine ne gerek vardı? Ya bu katil çok salak ya da suçu mahsus senin üzerine yıkmaya çalışıyor, Thad. Ama sarı saç telleri bu iki duruma da uymuyor.»

Liz, «Belki de tanınmak istemiyor,» diye fikrini açıkladı. «Unutma, daha iki hafta önce People dergisinde Thad'la ilgili o yazı çıktı. Doğudan batıya kadar bütün Amerika o dergiyi okuyor.»

«Evet, bu da mümkün. Ama, Bayan Beaumont, bu adam nasıl...»

«Liz.»

«Peki, Liz. Katil kocanı andırıyorsa, o zaman sarı saçlı bir Thad Beaumont'a benzer. Öyle değil mi?»

Liz bir an dikkatle yazara baktı. Sonra da kıkır kıkır gülmeye başladı.

Thad, «Komik olan nedir?» diye sordu.

Liz hâlâ gülüyordu. «Seni sarı saçlı hayal etmeye çalışıyorum. Çok ahlâksız bir David Bowie'ye benzerdin sanırım.»

Thad şerife baktı. «Sence bu komik mi? Bence değil.»

Alan gülümsedi. «Şey...»

«Neyse, neyse... Belki bu adam sarı bir peruktan başka süslü keşler giymiş ve güneş gözlüğü de takmıştı.»

Şerif, «Katil Bayan Arsenault'un 1 Mayıs'ta gece yarısından sonra biri çeyrek gece Homer'ın

kamyonetine binerken gördüğü adamsa, o zaman durum değişir,» dedi.

Thad öne doğru eğildi. «Adam bana benziyor muymuş?»

«Kadın fazla bir şey söyleyemedi. Sadece adamın arkasında takım elbise olduğundan söz etti. Bugün, ne olur ne olmaz diye, yardımcım Norris Ridgewick'ten Bayan Arsenault'a senin bir fotoğrafını göstermesini söyledim.

Kadın, 'Yabancıнын o olduğunu sanmıyorum,' demiş. 'Ama kesin bir şey de söyleyemem. Homer'ın kamyonetine binen adam daha iriyarıydı sanırım.'» Pangborn bir an durdu, sonra da alayla ekledi. «Bu kadın ihtiyatı elden bırakmayanlardan.»

«Fotoğrafa bakıp boy ve bos farkını anlayabilmiş mi?» Liz' in sesinden buna pek inanmadığı belliydi.

Alan, «Thad'ı yazları kentte görmüş,» diye açıkladı. «Ve dediğim gibi, kesin konuşamayacağını da söylemiş.»

Liz başını salladı. «Kocamı tabii tanıyor! İkimizi de hatta. O çiftlikten her zaman taze sebze satın alıyoruz. Ne aptalım! Affedersin!»

«Özür dilenecek bir şey yok.» Alan birasını bitirdi. «Her neyse... Böylece son noktaya gelmiş oluyorum... Ya da son ayrıntıya. Artık nasıl tanımlarsanız...

Aslında bunun olayla bir ilişkisi olduğunu sanmıyorum. Ama bazı ayrıntıları

incelemenin bir zararı da dokunmaz. Kaç numara ayakkabı giyiyorsun, Thad?»

Yazar karısına baktı. Liz omzunu silktilti. «Ayaklarım bir seksen iki boyundaki bir erkek için bir hayli küçük sanırım. Kırk beş numara ayakkabı giyiyorum. Ama bazen bundan biraz küçük ya da büyüğü de oluyor...»

Pangborn, «Bize bildirilen ayak izleri bundan daha büyük sanırım,» dedi.

«Aslında ayak izlerinin bu cinayetlerle bir ilişkisi olmadığından eminim. Zaten insan isterse daha büyük ayak izleri de bırakabilir. Ayaklarına çok büyük gelen ayakkabıların burunlarına gazete parçaları tıktı mı, tamam.»

Thad, «Sözünü ettiğin ayak izleri nerede?» dedi.

Şerif başını salladı. «Bu önemli değil. Onların fotoğraflarını bile çekmedik.

Cinayetlerle ilgili her ayrıntıyı açıkladım sanırım, Thad. Senin parmak izlerin.

Senin kan grubun. Senin içtiğin marka sigara...»

Liz, «Ama o artık...» diyecek oldu.

Alan kadını yatıştırmak ister gibi elini kaldırdı. «Senin eskiden içtiğin marka sigaralar. Herhalde bütün bunları size açıkladığım için delilik ediyorum.

İçimden bir ses öyle olduğunu söylüyor. Ama madem bu noktaya geldik iki-üç ağacı

inceleyeceğiz diye koca ormana aldırış etmemek saçma olur. Bu olaylarla başka bakımlardan da ilişkin var, Thad. Resmen hem Ludlow, hem de Castle Rock'ta oturuyorsun. İki yerde de vergi ödüyorsun. Homer Gamache'i iyi tanıyordun. O

senin için... bazı işler yapardı, demem doğru mu olur?»

Liz, «Evet,» dedi. «Biz evi aldığımız yıl Homer bekçiliği bıraktı. Kendini emekliye ayırdı. Şimdi bu işi Dave Phillips'le Charlie Fortin sırayla yapıyorlar. Ama Homer arada sırada eviyle ilgilenmekten de hoşlanıyordu.»

«Homer'i Bayan Arsenault'un gördüğü otostopçu öldürdüyse... o zaman ortaya bir sorun çıkıyor. Otostopçu Homer'i neden öldürdü? Onu arabasına alacak kadar aptal ya da sarhoş olan ilk şoför o olduğu için mi? Yoksa Homer Gamache'ın Thad Beaumont'u tanıması yüzünden mi?»

Liz, «Katil Homer'ın geleceğini nereden bilebilirdi?» diye sordu.

«Çünkü Homer'in bowling oynamaya gittiği geceydi. Ve Homer her zaman alıştığı şeyleri yapar... yapardı. Yaşlı bir at gibiydi, Liz. Ahırına hep aynı yoldan dönerdi.»

Thad atıldı. «O halde şöyle düşünebiliriz: Homer otostopçuyu sarhoş olduğu değil, onu tanıdığı için kamyonetine aldı. Homer'i öldürmek isteyen bir yabancı

otostopçu rolünü denemezdi bile. Bu planın pek başarıya erişmeyeceğini düşünürdü.»

«Haklısın.»

«Thad... Polis Homer'in yoldakinin Thad olduğunu gördüğü için arabasını durdurduğunu düşünüyor... Öyle değil mi?» Liz'in sesi titriyordu.

«Evet.» Thad eğilerek karısının elini tuttu. «Bu yolu benim gibi birinin...

Homer'i tanıyan bir insanın deneyebileceğini düşündüler. Herhalde takım elbise bile bu işe uyuyor. Gece yarısı saat birde kır yolunda cinayet işlemeyi planlayan zarif bir yazar nasıl giyinir? O güzel tüvit elbisesini seçer tabii...

Ceketinin dirsek yerlerinde kahverengi süet yamalar olan takımı. Bütün İngiliz polisiye romanlarında kılığın böyle olmasında ısrar edilir.» Şerife baktı. «Çok garip değil mi? Bütün bu olay?»

Alan başını salladı. «Evet, çok garip. Bayan Arsenault otostopçunun yolun karşı

tarafına geçmeye hazırlandığını sanıyor. O sırada Homer çıkagelmiş. Ama Washington'daki genci de tanıyorsun. Clawson'u yani. Bundan da Homer'in sarhoş

değil, öyle bir insan olduğu için öldürüldüğü anlaşıyor. Onun için şimdi Frederick Clawson'dan söz edelim, Thad. Bana onu anlat.»

Karı koca bakiştılar.

Thad, «Bence karım bu işi benden daha çabuk yapar,» dedi. «Her şeyi güzelce özetler. Daha da az küfreder sanırım.»

Liz kocasına baktı. «Bunu yapmamı istediğinden emin misin?»

Thad, «Evet,» der gibi başını salladı, üz önce ağır ağır konuşmaya başladı, sonra hızlandı. Alan Pangborn not defterini çıkararak bir şeyler karalamaya başladı.

Dokuz

Sürüngenciğin Saldırısı

Liz söze, «Ona Sürüngencik adını taktım,» diye başladı.

«Öldüğü için üzülüyorum... Ama yine de böyle biriydi. Hukuki öğrenimi görüyordu... Thad, bebekler mızıklanıyorlar. Onlara gece mamalarını verir misin?

Ben de bir bira daha istiyorum. Lütfen.»

Thad karısına bira verdikten sonra biberonları ısıtmak için mutfağa gitti.

Serçeler yine uçuyorlar, diye düşünerek alnındaki yara izini ovuşturdu.

Kahretsin! Bunun ne anlama geldiğini bilseydim...

Liz konuşmasını sürdürdü. «Hikâyenin önemli bir bölümünü sonunda Clawson'un kendisinden öğrendik. Tabii onun görüş açısı biraz çarpıktı. Sonunda Thad'ın Stark adıyla yazdığı romanları basan Darwin Yayınevinden aldığımız bilgiyle daha dengeli bir hikâye oluşturabildik. Bu bakımdan Rick Cawley'nin topladığı

bilginin de yararı oldu.»

Alan, «Rick Cowley kim?» diye sordu.

«Tad'ın menajeri. Hem de Stark'ın.»

«Peki Clawson, yani senin Sürüngencik ne istiyordu?»

Liz alayla, «Para,» dedi.

Mutfaktan bu sözleri duyan Thad, Liz'in söyledikleri doğru, diye düşündü. Ama aynı zamanda da yanlış. Clawson paradan çok başka şeyler istiyordu.

Liz sanki onun aklından geçenleri sezmiş gibi bekledi. «İstediği sadece para değildi. Aslında en önemlisinin para olduğundan bile emin değilim. Cowley, George Stark'ın asıl kimliğini ortaya çıkaran kişi olarak tanınmayı istiyordu.»

Thad birdenbire yıllardan beri ilk defa sigara istediğini farkederek ürperdi.

Liz, «Clawson birçok kez uygun zamanda uygun yere gitmişti,» dedi. «Yalnız hukuk öğrencisi değildi, aynı zamanda bir kitapçıda çalışıyordu. Ayrıca George Stark'ın en ateşli hayranlarındandı. Belki de ülkedeki Thad Beaumont'un iki romanını okumuş olan tek George Stark hayranıydı.»

Yazar mutfakta biraz da ekşi ekşi güldü.

Liz sözlerine devam etti. «Bence Clawson kuşkularından müthiş bir dram yaratmak niyetindeydi. Stark'ın gerçekten Beaumont olduğuna karar verir vermez Darwin Yayınevine telefon etti.»

«Stark'ın kitaplarını yayınlayan şirkete yani.»

«Evet. Stark romanlarının editörü olan Ellie Golden'a telefon etti. Ve ona açık açık o soruyu sordu. 'Lütfen bana George Stark'ın aslında Thaddeus Beaumont olup olmadığını söyler misiniz?' Ellie, 'Bu pek gülünç bir düşünce,' dedi. Clawson o zaman Stark romanlarının arka kapağındaki yazarın fotoğrafından söz etti. O

resimdeki adamın adresini istiyordu. Ellie, yazarların adreslerini veremeyeceklerini söyledi. Clawson o zaman, 'Ben Stark'ın adresini istemiyorum ki,' dedi. 'Bana gereken resimdeki adamın adresi. Yani Stark rolündeki kişinin.'

Ellie, 'Saçmalamayın,' diye cevap verdi. 'Resimdeki adam Stark.'»

Alan, «Bu olaydan önce yayınevi, George Stark'ın takma bir ad olduğundan hiç söz etmemiş miydi?» diye sordu. Bu noktayı gerçekten merak ettiği anlaşılıyordu.

«Yani yayınevi işin başından beri Stark gerçekten varmış gibi bir tavır mı takındı?»

«Ah, evet, Thad bu konuda ısrar etti.»

Yazar mutfakta, ah evet, dedi kendi kendine. Thad ısrar etti. Şimdi Thad geriye bakıyor da neden ısrar ettiğini anlayamıyor. Ama Thad gerçekten de ısrar etti...

Elinde biberonlarla oturma odasına dönerek ikizlere mamalarını verdi. Sonra da yerine oturdu.

Liz, «Her neyse...» diye devam etti. «Clawson başka sorular da sormak istiyordu.

Ama Ellie ona yüz vermedi. Clawson'a Rick Cowley'i aramasını söyleyerek telefonu kapattı. Bizim Sürüngencik de o zaman Rick'in bürosunu aradı ve karşısına Miriam çıktı. Miriam, Rick'in eski karısı, aynı zamanda da iş ortağı. Bu durum biraz acayip ama yine de iyi geçiniyorlar.

«Clawson, Miriam'a da aynı şeyi sordu. 'George Stark aslında Thaddeus Beaumont mu?' Miriam'ın anlattığına göre, o zaman o, 'Ah, evet,' diye cevap verdi. 'Ben de eski Cumhurbaşkanı James Madison'un karısı Doliey'im. James'den boşandım.

Thad da şimdi Liz'i boşuyor. Ve biz ikimiz baharda evleneceğiz.' Telefonu kapatarak Rick'in odasına koştu ve ona Washington'da birinin Thad'ın gizli kimliğini öğrenmeye çalıştığını haber verdi. Ondan sonra Clawson sık sık Cowley'in bürosunu aradı ama eline bir şey geçmedi. Her seferinde telefonu suratına kapattılar.» Liz birasından bir yudum aldı. «Ama Clowson yılmadı. Bence gerçek Sürüngencikler hiç bir zaman vazgeçmiyorlar. Delikanlı nazik nazik rica etmenin bir işe yaramayacağına karar verdi.»

Alan öğrenmek istedi. «Thad'ı aramadı mı?»

«Hayır. Bir kere bile aramadı.»

Thad o zaman ilk kez hikâyeye katkıda bulundu. «Telefon numaralarımız rehberde yok, Alan. Ama burada, Ludlow'daki numaramız fakülte rehberinde yazılı. Olması

gerekli. Ben öğretmenim ve fikir vermem gereken öğrencilerim var.»

Alan şaşırmıştı. «Clawson doğrudan doğruya gerçeğin kaynağına başvurmadı, öyle mi?»

Liz, «Daha sonra... mektup yazdı,» diye açıkladı. «Ama bu çok sonra oldu. Devam edeyim mi?»

Şerif, «Lütfen.» dedi. «Bu tek başına bile ilginç bir hikâye.»

Liz, «Eh,» dedi. «Bizim Sürüngenciğin başından beri şüphelendiği şeyin gerçek olduğunu öğrenmesi üç haftasını aldı. Ve bu uğurda belki de beş yüz dolardan daha az bir para harcadı.

«1886 yazıyla 1987 yazı arasında Darwin Yayınevinden ayrılmış olan altı kişinin izini bulabildi. İçlerinden biri her şeyi biliyor ve açıklamak için sabırsızlanıyordu. Ellie Golden suçlunun 1985-1986'da sekiz ay başmuhasebecinin sekreterliğini yapan kız olduğundan hemen hemen emin. Ellie onu, 'Vassar'dan sümüklü bir sürtük,' diye tanımlıyor.»

Alan güldü.

Liz devam etti. «Thad da suçlunun o kız olduğuna inanıyor. Çünkü Clowson silah olarak George Stark'ın aldığı telif ücretleriyle ilgili belgelerin fotokopilerini kullandı. Onlar Rolan Burrets'in bürosunda alınmışlardı.»

Thad, «Başmuhasebecinin yani,» diye izah etti. Sonra bebeklere baktı. İkizler az sonra birarada uykuya dalacaklardı. Her şeyi birlikte yapıyorlar, diye düşündü.

Bebeklerin uykusu geldi ve serçeler yine uçuşuyorlar. Alnındaki yara izine dokundu.

«Fotokopilerde Thad'ın adı yoktu. Ama belgelerdeki adres Clawson'a istediklerini açıkladı. 'George Stark. P.K. No. 1642, Brewer, Maine.' Stark'ın sözde yaşadığı

Mississippi'den çok uzaktaydı bu yer. Sürüngencik bir haritaya bakar bakmaz Brewer'in hemen güneyinde Ludlow adlı bir kent olduğunu görecekti. Ve orada çok ünlü olmamakla birlikte beğenilen bir yazarın yaşadığını biliyordu. Thaddeus Beaumont'un. Ah, ne rastlantıydı...»

«Thad da, ben de Clowson'u hiç görmedik. Ama o kocamı gördü. Thad'a telif ücreti gönderileceği zaman Sürüngencik buraya uçtu. Geceleri bir otelde kalıyor.

Gündüzleri postaneyi göz hapsine alıyordu. Thad'a daha sonra yazdığı mektubunda böyle diyordu. 'Postaneyi göz hapsine aldım.' 'Stark' dördüncü gün de çekini almak için gelmeseydi, Clawson pılısını pırtısını toplayarak gidecekti. Ama herhalde olay orada sona ermeyecekti. Gerçek bir Sürüngencik dişini sana geçirdi mi, iri bir et parçası koparmadıkça yakanı bırakmaz.»

Thad, «Ya da sen onun dişlerini dökmedikçe,» diye homurdandı. Şerifin kaşlarını

kaldırarak kendisine doğru döndüğünü görünce yüzünü buruşturdu. Kötü sözcükler seçmişti. Biri Liz' in Sürüngenciğine böyle yapmıştı... Hattâ belki de daha kötü

şeyler.

Liz, «Ama iş bu kadar uzamadı.» dedi. «Clowson üçüncü gün postanenin karşısındaki bankta otururken, Thad'ın arabayla geldiğini gördü.» Liz birasından bir yudum alarak üst dudağındaki köpükleri sildi. Elini indirdiğinde gülümsüyordu. «İşte şimdi en sevdiğim bölüme geldik. Clawson'un bir fotoğraf makinesi vardı. Avucuna sığacak kadar küçük bir şey.» Başını sallayarak kıkır kıkır güldü. «Sürüngencik mektubunda fotoğraf makinesini casuslar için gerekli araç ve gereçler satan bir mağazanın katalogunda bulduğunu açıkladı.

«Her neyse... Clawson işe yarayacak altı kadar fotoğraf çekmeyi başardı. Birer sanat eseri değillerdi, ama resimdeki adamı teşhis edebiliyor, ne yaptığını da görüyordun. Thad posta kutusuna yaklaşıırken... Thad anahtarını 1S42 numaralı

posta kutusunun kilidine sokarken. Kutudan bir zarf alırken.»

Alan, «Clawson size bunların kopyalarını mı yolladı?» diye sordu. Bu olay buram buram şantaj kokuyordu.

«Ah, evet. Sonuncu resmi büyüttürmüştü. Zarfın köşesindeki adresin bir bölümü

okunabiliyordu: DARWIN YAYI — Clawson fotoğrafları bastırdı, sonra Washington'a uçtu. Birkaç gün sonra da bize mektup yazdı. Harika bir mektuptu bu. Açıkça bir şey söylemiyor ama bizi gizli kapaklı bir biçimde tehdit ediyordu.»

Thad atıldı. «O hukuk öğrencisiydi.»

Liz, «Evet,» diyerek başını salladı. «Clawson'un ne kadar ileri gidebileceğini bildiği belliydi. Thad, sana mektubu getirir. Ama ben bazı bölümleri tekrarlayabilirim. Sürüngencik mektubuna Thad'ın 'bölünmüş kafası' diye tanımladığı şeye karşı duyduğu hayranlığı anlatarak başlıyordu. Öğrendiklerini anlatıyor, bu işi nasıl başardığını açıklıyor, ondan sonra da gerçek amacına geliyordu. Bize kancayı açıkça göstermemeye dikkat etmekteydi. Ama kanca yine de vardı. 'Ben de yazar olmak istiyorum,' diyordu. 'Ama yazı yazmak için fazla zaman bulamıyorum. Derslerim çok yoğun. Okul masraflarını ödeyebilmek için bir kitapçada çalışıyorum. Size yazılarımdan bazılarını göstermek istiyorum.

Yeteneğim olduğuna karar verirsiniz belki bana yardım etmeyi düşünürsünüz. Bir

'yardım paketi' hazırlamayı.»

Pangborn şaşkın şaşkın, «Bir yardım paketi,» diye tekrarladı. «Son zamanlarda, bu ad mı veriliyor?»

Thad başını arkaya atarak güldü.

«Hiç olmazsa Clawson böyle tanımlıyordu. Mektubun sonunu ezberden tekrarlayabilirim sanırım. 'Mektubu ilk okudunuz zaman bunun çok küstahça bir istek olduğunu düşüneceğinizi biliyorum. Ama çalışmalarımı incelediğinizde böyle bir anlaşmanın iki taraf için de avantajlı olabileceğini anlayacağınızdan eminim.' Thad'la bir süre öfkeyle söylenip durduk. Sonra güldü. Arkasından yine küfrettik.»

Thad, «Evet,» dedi. «Gülmemizi bilmem ama söylendiğimizi unutmadım.»

«Sonunda sorunu tartıştık. Hemen hemen gece yarısına kadar konuştuk. Clawson'un mektubuyla fotoğrafların ne anlama geldiklerini hemen anlamıştık, Thad'ın öfkesi geçtikten sonra...»

Thad lafa karıştı. «Benim öfkem hâlâ geçmedi. Ve o delikanlı da öldü.»

«Neyse... Bağırıp çağırmamız sona erdiği zaman Thad hemen hemen rahatlamış

gibiymi. Bir süreden beri Stark'tan vazgeçmek istiyordu. Kendi adıyla yayınlanacak ciddi bir eserin üzerinde çalışmaya başlamıştı bile. Bu çalışmayı

hâlâ sürdürüyor. Altın Köpek adında bir roman. İlk iki yüz sayfayı okudum.

George Stark adıyla yazdığı son birkaç romandan çok daha üstün. Böylece Thad sonunda kararını verdi...»

Yazar, «Biz karar verdik,» diye düzeltti.

«Pekâlâ. Clawson olayının aslında iyi bir şey olduğuna karar verdik. Böylece düşünülen bir şey daha çabuk olacaktı. Thad'ın tek korkusu Rick Cowley'in bu fikri beğenmemesi olasılığıydı. Çünkü Stark menajere Thad'dan daha fazla para kazandırıyordu. Ama doğrusu, Rick bu konuda çok iyi davrandı. Hatta, 'Bu bir reklam aracı olabilir,' dedi. 'Stark'la Thad'ın eski romanlarının yeniden satılmalarını sağlayabilir... Tabii bu yeni kitap tamamlandığı zaman onun bakımından da yararlı olabilir.»

«Ve böylece sırrı okuyuculara açıkladınız?»

Liz, «Evet,» dedi. «Önce Maine'de AP bürosuna, sonra Publisher's Weekly'e. Ama ülkedeki bütün ajanslar bu haberi geçtiler. Ne de olsa Stark romanları 'En çok satan kitaplar' listelerine girmiş olan bir yazardı. Aslında öyle birinin varolmadığı arka sayfalarda yer dolduracak ilginç bir haberdi. Sonra People dergisi bizi aradı.

«Frederick Clawson'dan bir mektup daha aldık, öfkeli, şikâyet dolu bir mektup.

Clawson bu mektubunda ne kadar kötü, hain ve nankör olduğumuzdan söz ediyordu.

Kendisini böyle dışlamaya hakkımız olmadığını düşünüyordu. O kadar çalışıp çabalamıştı. Thad ise sadece birkaç kitap yazmıştı. Bu mektuptan sonra Sürüngenciğin sesi sedası bir daha çıkmadı.»

Thad, «Artık hiç çıkmayacak,» dedi.

Alan, «Öyle,» diye mırıldandı. «Biri onun sesini kesti... Arada büyük bir fark var.»

Yine bir sessizlik oldu. Kısa ama çok sıkıntılı bir sessizlik.

Alan birkaç dakika düşündü. Sonra başını kaldırarak, «Pekâlâ,» dedi. «Neden?

Niçin biri bu olay yüzünden cinayet işlemeye kalkışsın? Özellikle sır açıklandıktan sonra? Bir takma ad yüzünden? Özür dilerim, Thad, ama bu, gizli bir dosya ya da önemli bir askeri sırla ilgili değil.»

Yazar, «Özür dileyecek bir şey yok,» diye cevap verdi. «Aslında ben de seninle aynı fikirdeyim.»

Liz, «Stark'ın pek çok hayranı vardı,» diye açıkladı. «İçlerinden bazıları

Thad'ın Stark adıyla başka roman yazmayacağını öğrendikleri zaman öfkeleniler.

People'da çıkan yazıdan sonra dergiye tazı mektuplar yazdılar. Thad'a da. Hatta bir kadın, 'Alexis Machine emeklilikten vazgeçip Thad Beaumont'un icabına baksın,' diyordu.»

«Alexis Machine de kim?» Şerif yine not defterini çıkarmıştı.

Thad güldü. «Heyecanlanma, şerif. Machine, George Stark'ın yazdığı iki romanın kahramanı. Birinci ve sonuncunun.»

Liz, «Belki de Clawson'un bir arkadaşı vardı,» dedi, «Tabii Sürüngenciklerin arkadaşları olabilirse. O da Stark'ın çok ateşli hayranlarından. Belki de sırrın açıklamasına Clawson'un neden olduğunu anlamıştı. Artık Stark romanları

yayınlanmayacağını öğrendiği zaman adeta çıldırdı. Bu pekâlâ olabilir.»

Thad, «Bu adam bana bu kadar bayılıyorrsa, neden cinayeti benim üzerime yıkmaya çalıştı?» diye sordu.

Karısı heyecanla, «O sana bayılmıyor ki,» diye cevap verdi. «Hayran olduğu Stark. Herhalde senden de Clawson kadar nefret ediyor. Sen Stark'ın ölmüş

olmasına üzülmeyiğini söyledi. Bu yeterli bir neden olabilir.»

Pangborn, «Bunu kabul edemem,» dedi. «Parmak izleri...»

«Parmak izlerinin kopya edilemeyeceğini ya da şuraya buraya bırakılamayacağını

söylüyorsun, Alan. Ama iki yerde de parmak izleri bulunmuş. O halde bunun bir yolu olmalı.»

Thad kendi sesini duyarak şaşırdı. «Yanılıyorsun, Liz, Eğer öyle biri varsa o sadece Stark'ı sevmekle kalmıyor...» Kollarına baktı. Tüyleri diken diken olmuştu.

Alan, «Ee?» dedi.

Thad başını kaldırarak şerifle karısına baktı. «Şunu hiç düşündünüz mü? Belki de Homer Gamache'la Frederick Clawson'u öldüren adam kendisinin George Stark olduğunu sanıyor.»

Alan Pangborn basamakta durarak, «Yine görüşürüz, Thad,» dedi. «Bir şey olursa sen de beni ara.» Basamaktan inerek bahçe yolunda ilerledi. Sonra da durakladı.

«Bir şey daha var.»

Thad gözlerini devirerek karısına baktı, «işte olan oldu. Buruşuk trençkotlu Colombo yöntemi bu.»

Şerif, «Öyle bir şey yok,» dedi. «Yalnız... katil Clawson'un apartmanının duvarına bir şey yazmıştı.» Bir an duraksadıktan sonra özür dilermiş gibi ekledi. «Katilin kanıyla yazmıştı bunu, 'Serçeler yine uçuyorlar.' Sizce bir anlamı var mı?»

Liz, «Hayır,» diye başını salladı.

Thad de kısa bir an durakladıysa da sakın bir sesle, «Hayır,» dedi.

Alan dikkatle ona baktı. «Bundan emin misin?»

«Evet. Çok eminim.»

Şerif içini çekti. «Bu sözlerin sizce bir anlamı olamayacağını biliyordum. Ama yine de üzerinde durmaya değeceğini düşündüm. İyi geceler, Thad, Liz.»

Karı koca kapıyı kapattılar.

On

O Gece Daha Sonra

Thad'la Liz ikizleri yukarıya taşıdılar, sonra yatmaya hazırladılar. Thad banyoda dişlerini fırçalarken

birden titremeye başladı. Diş fırçasını düşürerek lavaboya ağız dolusu köpük tükürdü. Yalpalayarak klozete doğru gitti.

Bacaklarının gücü kesilmiş, sanki ikisi de birer tahta parçasına dönüşmüştü. Bir kez öğürdü ama bir şey çıkaramadı, sonra mide bulantısı hafiflemeye başladı.

Arkasına döndüğünde Liz kapıda durmuş ona bakıyordu. Arkasında kısa mavi bir gecelik vardı.

«Benden bazı şeyler gizlemeye başladın, Thad. Bu hiç de doğru değil. Hiçbir zaman değildi.»

Thad hışırtılı hışırtılı nefes aldı. Elleri hâlâ titriyordu. «Bunu ne zaman anladın?»

«Şerif bu gece tekrar geldiğinden beri halin bir tuhaf. Ve Clawson'un duvarındaki yazıyla ilgili son soruyu sorduğu zaman... alnında bir neon ışığı

yan saydı ancak bu kadar olurdu.»

«Pangborn bir şey farketmedi.»

«Şerif Pangborn seni benim kadar tanımıyor... Ama yine de meraklandı. Bunu farketmediysen körsün demektir! Şerif bile sonunda bir şey olduğunu sezdi. Sana bakışlarından anladım.»

Liz'in dudakları hafifçe aşağıya doğru büküldü. Bu mimik yüzündeki o eski çizgilerin belirginleşmesine neden oldu. Thad bu çizgileri ilk kez Boston'daki kaza ve çocukların düşmesinden sonra görmüştü. Ve tam o sırada Thad da içkiyi fazla kaçırmaya başlamıştı. Bütün bunlar... Liz'in geçirdiği kaza, çocukların düşmesi, Stark adıyla yazdığı Machine'in Yöntemi'nin çığınca başarısından sonra Mor Sis'in eleştirmenlerce beğenilmemesi ve parasal bir kazanç da sağlayamaması, birdenbire fazla içmeye başlaması, Thad'ın depresyon geçirmesine neden olmuştu.

Ve şimdi Liz ona eski günlerde olduğu gibi bakıyordu. Endişe kötüydü ama güvensizlik daha da beterdi.

Karısı sadece, «Bana yalan söylemenden nefret ediyorum,» dedi.

«Ben yalan söylemedim, Liz! Tanrı aşkına!»

«Bazen insanlar hiç seslerini çıkarmayarak da yaları söylemiş olurlar.»

Thad, «Sana söyleyecektim zaten,» dedi. «Sadece uygun bir yol bulmaya çalışıyordum...»

Liz, «Evet?» dedi. «Sesi sertti. Öfkelenmek üzere olduğu anlaşılıyordu.

«Dinle... Neden bu kadar sinirlendiğini anlayamıyorum, Liz.»

Kadın öfkeyle bağırdı. «Çünkü korkuyorum!» Ama gözleri yaşarmıştı. «Şeriften bir şeyleri sakladın. Ve benden de bir şeyler saklayıp saklamadığınızı düşünüyorum.

Yüzündeki o ifadeyi farketmeseydim...»

«Ya?» Thad da kızmaya başlıyordu. «Nasıl bir ifadeydi bu? Neye benzettin?»

Liz, «Suçluymuşun gibi duruyordun,» dedi. «Şişeler devirmene rağmen herkese artık içkiyi bıraktığını söylediğin zaman da böyle bir tavır takınırdın. Sen...»

Birden sustu. Thad onun kendi yüzünde nasıl bir anlam yakaladığını bilmiyordu.

Bunu öğrenmek istediğinden de pek emin değildi. Liz üzülmüştü. «Bağışla.

Haksızlık ettim.»

Thad ifadesiz bir sesle, «Neden?» dedi. «Bu doğrudu. Bir süre için.» Lavaboya giderek ağzını çalkaladı. Kullandığı losyonun içinde alkol yoktu. Öksürük şurubunda da öyle. Thad son Stark romanını tamamladığından beri hiç içki içmiyordu.

Liz usulca kocasının omzuna dokundu. «Thad... Öfkelenidik. Bu ikimizi de yaralıyor. Ve ne terslik varsa onun da bir yararı olmayacak. Sen kendisini George Stark sanan biri olduğunu söyledin. Bir psikotigin olduğunu. O

tanıdığımız iki kişiyi öldürdü. Onlardan biri Stark takma adıyla ilgili gerçeğin ortaya çıkmasından kısmen sorumluydu. O adamın düşmanlarıyla ilgili listesinde adının başlarda olduğu senin de aklına geldi sanırım. Ama bütün bunlara rağmen bir şeyi yine de sakladın. Neydi o sözler?»

Yazar, «Serçeler yine uçuyorlar,» dedi.

«Evet. Bu sözlerin sence bir anlamı vardı. Nedir bu?»

Thad banyonun ışığını söndürerek kolunu karısının omzuna attı. Gidip karyolaya uzandılar.

Thad, «Ben on bir yaşındayken bir ameliyat geçirdim.» diye açıkladı. «Beynimin ön bölümünden küçük bir tümör aldılar. Bunu biliyorsun.»

«Evet.» Liz şaşkın şaşkın ona bakıyordu.

«Sana beynimde tümör olduğu anlaşılmadan önce baş ağrıları çektiğimi de anlattım. Öyle değil mi?»

«Öyle.»

Thad dalgın dalgın karısının kalçasını okşamaya başladı.

Liz'in biçimli uzun bacakları vardı. Gecelik de çok kısaydı. «Peki, ya sesleri?»

«Sesleri mi?» Kadının yüzünde hayret dolu bir ifade belirdi.

«Sana onlardan söz etmediğimden emindim... Anlayacağın, bana hiçbir zaman önemliymiş gibi

gelmedi. Her şey o kadar uzun yıllar önce oldu ki. Beyinlerinde tümör olanlar çoğu zaman baş ağrısı çekerler. Bazen kriz de geçirirler. Kimi kez ikisi birden olur. Çoğunlukla bu arazların da kendi arazları vardır. Bunları

'duyusal haberciler' diye tanımlıyorlar. Bunlardan en fazla görüleni kokuyla ilgili. Kalem talaşı, taze kesilmiş soğan, küflenmiş meyva kokusu. Benim

'duyusal habercim'se sesle ilgiliydi. Kuş sesleriyle. Daha da açıkçası

serçelerle.» Thad karısının şok geçirdiğini farkettil. Onun yüzündeki ifadeyi görmek istemediği için doğrulup oturdu, Liz'in elini tuttu. «Haydi gel.»

«Thad... Nereye gidiyoruz?»

«Çalışma odama. Sana bir şey göstermek istiyorum.»

Thad'ın çalışma odasında meşe ağacından yapılmış çok büyük bir yazı masası

vardı. Altın Köpek romanının taslağını alıp karısına uzattı.

«Pangborn gelmeden önce bununla ilgileniyordum. Sonra o sesi duydum. Serçelerin cıvıltılarını. Bugün ikinci kez oluyordu. Ama bu sefer sesler daha yüksekti.

Üstteki sayfada yazılı olanı görüyor musun?»

Liz o cümleye uzun bir süre baktı. Yüzü bembeyaz kesilmiş, birbirine bastırıldığı

dudakları kül rengi bir çizgiye dönüşmüştü. «Aynı,» diye fısıldadı. «Aynı. Ah Thad nedir bu? Bu cümleyi Pangborn gelmeden önce yazmışsın.» Bu gerçeği kavramakta zorluk çekiyormuş gibiydi. «Önce.»

«Öyle.»

«Bu ne anlama geliyor?» Liz telaş ve heyecanla kocasına bakıyordu. Parlak ışığa rağmen gözbebekleri iyice irileşmişti.

«Bilmiyorum... Senin bir fikrin olabileceğini düşündüm.»

Liz başını sallayarak kâğıtları masaya bıraktı. Sonra sanki pis bir şeye dokunmuş gibi ovucunu geceliğinin kısa eteğine sürdü. Ne yaptığının farkında değilmiş gibiydi.

Thad, «Şimdi bu olayı neden sakladığımı anladın mı?» diye sordu.

«Evet... Sanırım.»

«Şerif bu duruma ne derdi?»

«Bil...bilmiyorum.» Kadın şoktan kurtulmak için çabalıyor-du. «Şerif ne derdi, bilmiyorum, Thad.»

«Ben de öyle. Hiç olmazsa cinayet işleneceğini önceden, bildiğimi düşünürdü.

Hatta belki de bu gece o buradan ayrıldıktan sonra buraya çıkıp o satırı

karalayıverdiğimi sanırdı. Ama bu olayın içyüzünü anlayıncaya kadar şerife bu cümleden söz etmememi hatalı buluyorsan açıkça söyle. O zaman Castle Rock'taki Şerif Bürosuna telefon eder ve ona haber bırakırız.»

Liz başını salladı. «"Bilmiyorum... Televizyondaki söyleşi programlarında...

psişik bağlantılarla ilgili şeylerden söz ediyorlar.»

«Onlara inanıyor musun?»

«Bu konuyu pek düşünmedim... Düşünmem için bir neden yoktu. Ama galiba artık var.» Elini uzatarak o cümlenin yazılı olduğu kâğıdı aldı. «Bunu George'un kurşun kalemlerinden biriyle yazmışsın.»

Thad ters bir tavırla, «Elimin altında o vardı,» dedi. Bir an dolma kalemini anımsadı. Sonra bunu düşünmemeye çalıştı. «Ve onlar George'un kalemleri değiller. Hiçbir zaman da onun olmadılar. O kalemler benim. Stark'dan sanki ayrı

bir kişiymiş gibi söz edilmesinden de sıkılmaya başladım.»

«Ama bugün cinayet saatinde nerede olduğundan söz ederken George gibi konuştun.

Kitapların dışında böyle bir şey yaptığna hiç tanık olmamıştım. Yalnızca bir rastlantı mıydı?»

Thad, «Tabii,» diyecekti. «Tabii bir rastlantı.» Ama sonra durakladı.

«Bilmiyorum.»

«Trans halinde miydin, Thad? Bu cümleyi yazdığın zaman transa mı geçmiştin?»

Thad istemeye istemeye cevap verdi. «Evet. Öyleydim sanırım.»

«Bütün olanlar bu kadar mı? Yoksa başka şeyler de var mı?»

Thad isteksizce konuştu. «Galiba bir şey daha söyledim. Ama tam hatırlayamıyorum.»

Liz uzun bir süre kocasına baktı., Sonra Liz, «Haydi,» dedi. «Artık yatalım.»

«Uyuyabileceğimizi sanıyor musun, Liz?» diye sordu.

Kadın üzüntüyle gülümsedi.

Ama Thad yirmi dakika sonra uykuya dalarken Liz'in sesiyle kendine geldi.

«Doktora gitmelisin. Pazartesi günü.»

Thad, «Ama bu kez başım ağrımıyor ki,» diye itiraz etti. «Sadece kuşların cıvıltısını duydum. Bir de yazdığım o acayip şey.» Bir an durdu, sonra da umutla ekledi. «Bu bir rastlantı olamaz mı?»

Liz, «Bilmiyorum,» dedi. «Ama ben rastlantılara pek inanmam, Thad.»

Nedense bu söz ikisine de çok komik geldi. Bebekleri uyandırmamak için usulca gülmeye başladılar. Böylece aralarındaki gerginlik de geçti.

Liz sonra, «Yarın sana randevu alacağım,» dedi.

Thad, «Hayır, ben alacağım,» diye cevap verdi.

«Yaratıcılığın tuttuğu için almayı unutmayacaksın ya?»

«Hayır. Pazartesi sabahı ilk iş bunu yapacağım. Gerçekten.»

«İyi öyleyse.» Liz içini çekti. «Eğer uyursam lanet olasıca bir mucize sayılır.»

Ama beş dakika sonra düzenli soluk almaya başlamıştı. Thad da ondan birkaç dakika sonra uykuya daldı.

Ve yine o rüyayı gördü.

Her şey sonlara kadar aynıydı. Ya da öyle gözüküyordu. Stark, Thad'ı boş evde dolaştırmakta, her zaman onun arkasında durmaktaydı. Thad titrek bir sesle, deli gibi, «Burası benim evim,» diye ısrar ettiği zaman ona yanıldığını söylüyordu.

Onun sağ omzunun gerisinden (yoksa sol omzu muydu? Ama hangisi olduğu önemli değildi), «Çok yanılıyorsun,» diyordu. «Bu evin sahibi öldü. Bu evin sahibi demiryolunun sona erdiği o masallara özgü yerde. Buradakiler oradan Son Kent diye söz ederler.» Thad'ın rüyasında her şey aynıydı. Ama arka hole çıktıkları

zaman durum değişiyordu. Liz'in artık yalnız olmadığını görüyordu. Frederick Clawson da ona katılmıştı. Çıplaktı. Sadece arkasına gülünç bir deri ceket giymişti. Ve Liz gibi o da ölmüştü.

Stark, Thad'ın omzunun üzerinden düşünceli düşünceli, «Burada ihbarcılara böyle yaparlar,» diyordu. «Onları 'ahmak dolması'na dönüştürürler. Artık onun icabına bakıldı. Teker teker hepsinin işini göreceğim. Dikkatli davran da senin de icabına bakmak zorunda kalmayayım. Serçeler yine uçuyorlar, Thad. Bunu unutma.

Serçeler uçuyorlar.»

Sonra Thad kuşların evin dışından gelen seslerini duyuyordu. Binlerce değil milyonlarca serçe vardı orada. Belki de milyarlarca. Kuşlar güneşin önünden uçarlarken etraf kapkaranlık kesiliyordu.

Thad, «Göremiyorum!» diye haykırıyordu. George Stark arkasından fısıldıyordu,

«Onlar yine uçuyorlar, ahbap. Bunu unutma, ve sakın beni engellemeye kalkma.»

Thad titreyerek uyandı. Bütün vücudu buz gibiydi. Bu kez uzun süre uyuyamadı.

Karanlıkta yatarak, ne gülünç, diye düşündü. Rüyanın aklına getirdiği o şey çok gülünç...

Her zaman Stark'la Alexis Machine'in birbirlerine benzediklerini hayal etmişti.

İkisi de uzun boylu ve geniş omuzluydular. İkisi de sarışındı... Ama bu da aklına gelen şeyin gülünçlüğünü etkilemiyor, bunu değiştiremiyordu. Takma adlar canlanıp insanları öldüremezlerdi. Bundan kahvaltıda Liz'e söz edecekti. İkisi de güleceklerdi. Şey... Belki de pek gülmeyeceklerdi ama hüznle gülümseyeceklerdi.

Thad tekrar uykuya dalarken, buna «William Wilson Kompleksim» adını vereceğim, diye aklından geçirdi. Ama sabah olduğu zaman rüyasından söz etmeye değmeyeceğini düşündü. Ne var ki, saatler geçerken kafası tekrar tekrar bu konuya döndü.

On Bir

Son Kent

Thad pazartesi sabahı erkenden, Liz daha dırdıra başlamadan Dr. Hume'dan randevu istedi. Aslında durumu önemsemiyordu. Ama Dr. Hume olayı ciddiye aldı. Çok ciddiye. Thad'a kafasının röntgen filmlerini aldırmasını emretti. Eksensel tomografi de istiyordu. Thad hastaneye gitti. Daha sonra Liz'e telefon ederek,

«Ne olduğunu hafta sonuna doğru açıklayacaklar,» diye haber verdi. «Ben şimdi üniversitedeki büroma gidiyorum.»

Liz, «Şerif Pangborn'u arayacak mısın?» diye sordu.

«Test sonuçlarını bekleyelim. Ondan sonra karar veririz.»

Thad bürosunda sömestr sırasında masasında birikmiş olan kâğıtları toplarken birdenbire kuşlar yine kafasının içinde, ötmeye başladılar. Önce birkaç serçe cıvıldadı. Sonra ona başkaları katıldı. Sonunda ses kulakları sağır edecek bir hal aldı.

Beyaz bir gökyüzü... Thad şimdi ev ve telefon direklerinin siluetlerinin gölgelediği bembeyaz bir gökyüzünü görüyordu. Ve her taraf serçe doluydu. Bütün damlara ve direklere tünemiş, «grup başı»nın emrini bekliyorlardı. Sonra şiddetli rüzgârda dalgalanan binlerce çarşafın çıkardığı sese benzeyen bir gürültüyle havalanacaklardı.

Thad körleşmiş gibi sendeleyerek ilerledi. Elyordamıyla koltuğunu bularak çöktü.

Serçeler.

Serçeler ve baharın sonlarına özgü beyaz bir gökyüzü. Farkına varmadan bir kâğıdı önüne çekerek yazmaya başladı. Başı boynunun üzerinde sağa sola sallanıyor, boş gözlerle tavana bakıyordu. Dolma kalem sanki kendi kendine hareket ediyormuş gibi kâğıdın üzerinde sağa sola, aşağı yukarı kayıyordu.

Thad'ın kafasında serçeler New Jersey Eyaletinde, Bergenfield kentinin Ridgeway semtinde bir mart günü havalandılar ve bembeyaz gökyüzünü kara bir bulut gibi kapladılar.

Thad az sonra kendine geldi, İlk kuş cıvıltısını duyduğundan beri aradan beş

dakika bile geçmemişti. Ter içindeydi ve sol bileği zonkluyordu. Ama başı

ağrımıyordu. Başını eğdi ve masasındaki kâğıdı gördü. Üzerine karalanmış olan sözcüklere aptal aptal baktı.

«ABLA KEDİLER AHMAKLAR YİNE UÇUYORLAR ABLA DAİMA ABLACIK TELEFON
APTALLAR ABLA ABLA SON KENT ABLA

SONA ERDİR KEDİLER TELEFON ABLACIK BURADA

KESİKLER USTURA ABLA ABLA

SERÇELER MİR ABLA USTURA

KEDİLER ŞİMDİ VE DAİMA MİR

EŞYALAR ABLACIK SERÇE .

Thad, «Bunların hiç anlamı yok,» diye fısıldadı. Şakaklarını ovuşturarak baş

ağrısının başlamasını ya da kâğıda karaladığı sözcüklerden bir anlam çıkmasını

bekliyordu.

Ama aslında ikisinin de olmasını istemiyordu. Ve olmadı .da. Kâğıttakiler tekrarlanan birtakım sözcüklerdi. Bunlardan bazılarının Stark'la ilgili rüyasından kalma oldukları belliydi. Geri kalanları ise birbirine bağlı olmayan saçmasapan sözlerdi.

Ve Thad'ın başı da hiç ağrımıyordu.

Bu kez Liz'e bundan söz etmeyeceğim, diye düşündü. Söz edersem ne olayım! Ve bunun tek nedeni korkmam değil. Evet, korkuyorum. Mesele basit: Her sır kötü

değildir. Bazıları iyidir. Bazıları da gerekli sırlardır. Ve bu seferki her ikisi de.

«Biz buralılar bundan 'Ahmak Dolması' diye söz ederiz.» Thad homurdandı. «Biz de laf salatası diye!»

«Burada, Son Kentte büyük demiryolu sona erer!»

Thad sözcüklere basa basa, «Bunun hiçbir anlamı yok,» dedi. Ve o gün üniversiteden âdeta kaçarcasına ayrıldı.

On İki

Abla

Miriam anahtarını dairesinin kapısındaki iri kilide sokarken bir terslik olduğunu anladı. Çünkü kapı usulca aralandı. Kadın kapıdan uzaklaşmaya çalıştı

ama geç kalmıştı. Karanlıkların arasından bir el uzanarak Miriam'ı bileğinden yakaladı. Kadın anahtarlarını koridordaki halının üzerine düşürdü.

Miriam Cowley haykırmak için ağzını açtı. İriyarı sarışın adam kapının hemen içerisinde duruyordu. Dört saat sabırla beklemiş, ne sigara içmişti, ne de kahve. Canı sigara istiyordu ama bu işi bitirdikten sonra içecekti. Daha önce içerse bu kadının şüphelenmesine neden olabilirdi. Bu New York'lu çift çalıların arasına sinmiş çok küçük, vahşi hayvanlara benziyorlardı. Eğlendiklerini sandıkları sırada bile tehlikeyi sezinlemeye çalışmaktaydılar.

Sarışın adam olanca gücüyle Miriam'ı içeri doğru çekti. Kapı tahta gibi gözükiyordu ama tabii aslında madenden yapılmıştı. Kadının yüzü kapının yanına çarptı. Dudağı kesildi ve iki dişi, etleri hizasından kırıldı. Alt dudağından kanlar akarak, yere damladı. Elmacık kemiği kuru bir dal gibi çatırdadı.

Miriam yarı baygın haldeydi. Dizleri büküldü. Sarışın adam, onu bıraktı. Kadın koridorun halısının üzerine yığıldı. Katil kapıyı iyice açtı. Miriam'ı

saçlarından yakalayarak içeriye çekti. Aynı anda koridorun dibinde bir kapının açıldığını duydu.

Yüksek sesle, «Onu kırmadın ya, Miriam,» dedi. Sonra da sesini incelterek bir kadın gibi konuştu. «Sanmıyorum. Onu almama yardım eder misin?» Yine normal ses tonuna döndü. «Tabii. Bir dakika.»

Kapıyı kapatarak göz deliğinden baktı. Koridorun diğer tarafındaki bir kapının aralığında bembeyaz bir surat belirmişti. Sonra komşu geri çekildi ve kapı

kapandı.

Miriam kendine gelmeye başlıyor, inliyordu. Sarışın adam elini cebine sokup bir ustura çıkardı, sallayarak açtı. Ustura oturma odasında yaktığı tek lambanın sönük ışığında parladı.

Kadın gözlerini açtı. Sarışın adam ona usturayı gösterdi. Miriam'ın gözleri bulanıklaşmıştı, sersem sersem bakıyordu. Ama usturayı görünce gözleri irileşti ve aklı da başına geldi. Islak kanlı ağzı açıldı.

Katil, «Sesini çıkarırsan seni doğrarım, abla,» dedi. Miriam ağzını kapattı.

Sarışın adam yine kadının saçlarını eline dolayarak onu oturma odasına sürükledi. Bu oda küçük ama güzeldi. Rahat bir yerdi. Duvarlara Fransız Emperyonistlerinin röprodüksiyonları asılmıştı. Bir de üzerinde «KEDİLER: ŞİMDİ

VE DAİMA» yazılı bir poster. Bir yanda bir kitaplık vardı. Bir rafına Beaumont'un kitapları konmuştu, bir rafına da Stark'ın dört romanı.

Beaumont'unkiler daha yüksek raftaydı. Sarışın katil, iste bu yanlış, diye düşündü. Ama bu dişi köpeğin dünyadan haberi yok.

Kadının saçlarını bıraktı. «Şu kanepeye otur, abla. Şu uça.»

Miriam yerinden kımıldamadı. «Lütfen...» diye fısıldadı. Dudakları ve yanağı

şişmeye başlamıştı. Bu yüzden sözleri iyice anlaşılmıyordu. «İstediyini al. Her şeyi. Para şu 'wok'un içinde.»

«Şu kanepeye otur. Şu uca.» Sarışın adam bir eliyle kanepeyi işaret ederken, diğerindeki usturayı kadının suratına yaklaştırdı.

Miriam telaşla kalkarak kanepenin ucuna büzüldü. Eliyle ağzını sildi ve ovucuna bulaşan kanlara gözlerine inanamıyormuş gibi baktı. Sonra adama döndü. «Ne istiyorsun?»

«Sadece birine telefon etmeni istiyorum, ablacık. Hepsi bu kadar.» Uzanarak alıcıyı kaptı ve Miriam'a doğru uzattı. Alıcı eski tipti ve oldukça ağırdı.

Katil, telefonu alırken kaslarının büzülmesinden kadının da bunu düşündüğünü

anladı. Usulca gülümsedi. Ama sadece dudaklarıyla. Bu gülümsemenin sıcak bir yanı yoktu.

«O şeyle kafamı yarabileceğini düşünüyorsun değil mi, abla?» diye sordu. «Sana bir şey söylememe izin ver. Bu mutlu bir düşünce değil. Ve sen mutlu düşüncelerini unutan insanlara ne olduğunu biliyorsun. Öyle değil mi?» Kadın cevap vermeyince ekledi. «Onlar gökyüzünden aşağıya yuvarlanırlar. Bunu bir keresinde bir çizgi filmde gördüm. Onun için o alıcıyı kucağına bırak ve tekrar o mutlu düşünceyi yakalamaya çalış.»

Miriam irileşmiş gözlerle ona baktı. Kanlar ağır ağır çenesinden akıyordu. Bir damla elbisesinin önüne düştü.

«Eğer o kötü düşünce kafanda tekrar belirirse gözlerinden hemen anlarım, abla.

Kara gözlerin öyle de iri ki. O iri kara gözlerinden birinin yanağından aşağıya akmasını istemezsin, değil mi?»

Miriam başını öyle hızla salladı ki, saçları havalandı, O sırada güze! kara gözlerini katilin yüzünden hiç ayırmamıştı. Sarışın adam ani bir heyecan duydu.

Bu kez gülümserken gözleri de buna katıldı. Ona kadının vücudu biraz gevşemiş

gibi geldi. Eğilip, «Thad Beaumont'un numarasını çevirmeni istiyorum.»

Miriam ona baka kaldı. Geçirdiği şok yüzünden gözleri ıslı ısıldı.

Sarışın adam sabırla, «Beaumont,» dedi. «Şu yazar. Bu işi yap abla. Zaman, Merkür'ün kanatlı ayakları gibi uçuyor.»

Kadın usulca, «Defterim...» diye fısıldadı. Dudakları şiştiği için ne dediği pek anlaşılmıyordu.

Katil, «Ne?» dedi. «Neden söz ettiğini anlayamadım. Doğru konuş, ablacık.»

Miriam canı acıyarak, dikkatle kelimeyi tekrarlardı. «Defterim. Defter. Telefon defterim. Onun numarasını hatırlamıyorum.»!

Ustura kadının yüzüne yaklaştı. Miriam buğday rengi yastıklara iyice dayanarak daha da büzüldü. Şiş dudakları gerildi. Sarışın adam usturayı çevirirken masadaki lambanın ışığında pırıldadı. «Bana numara yapma, abla.» Şimdi yumuşak bir sesle, bir Güneyli gibi konuşuyordu. «Karşında benim gibi biri varken böyle bir şeye hiç kalkışmamalısın. Şimdi o köpeğin numarasını çevir.» ,,

Gözyaşları Miriam'ın yanaklarından aktı. «Hatırlamıyorum,» diye inledi.

Sarışın adam Miriam'ı doğramaya hazırlandı. Kadına kızdığı için değil. Ama böyle bir şeye izin verdiği art karşısındaki başka bir oyuna kalkıştı. Sonra duraksayarak düşündü. Belki de müşterilerin numaraları gibi önemsiz şeyleri aklında tutmuyor, dedi kendi kendine. Beaumont/Stark gibi önemli müşterilerinininkini bile. Çünkü şok geçiriyor. Kendi bürosunu aramasını söylersem bile aramayacak. Ama sözünü ettiğim Thad Beaumont, Rick Cowley değil. Onun için kadına yardım edebilirim.»

Sonra Miriam'a baktı. «Pekâlâ. Tamam, abla. Sarsıldın. Bunu anlıyorum. Bilmem bana inanacak mısın ama sana hak da veriyorum. Şansın var. Çünkü ben o numarayı

biliyorum. Onu kendi numarammış gibi biliyorum, bile diyebiliriz. Şimdi ne yapacağız biliyor musun? Numarayı sen çevirmeyeceksin bile. Bir nedeni, burada numarayı doğru dürüst çevirmen için yüzyıllarca beklemek niyetinde olmamam, ikincisi ise seni anlamam. Simdi eğilip numarayı kendim çevireceğim. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?»

Miriam Cowley, «Hayır,» der gibi başını salladı. Suratında irileşen gözleri yüzünden hiç yer kalmamış gibiydi.

«Bu sana güveneceğim anlamına geliyor. Ama sadece bu kadar. Daha fazlası yok, abla. Dinliyor musun? Ne dediğimi anlıyor musun?»

Miriam telaşla başını sallarken yine saçları uçtu. Sarışın katil, Tanrım, diye düşündü. Gür saçlı kadınlara bayılıyorum.

«İyi. İşte bu iyi, abla. Ben numarayı çevirirken gözlerini bu usturadan ayırma.

Kafandaki mutlu düşünceleri düzene sokmana yardımcı eder.»

Eğilerek numaraları çevirmeye başladı. Miriam kucağında alıcı öyle oturuyordu.

Kâh usturaya, kâh bu korkunç yabancının kaba hatlı yassı suratına bakıyordu.

Sarışın adam, «Onunla konuş,» diye emretti. «Telefona karısı çıkarsa New York'tan Miriam olduğunu, kocasıyla konuşmak istediğini söyle. Biliyorum, dudakların şişti, ama telefona kim çıkarsa çıksın dikkatli ol, kim olduğunu anlamasını sağlayacak biçimde konuş. Bunu benim için yap, abla. Yüzünün Picasso'nun tablolarından birine dönmesini istemiyorsan benim için bu çabayı göster.»

«Ne... Ne diyeceğim?»

Karşıda telefon çalıyordu. Telesekreterden duyuyorlardı.

«Sert uygun bir şey bulursun, abla.»

Bir çıtırdı oldu ve telefon karşıdan açıldı. Sarışın adam, Thad Beaumont, «Alo?»

deyinceye kadar bekledi. Sonra da bir yılan hızıyla ileri atıldı. Usturayla Miriam'ın sağ yanağını yarı. Kanlar fişkırmaya başlarken kadın bir çığlık attı.

Thad haykırdı. «Alo? Alo? Kimsiniz? Kahretsin, sen misin?»

Sarışın adam, evet, benim, aşağılık köpek, diye düşündü. Benim ben. Ve sen de bunu biliyorsun, öyle değil mi?

Miriam'a «Ona kim olduğunu söyle,» diye bağırdı. «Bana da olanları anlat. Haydi!

Bunu bana ikinci defa söyletme!»

Thad hâlâ haykırıyordu. «Kimsin? Ne oluyor? Kimsin sen?»

Miriam yine bir çığlık attı. Kanlar buğday rengi yastıkların üzerine sıçradı.

Şimdi elbisesinin önündeki leke iyice yayılmış, büyümüştü.

«Dediğimi yap! Yoksa bu lanet olasıca şeyle kafanı keserim.»

Miriam telefona, «Thad, burada bir adam var,» diye bağırdı. Can acısı ve duyduğu dehşet yüzünden anlaşılacak biçimde konuşuyordu. «Burada korkunç bir yaratık var. Thad, BURADA KORKUNÇ BİR...»

Sarışın adam kükredi. «ADINI SÖYLE!» Usturayı havada sallayarak kadının gözlerine iyice

yaklaştırdı. Miriam inleyerek geriledi.

«Kimsin? Ne...»

Kadın bir çığlık attı. «Ben MİRİAM'ım. AH THAD, BENİ TEKRAR DOĞRAMASINA İZİN VERME! BU HÂİN YARATIĞIN BENİ TEKRAR KESMESİNE İZİN...»

George Stark usturayla telefonun birbirine dolaşmış olan kordonunu kesti.

İyi oldu, diye düşünüyordu. Tabii daha iyi olabilirdi. Bu kadınla yatmayı

gerçekten istiyordum. Çoktandır böyle bir istek duymamıştım. Bu kadını

istiyordum. Ama bu iş olamayacak. Fazla bağırdı. Yan dairelerdeki tavşanlar yine kapılardan kafalarını uzatmaya başlayacaklar.»

Miriam hâlâ çığlıklar atıyordu.

Kadının bütün mutlu düşüncelerini unuttuğu belliydi.

Stark yine onu saçlarından yakaladı. Kafasını arkaya çekti. Miriam gözleri tavana dikili haykırırken gırtlauını kesti.

Odaya derin bir sessizlik çöktü. George Stark şefkatle, «İşte oldu, abla,»

diyerek usturayı kapattı ve cebine koydu. Sonra kanlı sol elini uzatıp Miriam'ın gözlerini kapattı. Şahdamarından hâlâ kanlar fışkırdığı için birazı gömleğinin manşetine bulaştı. Ama uygun olanın yapılması gerekirdi her zaman. Ölen kadın olduğu zaman gözlerini kapatırdın. Çok kötü bir yaratık olsa bile yine de böyle yapardın.

Ve Miriam olayın sadece küçük bir bölümüydü. Ama Rick Cowley başka tabii.

Sonra dergiye o yazıyı yazan adam.

Ve o fotoğrafları çeken dişi köpek. Özellikle o mezar taşının resmini çeken kadın. Bir sürtük o ama öldürdükten sonra onun da gözlerini kapatacağım.

Bütün bu insanların icabına baktıktan sonra Thad'le konuşma zamanı gelmiş

olacak. Aracı koymayacağım. Bu konuşmayı karşı karşıya yapacağız. Artık Thad'in aklını başına getirmenin zamanı geldi. Hepsini geberttiğim zaman Thad da mantıklı davranmaya hazır olacak. Eğer olmazsa onu ikna etmenin yolları var.

Ne de olsa karısı olan bir adam. Karısı da çok güzel. Âdeta hava ve karanlıklar kraliçesi.

Thad'in çocukları da var.

George Stark işaret parmağını Miriam'ın hâlâ fişkırان sıcak kanına batırarak duvara kitap harfleriyle çabucak bir cümle yazdı.

Sonra eğilip Miriam'ı yanağından öptü. «İyi geceler, ablacık.» diyerek daireden çıktı.

Karşiki komşu yine kapıdan bakıyordu.

Üstübaşı kan içinde kalmış, uzun boylu sarışın adamı görünce hemen içeri çekildi. Kapısını çarparak kapattı.

George Stark koridorda asansöre giderken, akıllıca davrandı... Artık benim de hemen gitmem gerekiyor. Burada oyalanacak zamanım yok.

Bu gece halletmem gereken başka işler var.

On Üç

Müthiş Panik

Thad birkaç dakika öyle müthiş bir paniğin etkisinde kaldı ki, hiçbir şey yapamadı. Bu durumun ne kadar sürdüğünü hiçbir zaman bilemedi. Soluk almayı

başarması bile şaşılacak bir şeydi aslında.

Sonra birdenbire panikten kurtuldu ve inler gibi bir soluk aldı. Kalbi göğsünde iki defa düzensizce, hızla çırpındı. Sonra da normal ve düzenli bir ritimle çarpmasını sürdürdü... Ama hâlâ hızla atıyordu. Hem de çok hızlı.

O çılgılık! Ah, Tanrım! O çılgılık!

Liz şimdi odada koşuyordu. Thad karısının elinden telefonu kaptığını ancak onun,

«Alo?» dediğini duyduğu zaman anladı. «Kimsiniz?» Bu sözleri birkaç kez tekrarlardı. Sonra uğultuyu duyarak alıcıyı yerine bıraktı.

Liz ona dönerken Thad da, «Miriam...» demeyi başardı. Miriam'dı... Çılgılıklar atıyordu.

Kitaplar dışında kimseyi öldürmedim.

Serçeler yine uçuyorlar.

Biz burada onlardan «Ahmak Dolması» diye söz ederiz.

Buralılar «Son Kent» derler buraya.

Kuzeye çıkıyorlar, ahbap. Benim için bir kanıt uydurmalısın, çünkü ben de kuzeye çıkıyorum. Biraz et keseceğim.

«Miriam mı? Çıgıllıklar mı atıyordu? Miriam Cowfey mi? Thad, neler oluyor?»

Thad, «Bu onun işi,» dedi. «Öyle olduğunu anladım. Hatta belki tâ başından. Ve bugün... öğleden sonra... tekrar oldu.»

«Tekrar ne oldu?» Liz boynunun yanını ovuşturdu. «Yine geçici olarak bilincini mi kaybettin? Transa mı girdin?»

Thad, «İkisi de,» diye karşılık verdi. «Yine önce serçeleri duydum. Kendimde değilken bir kâğıda delice şeyler karaladım. Sonra kâğıdı attım ama... orada onun da adı vardı, Liz. Miriam'ın adı da... ve...» Durakladı. Gözleri gitgide daha irileşiyordu.

«Ne, Thad? Ne var?» Liz, kocasının kolunu yakalayarak onu sarstı. «Ne var?»

«Miriam'ın odasında bir poster var.» Thad'ın sesi sanki çok uzaklardan geliyordu. «Broadway'de oynayan Kediler müzikalinin bir afişi. Kediler: ŞİMDİ VE

DAİMA. Bunu da o kâğıda yazdım. Yazdım, çünkü o afiş Miriam'ın apartmanındaydı.

Yani ben de oradaydım. Bir bölümüm. Böylece etrafı onun gözleriyle görüyordum...» Karısına yuvalarından uğramış gözleriyle baktı. «Bu bir tümör değil, Liz. Hiç olmazsa vücudumun içinde olan bir ur sayılmaz.»

Liz neredeyse haykırıyordu. «Neden söz ettiğini anlamıyorum!»

«Rick'e telefon etmeliyim.»

«Thad, lütfen!»

«Rick'i uyarmalıyım. Belki o da tehlikede.»

«Sözlerinden hiçbir anlam çıkmıyor, Thad!»

Tabii çıkmıyordu. Ama durup karısına durumu açıklamaya kalkarsa ne olacaktı?

Herhalde bunu başaramayacak ve belki de Liz'in, onu ne kadar çabuk akıl hastanesine yatırabilirim, diye düşünmesine neden olacaktı. O sırada George Stark da Rick'in apartmanına gidecekti. Eski karısıyla onun apartmanının arasında dokuz blok vardı sadece.

Thad, Stark, Miriam'ı öldürdü mü, diye düşündü. Ama belki de onu sadece korkuttu. Miriam'ın yardımına gitmelerini sağlamalıyım. Rick'i de uyarmalıyım.

Ama onu durup dururken arayıp dikkatli olmasını söylersem hemen telaşlanır.

Bana, «neden?» diye sorar. «Ne oldu, Thad?» Miriam'ın adını söyler söylemez de onun apartmanına koşar. Çünkü Rick, Miriam'a hâla âşık. Ve zavallı eski karısının parçalanmış cesedini bulur belki de... Belki de Stark böyle davranmamı

bekliyor. Serseri Thad'ın, Rick'in tuzağa düşmesini sağlamasını.

Ama tâ başından beri Stark'ın işlerini görmüyor muyum? O takma ad aynı şey değil mi?

«Thad... lütfen! Bana ne olduğunu söyle.»

Thad derin bir nefes aldı. Soğuk elleriyle Liz'in buz gibi kollarını kavradı.

«Homer Gamache ve Clawson'u öldüren adam... Miriam'ın yanındaydı. Katil...

Miriam'ı tehdit ediyordu. Bu kadarıyla yetindiğini umarım. Bilmiyorum, Miriam bir çılgılık attı. Sonra da bağlantı kesildi.»

«Ah, Tanrım! Thad!»

«İkimizin de sinir krizi geçirecek zamanı yok. Hemen yukarı çıkıp adres defterini getir. Bende Miriam'ın telefon numarasıyla adresi yok. Sen de olduğunu sanıyorum.»

Liz bir an durakladı.

«Belki de Miriam yaralı. Haydi!»

Liz döndü, koşarak odadan çıktı.

Thad kendi kendine, Rick'i arama, dedi. Eğer bir tuzaksa. Rick'e haber vermen çok kötü olur. Pekâlâ, buraya kadar geldik. Fazla bir şey değil ama yine de başarı sayılır. Şimdi... kimi arayacağız? New York Polisini mi? Hayır. Sürüyle soru sorar ve zaman kaybına neden olurlar, Pangborn! Önce onu arayacağım. Ama onunla konuşurken dikkatli davranmalıyım. Hiç olmazsa şimdilik. Şu anda önemli olan Miriam. Belki de yaralı ama hâlâ yaşıyor. Pangborn'a fazla açıklama yapmam onun yavaşlamasına neden olur. New York Polisini şerif aramalı.»

Liz elinde adres defteriyle koşarak odaya girdi. Yüzü bembeyazdı. «İşte!» Kesik kesik soluk alıyordu.

Thad, «Tamam,» dedi. «Kendini toplamaya çalış, bebeğim. Soluk soluğa kalmanın, düşüp bayılmanın Miriam'a bir yararı olmaz.»

Liz bir iskemleye dimdik oturdu. Kocasına bakıyor, alt dudağını amansızca dişliyordu.

Thad elleri titreyerek Miriam'ın numarasını çevirdi. Karşıdan meşgul sesi geldi.

Belki Miriam, Rick'i ya da hastaneyi arıyordu. Belki de telefon açık kalmıştı.

Tabii bir ihtimal daha vardı. Belki de Stark telefonun prizini koparmış ya da kordonu kesmişti.

Miriam'ı da kestiği gibi.

Thad, ustura, diye düşündü ve sırtı ürperdi. O gün kâğıda yazdığı kelimelerden biri de buydu. Ustura.

Thad ondan sonraki yarım saati yine gerçeküstü bir dünyada yaşıyormuş gibi bir duygu içinde geçirdi. Pangborn, Eyalet Polisinden iki memurla haberi bile olmadığı bir cinayet yüzünden onu tutuklamaya geldiği zaman da aynı şey olmuştu.

Yazar rüyada gibi şerifin bürosunun numarasını çevirdi.

«Castle İlçesi Şerif Bürosu. Ben Şerif Yardımcısı Bidgetway. Size nasıl yardım edebilirim?»

«Ben Thad Beaumont'um. Ludlow'dan arıyorum.»

«Ya?» Ridgeway'in sesinden onun kim olduğunu kavrayamadığı anlaşılıyordu.

«Şerif Pangborn buraya, benimle Homer Gamache cinayetini konuşmaya geldi. Bu olayla ilgili bazı şeyler öğrendim. Şerifle hemen konuşmam gerekiyor.»

Ridgeway kılını bile kıpırdatmadı. «Şerif burada değil.»

«Nerede?»

«Evinde.»

«Bana lütfen evinin numarasını verin.»

Ve şerif yardımcısı o zaman inanılamayacak bir şey söyledi. «Bilmem ki Bay Bowmen. Şerif... yani Alan... son zamanlarda pek dinlenemedi. Karısı da biraz rahatsız. Başı ağrıyor.»

«Şerifle konuşmam şart.»

Ridgeway rahat rahat, «Eh,» dedi. «Hiç olmazsa böyle düşündüğünüz anlaşılıyor.

Belki böyle olması gerekiyor. Size ne yapacağımı söyleyeceğim. Bay Bowman. Neden her şeyi bana anlatmıyorsunuz? Ben de o zaman karar verir...»

«Buraya bakın! Şerif buraya beni Homer Gamache'ı öldürmek suçuyla tutuklamaya geldi. Ve şimdi başka bir şey daha oldu. Eğer bana şerifin numarasını HEMEN

vermezseniz...»

Ridgewick, «Ah, Tanrım!» diye bağırdı. Hafif bir gürültü duydu. Thad, genç

adamın ayaklarını masadan indirdiğini tahmin etti. «Adınız Beaumont, Bowman değil.»

«Evet. Ve...»

«Ah, Tanrım! Tanrım! Şerif, yani Alan, siz ararsanız hemen evinin numarasını

vermemi söyledi...»

«İyi. Şimdi...»

«Ah, Tanrım! Ben ahmağın tekiyim.»

Ridgeway'le aynı fikirde olan Thad, «Lütfen bana şerifi» numarasını verin,»

dedi. Sabırlı davranmayı başarak genç adama avaz avaz bağırmaktan kaçındı.

«Tabii. Bir dakika. Şey...» Uzun bir sessizlik oldu. Sonra ahmak Ridgeway şerifin numarasını verdi. Thad, «Tamam,» dedi. «Sağolun.»

«Şey... Bay Beaumont? Şerife bu hatamı yumuşatarak anlatırsanız çok...»

Thad hiç pişmanlık duymadan telefonu kapattı. Ridgewick'in verdiği numarayı çevirdi.

Ama karşısına Pangborn değil, on yaşında bir erkek çocuk çıktı. «Alo?»

Pangborn'ların evi. Ben Todd Pangborn.»

Thad, «Merhaba,» dedi. Hayal meyal alıcıyı fazla sıkıca kavramış olduğunu farkederek parmaklarını gevşetmeye çalıştı. Ama olmadı, sadece eklemleri çatırdadı. «Adım Thad...» Az kalsın, «Pangborn,» diyecekti. Kendini topladı.

«Beaumont. Şerif orada mı?»

Çocuk, «BABA!» diye bağırdı. «TELEFON!» Bunu Thad'ın kulağını sızlatan bir gürültü izledi.

Bir dakika sonra Alan Pangborn'un sesi duyuldu. «Alo?»

«Ben Thad Beaumont, şerif, New York'ta bir hanımın şu anda acil yardıma ihtiyacı olabilir. Bu cumartesi gecesi konuştuğumuz konuyla ilgili.»

Şerif hemen, «Anlat,» dedi.

Thad çok rahatladı o zaman. «Menajerimin eski karısı Miriam Cowley. Burayı

aradı. Son derece telaşlıydı, ağlıyordu. Önce onun kim olduğunu bile anlayamadım. Sonra geriden gelen erkek sesini duydum. Miriam'a, 'Kim olduğunu açıkla,' diyordu. •Ona olanları anlat' Miriam o zaman apartmanında bir adam olduğunu ve kendisine kötülük etmeye hazırlandığını söyledi. Adam...» Thad yutkundu. «Onu doğramakla tehdit ediyordu anlaşılan. O sırada Miriam'ın sesini tanıdım. Ama adam, 'Kendini tanıtmazsan o kahrolasica kafanı keserim,' diye bağırdı. O zaman zavallı kadın, 'Ben Miriam'ım,' diyerek bana yalvardı...» Thad yine yutkundu. 'Hain adamın bunu yapmasını engellememi

istedi. Yani onu tekrar kesmesini...'»

Karşısında oturan Liz'in rengi gitgide uçuyordu. Thad, lütfen, bayılmasın, diye dua etti. Şu ara bayılmasın.

«Miriam çığlıklar atıyordu, şerif. Sonra ses kesildi. Galiba adam kordonu kesti ya da prizi söktü.» Aslında bu sözleri saçmaydı. Her şeyi biliyordu. Katil kordonu kesmişti. Usturayla. «Miriam'ı aramaya çalıştım ama...»

«Adresi nedir?»

Pangborn'un sesi kesin ve sakindi, ama gerisinde bir telaş ve otoritede gizliydi.

Thad, Liz'in defterinde Miriam'ın adını buldu. «Hayatım, şu üç mü yoksa sekiz mi?»

«Sekiz.» Liz'in sesi sanki çok uzaklardan geliyordu.

«İyi. Şimdi dimdik otur ve başını dizlerine daya.»

«Bayan Beaumont? Thad?»

«Affedersin. Karım çok sarsıldı. Bayılacakmış gibi bir hali var.»

«Buna şaşmadım. İkinizin de sarsıldığı belli. Üzülecek bir olay tabii. Ama yine de kendini bırakma, Thad.»

«Peki.» Thad üzüntüyle, Liz bayılırsa, diye düşündü. Onu yerde öyle yatar bırakacak. Pangborn'la konuşmamı sürdüreceğim. Şerifin harekete geçebilmek için yeterli bilgiye sahip olması gerekiyor... İçin için ekledi. Lütfen bayılmasın.

Sonra yine Liz'in defterine baktı. «Miriam'ın adresi: 109 Batı 84.'üncü Sokak.»

«Telefon numarası?»

«Sana söylemeye çalıştım... telefon meşgul...»

«Ama o numara bana yine de gerekli, Thad.»

«Evet. Tabii ya.» Ama aslında neden gerekli olduğunu bilmiyordu. «Özür dilerim.»

Numarayı söyledi.

«Kadın seni arayalı ne kadar oldu?»

Thad kendi kendine, saatler, dedi. Sonra şöminenin rafındaki saate baktı.

«Durmuş bu. Öyle olmalı.»

«Thad?»

«Buradayım.» Bu sakin ses sanki bîr başkasınındı. «Hemen hemen altı dakika kadar oldu. Yani konuşma kesildikten sonra. Yani yerde kesildi...»

«Tamam. Fazla zaman kaybetmemişiz. New York Polisini arasaydın Seni daha uzun süre bekletirlerdi... Seni mümkün olduğu kadar çabuk arayacağım, Thad.»

«Rick... Polisle konuştuğun zaman onları Rick'in, yani Miriam'ın eski kocasının henüz durumdan haberi olmaması gerektiğini söyle. O adam... yani katil Miriam'a bir şey yaptıysa, ondan sonra listede Rick var demektir.»

«Bu işi yapanın Homer Gamache ve Frederick Clowson'un katili olduğundan eminsin galiba... öyle değil mi?»

«Kesinlikle eminim.» Ve Thad düşünmeden ekleyeverdi. «Katilin kim olduğunu bildiğimi sanıyorum.»

Pangborn kısa bir sessizlikten sonra, «Pekâlâ,» dedi. «Telefonun yanından ayrılma. Zaman bulduğum zaman seninle bu olayı konuşmak istiyorum.» Telefonu kapattı.

Thad karısına baktı. Liz yana doğru kaymıştı. Gözleri irileşip camlaşmıştı. Ona yaklaşarak yanaklarına hafifçe vurdu.

Yarı baygın halde olan Liz boğuk bir sesle, «Katil hangisi?» diye sordu. «George Stark mı, yoksa Alexis Machine mi? Hangisi, Thad?»

Yazar uzun bir sessizlikten sonra, «Arada bir fark olduğunu sanmıyorum,» dedi.

«Şimdi çay yapacağım, Liz.»

Thad bu olaydan söz edeceklerinden emindi. Bundan nasıl kaçınabilirlerdi? Ama konuşmadılar. Sadece karşılıklı oturup çay fincanlarının üzerinden birbirlerine baktılar ve şerifin onları aramasını beklediler.

Liz bir ara huzursuzca, «Neden aramıyor?» diye mırıldandı.

«Daha beş dakika oldu, bebeğim.»

«Bence on dakikaya yakın.»

Thad karısına çatmamak için kendini tuttu. Kafasının bir yanı ona durmadan, Stark diye biri yok ki, diyordu. Onun korku filmlerindeki canavarlar gibi MEZARINDAN ÇIKTIĞINA mı inanıyorsun?... Aklına birdenbire başka bir şey geldi.

«Alan Pangborn ayak izlerinden söz etti. Ayak izleri? Nerede bunlar? Tabii Castle Rock'ta. Yoksa şerifin onlardan haberi olmazdı...

Liz, «Thad,» dedi. «Ne var?»

«O pek de iyi bir insan değildi.»

«Thad?»

O anda telefon çalmaya başladı ve ikisi de çaylarını döktüler.

Thad telefona doğru atıldı, sonra bir an durakladı. Arayan oysa? «Seninle işimiz bitmedi daha, Thad. Benimle dalaşma. Çünkü dalaştığın takdirde...»

Thad kendini zorlayarak telefonu açtı. «Alo?»

«Thad?» Arayan Alan Pangborn'du. Vücudu birden gevşeyiverdi.

«Evet.» Thad'ın sesi iç çekişi gibiydi. Tekrar nefes aldı. «Miriam iyi mi?»

Alan, «Bilmiyorum,» dedi. «New York Polisine onun adresini verdim. Yakında haber alırsınız. Ama seni uyarmalıyım. Bu akşam on 'beş dakika ya da yarım saat seninle karına yakında gibi gelmeyebilir.»

«Evet. Öyle.»

Liz, «Miriam iyiymiş?» diye sorup duruyordu. Thad eliyle alıcuyu örterek Pangborn'un henüz bunu bilmediğini söyledi.

«New York Polisi Telefon Şirketinden Bay Cowley'nin adresini de aldı...»

«Dinle! Onlar...»

«Thad! Miriam Cowley'nin durumunu öğrenmedikçe bir şey yapmayacaklar. Onlara kafaca dengesiz birinin People'da çıkan Stark takma adıyla ilgili yazıda sözü

geçen birinin ya da birilerinin peşinde olabileceğini söyledim. Cowley'lerle senin ilişkiden söz ettim. New York Polisi kadının eski kocasının onlardan önce olay yerine koşmasının doğru olmayacağını biliyor.»

«Sağol, Alan. Her şey için teşekkür ederim.»

«Thad, New York Polisi şu ara ek bilgi isteyemeyecek kadar meşgul. Ama daha sonra isteyecekler. Ben de öyle. Sence katıl kim?»

«Bunu sana telefonda açıklamayı doğru bulmuyorum, Alan. Kalkıp sana gelirdim ama şu anda karımla çocuklarımı yalnız bırakmak istemiyorum. Beni anlayacağını

sanıyorum. Senin buraya gelmen gerekiyor.»

Şerif sabırla, «Bunu yapamam,» dedi. «Benim de görevini var ve...»

«Karın rahatsız mı, Alan?»

«Karımın migreni vardır ama bu akşam oldukça iyi. Fakat adamlarımdan biri hasta.

Onun yerine çalışmam gerekiyor. Küçük kentlerde böyle yapılır. Ben de zaten çıkmaya hazırlanıyordum. Şunu söylemek istiyorum, Thad: Çekingenlik etmenin hiç

sırası değil. Söyle.»

Thad düşündü. Nedense Pangborn'un ona inanacağından emindi. Ama bu açıklamayı

telefonda yapmaması yine de iyi olacaktı. «Yarın buraya gelebilir misin?»

Şerif, «Yarın gerçekten konuşmamız gerekiyor,» diye cevap verdi. Sesi sakın ama ısrarcıydı. «Ama bildiklerini bu gece öğrenmem şart. New York Polisinin bilgi istemesi benim için o Kadar önemli değil. Ben kendi işime bakarım. Kentte pek çok Kişi Homer Gamache'ın katilinin hemen yakalanmasını istiyor. Onlardan biri de benim. Onun için bana tekrar sordurma. Daha geç değil. Savcıya telefon edip Castle İlçesi cinayetiyle ilgili önemli bir tanık olduğun için seni yakalamasını isteyebilirim.»

Thad hem şaşalamış, hem de meraklanmıştı. «Bunu yapar mısın?»

«Beni engellersen yaparım. Ama bildiklerini anlatacağından, beni zorlamayacağından eminim.»

Thad'ın kafası berraklaşmıştı artık. Düşünceleri de düzene girmiş gibiydi.

Aradıklarının Stark olduğunu sanan bir psikopat olması Pangborn ya da New York Polisi için önemli sayılmaz. Ya da onun gerçekten Stark olması... Öyle değil mi?

Thad sonra, «Karımın da söylediği gibi onun bir psikopat olduğundan hemen hemen eminim,» dedi. Liz'in gözlerinin içine ona uyarırmış gibi baktı. Kadın da usulca başını salladı. «Bu tuhaf bir şey ama yine mantıklı. Bana ayak izlerinden söz ettiğini hatırlıyor musun?»

«Evet.»

«Onlar Homeland Mezarlığındaydı değil mi?» Liz'in gözleri irileşti.

«Bunu nasıl anladın?» Alan'ın sesinde ilk kez hayret vardı. «Ben sana bunu açıklamadım ki.»

«O yazıyı okudun mu? People dergisindekini yani.»

«Evet.»

«Kadın o sahte taşı o mezarda bir yere diktirmişti, George Stark oraya gömülmüştü.»

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra şerif, «Kahretsin...» diye homurdandı.

«Şimdi anladın mı?»

Alan, «Sanırım,» dedi. «Bu katil Stark olduğunu sanıyorsa ve deliyse, o zaman işe o mezardan başlaması mantıklı sayılır. Öyle değil mi? O fotoğrafçı. New York'ta mı?»

Thad irkildi. «Evet.»

«Öyleyse o da tehlikede olabilir. Öyle değil mi?»

«Evet. Ben... Şey bu hiç aklıma gelmedi. Ama kadın gerçekten tehlikede olabilir.»

«Adı? Adresi?»

«Adresi bende yok.» Kadın iş kartını vermişti ama Thad kartı atmıştı. Kahretsin!

Pangborn'a sadece adını verebilecekti. «Phyllis Myers.»

«Yazıyı yazan adam?»

«Mike Donaldson.»

«O da New York'ta mı?»

Thad birdenbire bunu kesinlikle bilmediğini anladı. «Ben ikisinin de New York'lu olduklarını düşündüm...»

«Mantıklı bir düşünce. Derginin bürosu New York'ta olduğuna göre, onlar da o civardan ayrılmazlar...»

«Belki. Ama ikisi de serbest çalışıyorlar...»

«Şu uydurma fotoğrafa dönelim. Resmin altında da, yazıda da mezarın Homeland olduğu açıklanmıyordu. Bundan eminim. Tabii ben çevreden resmin hangi mezarda çekildiğini tahmin edebilirdim. Ama o sırada dikkatimi ayrıntılara vermiştim.»

Thad, «Evet,» dedi. «Dergide mezarın adı verilmiyordu sanırım.»

«Belediye Meclisi birinci üyesi Homeland'ın adından söz edilmesini istemezdi. Bu noktada ısrar ederdi. Çok ihtiyatlı bir adamdır. Aslında içsıkıcı bir yaratıktır o da başka. Fotoğraf çekilmesine izin verir ama mezarlığın altüst edilmemesi için adının açıklanmasını istemezdi... Yani çok kimse taş'a bakmak için Homeland'a gidebilirdi.»

Thad başını sallıyordu. Mantıklıydı bu sözler. Alan konuşmasını sürdürüyordu.

«Onun için senin psikopat ya seni tanıyor ya da bu civardan.»

Thad daha önce düşünceleri yüzünden utandı. Maine'deki küçük bir ilçenin şerifinin budalanın biri olacağını sanmıştı. Ama karşısındaki hiç de aptal değildi. Dünya şampiyonu romancı Thaddeus Beaumont'tan da kat kat üstündü.

Şerif ekledi. «Hiç olmazsa şu ara bunu kabul etmek zorundayız. Katilin burası hakkında bilgisi olduğu anlaşılıyor.»

«Demek sözünü ettiğin ayak izleri Homeland Mezarlığındaydı gerçekten?»

«Tabii oradaydı. Benden gizlediğin nedir, Thad?»

İhtiyatla, «Ne demek istiyorsun?» diye sordu Thad.

«Lafı ağzımızda gevelemeyelim, tamam mı? New York'u arayıp bu iki adı vermem gerekiyor. Sen de oturup düşünmelisin. Belki aklına başkaları da gelir.

Yayıncılar... Editörler... Bilmem ki. Bana aradığımız adamın aslında kendisini George Stark sandığını söylüyorsun. Cumartesi gecesi bu konuda varsayımlar yürütüyorduk. Ve sen bu gece bana bunun gerçek olduğunu açıklıyorsun. Sonra bu sözünü desteklemek için ayak izlerini yüzüme vuruyorsun. Ya ikimizin de bildiği gerçeklere dayanarak göz kamaştırıcı bir sonuca ulaştın. Ya da benim bilmediğim bir şeyi öğrendin. Tabii ben bu ikinci şıkkı daha beğeniyorum. Onun için anlat.»

Thad, ama benim elimde ne var ki, diye düşündü. Binlerce serçenin bir ağızdan cıvıldamalarının haber verdiği geçici bilinç kaybı mı? Alan Pangborn'un, Frederick Clawson'un apartmanının duvarındaki cümleden söz ettikten sonra kâğıda yazmış olabileceğim o kelimeler mi? Yırtıp attığım kâğıda karaladığım o sözcükler mi? Yüzünü seçemediğim korkunç bir adamın beni Castle Rock'taki evimde dolaştırdığını ve karım da dahil dokunduğum her şeyin mahvolduğunu gördüğüm o rüyalar mı?

Sonra ağır ağır, «Alan,» dedi. «Bana gülersin. Hayır... sözlerimi geri alıyorum.

Seni daha iyi tanıyorum artık. Bana gülmeyeceksin. Ama söylediklerime inanacağını da sanmıyorum.»

Şerifin telaşlı, otoriter sesini duydu. Bu sese karşı koyulamazdı. «Bir dene.»

Thad durakladı, Liz'e baktı, sonra da, «Olmaz,» der gibi başını salladı. «Yarın, Alan. Karşı karşıya geldiğimiz zaman, o zaman her şeyi anlatırım. Bu gece için açıklayacağım şeyin önemli olmadığına inanmalısın. İşine yarayabilecek her şeyi sana açıkladığıma da.»

«Thad, seni önemli bir tanık olarak tutuklatabileceğim-»

«Bunu yapmak zorundaysan, o zaman yap. Sana kızmam, Ama seni görmedikçe şimdikinden daha fazla bir şey söyleyemem.»

Bir sessizlik oldu. Sonra şerif içini çekti. «Pekâlâ.»

«Sana polisin aradığı adamın kaba taslak bir tarifini vermek istiyorum. Bunun tümüyle doğru olduğunu sanmıyorum. Ama katilin eşkâline oldukça yakın sanırım.

Kalemin var mı?»

«Evet. Söyle.»

Thad gözlerini yumdu. Ve Tanrının beynine yerleştirdiği diğer gözünü açtı.

Bakmak istemediği şeyleri bile görmekte ısrar eden o gözü. Bu üçüncü göz Thad'ın beynindeydi. Kara yarısında ışıldıyordu. Thad karanlıklara bakarak George Stark'ı gördü. Stark'ın kitapların arka kapaklarına konulacak fotoğrafları için poz veren aktörle hiçbir ilişkisi yoktu bunun. Thad yıllar boyunca sessizce gelişen gölge-adamı buldu ve onu Alan Pangborn'a da göstermeye çalıştı.

«Oldukça uzun boylu,» diye başladı. «Hiç olmazsa benden daha uzun.

Ayakkabılarıyla boyu bir seksen yedi, hatta bir doksan. Saçları sarı. Düzgün, kısa kesilmiş. Gözleri mavi. Uzağı iyi görüyor. Beş yıl önce yakını görebilmek için gözlük takmaya başladı. Özellikle okumak ve yazmak için. Ama dikkati çekmesinin nedeni boyu değil, eni. Şişman değil ama gövdesi son derece iri.

Boynu çok kalın. Benim yaşımda. Ancak benim gibi biçimsizlenmeye başlamamış.

Kilo da almamış. Çok güçlü. Schwarzenegger'e benziyor. Kaslarını kabartırsa gömleğinin kolunu yırtabilir. Ama her tarafı kas içinde değil.

«New Hampshire'da doğmuş. Annesiyle babası boşanmışlar. O da annesiyle Missisipi'deki Oxford kentine yerleşmiş. Annesi oralıymış zaten. Adam hayatının önemli bir bölümünü Oxford'da geçirmiş. Gençliğinde İngilizceyi koyu Güneyli aksanıyla konuşurmuş. Üniversitedeyken çok kimse onun aksanıyla alay etmişler.

Tabii yüzüne karşı değil. Öyle insanların suratına gülemezsin. Bizim katil de o aksandan kurtulmak için büyük çaba göstermiş. Şimdi ancak tepesi attığı zaman Güneyli gibi konuşuyor. Ve onu kızdıran kişiler daha sonra tanıklık edecek durumda olmuyorlar. Katil çabuk kızıyor. Şiddete meraklı. Çok tehlikeli. Aslında psikotik isteklerini yerine getiren biri.»

Pangborn, «Ne...» diye başladı ama Thad onu susturdu.

«Cildi güneşten iyice yanmış. Sarışınlar her zaman iyi yanamazlar. Bu yüzden katil bronz cildi yüzünden kolaylıkla tanınabilir. Ayakları iri, elleri de.

Boynu kalın, omuzları da çok geniş. Suratı yetenekli birinin aceleyle tahtadan oyduğu bir heykelinkine benziyor. Son bir şey daha: Siyah bir Toronado araba kullanıyor olabilir. Çok güçlü olan eski modellerden birini. Araba siyah.

Missisipi plakaları olabilir ama herhalde onları değiştirdi.» Bir an durdu, sonra da ekledi. «Ah, evet, arka tampona bir kâğıt yapıştırılmış. Üzerinde KLAS

KÖPOĞLU KÖPEK yazılı.» Gözlerini açtı.

Liz ona bakıyordu. Rengi daha da uçmuştu.

Karşıda uzun bir sessizlik oldu.

«Alan, sen...»

«Bir dakika. Yazıyorum...» Kısa bir sessizlikten sonra şerif, «Pekâlâ,» dedi.

«Tamam. Bana bütün bunları anlattın ama onun kim olduğunu söylemeyeceksin, öyle mi? Ya da seninle olan ilişkisini veya onu nasıl tanıdığını?»

«Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum ama deneyeceğim. Yarın. Adını bilmenin bu gece kimseye bir yararı olmayacak zaten. Çünkü başka bir ad kullanıyor.»

«George Stark adını.»

«Tabii Alexis Machine adını kullanacak kadar çılgın olabilir. Ama sanmıyorum.

Evet, Stark adıyla dolaştığından eminim.» Thad, Liz'e göz kırpmaya çalıştı.

«Bana bu gece açılmanı sağlamak için yapabileceğim bir şey yok mu?»

«Yok. Çok üzgünüm ama yok...»

«Anlaşıldı. Mümkün olduğu kadar çabuk seni arayacağım.» Alan hemen telefonu kapattı. «Ne, «Sağol,» dedi, ne de, «Hoşçakal.» Thad durumu düşündü ve aslında teşekkür edilecek bir şey yapmadığına karar verdi.

Telefonu kapatarak karısının yanına gitti. Liz heykele dönüşmüş gibi oturuyor ve ona bakıyordu. Thad onun ellerini avuçlarının arasına aldı. Elleri buz gibiydi.

«Her şey düzelecek, Liz. Yemin ederim.»

«Yarın şerifle konuştuğun zaman ona trans haline girdiğinden de söz edecek misin? Kuş cıvıltılarından? Çocukken de o sesleri duyduğundan ve bunun ne anlama geldiğinden? Kâğıda yazdıklarından?»

«Ona her şeyi anlatacağım. Ne kadarını diğerlerine söyleyeceğine kendisi karar versin...» Omzunu silkti.

Liz, «Çok şey...» diye mırıldandı. Gözlerini kocasından alamıyordu. «Onun hakkında çok şey biliyorsun. Thad... bu nasıl oluyor?»

Thad karısının önünde diz çöktü. Hâlâ onun soğuk ellerini tutuyordu. Nasıl bu kadar bilgi sahibi olduğunu bilmiyordu. Sadece kafasında vardı bu bilgiler.

Liz, «Pek çok...» diye tekrarladı. Korkulu rüya gören biri gibi konuşuyordu.

Sonra ikisi de sustular. Thad karısının ellerini bırakmadı. Onları ısıtacağını umuyordu. Ama on beş dakika sonra telefon çaldığı zaman hâlâ buz gibilerdi bu eller.

Alan Pangborn kesin bir tavırla konuşuyordu. «Rick Cowley apartmanında, güvende.

Onu polis koruyor. Biraz sonra eski karısını görmeye gidecek. Miriam ölmüş.

Cowley morga gidip onu teşhis edecek. Onun bu gece seni arayacağını sanmıyorum.

Sen de ona telefon etme. Miriam Cawley'nin ölümüyle olan ilişkisini Rick'ten sakladık. Bazı gelişmelerden sonra açıklanacak. Phyllis Myers'i buldular. O da polis koruması altında. Michael Donaldson'u henüz bulamadılar. Ama gece yansına kadar bu işi başaracaklarına ve onu da korumaya alacaklarına inanıyorlar.»

Thad, «Miriam nasıl ölmüş?» diye sordu ama aslında cevabı pekâlâ biliyordu.

Şerif mahsus sert bir sesle, «Gırtlığı kesilmiş,» dedi. «Hâlâ bana açıklaman gereken bir şey olmadığından emin misin?»

«Yarın sabah. Yüz yüze konuştuğumuz zaman.»

«Sormamın bir sakıncası olmayacağını düşündüm.»

«Evet. Bir sakıncası yok.»

«New York Polisi George Stark adında birini arıyor. Senin tarifine uyarak.»

Thad, «İyi,» dedi. Evet, belki bu iyiydi ama bir işe yaramayacaktı. Stark istemediği takdirde onu bulamayacaklardı. Onu bulanlarsa buna pişman olacaklardı.

Pangborn, «Saat dokuzda,» dedi. «O saatte evde. olmalısın, Thad.»

«Bundan emin olabilirsiniz.»

Liz sakinleştirici bir ilaç aldı ve sonunda uykuya daldı, Thad ise zaman zaman dalıyordu. Sonunda üçü çeyrek gece tualete gitmek için kalktı. Pencereden dışarı baktı. Yolun karşısına bir polis devriye arabası park etmişti. Sessiz ve karanlıktı araba. İçinde göz kırpan sigaranın ateşini görmeseydi arabanın boş

olduğunu sanacaktı. Demek onu, Liz'i ve ikizleri de korumaya almışlardı.

Ya da göz hapsindeyiz, diye düşündü.

Hangisi olursa olsun bu araba biraz huzura kavuşmasını sağladı. Uykuya daldı ve saat sekizde kalktı.

Kötü bir rüya görüp görmediğini hatırlamıyordu. Ama tabii asıl kötü rüya dışarıda dolaşıyordu. Bir yerlerde...

On Dört

«Ahmak Dolması»

O gülünç bıyıklı adam Stark'ın tahmin ettiğinden daha çevik çıktı.

Michael Donaldson'un oturduğu apartmanın dokuzuncu katında onun gelmesini bekliyordu. Daireye girebilseydi işi daha kolaylaşacaktı. O dişi köpeğin dairesine girdiği gibi. Ama Stark daha ilk bakışta bu kapıdaki kilitleri açamayacağını anlamıştı. Aslında her şeyin kolay olması gerekirdi. Saat geç

olmuştu. Bütün tavşanlar yuvalarında uyuyorlardı. Donaldson'un da kafasının dumanlı olması ve yavaş hareket etmesi gerekirdi. Herhalde gece biri çeyrek geçe evine genel kütüphaneden dönmüyordu.

Donaldson'un kafası biraz dumanlı gibiydi ama hiç de yavaş davranmadı.

Dairesinin kapısını açarken Stark köşeden çıktı ve usturayı havada salladı.

Adamı çabucak kör edeceğini ummuştu. Sonra Donaldson daha bağıramadan gırtlığını

kesecek, ses tellerini koparacaktı.

Stark sessizce hareket etmeye kalkışmadı. Donaldson'un geldiğini duymasını ve ona doğru dönmesini istiyordu. Böylece işi daha kolaylaşacaktı.

Donaldson önce istenileni yaptı. Ama kafasını biraz geri atmaya başardı. Ustura da o yüzden gözlerini değil, alnını yardı.

Donaldson bir koyun gibi boğuk boğuk meledi. «İMDAT!»

Stark usturayı onun boynuna doğru uzattı. Alnından akan kanlar yüzünden etrafı

doğru dürüst göremeyen Donaldson yine de şaşılacak bir hızla kafasını geri çekti. Bir çingiraklı yılan hızıyla. Stark bu gülünç bıyıklı adama karşı biraz hayranlık duydu. Ustura Donaldson'un boynun biraz ötesinden geçti. Adam yine

.«İmdat!» diye haykırdı. Stark ayaklarının ucunda yükselerek usturayı tekrar salladı. Ama Donaldson o arada eliyle boynunu korumayı başardı. Ustura da elinin üzerini birkaç yerinden çizdi. Yaralar uzundu ama derin değildi. Kendini savunmak için elini kaldırırken ustura bu kez parmaklarının diplerini yaladı.

Avucunu düşmanına doğru çevirmiş olan Donaldson'un dördüncü parmağında kalın bir yüzük vardı. Bu nedenle o parmağı zarar görmedi. Ustura yüzüğe geldi. Ama diğer üç parmağın diplerini iyice derinden yardı. Kirişleri kesilen üç parmak ovucuna doğru eğildi. Sadece yüzük parmağı dik

duruyordu.

Donaldson bu sefer ağzını açarak adeta uludu. Stark bu adamı kimse duymadan ve farkına varmadan ortadan kaldıramayacağını anladı. Ama Donaldson'un yaşamasına izin verecek de değildi.

Stark öne doğru atıldı. Boğuşarak hemen hemen yandaki dairenin kapısına kadar gelmişlerdi. O sırada daha ilerideki bir kapı açıldı ve saçları uyurken karışmış, mavi pijama ceketli bir odam dışarı baktı.

Sert sert, «Burada ne oluyor?» diye bağırdı. Karşısındaki Papa bile olsaydı aldırmayacaktı.

Stark havadan sudan söz edermiş gibi, «Cinayet işleniyor.» dedi. Ve bir an karşısındaki kanlar içinde uluyan adama bakmaktan vazgeçerek öfkeli komşuya bir göz attı. Adam daha sonra, «Katilin gözleri maviydi,» diyecekti. «Parlak maviydi. Ve bakışlarından iyice deli olduğu anlaşılıyordu.» Stark ekledi. «Sen de ister misin?» Komşu korkunç bir hızla kapıyı kapattı.

Donaldson paniğe kapılmış ve kötü yaralanmıştı. Ama Stark bir an komşuya baktığı zaman bu fırsattan yararlanmayı başardı. Ufak tefek piç gerçekten çevikti.

Stark'ın hayranlığı arttı. Eğer Donaldson kendisine saldırsaydı başını derde sokabilirdi. Ama o kaçmayı tercih etti. Hataydı bu. Stark onun peşinden koştu.

Usturayı kurbanının boynuna doğru salladı. İşi çabuk bitireceğinden emindi.

Ama Donaldson aynı anda, bir kaplumbağa gibi boynunu içeri çekiverdi. Stark, Donaldson'un telepatik olduğundan kuşkulananmaya başlıyordu. O öldürücü darbe boşa gitti ve kurbanın kafa derisi yarıldı. Kanlar akmaya başladı. Ama aslında yara hiç de öldürücü sayılmazdı.

İnsanı sinirlendirecek ve kızdıracak bir durumdu... Üstelik gülünç bile sayılabilirdi.

Donaldson koridorda ilerledi. Sağa sola yalpalıyor, kanları halıya akıyordu.

Asansöre doğru gidiyordu.

Stark ne korkmuş, ne de öfkelenmişti. Sadece sinirlenmiş. Birdenbire, «Neden DOĞRU DÜRÜST DAVRANMIYORSUN?» diye gürledi.

Donald, «İmdat,» diye bağırırken sesi gıcırtya dönüştü. Geriye bakmaya çalıştı.

Ayakları birbirine takıldığı için yere yuvarlandı. Sonra dizlerinin üzerinde doğrulmayı başardı. Düşmanının ne tarafta olduğunu anlamaya çalışıyordu. Yüzü

kan içindeydi. Stark adamın burnuna bir tekme indirdi. Donaldson'un kafası geriye gitti. Duvara çarptı.

Stark, «Sonunda seni durdurdum değil mi?» diye söylenirken arkasından bir kapının açıldığını duydu. Hemen döndü. Karışık siyah saçlı, iri kara gözlü bir kadın koridorun hemen hemen dibindeki bir kapıdan bakıyordu. Stark haykırdı.

«İÇERİ GİR, DİŞİ KÖPEK!» Kadın kapıyı çarparak kapattı.

Stark eğildi. Donaldson'un kandan yapış yapış olan saçlarından yakalayıp başını

geri çekti. Ve adamın gırtlığını kesti. Sonra hızla asansörlere doğru giderek, kapattığı usturayı cebine attı.

Hafif bir zil sesi asansörün yukarı çıktığını açıkladı.

Gelen kiracılardan biri olabilirdi ama Stark yine de ilerdeki büyük saksılı

bitkinin arkasına girdi. Radarı ona tehlikeyi haber veriyordu. Gelenin polis olduğundan emindi.

Kiracılardan biri polise mi telefon etti? Ve yakındaki bir devriye arabası

buraya mı geldi? Olabilir ama sanmıyorum. Bu Beaumont'un işi olmalı. Kıyameti koparmıştır. Ablanın ölüsünü buldular. Şimdi Donaldson'u korumaya geliyorlar.

Stark sırtını duvara dayayarak usulca yere kaydı. Kanlı spor ceketi fısıltıya benzer boğuk bir ses çıkardı. Tam anlamıyla saklanmış sayılmazdı. Polisler o tarafa doğru bakarlarsa onu göreceklerdi. Ama onların gözlerini koridorun ortasındaki cesede dikeceklerini biliyordu. Hiç olmazsa birkaç dakika. Bu da Stark için yeterli olacaktı.

Asansörün kapısı açıldı. Birileri bağırdılar. Sonra üniformalı iki polis dışarı fırladılar.

Stark da ayağa kalktı. Ve Donalds'ın üzerine eğilmiş olan polislerin hemen hemen bir metre gerisinden geçti. Asansörün kapıları kapanırken kendini içeri attı.

Polislerden biri gözucuyla bu hareketi görmüştü. Başını kaldırdı.

«Hey...»

Stark polise elini salladı. «Hoşçakal.» Kapanan kapı bu sahneyi yarıda kesti.

Lobi boştu. Kapıcı masasının altında baygın yatıyordu. Stark dışarı çıktı. Bir köşeyi döndü. Çaldığı arabaya binerek oradan uzaklaştı.

Phyllis Myers, Manhattan'ın Batı Yakasındaki yeni apartmanlardan birinde oturuyordu. Onu korumakla görevlendirilmiş olan iki üniformalı polis ve eşofman giymiş bir sivil detektif 5 Haziran gecesi saat on buçukta apartmana geldiler.

Kadın bir randevusunu iptal ettiği için çok öfkeliydi. Ama sonra George Stark olduğunu sanan bir delinin onu öldürmesi ihtimalini öğrendiği zaman keyfi yerine geldi.

Aradan saatler geçti...

Şimdi iki polis dairenin kapısının önünde bekliyorlardı. Saat üç buçuk olmuş, sivil memur çoktan gitmişti. İki arkadaş bellerine takılı olan polis radyosundan Donaldson'un öldürüldüğünü öğrenmişlerdi. Onlara son derece ihtiyatlı

davranmaları ve tetikte beklemeleri emredilmişti. Çünkü karşılarındaki bu psikopat hem son derecede zeki, hem de kan dökmeye meraklı.

Birinci polis, «Benim göbek adım, 'İhtiyat,'» dedi.

Arkadaşı da, «Ne rastlantı,» diyerek güldü. «'Son Derece' de benim göbek adım.»

Bir yıldan beri birlikte çalışıyor ve iyi anlaşıyorlardı. Şimdi de birbirlerine bakarak güldüler.

Aynı anda asansörün kapıları açıldı. Yaralanmış kör bir adam sendeleyerek dışarı çıktı.

Uzun boylu ve omuzları çok genişti. Kırk yaşlarında kadar gözükiyordu. İri kara gözlükleri burnunda yana kaymış, saplarından biri kırılmıştı. Kör adam ellerini öne doğru uzatmıştı; sol eli boştu, anlamsızca sallıyordu. Sağ elinde ise beyaz bir bastonu sıkıca tutmaktaydı. İki eline de kan bulaşmıştı. Spor ceketiyle gömleği de kan lekeleri içindeydi. Eğer Phyllis Myers'ı korumakla görevlendirilmiş olan iki polis gerçekten «Son Derece İhtiyatlı» olsalardı, bu durum tuhaflarına giderdi. Özellikle kanların kurumaya yüz tutmuş olması.

Kör adam daha asansör kapıları iyice açılmadan bağırmaya başlamıştı. «Poliis!

Kapıcı yirmi altıncı katta polis olduğunu söyledi. Poliis! Burada mısınız?»

Elindeki bastonla duvarlara vurmaya başladı. Herkesi uyandıracaktı.

Son Derece'yle İhtiyatlı birbirlerine bakmadan ilerlediler.

«Poliis! Po...»

Son Derece, «Bayım!» diye bağırdı. «Susun! Yoksa...»

Kör adam sesin geldiği tarafa doğru baktı ama yine de durmadı. Bastonunu ve boş elini sallıyordu. «Poliis! Köpeğimi öldürdüler! Papatya'yı! POLİİS!»

«Bayım...»

İhtiyatlı yalpalayan köre doğru uzandı. Adam boş sol elini ceketinin cebine sokarak bir .45'lik çıkardı. Namluyu İhtiyatlı'ya doğru çevirerek tetiği iki defa çekti. Mavi dumanlar çıktı. Gürültünün yankıları kulakları sağır edecek gibiydi. Göğsü kırık bir meyve sepeti gibi çökmüş olan İhtiyatlı yere yığıldı.

Ceketi yanmış, dumanlar çıkıyordu.

Kör adam silahı kendisine doğru çevirirken Son Derece ona bakakaldı. Sonra çok hafif bir sesle, «Tanrım,» diye fısıldadı. «Lütfen yapma.» Kör ona da iki el ateş etti. Yine mavi dumanlar yükseldi. Kör birinden beklenmeyecek ustalıkla ateş ediyordu. Son Derece arkaya doğru uçtu sanki. Arkaüstü yere devrildi.

Birdenbire sarsıldı. Sonra da hareketsiz kaldı.

Yedi yüz elli kilometre ötedeki Ludlow'da Thad Beaumont yatağında huzursuzca yan döndü. «Mavi duman...» diye mırıldandı. «Mavi duman...»

Yatak odasının penceresinin dışında dokuz serçe telefon hattına tünemişlerdi.

Onlara altı kuş daha katıldı. Serçeler Eyalet Polisi arabasındaki gözcülerin tepelerinde bekliyorlardı. Polisler onların farkında bile değillerdi.

Thad uykusunun arasında, «Artık bunlara ihtiyacım olmayacak,» dedi.

Liz doğrulup oturarak, «Thad? Thad iyi misin?» diye sordu.

Kocası uykusunun arasında anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı yine.

Kadın kollarına baktı. Tüyleri diken diken olmuştu. «Thad? Yine kuşlar mı?

Cıvıltılarını mı duyuyorsun?»

Thad bir şey söylemedi. Dışarıda serçeler aynı anda havalandı ve karanlıklara doğru uçtular. Oysa daha uçuş zamanları gelmemişti.

Liz de, devriye arabasındaki iki polis de onları görmediler.

Stark siyah gözlüklerle bastonu bir tarafa attı. Koridorda keskin bir barut kokusu yayılmıştı. Katil Phyllis Myers'in kapısına doğru gitti. Gerekirse konuşarak onun dışarı çıkmasını sağlayacaktı. Ama kadın kapının hemen arkasındaydı. Stark soluk alışlarını dinlerken onu öldürmenin çok kolay olacağını anladı.

Phyllis Myers, «Ne oluyor?» diye bağırdı. «Ne oldu?»

Stark neşeyle, «Onu yakaladık, Miss Myers,» dedi. «Demin söylediğiniz gibi, katilin resmini çekmek istiyorsanız elinizi çabuk tutun. Ayrıca sonradan size,

'Fotoğraf çekebilirsiniz,' demediğimi de unutmayın. Ben kesinlikle böyle bir izin vermiyorum.»

Phyllis zinciri açmadan kapıyı araladı. Ama bunun bir sakıncası yoktu. Kadın iri kahverengi gözlerinden biriyle kapının aralığından baktığı zaman katil tetiği çekti. Kurşun Phyllis Myers'in gözünden girdi.

Stark'ın kadının gözlerini kapatması imkânsızdı. O yüzden dönerek asansörlere doğru gitti. Ağırdan almıyor ama acele de etmiyordu. Kiracılardan biri usulca kapısını araladı. Anlaşılan bu gece insanlar kapıyı açmaya meraklıydılar. Stark tabancasını kapının aralığından gözüken şaşkın bakışlı bir tavşana doğru çevirdi. Kapı hemen çarpılarak kapatıldı.

Stark asansöre girerken, silahını omzunun üzerinden attı. Tabanca gürültüyle halının üzerine düştü.

Stark, «Bu iş iyi oldu,» diyerek aşağıya indi.

Telefon çaldığı sırada güneş ışıkları Rick Cowley'nin oturma odasına doluyordu.

Elli yaşındaki adamın gözleri kızarmıştı. Yarı sarhoş ve bitkindi. Fena halde titreyen eliyle alıcıyı kaldırdı. Nerede olduğunu bile pek bilmiyordu. Sızlayan yorgun kafası bütün bunların bir rüya olduğunda ısrar ediyordu. Hemen hemen üç

saat önce morgda eski karısının parçalanmış cesedine gerçekten bakmış mıydı?

Mir'i öldüren manyağın kendisine de saldırması ihtimali olduğu için kapısının dışında polis biliyor muydu gerçekten? Bütün bunlar doğru muydu? Kesinlikle hayır. Mutlaka bir rüyaydı... Belki bu da telefon değil çalar saatiydi... Rick aslında o lanet olasıca şeyden nefret ederdi... Hatta saati kaç defa karşıya fırlatmıştı. Ama bu kez onu öpecekti.

Ama Rick uyanmadı. Onun yerine telefona cevap verdi. «Alo?»

Kulağına bir ses, «Ben senin kadınına doğrayan adamım,» dedi. Rick birdenbire kendine geldi. Olayın bir rüya olabileceğiyle ilgili bütün umutları da kırıldı.

Bitkinlikle, «Sen kimsin?» diye sordu.

Katil, «Kim olduğumu Thad Beaumont'a sor,» dedi. «O her şeyi biliyor. Ona senin yaşayan ölü olduğunu söylediğimi anlat. Ayrıca 'ahmak dolması' yapımının henüz sona ermediğini de söyle.» Telefonu kapattı.

Rick alıcıyı kucağına doğru indirdi. Sonra alete baktı ve birden hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Rick o sabah dokuzda bürosunu arayarak Frieda'ya, «Bugün çalışmayacağız,» dedi.

«Sen de John da eve gidebilirsiniz. Büro pazartesiye kadar kapalı kalacak.»

Frieda bunun nedenini öğrenmek istedi.

Rick o zaman, «Miriam öldü,» diye açıkladı. «Onu dün akşam apartmanında öldürdüler.»

Şok geçiren Frieda soluğunu tuttu. «Tanrım! Rick! Böyle şakalar yapma! Yoksa gerçek olurlar!»

«Bu söylediğim doğru, Frieda.» Neredeyse ağlayacaktı. «Bir dakika,» diye ekledi.

Perdeleri kapatmak için pencereye doğru gitti. Telefonda ağlaması zaten kötü

olacaktı. Bir de şu lanet olasıca cam silicisinin kendisini seyretmesini istemiyordu.

Pencereye yaklaştığı sırada dışarıda iskeledeki adam elini iş tulumunun cebine soktu. Rick birdenbire endişelendi. «Ona yaşayan ölü olduğunu söylediğimi ilet.»

Cam silici küçük sarı bir levhayı çıkardı. Üzerine siyah harflerle bir cümle yazılmıştı. Etrafında ahmakça gülen suratlar vardı. «GÜZEL BİR GÜN GEÇİRMENİZİ

DİLERİZ.»

Rick yorgun yorgun başını salladı. Güzel bir gün... Tabii! ya. Perdeleri kapatarak telefona döndü.

Sonunda Frieda'yı şaka etmediğine inandırdığı zaman kız hüngür hüngür ağlamaya başladı. İçtenlikle, avaz avaz bağırarak hıçkırıyordu. Büroda herkes Mir'i severdi. Müşteriler de öyle. Rick de Frieda'yla birlikte ağladı.

On beş dakika sonra kendine kahve yaparken aklına o delinin sözleri geldi.

Kapısının dışında iki polis bekliyordu ve onlara hiçbir şey söylememişti.

Kahretsin! Nem var benim?

«Thad Beaumont'a kim olduğumu sor. O her şeyi biliyor.»

Rick, Thad'ı aramaya karar vermişti tabii. Ama önce polise o telefon konuşmasını anlatacaktı.

İki memur Rick'in anlattıklarını büyük bir ilgiyle dinlediler. Biri bunu walkie-talkie'siyle merkeze bildirdi. Sonra da Rick'e, «Cinayet Şubesi şefi merkeze giderek onunla konuşmanızı istiyor,» dedi. «O arada bir arkadaş da telefonunuza bir teyple iz-bulma aygıtı takacak. Belki o deli sizi tekrar arar.»

İkinci polis de, «Arayacağından eminim,» diye ekledi. «Bu manyaklar kendi seslerine bayılırlar.»

Rick, «Önce Thad'ı aramalıyım,» dedi. «Onun da başı dertte olabilir. Katilin konuşmasından bu sonuç çıkıyor.»

«Bay Beaumont'u da Maine'de polis korumasına aldılar, Bay Cowley. Artık gidelim mi?»

«Ama bence...»

«Onu merkezden de arayabilirsiniz. Şimdi... ceketiniz nerede?»

Aklı iyice karışan ve yine rüya gördüğünü sanmaya başlayan Rick polisin onu götürmesine izin verdi.

İki saat sonra geri döndüklerinde, Rick'in yanındaki polislerden biri dairesinin kaplında duraklayarak etrafına bakındı. Kaşları çatılmıştı. «Burada kimse yok.»

Rick cansızca, «Ne olmuş?» diye mırıldandı.

«İletişim bürosundan gelen çocuklar işlerini çabuk bitirdikleri takdirde bizi bekleyeceklerdi.»

Rick, «Herhalde şimdi içerideler,» dedi.

«Belki biri. Ama ikincisinin dışarda olması gerekirdi. Âdet böyledir.»

Rick anahtarını çıkararak kilide soktu. «Thad'ı aramam gerekiyor.» İçini çekerek hafifçe gülümsedi. «Daha öğle bile olmadı. Oysa bana bugün bir türlü sona ermeyecekmiş gibi...»

Polislerden biri birdenbire, «Bunu yapmayın!» diye haykırarak ileriye doğru atıldı.

Rick, «Neyi yapmayayım...» derken anahtarı çevirdi. Kapı ışıık, duman ve gürültü

arasında patladı. Önsezileri kendisini bir tek saniye geç uyarayan polisin ölüsünü

sonradan yakınları tanıyabildiler. Ama Rick Cowley adeta buharlaştı. Biraz geride duran ve arkadaşı bağırdığı zaman farkına varmadan yüzünü korumaya çalışan diğer polisi iç yaralar, yanıklar ve beyin sarsılması yüzünden hastaneye kaldırdılar. Neyseki duvar ve kapının parçaları bir -bulut halinde yanından geçmişti ama ona dokunmamıştı. Ancak genç adam bir daha polislik yapamayacaktı.

Patlama sırasında kulakları tümüyle sağır olmuştu.

Rick'in dairesindeki telefona teyp takmaya gelmiş olan iki iletişim uzmanı

oturma odasında yerde yatıyorlardı. Birinin alnına raptiyeyle bir kâğıt ilıştırılmıştı.

«SERÇELER YİNE UÇUYORLAR» yazılıydı. Diğerinin alnındaki kâğıtta ise şöyle bir cümle vardı: «İŞTE BUNLAR DA YİNE 'AHMAK DOLMALARI'. BUNU THAD'Â SÖYLEYİN.»

II

STARK YÖNETİMİ ELE ALIYOR

Machine, Jack Halstead'e, «Eli çabuk bir ahmak bile bir aslanı yelesinden yakalayabilir,» dedi. «Bunu biliyor muydun?»

Jack gülmeye başladı. Ama sonra Machine'in bakışlarını farkederek gülmekten vazgeçti.

Machine, «Yüzündeki o budalaca gülümsemeyi sil ve beni dinle,» diye homurdandı.

«Şimdi talimat veriyorum. Beni dinliyor musun?»

«Evet, Bay Machine.»

«O halde beni dinle ve bu sözlerimi de bir daha unutma. Eli çabuk bir ahmak bile bir aslanı yelesinden yakalayabilir. Ama ancak bir kahraman hayvanın kafasını

yerlere vurabilir. Madem başladın, sana bir şey daha söyleyeyim: Sadece kahramanlar ve savaştan vazgeçenler bir dövüşten sağ çıkarlar. Ve ben hiçbir zaman vazgeçmem.

George Stark'ın Machine'in Yöntemi adlı romanından.

On Beş

Kuşkular

Alan Pangborn olanları anlatırken Thad'la Liz müthiş bir şok geçirdiler. Buz gibi bir şok. Mike Donaldson oturduğu apartmanın koridorunda dövülmüş ve doğranmıştı. Phyllis Myers ve iki polis kadının Batı Yakasındaki apartmanında vurulmuşlardı. Myers'in oturduğu binanın kapıcısının başına ağır bir cisimle vurulmuş ve kafatası yarılmıştı. Doktorlar kurtulabileceğini pek sanmıyorlardı.

Donaldson'un oturduğu binadaki kapıcı ise ölmüştü. Katil her seferinde gangster gibi davranmıştı. Kurbanına doğrudan yaklaşmış ve saldırıya geçmişti.

Şerif konuşurken katilden hep «Stark» diye söz ediyordu.

Thad, farkına varmadan katilin doğru adını söylüyor, diye düşündü. Sonra da kendine kızarak başını sabırsızca salladı. Katili bir adla çağırması gerekiyor.

Herhalde bu Bay X ya da «suçlu» demekten daha kolay.

Alan'ın sözleri sona erdikten sonra Thad konuşabildi. «Ya Rick?»

«Bay Cawley iyi ve hayatta. Onu korumaya aldılar.» Sabahın onuydu. Rick ve iki polis o patlama sonucu iki saat kadar sonra öleceklerdi.

Liz, «Phyllis Myers'i de polis korumasına almışlardı,» diye anımsattı. İkizler yanda yerde oynarken uyuklamaya başlamışlardı.

«Haklısın, Liz. Katil onları gafil avlamış. Polisler de kanabilirler. Sadece onlardan daha iyi bir tepki göstermeleri beklenir. Phyllis Myers'in katında oturanlardan bazıları ateş edildikten sonra kapılarını açıp dışarı bakmışlar.

Anlaşıldığına göre, Stark kör rolü yapmış. Cinayetleri işledikten sonra arkasındakileri değiştirmemiş, üstübaşı kan içindeymiş. Asansörden indiği sırada kara gözlüğü varmış. Herhalde onu Times Meydanındaki bir dükkândan ya da bir işportacıdan aldı. Elindeki kapa bulanmış beyaz bir bastonu sallıyormuş. O

bastonu nereden bulduğunu da Tanrı bilir. Ama New York Polisi kapıcının kafasına o bastonla vurduğunu düşünüyor.»

Thad sakin sakin, «Stark bastonu gerçek bir körden çaldı tabii,» dedi. «Bu adam son derece acımasız biri.»

«Öyle olduğu belli. Herhalde Stark haykırarak kendisine saldırdıklarını iddia ediyordu. Her neyse, polisler hızla saldırdı sanırım. Onlar da karşılık vermek için zaman bulamadılar. Sonuçta devriye arabasından alınıp kadının kapısına dikilen üniformalı iki memurdular.»

Liz, «Ama Donaldson'un öldürüldüğünü biliyor olmalıydılar,» diye itiraz etti.

«Eğer bu olay da adamın çok tehlikeli bir yaratık olduğunu onlara öğretmediyse...»

Thad da ekledi. «Herhalde Donaldson'u koruyacak polisin apartmana adam öldükten sonra geldiğini biliyorlardı. O iki polis kendilerine fazla güvenmişler.»

Alan, «Belki biraz,» diye bu iddiayı kabul etti. «Bunu bilmem imkânsız. Ama Cowley'in yanındaki çocuklar bu adamın cinayet işlemeye meraklı olduğu kadar cüretle ve zekice davrandığını da biliyorlar... Tetikteler. Hayır, Thad, menajerin güvende. Bundan emin olabilirsiniz.»

Thad, «Tanıklar olduğundan söz ettin,» dedi.

«Ah, evet. Sürüyle tanık. Bayan Cowley'in apartmanında. Donaldson'un kinde, Myers'in oturduğu binada! Stark'ın onların kendisini görmelerine aldırmadığı

anlaşıyor.»

«Sana verdiğim tarif?»

Şerif, «Tümüyle uyuyor,» diye açıkladı, «Katil iri ve sarışın. Güneşten iyice yanmış. Artık bana onun kim olduğunu söyle? Thad. Bana bir ad ver. Artık tek derdim sadece Homer Gamache'ın öldürülmesi elayı değil. New York'un kahrolasıca polis müdürü de bana baskı yapıp duruyor. Santralımızda çalışan Sheila Brigham televizyonda boy göstereceğini düşünüyor. Ama beni yine de sadece Homer ilgilendiriyor. Phyllis Myers'i korumaya çalışırken öldürülen polislerden çok onu düşünüyorum. Onun için bana bir ad ver.»

Thad, «Sana bu adı verdim,» dedi.

Uzun bir sessizlik oldu.

Sonra Alan usulca, «Ne?» diye fısıldadı.

«Onun adı George Stark.» Thad böyle sakin olmasına hayret etti. Ama bu açıklamayı yapmak onu öyle rahatlatmıştı ki.

Şerif uzun bir sessizlikten sonra, «Ne demek istediğini anlayamıyorum,» dedi.

Liz, «Pekâlâ anladın, Alan,» diye araya girdi. Thad hayretle karısına baktı.

Ciddi ve kesin sesi onu şaşırtmıştı. «Kocam şunu söylemeye çalışıyor: Nasıl olduysa onun o takma adı canlandı... O fotoğraftaki mezar taşı. Üzerinde Thad'ın gerçeği ilk açıklayan muhabire söylediği bir söz yazılıydı: PEK DE İYİ BİR İNSAN

DEĞİLDİ. Hatırlıyor musun?»

«Evet, ama Liz...» Şerif onlara çaresiz bir şaşkınlıkla bakıyordu. Sanki ilk kez çıldırmış olan iki kişiyle konuşmaya çakiştığını farketmişti.

Liz yine o ciddi tavayla, «Aması maması yok,» diye Pangborn'un sözünü kesti.

«İtiraz etmek, bu iddiayı çürütmek için bol zamanın olacak. Senin ve herkesin.

Ama şu ara sadece beni dinlemelisin. Thad, George Stark'ın pek de iyi bir insan olmadığını söylediği zaman şaka etmiyordu. Belki şaka ettiğini sanıyordu ama gerçek böyle değildi. O bunun farkında değildi ama ben gerçeği biliyordum.

George Stark her yazdığı kitapla beni daha da fazla kaygılandırdı. O dört romanla. Thad sonunda onu öldürmeye karar verdiği zaman yukarıya, yatak odamıza çıktım ve rahatladığım için hüngür hüngür ağladım.» Ona hayretle bakan Thad'a bir göz attı. Kocasını bakışlarıyla tarttıktan sonra başını salladı. «Evet, öyle! Ağladım ya. Gerçekten ağladım. Washington'da oturan Bay Clawson aslında iğrenç bir sürüngencikti. Ama bize yine de iyilik etti. Belki de evlilik hayatımızın en büyük iyiliği bu. Ve ben başka nedenle değilse bile bu yüzden Clawson'un ölmüş olmasına üzülüyorum.»

«Liz, bence sen aslında... yani sen böyle düşünemezsin...»

Karısı, «Bana nasıl düşüneceğimi söyleme,» diye bağırdı.

Alan Pangborn gözlerini kırptırdı.

«Şimdi Thad sana bir şeyler anlatacak, Alan. Onu dikkatle dinlemeni ve söylediklerine inanmaya çalışmalısın. Çünkü inanmazsan bu adam... ya da yaratık... kasap listesindeki bütün insanları ortadan kaldırıncaya kadar cinayet işlemeye devam edecek. Böyle olmasını istemiyorum. Bunun kişisel nedenleri de var. Anlayacağın, Thad, ben ve bebekler de o listede olabiliriz.»

«Pekâlâ.» Şerifin sesi yumuşaktı ama kafası hızla çalışıyordu. Bu delice fikri iyice inceleyebilmek için düş kırıklığı, öfke, hatta hayretini yenmeye çalıştı.

«Anlat bakalım, Thad.»

Yazar, «Tamam,» dedi. Sinirli sinirli öksürerek ayağa kalktı. Elini göğüs cebine götürdü. Sonra biraz da acı bir alayla ne yaptığını farkettil. Bunca yıl sonra sigara arıyordu. Ellerini ceplerine sokarak Alan Pangorn'a baktı. «Burada pek acayip bir şey oluyor. Hayır... acayıpten de öte. Korkunç ve açıklanması

olanaksız bir şey. Ama yine de oluyor. Ve galiba bu olay ben on bir yaşındayken başladı.»

Thad her şeyi anlattı. Çocukluğunda çektiği boş ağrıtan. Ağrının başlayacağını

haber veren cıvıltılar ve serçelerin bulanık hayalleri. Şerife üzerine «SERÇELER

YİNE UÇUYORLAR» yazdığı kâğıdı gösterdi. Bir gün önce bürosunda bilincini kaybetmesinden söz etti. Kâğıda karaladığı sözcüklerden hatırlayabildiklerini saydı. Kâğıdı yırtmasına neden olan o korku ve şaşkınlığı açıkladı.

Alan ifadesiz bir suratla onu dinliyordu.

Thad sözlerini, «Zaten onun Stark olduğunu biliyorum,» diye bitirdi. «Bu bilgi burada.» Yumruğunu hafifçe göğsüne vurdu.

Şerif birkaç dakika hiçbir şey söylemedi. Sonra başını kaldırarak Liz'e baktı.

«Thad, ruhlar dünyasından gelen o mesaj; sana ben buradan ayrıldıktan sonra gösterdi. Öyle değil mi?»

Liz sözcüklere basa basa, «Ruhlar dünyasından gelen mesajların nasıl şeyler olduklarını bilmiyorum,» dedi. «Ama Thad mesajı gerçekten de sen gittikten sonra gösterdi.»

«Bu hemen mi oldu?»

«Hayır. Önce ikizleri yatırdık. Sonra biz yatmaya çalışırken Thad'a benden ne gizlediğini sordum.»

«Bu sürede Thad her zaman senin yanında mıydı? Yani yukarıya çıkarak sözünü

ettiğim cümleyi yazabilecek zaman bulabildi mi?»

«Bunu kesinlikle hatırlamıyorum. Galiba beraberdik. Ama kesin bir şey söyleyemeyeceğim. Zaten Thad'ın yanımdan hiç ayrılmadığını söylememin de bir yararı olmaz, öyle değil mi?»

«Ne demek istiyorsun?»

«Yani benim yalan söylediğimi düşünürsün nasıl olsa.»

Alan derin derin içini çekti. «Dürüstlüğünü takdir ediyorum.»

«Thad bu konuda yalan söylemiyor.»

Pangborn başını salladı. «Thad'ın bürosunda olduğunu iddia ettiği olaya gelince... Bu konuda hiçbir tanığı yok. Hatta Bayan Cowley telefon edinceye kadar kocan sana bu olaydan hiç söz etmedi. Öyle değil mi?»

«Evet. Öyle.»

«O halde...» Şerif omzunu silkti.

«Sana bir soru soracağım, Alan.»

«Sor bakalım.»

«Thad neden yalan söylesin? Bunun ne yararı olur?»

«Bilmiyorum.» Alan, Liz'e büyük bir dürüstlük baktı. «Belki bunun nedenini Thad da bilmiyor.» Yazara bir göz attı, sonra tekrar Liz'e döndü. «Belki de Thad yalan söylediğinin bile farkında değil. Açık konuşuyorum. Bir polis böyle bir hikâyeyi güçlü kanıtlar olmadıkça kabul edemez. Ve ortada hiçbir kanıt yok.»

«Thad bu konuda gerçeği söylüyor. Söylediklerinin hepsini anlıyorum ama kocama inanmanı da çok istiyorum. Çaresizce istiyorum hem de. Ben George Stark'la birlikte yaşadım. Zaman geçerken Thad'ın ona karşı nasıl bir tavır takındığını

biliyorum. Sana People dergisinde olmayan bir şeyi söyleyeceğim. Thad son kitabı

yazmadan önce Stark'ı ortadan kaldırmaktan söz etmeye başladı. Dergide bundan yeni bir şeymiş gibi söz ediliyordu. Ama doğru değildi. İşte sana bunu anlatmaya çalışıyorum. Frederick Clawson ortaya çıkarak kocamı zorlamasaydı Thad hâlâ

Stark'ı ortadan kaldırmaktan söz edecekti. Bir alkoliğin ya da uyuşturucuya alışmış birinin dostlarına veya ailesine bu zehiri ertesi gün bırakacağını

söylemesi gibi... Ya da öbür gün... Ya da birkaç gün sonra...»

Thad, «Hayır,» diye söze karıştı. «Bu tam anlamıyla doğru değil.» Kaşlarını

çatarak düşündü. «Dinle, Alan. Şimdi bilincimi kaybetmemi, serçeleri ve olacakları önceden görmemi bir tarafa bırakalım. Fiziksel arazi öğrenmek istiyorsan doktorum George Hume'la konuşabilirsin. Belki dünkü testlerin sonuçları kafamda acayip bir şey olduğunu gösterecek. Öyle olmazsa... çocukken beni ameliyat eden doktor belki hâlâ hayatta. Sana o vakayı anlatabilir. Adını

hatırlayamıyorum ama tıp dosyamda isminin olduğundan eminim. Ama şimdi bütün bu psişik fasarya sadece bir yan sokak.»

Alan, «Pekâlâ,» dedi. «'Psişik fasarya,' dediğin bu şeyler bir yan sokaksa ana cadde nedir?»

Thad, «Tabii George Stark,» diye cevap verdi. «Evine bir yabancıyı yerleştirdiğini düşün. Alan. Her zaman korktuğun birinin. Bu adamdan ödün patlıyor. Ondan hiç

hoşlanmıyorsun ama yine de evinde kalmasına izin veriyorsun. Bir han işlettiğin yok. Ama onun karının uzak bir akrabası olduğunu sanıyorsun ya da öyle bir şey.

Beni anlıyor musun?»

Şerif, «Evet,» der gibi başını salladı.

«Ve sonra günün birinde bu konuk kötü bir şey yapıyor. Sözgeşi, tuzluğun delikleri tıkanmış için kaldırdığı gibi duvara çarpıyor. Sen de karına, 'Bu geri zekâlı kuzenin burada daha ne kadar kalacak?» diye soruyorsun. O da sana bakıyor ve, 'Benim kuzenim mi?' diyor. 'Ben onun senin akraban olduğunu sanıyordum. '»

Pangborn istememesine rağmen hafifçe güldü.

Thad konuşmasını sürdürdü. «O zaman bu adamı tekmeyle evden atıyor musun? Bir kere bu adam bir süreden beri senin evinde oturuyor. Yavaş yavaş sana onun buna hakkı varmış gibi gelmeye başlıyor. Ama önemli olan bu değil.»

Liz'in gözleri heyecanla parlamaya başlamıştı. «Önemli olan ondan çok korkman.

Adama defolup gitmesini söylersen onun neler yapacağını düşünerek korkuyorsun.»

Thad, «Evet,» dedi. «Cesur olmak ve adama çıkıp gitmesini söylemek istiyorsun.

Bunun nedeni onun tehlikeli bir adam olduğundan korkman değil. Artık bu olay bir onur meselesi haline alıyor. Ama... o anı erteleyip duruyorsun. Bunun için nedenler buluyorsun. Örneğin, yağmur yağıyor. Adamı güneşli bir günde defedersen fazla bağırıp çağırmayacağını düşünüyorsun. Ya da, 'Bu işi hepimiz gece rahat bir uyku çektikten sonra yaparım,' diyorsun. Kavgayı ertelemek için binlerce neden uyduruyorsun. Bu nedenler sana uygun geldiği takdirde onurunu biraz olsun koruyabiliyorsun. Tabii bu kadarcığı bile yaralanmandan ya da ölmenden çok daha iyi.»

Liz yine söze karıştı. «Ve belki de mesele sadece seninle ilgili değil... George Stark... bizimle birlikte yaşadığı sırada iğrenç ve tehlikeli bir adamdı...

Şimdi de iğrenç ve tehlikeli bir adam. Zaten olanlardan onun çok daha da kötüleştiği anlaşılıyor. Tabii deli. Ama kendi kafasına göre yaptıkları son derece mantıklı şeyler. Kendisini ortadan kaldırmak için entrika çeviren kişilerin izini bulmak ve onları teker teker öldürmek.»

«Bitti mi?»

Liz şaşkın şaşkın şerife baktı. Sanki adamın sesi onun daldığı derin ve özel düşüncelerden kurtulmasına neden olmuştu. «Ne dedin?»

«Bitti mi dedim. Konuşmak istedin. Bende düşündüklerinin hepsini söyleyip söylemediğini sordum.»

Liz'in o sakin tavırları kayboldu. İçini çekerek, «Bütün bunlara inanmıyorsun, değil mi?» diye sordu. «Bir tek kelimesine bile inanmıyorsun.»

Alan, «Liz,» dedi. «Bu sadece... delilik. Çok geçmeden diğer polisler de gelecekler. FBI da sanırım. Onları bu hikâyeyi anlattığın takdirde 'delilik'ten daha da acı sözler kullanacaklar. Bu insanları bir hayaletin öldürdüğünü

söyleseydin buna kesinlikle inanmazdım. Ama hayalet hikâyesine bu anlattığın masaldan daha fazla inanabilirdim. Ve biz şimdi bir hayaletten değil, hiçbir zaman varolmayan bir adamdan söz ediyoruz.»

Thad birdenbire sordu. «Katili tarif etmemi nasıl açıklayacaksın? Ben sana Stark'ın yıllar boyunca kafamın içinde beliren hayalini anlattım.»

Pangborn, «Bunu izah edemeyeceğim,» dedi. «Tabii bu tarifi nasıl ekle ettiğin konusunda yalan söylemiş olabilirsin.»

«Yalan söylemediğimi biliyorsun.»

«Böyle düşünmen için bir neden yok.» Şerif birdenbire öfkelenmişti. «Bütün bu olanları... henüz izah edecek durumda değilim. Ama o arada belki bana bu katilin... yani o gerçek adamın nereden geldiğini söyleyebilirsin, Thad. Bir gece onu dünyaya mı getirdin? Yoksa adam kahrolasınca bir serçenin yumurtasından mı çıktı? Onun adını kullandığın romanları yazarken Stark'a mı benzemeye başladın? Nasıl oldu bu iş?»

Thad yorgun yorgun, «Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum...» diye cevap verdi.

«Bilseydim sana anlatmaz mıydım? Bildiğim ya da hatırladığım kadarıyla Machine'in Yöntemi, Oxford Mavisi, Köpekbalgı Eti ve Babil'e Giderken'i yazdığım sırada ben bendim. Stark'ın ne zaman... ayrı bir kişilik halini aldığını hiç bilmiyorum.»

Liz atıldı. «Bu önemli sayılmaz, Thad. Stark'ı öldürmeye kalkışınca kadar onun ayrı bir varlık olması şart değildi.»

Pangborn kadına döndü. «Sen Thad'ı herkesten iyi tanıyorsun Liz. O cinayetlerle dolu kitapları yazarken Beaumont Stark halini mi aldı? Seni dövdü mü? Partilerde herkesi usturayla tehdit etti mi?»

Liz ona dik dik baktı. «Alay bu konuyu tartışmamızı kolaylaştırmayacak.»

Şerif öfkeyle ellerini havaya kaldırdı. «Alay ettiğim yok. İkinizin de ne delice sözler söylediğini anlayabilmeniz için size sözlü şok tedavisi uygulamaya çalışıyorum. İkiniz de canlanan bir tekme addan söz ediyorsunuz! FBI'ya bu hikâyenin yarısını bile anlatırsanız ajanlar Maine Eyaletinin vatandaşların akıl hastanelerine kaldırılmalarıyla ilgili kanunlarını okumaya başlarlar!»

Liz, «Sorunun cevabı: Hayır,» dedi. «Thad beni dövmedi. Kokteyl partilerde elinde bir usturayı sağa sola sallamadı. Ama George Stark adıyla yazarken...

özellikle romanın kahramanı Alexis Machine olduğu zaman Thad değişiyordu. Bunu şöyle anlatayım: Thad kapıyı açarak Stark'ı içeri davet ettiği zaman benden uzaklaşıyordu. Bana karşı soğuk değildi. Sadece aramızda bir mesafe oluyordu.

Gezmeye gitmek, arkadaşlarımızı görmek istemiyordu. Bazen fakülte toplantılarından bile kaçıyor, öğrencilerine verdiği randevulara da gitmiyordu.

Ama bu daha ender oluyordu. Gece daha geç yatıyor, bazen bir saat sağa sola dönüp duruyordu. Uykuya daldıktan sonra da sanki kâbus görüyormuş gibi çırpınıp homurdanıyordu. Ona birkaç kez kâbus görüp görmediğini sordum. Bana, 'Başım ağrıyor,' dedi. 'Kendimi yorgun hissediyorum. Ama kâbus görüp görmediğimi hatırlamıyorum.'

«Thad'ın kişiliğinde önemli bir değişiklik olmuyordu. Ama eskisi gibi de değildi. Kocam uzun bir süre önce içkiyi bıraktı. Ama Stark romanlarından birini bitirdiği zaman içki içip sarhoş oluyordu. Sanki bütün kötü etkilerden kurtuluyor ve kendi kendine, o köpoğlu köpek yine gitti, diyordu. Hiç olmazsa bir süre için. George Missisipi'deki çiftliğine döndü. Yaşasın!»

Thad, «Liz durumu çok iyi kavramış,» diye açıkladı. «Yaşasın! Gerçekten öyle hissediyordum. Bilincimi kaybetmemi ve kâğıda otomatik olarak bazı kelimeler karalamamamı bir tarafa bırakarak sana durumu özetleyeceğim. Aradığın adam benim tanıdığım kimseleri öldürüyor. Homer Gamache dışında bu kişiler George Stark'ın,

'idamından' sorumlulardı. Tabii bunu benimle anlaşılarak yapmışlardı. Stark'la kan grubumuz aynı. Ama aslında bu ender bulunan bir kan grubu değil. Yine de sadece yüzde altı kişide bu grup bulunuyor. Katil sana verdiğim tarife uyuyor. Bu, George Stark yaşasaydı nasıl biri olurdu, diye düşündüğüm zaman gözlerimin önünde canlandırıdığım kişinin tarifi. Katil eskiden kullandığım marka sigaradan içiyor. En ilginç, parmak izleri benimkilerin eşi. Ve sen bütün bunlara rağmen Stark'ın varolduğunu kabul etmiyorsun. Şimdi Şerif Alan Pangborn, bana kimin sersemce davrandığını söyler misin?»

Alan ayağın altındaki bir kaya kadar sağlam olduğunu sandığı yerin kaydığını

hissetti. Böyle bir şey olamaz... öyle değil mi, diye düşündü. Bugün Thad'ın doktoruyla konuşmalıyım. Beyninde tümör olmadığını öğrenseydim çok sevinirdim.

Thad'ın yalan söylediğini ya da bunu hayal ettiğini. Onun bir psikopat olduğunu kanıtlayabilirsem o zaman çok rahat ederim. Belki... Ne belkisi? Saçmalama!

George Stark diye biri yok. Hiçbir zaman da olmadı... Sonra, «Zamanla her şey anlaşılacak,» dedi. «O arada ikinize de dünkü iddianızdan vazgeçmenizi önereceğim. Yani katil kendisinin George Stark olduğunu sanan biri. Delice bir mantıkla da işe Stark'ın resmen gömüldüğü yerden başladı.»

Thad, «Hiç olmazsa bu fikri incelemeye çalış,» diye karşılık verdi. «Yoksa başın belaya girecek. Bu adama... Stark'a söz geçiremezsin. Ona yalvaramazsın. Sana zaman tanırsa ondan merhamet dilenebilirsin belki. Ama bunun da bir yararı

olmaz. Ona savunmasız yaklaşırsan seni de köpekbalıklarına yem yapar.»

Alan, «Doktorunla konuşacağım,» dedi. «Seni ameliyat eden operatörle de. Bunun ne yararı olacağını ya da olayı aydınlatıp aydınlatmayacağını bilmiyorum. Ama bunu yapacağım. Bundan başka her riski göze alacağım.»

Thad neşesizce gülümsedi. «Benim bakımından bununla ilgili bir sorun var. Karım, çocuklarım ve

ben de seninle birlikte kendimizi tehlikeye atacağız.»

On beş dakika sonra mavili beyazlı, güzel bir kamyonet Thad'ın bahçe yoluna, Alan'ın arabasının arkasına park etti. Telefon taşıtıydı bu. İki teknisyen Thad'ın telefonuna bir teyp ve izleme aygıtı takacaklardı.

Alan gittikten sonra Thad teknisyenlerden birine, kayıt aygıtını nereye koyacaklarını sordu.

Adam dalgın dalgın, «Herhalde bodruma,» dedi.

Thad'la Liz ondan sonra bütün gün ne yapacaklarını düşünmeye başladılar. Sonra Alan Pangborn o korkunç haberi getirdi. Stark, Rick Cowley'i öldürmeyi yine de başarmıştı. Şerif, Oreno'ya varacağı sırada durumu öğrenmiş ve hemen geri dönmüştü.

Liz, «Bize Rick'in güvende olduğunu söyledin,» dedi. Gözleri donuklaşmış, sesi de ifadesizleşmişti. Sanki saçlarının pırıltısı bile kaybolmuştu. «Bunu hemen hemen garanti ettin.»

«Yanılmışım. Üzgünüm.»

Şerif de Liz Beaumont gibi şok geçiriyordu ama belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. Thad'a bir göz attı. O da geçirdiği şok yüzünden hiç kımlıdamadan şerife bakıyordu.

«Bir tahminde bulundun ve yanlış çıktı. En iyilerimizin bile başına gelir bu.

Belki artık geri dönüp George Stark'ı biraz daha düşünmen daha doğru olur. E, ne düşünüyorsun. Alan?»

Alan, «Haklı olabilirsin,» dedi. Sonra da, bunu onları yatıştırmak için söylüyorum, diye düşündü. Ama George Stark omzunun üzerinden bakmaya başlamıştı

bile. Suratını göremiyordu ama baktığını hissediyordu. «İşin kötü yanı şu: Siz ikiniz de söylediklerinize inanıyorsunuz..»

Thad başını salladı. «Hiç olmazsa ben inanıyorum.»

Liz, «Ben inanmıyorum,» diyerek ikisini de şaşırttı, «inanmıyorum, gerçeği kesinlikle biliyorum.»

Alan içini çekerek ellerini ceplerine soktu. «Bilmek istediğim bir şey var...

Söylediklerinizin doğru olduğunu bir an kabul edelim... Bu adam ne istiyor?

Sadece intikam almak mı?»

Thad, «Hiç de değil,» dedi. «Sen ya da ben onun yerinde olsaydık, biz de aynı

şeyi isterdik. Stark artık 'ölü .olmamayı' istiyor. Bütün istediği bu. Artık

'ölü olmamak.' Bunu başarabilecek tek kişi de benim. Ben bunu yapamaz ya da yapmayı istemezsem... Stark da o zaman hiç olmazsa yalnız kalmaktan kurtulmaya çalışır.»

On Altı

George Stark Arıyor

Alan Pangborn, Dr. Hume'la konuşmaya girmişti. FBI ajanları ise sorgulamayı sona erdiriyorlardı. Tam o sırada George Stark telefon etti. Teknisyenlerin Beaumont'ların telefonlarına taktıkları aygıtların güzelce çalıştıklarını

açıklamalarından beş dakika sonra aradı Stark.

Dave'le Wes adlı teknisyenler gitmeye hazırlanıyorlardı. İsimleri Malone ve Prebble olan iki FBI ajanı ise ayağa kalkmışlar, not defterlerini topluyor, pantolonlarını düzeltiyorlardı. Telefonun çaldığından haberleri yokmuş gibi davranmaktaydılar.

Ama Liz telefonun çaldığını duyuyordu. Şimdi Thad'a bir köşeye kısıtılmış olan vahşi bir hayvanın korkudan irileşmiş gözleriyle bakıyordu.

Thad neredeyse, «Neniz var sizin?» diye bağıracaktı. «Kahretsin! O halde telefonlara bütün o aletleri neden taktınız?»

Haksız bir düşünceydi bu. Kimse aradıkları adamın aygıtlar hazır olur olmaz Thad'a telefon edeceğine inanamazdı. Ama aslında arayan Stark'tı. Thad'ın burnuna onun kokusu geliyordu Liz'in de öyle.

Şimdi Wes, Thad'a bakıyordu. Herhalde onun telefona neden cevap vermediğini düşünüyordu. Thad kendi kendine, endişelenme, dedi. O bekler. Çünkü evde olduğumuzu biliyor.

Ajan Prebble, «Artık sizi fazla rahatsız etmeyelim, Bayan Beau...» diye başladı.

Liz sakın ama kederli bir sesle, «Bence beklemeniz daha iyi olacak.» dedi.

Thad telefonu açarak, «Ne istiyorsun, köpoğlu köpek!» diye bağırdı. «Kahretsin!

İSTEDİĞİN nedir?»

Liz Prebble'a, «Arayan o,» dedi. «O!»

Prebbie, «Ah, Tanrım,» diye mırıldanarak şaşkın şaşkın arkadaşıyla bakıştı.

Birbirlerine, «Şimdi ne yapacağız?» diye soruyorlardı.

George Stark, «Sakin ol, Thad,» dedi. Bu durum onu çok eğlendiriyormuş gibi konuşuyordu. «Tansiyonunu çıkarmana hiç gerek yok.» Sesi Thad'ın tahmin ettiği gibiydi. Tamı tamına. İngilizceyi pek hafif Güneyli aksanıyla konuşuyordu.

İki teknisyen bir an kafa kafaya verdiler. Sonra Dave yardımcı telefonun bulunduğu kamyonete koştu.

FBI'ın korkusuz ajanları odanın ortasında durmuş hâlâ şaşkın şaşkın bakıyorlardı.

Thad daha sakın bir sesle, «Ne istiyorsun?» diye sordu.

Stark, «Ah, sadece sana her şeyin bittiğini söylemeyi,» dedi. «Öğle zamanı

sonuncuyu da temizledim. Darwin Yayınevinde başmuhasebecinin yanında çalışan o küçük kızı... Clawson'un izi bulmasını o sağladı. Polisler ölüsünü bulacaklar.

İkinci Caddede bir yerde oturuyordu. Kızın bir kısmı yerde. Gerisini mutfak masasının üzerine koydum.» Bir kahkaha attı. «Bu hafta işim başımdan aşkındı, Thad. Sağa sola koşup durdum. Şimdi de seni endişelenmeyesin diye arıyorum. İçin rahat etsin diye.»

Thad, «İçim hiç de rahat değil,» diye söylendi.

«Kendine biraz zaman ver, ahbap. Biraz zaman ver. Artık güneye doğru ineceğim.

Biraz balık avlayacağım. Kent hayatı beni yoruyor.» Stark güldü. Bu seste öyle korkunç bir neşe vardı ki; Thad'ın tüyleri diken diken oldu.

Aslında yalan söylüyordu George Stark.

Thad bunu kesinlikle biliyordu. Stark'ın telefona takılan aygıtlar hazır oluncaya kadar beklediğini de bildiği gibi. «Seni yalancı köpek!» diye bağırdı.

FBI ajanları irkildiler.

«Hey, Thad, bu sözlerin hiç de hoş değil.» Stark sanki kırılmış gibi konuşmuştu.

«Sana zarar vereceğimi mi sanıyordun? Ne münasebet. Ben senin adına intikam alıyordum, oğlum. Bu işi benim yapmam gerektiğini biliyordum. Senin korkak olduğunu da bildiğim gibi. Ama seni suçlamıyorum. Bu kalabalık dünyada türlü

insan var. Sen işin zevkini çıkaramayacak olduktan sonra senin adına intikam almamın ne yararı olurdu?»

Thad alnındaki küçük beyaz yara izini ovuşturmaya başlamıştı. Kendini kaybetmemek için büyük bir çaba harcıyor ve, Stark yalan söylüyor, diye düşünüyordu, bunu bildiğimin de farkında. Ama önemsemiyor. Çünkü bana kimsenin inanmayacağını biliyor. Polise bütün bunların ne kadar garip geldiğini, bu konuşmayı dinlediklerini ve neler düşündüklerini bildiği gibi... Ama Stark onların nasıl düşündüklerini de seziyor ve bu yüzden güvende. Polis karşılarındakinin kendini George Stark sanan bir manyak olduğunu düşünüyor.

Çünkü böyle düşünmek zorunda. Başka şekilde düşünmek öğrendikleri şeylere aykırı. Bütün varlıklarına. Dünyadaki bütün parmak izleri bile bunu değiştiremeyecek. O, George Stark olmadığını,

sonunda bunu anladığını söylerse rahatlayacaklar. Kapıda bekleyen koruma polislerini buradan hemen göndermeyecekler belki... Ama Stark bu işi hızlandıracak.

«Seni gömmenin kimin fikri olduğunu biliyorsun. Bu benim fikrimdi.»

Stark rahatça, «Hayır, hayır,» dedi. «Seni kandırdılar. Cowleyson denilen o sümüklüböcek ortaya çıktığı zaman ne yapacağını şaşırdın. Evet, böyle oldu.

Menajer olduğunu iddia eden o eğitilmiş maymunu aradığında sana kötü bir şey önerdi. Kendi başına böyle bir şeye hiç kalkışmazdın.»

«Kahretsin! İşte bu yalan. Bunu sen de biliyorsun!» Thad birdenbire her şeyin ne kadar uygun olduğunu anladı. Stark karşısındaki insanları ne kadar da iyi tanıyordu! Kendi kendine biraz sonra düşündüğüm şeyi yapacak, dedi. George Stark olmadığını söyleyecek. Ve ona inanacaklar. Şimdi bodrumda makaraları dönen aygıtı dinleyecek ve onun söylediklerini kabul edecekler. Alan da, hepsi de.

Çünkü bu sadece inanmak istedikleri şey değil, zaten inandıkları bir şey.

Stark sakın sakın, adeta dostça bir tavırla, «Öyle bir şey yok,» diye cevap verdi. «Artık seni rahatsız edecek değilim, Thad. Ama gitmeden önce sana bir öneride bulunmama izin ver. Belki sana yararı olur. Benim George Stark olduğumu düşünme. Ben de bu hatayı yaptım. Aklım başıma ancak bir sürü insanı öldürdükten sonra geldi.»

Thad bu sözleri şaşkınlıkla dinledi. Bir şey söylemesi gerektiğini biliyor ama yapamıyordu.

Stark kıkırdadı. «Bilmiyorum, belki de o gittiğim yerde söyledikleri gibi aslında delinin biriyim.»

Ah, ne güzel, ne güzel, diye düşündü Thad. Şimdi Güneydeki akıl hastanelerini arayacak, uzun boylu, geniş omuzlu sarışın bir adamın tedavi görüp görmediğini soracaklar. Böylece zaman kaybedecekler. Thad alıcıyı sıkıca kavradı. Öfkesi yüzünden şakakları zonkluyordu.

«Ama o işi yaptığım için pişman değilim, Thad. Ben o kitapları gerçekten seviyordum... Orada... o tımarhanedeyken... çıldırmamı sadece o kitaplar engelledi sanırım. Sana bir şey söyleyeyim mi? Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum. Artık kim olduğumu kesinlikle biliyorum. Bu da bir şey sayılır.

Yaptıklarımın 'tedavi' diye söz edebilirsin. Ama böyle şeylerin iyileşeceği yok, öyle değil mi?»

Thad haykırdı. «Kahretsin! Yalan söylüyorsun!» Stark, «Bunu tartışabiliriz,»

dedi. «Ama zaman alır. Sana beni oyalamam, telefonu kapatmamı engelleme dedi, değil mi?»

Thad, hayır, diye düşündü. Seni telefonda tutmamı istemelerine gerek yoktu. Bunu sen de biliyorsun.

Stark adeta saygıyla, «Güzel karına selamımı ilet,» dedi. «Bebeklere iyi bak.

Sen de endişelenme, Thad. Artık seni rahatsız edecek değilim. Bu...»

Thad birdenbire, «Ya kuşlar ne olacak?» diye sordu. «Kuşların cıvıltılarını duyuyor musun, George?»

Ani bir sessizlik oldu. Stark'ın bu sessizliğinde hayret de var gibiydi. Konuşma ilk kez Stark'ın dikkatle hazırlandığı senaryonun dışına çıkmıştı. Thad tekrarladi. «George kuşların cıvıltılarını duyuyor musun?»

Stark ağır ağır, «Neden söz ettiğini anlayamadım, ahbap,» dedi. «Acaba sen...»

«Hayır.» Thad deli gibi güldü. «Hayır, neden söz ettiğimi bilmiyorsun, değil mi?

İyi ya. Şimdi bir dakika sen beni dinle, George. Ben kuşları duyuyorum. Olayın ne anlama geldiğini henüz öğrenemedim.. Ama öğreneceğim. Ve o zaman...»

Durakladı. İşin içyüzünü öğrendiği zaman ne olacaktı. Bunu bilmiyordu.

Stark sözcüklere basa basa, «Neden söz ediyorsan hiç önemli değil, Thad,» diye homurdandı. «Çünkü bu iş burada bitti.» Telefonu kapattı.

Thad alıcıyı yerine bırakırken, Dave bir kapıdan içeri daldı, Wes de diğerinden.

Wes, «Kusursuz çalıştı!» diye bağıırıyordu. FBI ajanları yine irkildiler.

Thad, Liz'e, «Oydu,» dedi. «Olmadığını söyledi ama oydu. Öteki.»

Karısı ona sıkıca sarıldı. Kulağına usulca, «Biliyorum,» diye fısıldadı. Thad yüzünü Liz'in saçlarına gömerek gözlerini kapattı.

O bağıırıp çağırma ikizlerin uyanmalarına neden olmuştu İkisi de yukarıda ağlıyorlardı. Liz onları almaya gitti. Thad da karısını izleyecekti. Ama telefon çalmaya başladı. Arayan Şerif Pangborn'du. Dr. Hume'a gitmeden önce Orono Eyalet Polis Merkezine uğramıştı. Teknisyen Dave de Stark'ın telefon ettiğini ve ilk iz bulma çabalarının sonuçlarını oraya bildirmişti. Alan çok heyecanlıydı.

«Kesin sonuç almadık. Ama New York kentinden aradığı kesin. Kod numarası 212 olan mahalleden. Biraz sonra yeri kesinlikle tespit edeceğiz.»

Thad, «Arayan oydu,» dedi. «Stark. O olmadığını söyledi. Ama telefon eden Stark'tı. Onun sözünü ettiği kızın evine bakılması gerekiyor. Adı Darla Gages'ti sanırım.»

«'Vassar'dan sümüklü küçük kaltak' mı?»

Thad, «Evet,» dedi ama Darla Gages'in artık bumu için hiç endişelenmeyeceğini biliyordu.

«Bu adı New York Polisine veririm. Sen nasılsın?»

«İyiyim.»

«Ya Liz.»

«Doktor gibi konuşmayı bırak şimdi. Ne dediğimi duydun mu? Arayan oydu. Ne derse desin Stark'tı o.»

«Bekleyip sonucu alsak daha iyi olmaz mı?» Şerifin sesinde utanç vardı. Thad adına utanıyordu.

Bu durum Thad'ın bir an buruk bir neşe duymasına neden oldu. «Pekâlâ. Bekleyelim bakalım.» Pangborn bir şeyler söylüyordu ama sözleri Thad'ı artık ilgilendirmiyordu. Kurnaz tilki George, diye düşünmekteydi. «Onu çok iyi anladıklarını sanıyorlar. Çünkü George öyle düşünmelerini istiyor. Onların bu halini seyrediyor. Hepsi çıkıp gittikten sonra siyah Toronado'suyla gelecek. Ona engel olmak için ne yapacağım?

Bunu bilmiyordu. Alan Pangborn'un konuşmasını bitirmeli beklemekten telefonu kapattı.

On dakika sonra telefon yine çaldı. Wes adlı teknisyen Thad'a seslendi. Telefona giderken ona, «FBI ajanları neredeki?» diye sordu Thad.

«Onlar mı? Gittiler!» Wes, başka ne bekliyordun, der gibi omzunu silkti. Sonra saatine bakarak ekledi. «Dave'le ben de gidiyoruz. Aletler nasıl olsa kendi kendilerine çalacak... Şey... romanlarınızdan birini okumak istiyorum. Kendi adınızla yazdığınız bir kitabı mı seçeyim? Yoksa başkasının adıyla yazdığınızı

mı?»

Thad, «Öbür adaminkini deneyin,» diyerek telefonu açtı.

«Onun romanları daha hareketli.»

Wes başını salladı. Eliyle selam vererek dışarı çıktı.

Thad, «Alo?» dedi.

«Merhaba, Thad. Ben Alan. Hâlâ Polis Merkezindeyim. Haberler pek iyi değil.

Arkadaşın seni Penn İstasyonundaki bir telefon kulübesinden aramış.»

«Şaşırdın mı buna?»

«Hayır. Şaşırmadım ama düş kırıklığına uğradım. Çoğu zaman katilin bir hata yapmasını bekleriz ve genellikle er geç yapar.»

Thad, «Hayır,» dedi. «Neden olsun? Sıkılırsak briç oynarız.»

«Ses kayıtlarını bu akşam alacağız.»

«Yani?»

«Ses kaydını bilgisayar hazırlar. Ve bir insanın sesinin bütün niteliklerini doğru bir biçimde açıklar. Bandın bir kopyasını Washington'a FOLB'e yolladık.

Orada senin sesinle Stark'ınki kıyaslanacak.»

Thad ağzını açtı, konuşmaya çalıştı ama sesi çıkmadı. Dudaklarını yalayarak tekrar çabaladı. Ama yine konuşamadı.

«Thad? Telefonu yine suratıma mı kapattın?»

Thad, «Hayır,» diyebildi. «Şey... FOLB nedir?»

«Federal Büroya bağlı bir bölüm. Orada sürüyle bilgisayar var. Yerel güvenlik güçleri bilgi almak için oraya başvururlar.»

«Şimdi Stark'ın sesiyle benimkinin...»

«Evet. Sonuç yedide bize ulaşır sanırım. Bilgisayar meşgulse o zaman sekizde.»

Thad başını salladı. «Stark'la benim sesim hiç benzemiyordu.»

Pangborn, «Bandı dinledim,» dedi. «Bunu biliyorum... Neyse. Bu gece görüşürüz.»

«Seni bekleyeceğim. Alan.»

«Tamam. Ne olursa olsun, yarın Rock'a döneceğim. Olayda beklenmedik bir gelişme olmazsa orada kalacağım.»

«Kürkçü dükkânına döneceksin yani?»

«Evet. Sürüyle işim var. Hiçbiri bu olay kadar önemli değil ama Castle Rock ahalisi bana bu işleri halletmem için para veriyor. Artık telefonu kapatmam gerekiyor. Evinin önünde bir Eyalet Polisi devriye arabası bekliyor. Bu olay sona erinceye kadar her gün yirmi dört saat korunma altında olacaksın. O

çocuklar işlerinin ehlidir, Thad. New York'lu polisler belki gafil avlandılar.

Ama kapının önündekiler öyle hatalar yapmazlar. Artık kimse o katili önemsememek gibi bir yanılgıya düşmeyecek. Kimse seni unutmayacak. Seni ve aileni terkederek bu sorunu tek başına çözmeni beklemeyecek. Çok kimse bu vakayla ilgileniyor.

Onlar bu işi yaparlarken diğerleri de seni ve aileni koruyacaklar. Bunu anlıyorsun değil mi?»

«Evet, anlıyorum.» Ve Thad, bugün, diye düşündü. Yarın. Gelecek hafta. Belki gelecek ay da. Ama ya gelecek yıl? İmkânsız. Bunu biliyorum. Ve o da biliyor. Şu anda polis Stark'ın akıllandığı ve artık cinayet işlemeyeceğiyle ilgili sözlerine tam anlamıyla inanmıyor. Ama daha sonra inanacak... Haftalar geçer ve Stark'tan ses seda çıkmazken buna inanmak onlara daha akıllıca bir yol gibi gözükecek. Çünkü George'la ben dünyanın güneşin etrafındaki her zamanki yörüngesinde nasıl döndüğünü biliyoruz. Herkes başka işlere daldığı sırada George'un buraya gelip beni öldüreceğini bildiğimiz gibi. BİZİ öldüreceğini bildiğimiz gibi...

On beş dakika sonra Şerif Pangborn hâlâ Oreno Eyalet polisi Merkezindeydi.

Wyaming'de Fort Laramie kentinde bir numaraya telefon ediyordu. Dr. Pritchard'ın evine. Bu numarayı Bergenfeld Hastanesinden almıştı.

Alan birkaç saniye sonra telesekreterden yükselen kalın sesi duydu. «Alo. Ben Hugh Pritchard. Helga'yla şu ara evde değiliz. Ben herhalde golf oynayacağım.

Helga'nın ne yapacağını ise Tanrı bilir.» Yaşlı adam hafif bir kahkaha attı.

«Bir mesaimiz varsa düdüğü duyduğunuz zaman bırakın.»

«Biiip!»

Alan telefona, «Dr. Pritchard,» dedi. «Ben Şerif Alan Pangborn. Maine Eyaletinde çalışıyorum. Sizinle Thad Beaumont adında biri hakkında konuşmak istiyorum.

1960'da on bir yaşındayken beyninden bir tümör almışsınız. Lütfen beni ödemeli olarak Orano Eyalet Polisi Merkezinden arayın. Telefon numarası 207-866-2121.

Teşekkür ederim.» Sözlerini sona erdirirken biraz terlemişti. Telesekreterlere konuşurken kendini her zaman televizyona çıkmış bir yarışmacıya benzetirdi.

Kendi kendine, neden bu zahmete katlanıyorum, diye sordu. Tabii Dr. Pritchard, George Stark denilen adamı ameliyat etmiş olsaydı durum değişirdi. Ama öyle olmamış. Operatörün ameliyat ettiği Thad Beaumont. Ayrıca bütün bunlar yirmi sekiz yıl gibi uzun bir süre önce olmuş. O halde... neden? Çünkü bu olayda her şey yanlış. Parmak izleri, kan grubu, katilin o canice öfkesi ve kurnazlığı.

Thad'la Liz'in takma adın gerçek bir insan olduğunda ısrar etmeleri. Özellikle bu. Bütün bunların hepsi de sahte...

Pangborn'un kafası, ama bunların hiçbirisi de soruyu cevaplamıyor, diye fısıldadı.

Neden bu zahmete katlanıyorsun?

Niçin tâ Wyoming'deki Fort Laramie'ye telefon ediyor, Thad Beaumont'u çoktan unutmuş olan yaşlı bir doktorla konuşmaya çalışıyorsun?»

Şerif bu soruyu öfkeyle yanıtladı. Çünkü aklıma yapılanlardan başka daha iyi bir şey gelmiyor. Ve

Çünkü ONLAR buna inanıyorlar. Thad'la Liz yani. Bu ılgınlık tabii. Ama diğ er bakımlardan karı kocanın aklı başında.. Kahretsin! ONLAR bütün bunlara inanıyorlar. Ama bu benim de inandığım anlamına gelmiyor.

Ve inanmıyordu gerçekten.

Yoksa inanıyor muydu?

Saatler ağır ağır geçti. Dr. Pritchard, Pangborn'u aramadı. Ama sekizi biraz geçe ses kayıtları geldi. Şaşılacak şeylerdi bunlar.

Şerif, Thad'la Stark'ın ses kayıtlarını üst üste koyarak ışığ a tuttu.

Liz hayretle, «Bunlar birbirlerinin eşı,» dedi.

Alan, «Arada sadece pek önemsiz fark var,» diye belirtti. «Ve Eyalet Polisi Merkezinde herkes iki sesin aslında aynı olduğuna inanıyor. Tabii hâlâ inceleme yapıyorlar.»

Thad, «Böylece Stark'ın konuşmasının aslında banda alınmış olduğunu ortaya çıkaracaklarını umuyorlar,» dedi. «Benim tarafımdan tabii.» Tek kaşını

kaldırarak Alan'a baktı. «Ödülü kazandım mı?»

«Hepsini hem de.»

Liz kesin bir tavırla, «Bundan daha budalaca bir şey duymadım,» dedi.

Thad neşesizce güldü. «Bütün bunların hepsi de budalaca zaten. Sesimi değiştirdiğimi sanıyorlar. Akılları sıra George Stark sesiyle kayıt aygıtına konuşmuşum. Tabii cümle aralarında boşluklar bıraktım. Tanıkların önünde kendi sesimle cevap verebilmek için. Bu işi başarabilmem için bazı aletler gerekirdi.

Bir de suç ortağı. Penn İstasyonuna giderek teypi telefona bağlayacak ve uygun anda bizim telefon numarasını çevirerek güvendiğim biri. Sonra...» Durakladı.

«Konuşmanın ücreti nasıl ödendi? Bunu sormayı unuttum. Konuşma ödemeli değildi.»

Şerif, «Senin telefon kredi kartının numarası kullanılmış,» diye açıkladı. «O

kartı suç ortağına verdiği anlaşıyor.»

«Evet, öyle. Oyunum çok başarılı değil mi, Alan?»

«Evet. Harika!»

Liz, «Sadece aptalca değil,» dedi. «Aynı zamanda inanılmayacak bir şey de.»

Pangborn, «Gerçekten inanılmayacak bir şey,» diye cevap verdi. «Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun. Onlar da biliyorlar.»

Liz, «Dr. Hume ne söyledi?» diye sordu.

«'Testlerin sonuçları geldiği zaman bunu ilk öğrenecek Thad Beaumont olacak,'

dedi.» Pangborn gülümsüyordu. «Bir ilçenin şerifine bilgi verme fikri ağırına gitmiş gibiydi.»

Thad, «George Hume öyledir,» dedi gülerek. «Çok aksidir.»

«Şimdi Eyalet Polisinin neye inandığına ve neye inanmadığına dönelim. Onlar, ikinizin de bu işe karışmadığını sanıyorlar. Ama yine de bir açık kapı

bırakıyorlar. Dün gece ve sabah olanları senin üzerine yıkamayacaklarını

biliyorlar, Thad. Çünkü sen buradaydın.»

Thad usulca sordu. «Darla Gates meselesi ne oldu? Şu muhasebe bölümünde çalışan kız.»

«Ölmüş. Stark'ın da söylediği gibi vücudu kötü parçalanmış. Ama katil önce kafasına bir el ateş etmiş. Yani zavallı acı çekmemiş.»

«İşte bu yalan.»

Alan, Thad'a bakarak gözlerini kırıştırdı.

«Stark, kıza acımaz. Clawson'a yaptıklarından sonra Darla'nın canını yakmaktan mı kaçınacak? Clawson kıza para teklif etti sanırım. Sürüngenciğin maddi durumunu düşünecek olursanız... herhalde bu rüşvet öyle fazla bir şey değildi.

Ve Darla da bildiklerini açıkladı. Onun için bana Stark'ın kızı kesmeden önce vurduğunu ve Darla'nın acı çekmediğini hiç söyleme.»

Alan, «Pekâlâ,» dedi. «Öyle olmadı. Gerçeği öğrenmek istiyor musun?»

Liz hemen, «Hayır,» diye bağırdı.

Odaya bir an ağır bir sessizlik çöktü. Sonra Thad, «Sana aynı şeyi soracağım,»

dedi. «Sen şimdi neye inanıyorsun?»

«Benim bir varsayımım yok. Stark'ın konuşmasını senin önceden banda almadığını

biliyorum. Çünkü sesler yükseltildiği zaman geriden Penn İstasyonunun hoparlöründen yükselen gürültü duyuluyor...»

«Bütün bunlar... Ve sen hâlâ bize inanmıyorsun, öyle mi? Aslında bu seni sarstı.

Dr. Pritchard'ı bulmaya çabalamana neden olacak kadar hem de. Ama hikâyemize sonuna kadar da inanmıyorsun.» Sesi kendi kulaklarına bile düş kırıklığını

yansıtmış gibi geldi.

«Katil kendisi de Stark olmadığını itiraf etti.»

«Ah, evet. Bu bakımdan çok da içtendi.» Thad bir kahkaha attı.

«Bu seni şaşırtmamış gibi davranıyorsun.»

«Şaşırtmıyor. Ya seni?»

«Doğrusu, evet. Beni şaşırtıyor. Katil parmak izlerinizin ve seslerinizin aynı

olduğunu göstermek için o kadar zahmete katlandı. Ama sonra...»

Thad, «Alan, bir dakika,» dedi.

Pangborn susarak ona soru sorarmış gibi baktı.

«Sana bu sabah bütün bunları George Stark'ın yaptığını söyledim. Katilin bir suç

ortağım ya da başkalarının parmak izlerini kullanmanın yolunu bulan bir psikopat olmadığını açıkladım. Ve sen bana inanmadın. Şimdi inanıyor musun?»

«Hayır, Thad. Sana bunun tersini söyleyebilmeyi isterdim. En fazla şunu söyleyebilirim: Senin bütün bunlara inandığına inanıyorum.» Bir an Liz'e de baktı. «İkinizin de inandığınıza.»

Thad, «Ben gerçeği istiyorum,» dedi. «Çünkü bundan azı ölümüne neden olacak. O

arada ailem de benimle birlikte ölecek. Şu anda bir varsayımının olmaması beni sevindiriyor. Fazla bir şey değil ama yine de ileriye doğru atılmış bir adım sayılır. Ben sana parmak izleri ve ses kayıtlarının önemli olmadığını anlatmaya çalışıyorum. Stark da bunu biliyor. Önemli olan şu: Sen Stark'ın varlığını kabul etmiyorsun. Ama telefonda bir ses 'aklım başıma geldi artık', 'kim olduğumu biliyorum,' dediği zaman bunu kabul ediyor ve kanıtları da görmezden geliyorsun.»

«Hayır, Thad. Bu doğru değil. Şu ara hiçbir iddiayı kabul etmiyorum. Ne seninkini, ne karınınkini, ne de telefon eden adaminkini. Ben hâlâ açık kapı

bırakıyorum.»

Thad omzunun üzerinden açık pencereyi işaret etti. Oradan Eyalet Polisine ait devriye arabasını görebiliyorlardı. «Ya onlar? Keşke sen de burada kalabilseydin. Alan. Seni bir sürü Eyalet Polisine tercih ederdim. Çünkü hiç

olmazsa senin tek gözün yarı açık.'Onlarınkı ise sımsıkı kapalı.»

«Thad...»

«Boşver. Bu sözlerimin doğru olduğunu biliyorsun... O da biliyor. Ve bekleyecek.

Herkes olayın sona erdiğine ve Beaumont'ların güvende olduklarına karar verdiği ve polis de başka işlere daldığı sırada, George Stark buraya gelecek.» Thad'ın esmer yüzünde üzüntü, kararlılık ve korku vardı. «Şimdi bir şey söyleyeceğim.

İkinize de. Ben Stark'ın ne istediğini kesinlikle biliyorum. O benim George Stark adıyla yeni bir roman yazmamı istiyor. Belki de Alexis Machine'le ilgili bir kitap. Bilmiyorum, bunu başarabilir miyim? Ama yararı olacağına inansaydım denerdim. Bu akşam Altın Köpek'i çöp sepetine atar ve çalışmaya başlardım.»

Liz, «Thad, sakın ha!» diye bağırdı.

Yazar, «Endişelenme,» dedi. «Bu benim ölümüne neden olur. Bunu nasıl bildiğimi de sorma. Biliyorum işte. Ama ölümümün bu felaketi sona erdireceğine inansaydım bu yolu denerdim. Fakat bunun bir yararı olacağını sanmıyorum. Çünkü ben onun bir insan olduğuna inanmıyorum.»

Şerif bir şey söylemedi.

Thad, «İşte böyle,» dedi. «Yapamam, yapmayacağım, yap. manalıyım. Bu da Stark'ın buraya geleceğini gösteriyor. Ve o geldiği zaman neler olacağını Tanrı bilir.»

Alan sıkıntıyla, «Thad...» diye mırıldandı. «Bu konuda sadece görüş açını

ayarlamam gerekiyor. O zaman bunların çoğu ortadan kalkacak. Kendini bir kâbustan uyanmış gibi hissedeceksin.»

Liz, «Gereken görüş açışının değişmesi değil,» dedi. İkisi de ona baktılar.

Sessizce ağlıyordu Liz. «Bize onu ortadan kaldıracak biri gerekli.» .

Şerif Pangborn, Castle Rock'a sabaha karşı döndü. Evine ikiye doğru erişti. Tam yukarı çıkıp yatacağı sırada vazgeçip küçük çalışma odasına gitti. Kapıyı

kapatarak ışığı yaktı. Ve gözlerini telefona dikti. Bunu yapmayacaksın, değil mi? Fort Laramie'de herhalde gece yarısı oldu. O adam sadece emekli bir doktor değil. BEYİN CERRAH!. Onu uyandırırsan sana söylemediğini bırakmaz, dedi kendi kendine.

Sonra da, Liz Beaumont'un korku dolu siyah gözlerini düşündü. Ve Dr. Pritchard'ı

aramaya karar verdi. Ama telefona yine banda alınmış o mesaj cevap verdi.

Dr. Hugh Pritchard öldü, diye aklından geçirdi. Stark onu da yakaladı... Haydi oradan, bu olacak şey mi? Biri tabancayı şakağına dayarsa hayaletlere inandığımı

söyleyebilirim. Ama beni hiç kimse bir sıçrayışta kıtayı aşan kötü niyetli bir Süper-men'in varolduğuna inandıramaz... Evet, ama doktor öldü. O da, karısı da.

Onların gırtlaklarını kestiler. Oturma odasının duvarına da SERÇELER YİNE

UÇUYORLAR yazdılar.

Alan Pangborn, Wyoming santralını açarak Fort Laramie Şerif Bürosunu istedi.

Karşısına yarı uykulu bir nöbetçi memur çıktı. Şerif kendini tanıttıktan sonra,

«Tatil dosyasına bakar mısınız?» dedi. «Dr. Pritchard'la karısının tatilde olup olmadıklarını öğrenmek istiyorum.»

Memur, «Peki,» diye cevap verdi. «Bana numaranızı verin, biraz sonra sizi arayıp durumu bildiririm.»

Alan içini çekti. «Tamam...» Masasının başına geçerek saate gözlerini dikti.

Dakikalar ne kadar da ağır ağır geçiyordu. İçeriye Annie girdi. Pembe sabahlığıyla hayalete benziyordu. Pangborn ürperdi. Stark benim peşimde olsaydı

neler hissederdim, diye kendine sordu. Benim, Annie, Toby ve Todd'un peşinde olsaydı... Onun kim olduğunu bilseydim... ama bana kimse inanmasaydı?

«Alan? Bu saatte neden buradasın?»

Şerif gülümseyerek kalktı ve rahat bir tavırla karısını öptü. «Uyuşturucunun etkisinin azalmasını bekliyorum.»

«Saçmalama... Beaumont olayıyla mı ilgili?»

«Evet. Bir doktoru bulmaya çalışıyorum. Bu konuda bilgisi olabilir.» Alan dikkatle karışma baktı. «Sen nasılsın, hayatım? Bu gece başın ağrıdı mı?»

«Hayır. Ama senin geldiğini duydum.» Gülümsedi. «Çok sessizce hareket edebiliyorsun. Alan. Ama arabayı sessizleştirmen mümkün değil.»

Alan karısına sarıldı. Annie, «Çay içmek ister misin?» diye sordu.

«Tanrım, hayır. Ama istersen bana bir bardak süt getir.»

Annie odadan çıktı. Bir dakika sonra elinde süt dolu bir bardakla geri döndü.

«Bay Beaumont nasıl biri, Alan? Onu kentte gördüm. Karısı da birkaç defa dükkâna geldi.» Annie dört yıldan beri günde birkaç saat elişleri satılan bir dükkânda çalışıyordu.

Alan bir an düşündü. «Ondan hoşlandım. Önce sinirime dokundu. Buz gibi bir adam olduğunu düşündüm. Ama tabii onu zor şartlar altında görüyordum. Yalnızca...

biraz içine kapanık. Belki de yazar olduğu için.»

Annie, «Onun iki romanını da çok beğendim,» dedi.

Şerif kaşlarını kaldırdı. «Beaumont'un kitaplarını okuduğundan haberim yoktu.»

«Hiç sormadın ki... Sonra takma adıyla ilgili sır açıklandığı zaman diğer romanlarından birini okumayı denedim.» Kadın nefretle burun kıvırdı.

«Beğenmedin mi?»

«Berbattı. İnsanı korkutuyordu. Romanı bitirmedim bile. O kitapları aynı adamın yazdığına inanmak imkânsız.»

Alan, sana bir şey söyleyeyim mi, bebeğim, dedi kendi kendine. Buna kendisi de inanmıyor. Sonra karısına gülümsedi. «Artık yatmalısın. Yoksa sabah yine müthiş

bir baş ağrısıyla uyanırsın.»

Annie kafasını salladı. «O 'Baş Ağrısı Canavarı' gitti sanırım. Hiç olmazsa bir süre için.» Kocasını öptükten sonra yukarı çıktı.

Pangborn saate baktı. Aradan on dakika geçmişti. Ama neyseki birkaç saniye sonra telefon çaldı. Ford Laramie Şerif Bürosundaki memur, «Dr. Pritchard'la karısının tatil dosyamızda gerçekten kaydı var,» diye açıkladı. «Şu ara Yellowstone Parkındalar. Kamp yapıyorlar. Ay sonuna kadar orada kalacaklar.»

Alan, gördün mü, diye düşündü. Gece yarısı gölgelerden korkar oldun. Kimsenin gırtlığı kesilmemiş. Duvara da yazı yazılmamış. İki ihtiyar kamp yapmaya gitmişler.

Teşekkür ederek telefonu kapattı. Ve pencereden karanlıklara doğru baktı. O

dışarıda. Bir yerde. Ve geliyor... Benim, karımın ve çocuklarımin hayatı

söz konusu olsaydı acaba nasıl davranırdım? Kimse bana inanmadığı için neler hissederdim?

George Stark iki gün sonra tekrar telefon etti. Thad Beaumont o sırada Dave'in Süpermarketi'ndeydi. Oraya gazoz ve cips almak için gitmişti. Aileyi korumakla görevli polislerden biri yanındaydı. O dükkâna girmiş, memur da arabada kalmıştı.

Raflara baktığı sırada telefon çaldı. Hemen başını kaldırarak, tamam, diye düşündü.

Tezgâhın arkasında bekleyen Rosalie adlı kız telefonu açıp, «Alo?» dedi.

Dinledi. Sonra da alıcıyı Thad'a uzattı. «Telefon, Bay Beaumont.»

Thad kendini çok sakin hissediyordu. Kalbi bir an hop etmişti ama bir tek kez.

Terlemiyordu. Ve kuş cıvıltıları da duymuyordu. Telefonu Rosalie'den alarak,

«Merhaba, George,» dedi.

«Merhaba, Thad.» Stark İngilizceyi yine o hafif Güneyli aksanıyla konuşuyordu ama artık o «safdil köylü çocuğu» rolünü bir tarafa bırakmıştı.

Kendi kendine, tabii ya, dedi. Thad bu konuşma ikimizin arasında. Bizi dinleyen yok. Sonra, «Ne istiyorsun?» diye homurdandı.

«Bu sorunun cevabını biliyorsun. Karşılıklı oyun oynamamıza hiç gerek yok. Öyle değil mi? Bunun için biraz geç.»

«Belki de senin bunu yüksek sesle, açık açık söylemeni istiyorum.» Thad'a sanki bir güç onu emerek vücudundan çıkarıyor ve telefon tellerinden öteye çekiyormuş

gibi geliyordu. Stark'la ilk konuştuğu zaman da bir an böyle bir duyguya kapılmıştı.

Rosalie tezgâhın bir ucuna gitmişti. Sözümona konuşmayı dinlemiyordu. Ama aslında Ludlow'da yazarın polis korunması altına alındığını bilmeyen yoktu. Thad etrafta türlü dedikodunun dolaşmaya başladığını da biliyordu.

«Konuş, George,» dedi. Sesindeki öfke kendisini bile şaşırttı. «Şunu açık açık, yüksek sesle söylemene! Neden söylemiyorsun?»

«Madem ısrar ediyorsun...»

«Evet, ediyorum.»

«Yeni bir kitaba başlamanın zamanı geldi. Yeni bir Stark romanına.»

«Sanmıyorum...»

«Böyle söyleme!» Stark'ın sesi bir kamçı gibi sakladı. «Ben bir resim çiziyordum, Thad. Senin için çiziyordum bunu. Bu resmi gövdeneye çizmemi mi istiyorsun?»

«Sen öldün, George Ama yere yatacak kadar bile aklın yok.»

«Ağzından çıkanı kulağın duysun!» Stark'ın sesinde gerçek bir öfke vardı. Ama öfkeye bir şey daha karışıyordu. Korku muydu bu? Azap mı? Her ikisi de mi? Yoksa kendi kendisini mi kandırıyordu?

Thad birdenbire, «Ne oldu, George?» diye alay etti. «O mutlu düşüncelerinden bazılarını unutmaya mı başladın?»

Bir sessizlik oldu. Bu sözlerinin katili şaşırttığını anladı. Ama bunun sebebi neydi?

Stark sonra, «Beni dinle, ahbap,» dedi. «Romana başlaman için sana bir hafta veriyorum. Beni oyalayabileceğini sanma. Bunu yapman imkânsız.» Evet, Stark sarsılmıştı. Belki her şey sona ermeden Thad'a pahalıya malolacaktı bu. Ama şu anda vahşî bir sevinç duyuyordu sadece. Aradaki engeli aşmıştı. Karabasanlara yakışacak içli dışlı konuşma sırasında savunmasız ve aciz durumda olan sadece kendisi değildi. Stark'ı yaralamıştı. Bu da harika bir şeydi.

Thad, «Bu kadarı doğru,» dedi. «Birbirimizi oyalayanlarız. Aramızda çok şey var belki ama palavra atmak yok.»

«Senin bir fikrin var. O lanet olasıca delikanlı sana şantaj yapmaya kalkışmadan önce aklına gelmişti. Dügün ve zırhlı arabayla ilgili hikâye.»

«Notlarımı attım. Artık seninle hiçbir ilişkim kalmadı.»

«Hayır. O attıkların benim notlarımdı. Ama önemli değil O notlara ihtiyacın yok.

Bu güzel bir kitap olacak.»

«Anlamıyorsun. George Stark öldü.»

Stark, «Asıl anlamayan sensin,» diye cevap verdi. Sesi yumuşak, ama kesin ve öldürücüydü. «Bir haftan var. Eğer bu sürede en aşağı otuz sayfa yazmazsan beni karşında bulursun, ahbap. Ama yalnız işe seninle başlamam. Bu çok kolay olur.

Önce çocuklarınla ilgilenirim. Onları çok yavaş öldürürüm. Bu işin nasıl yapıldığını biliyorum. İkizler ne olduğunu anlamazlar. Sadece acıyla kıvranarak öldüklerini bilirler. Ama sen her şeyi anlarsın. Ben de. Karın da. Sonra sıra karına gelir... Ama öldürmeden önce onunla şöyle yakından ilgilenirim. Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi, ahbap? Hepsi öldükten sonra da sana dönerim.

Sen, bu dünyada hiçbir insanın ölmediği bir biçimde can verirsin.» Sustu. Thad onun hışırtılı hışırtılı soluduğunu duyuyordu. Sıcak bir günde köpeklerin yaptıkları gibi.

Thad usulca, «Kuşlardan haberin yoktu,» dedi. «Bu kadarı olsun doğru, öyle değil mi?»

«Mantıksız konuşuyorsun, Thad. Sözlerinden bir anlam çıkmıyor. Romana hemen başlamazsan birçok kişinin canı yanacak. Zaman azalıyor.»

«Beni düşündüren şu: Miriam'ın ve Clowson'un duvarlarına o cümleyi yazdın. Ama bundan haberin yok!»

Stark, «Saçmalamayı bırak, ahbap,» diye homurdandı. «Doğru dürüst konuş.» Ama Thad bu seste şaşkınlık ve ilkel bir korku gizli olduğunu sezdi. Katil ekledi.

«O duvarlara hiçbir şey yazılmadı.»

«Ah, hayır! Yazıldı! Sana bir şey söyleyeyim mi, George? Belki de o yazıları ben yazdığım için onlardan haberin yok. Galiba benim bir kısmım oradaydı, seni seyrediyordu. Galiba serçeler konusunu sadece ben biliyorum, George. Belki o cümleleri de ben yazdım... Şimdi bu konuyu düşünmelisin... Beni zorlamaya kalkışmadan önce uzun uzun düşünmelisin hem de.»

Stark usulca ama etkileyici bir sesle, «Beni dinle,» dedi. «Beni dikkatle dinle.

Önce çocukların... Sonra karın... En sonunda da sen. Yeni romana başla, Thad.

Sana verebileceğim en iyi öğüt bu. Yeni kitaba başla. Ben ölmedim.»

Uzun bir sessizlik oldu.

Sonra Stark sözcüklere basa basa, «Ve ben ölmeyi istemiyorum,» diye ekledi.

«Onun için şimdi eve gidip kurşun kalemleri yont. Eğer ilham gelmesini istiyorsan o zaman bebekleri yüzlerinin cam kırıkları içinde neye benzeyeceklerini düşün O lanet olasıca kuşlar yok! Serçeleri unut ve yazmaya başla!» Telefonu kapattı.

Thad, «Kahrol,» diye fısıldayarak alıcıyı yerine bıraktı.

On Yedi

Wendy Düşüyor

Ne olursa olsun, olay kendi kendine gelişecekti. Thad dan emindi. George Stark ortadan kaybolacak değildi. Anca] Thad'ı aramasından iki gün sonra Wendy merdivenden yuvarlanmasaydı, işin sonunun neye varacağı belli değildi.

Bu kazanın en önemli sonucu şu oldu: Thad sonunda nasıl davranması gerektiğini anladı. O iki günü sıkıntıyla geçirdi. Liz'in ayakları altında dolaşüyor ve onu öfkeliendiriyordu. Ama karısı ona çatmamak için kendini tutuyordu.

Thad, Liz'e iki defa Stark'ın telefonundan söz etmek istedi. Ama her seferinde de vazgeçti. Karısını çok sarsmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Thad oradan kaçmayı bile düşündü. Liz'le ikizleri arabaya atıp gidecekti. Ama bunun ne yararı olacaktı? Sonuçta George Stark, ahmak Thad'ın gözlerinden dışarıya bakmıyor muydu? Dünyanın en uzak köşesine kaçmaları bir işe yaramayacaktı. Oraya eriştiklerinde çevrelerine bakacaklar ve George Stark'ın elinde usturayla üzerlerine saldırdığını göreceklerdi.

Thad, Alan Pangborn'u çağırmak istedi. Ama sonunda bundan da vazgeçti. Şerif ona inanmıyordu ki. Stark'ın süpermarkete telefon ettiğini anlattığında, Alan yine onun yalan söylediğini düşünecekti. Rosalie, birinin onu aradığını söylese bile.

Böylece günler ağır ağır geçti. Thad ikinci gün öğleden sonra defterine,

«Kendimi manevi bir çöldeymişim gibi hissediyorum, » diye yazdı. Bütün hafta boyunca günlük defterine başka bir şey kaydetmemişti. Bu gidişle kaydedeceği de yok gibiydi.

Thad geceleri çok rahatsız uyuyor ve yine rüyasında Gece Stark'ın onu terkedilmiş evinde dolaştırdığını görüyordu. O evde Thad'ın dokunduğu her şey patlıyor, dipteki odada karısıyla Clawson'un ölüleri onu bekliyordu. O odaya geldiği zaman kuşlar uçmaya başlıyor, ağaçlardan, telefon hatlarından ve elektrik direklerinden havalanıyorlardı. Binlerce, milyonlarca serçe. Sayıları o kadar fazlaydı ki, güneşi örtüyorlardı.

Wendy merdivenden yuvarlanıncaya kadar Thad kendini bir «ahmak dolması» gibi hissetti. Uygun bir katilin çıkagelmesini, peçeteyi boynuna takarak çatala uzanmasını bekliyordu.

İkizler bir süreden beri emekliyorlardı. Son ay eşyalara tutunarak ayağa kalkmaya başlamışlardı.

O gün de Liz çocukların güneşte oynamaları için onları yere oturtmuştu. Saat beşe geliyordu. William uğraşıp didindikten sonra sigara masasının kenarına tutunarak ayağa kalktı. Annesinin fincanını yakalayıp çayı üzerine boca etti.

Sonra da arkaüstü devrildi. Neyseki çay soğuktu. Ama William fincanı elinden bırakmamıştı; ağzına vurdu ve alt dudağı hafifçe kanadı. Ağlamaya başladı. Wendy de hemen ona atıldı.

Liz, William'ı kucağına alarak dudağını inceledikten sonra çocuğu yatıştırmak ve üstünü değıştirmek için yukarıya çıkmaya karar verdi. «Prenseşe gözkulak ol, Thad.»

«Olur,» diyen Thad biraz sonra bu tür vaatlerin bir işe yaramadığını

öğrenecekti. Kucağındaki haber dergisini karıştırıyordu. Okumuyor, arasıra bir fotoğrafa bakıyordu. Derginin sonuna geldiğı zaman başını kaldırdı ve Wendy'nin merdivende olduğunu gördü. Kız emekleyerek üçüncü basamağı çıkmıştı. Şimdi trabzana tutunarak titreye titreye ayağı kalkıyordu. Babasını görünce gülerek elini hızla salladı. Şişman vücudu aşığıya doğru eğildi.

Thad usulca, «Tanrım...» diye fısıldayarak ayağı kalktı, o sırada kız trabzanı

bırakarak öne doğru bir adım attı. «Wendy! Yapma!» Thad ileri fırladı. Kızına yetişecekti de. Ama beceriksiz bir adamdı. Ayağı koltuğun altına takıldı. Koltuk devrilirken, o da yere yuvarlandı. Wendy ise hayretle bağırarak merdivenden düştü. Sağ bacağı ilk basamağı çarptı. Baş da yere. Ama neyseki yerde halı

vardı. Thad dizlerinin üzerinde doğrularak çocuğu yakalamaya çalışmış ama başaramamıştı.

Wendy bir ıııık attı. Thad bir bebeğın acı dolu sesinin ne kadar dehşet verici bir şey olduğunu düşünerek kızını kucağına aldı.

Liz yukardan şaşkın şaşkın, «Thad?» diye seslendi. Sonra koridorda koştu.

Wendy ağlamaya çalışıyordu. Can acısıyla bağırdığı zaman ciğerlerindeki bütün hava boşalmıştı. Şimdi soluk almaya çabalıyordu.

Thad, Wendy'i göğsüne bastırarak onun çarpılmış ve morarmış suratına endişeyle baktı. Tanrım, diyordu. Ya bayılırsa? Ya nefes alamadığı için boğulup ölürse?

Sonra Wendy'e bağırdı. «Haydi, ağla! Kahretsin!» Çocuğun yüzü morarmış, gözleri yuvalarından uğramıştı.

«Thad?» Liz'in sesinde müthiş bir korku vardı şimdi.

Thad sekiz günden beri ilk kez George Stark'ı unutmuştu. Wendy titreyerek nefes aldı, sonra da ağlamaya başladı. Rahatladığı için bütün vücudu titremeye başlayan Thad kızının sırtını sıvazlamayı denedi.

Liz gürültüyle merdivenden indi. Çırpınan William'ı göğsüne bastırmıştı. «Ne oldu? Wendy'nin bir şeyi yok ya?»

«Yok, yok. Sadece üçüncü basamaktan yuvarlandı. Şimdi iyi. Yani ağlamaya başladığı için... Önce soluğı kesildi.» Titrek bir sesle gülerek Wendy'i karısına verdi. William'ı aldı.

Liz sitemle, «Onunla ilgilenmiyor muydun?» diye sordu. Wendy'i kucağında sallamaya başlamıştı.

«Evet... Hayır... Bir dergiye bakıyordum... Bir de baktım ki merdivene çıkmış.

Başında bir şey yok ya? Kafasını yere vurdu.»

Liz, Wendy'nin alnındaki kırmızılığa baktı. Sonra orayı usulca öptü. Kızın hıçkırıkları hafıflıyordu. «Bir şeyi yok sanırım. Sana çatmak istemedim, Thad.»

Wendy artık sadece burnunu çekiyordu. Onunla birlikte ağlamaya başlamış olan William da sustu. Tombul elini uzatarak kardeşinin beyaz pamuklu tişörtünü

çekiştirdi. Wendy de dönerek ona baktı. Sonra kardeşine gülümsedi, uzanıp onun omzunu okşadı. Sanki iki kardeş aralarında konuşuyorlardı.

İyi misin, tatlım?

Evet. Biraz canım yandı, sevgili William ama bu o kadar kötü değildi.

Thad hafifçe gülümseyerek Wendy'nin bacağına baktı. «Şurası çürüyecek. Morarmaya başlamış bile.»

Liz de, «Geçer,» dedi gülerek. «Son defa da olmayacak.»

Thad eğilip Wendy'i burnundan öptü. «Öyle. Tanrı izin verirse son defa olmayacak.»

İkizler o akşam yedide uykudan kalktıkları zaman Wendy'in bacağının yukarısındaki mantar biçimindeki çürük iyice morarmıştı.

Liz bez değiştirme masasından, «Thad,» dedi. «Şuna bak.»

Thad kızın ıslak bezini çıkarmış, üzerinde Wendy yazılı olanları kovaya atmıştı.

Çıplak kızını kucağına alıp karısının yanına gitti. Başını eğerek William'a baktı ve gözleri irileşti.

Liz usulca, «Buna ne diyorsun?» diye sordu. «Çok garip değil mi?»

Thad uzun bir süre oğluna baktı. «Evet... Çok garip.»

Kadın merakla kocasına döndü. «İyi misin?»

Thad, «Evet,» dedi. Sesinin sakın olması kendisini şaşıtı. Sanki gözlerinin önünde birdenbire beyaz parlak bir ışık çakıp sönmüştü. Kuşlar olayını biraz anlıyorum, diye düşünmüştü. Ne yapmam gerektiğine de. Buna William'ın bacağındaki çürük neden olmuştu. Wendy'nin bacağındaki çürüğün eşiydi ve aynı

yerdeydi. Oysa çocuk düşmemişti. Bir kazaya da uğramamıştı.

Liz, «İyisin ya?» diye ısrar etti.

Thad hâlâ William'ın bacağına bakıyordu. «Çürüklerini bile paylaşıyorlar.»

«Thad?»

«İyiyim,» diyerek karısını yanağından hafifçe öptü Thad. «Psiko ve Somatik'i giydirelim mi?»

Liz gülmeye başladı. «Sen delisin, Thad!»

Thad karısına gülümsedi. Yüzünün ifadesi garip ve dalgıncaydı. «Evet. Bir tilki kadar deliyim.»

Wendy'i masaya götürerek temiz bez takmaya başladı.

On Sekiz

Otomatik-Yazı

Thad yukarıya, çalışma odasına çıkmadan önce Liz'in yatmasını bekledi. Bir an yatak odasının kapısının önünde durarak içeriyi dinledi. Liz düzenli soluk alıyordu. Thad deneyeceği şeyin başarılı olup olmayacağını bilmiyordu. Ama başarılı olmazsa tehlikeyle karşılaşabilirdi. Müthiş bir tehlikeyle.

Büyük yazı masasının başına geçerek, üzerindeki lambayı yaktı. Bir kaç dakika parmaklarını huzursuzca masanın yanına vurdu. Sonra çekmeceyi açtı. Berol kalemelerini koyduğu kavanozu çekmecenin içine atmıştı. Kavanozu alıp masadaki her zamanki yerine koydu. Kalemeleri de toplayarak içine yerleştirdi.

Thad roman taslağının üzerine «SERÇELER YİNE UÇUYORLAR» yazdıktan sonra bu kalemeleri bir daha kullanmak istememişti... Ama şimdi kalemeler eski yerindeydi.

George Stark'ın onunla... içinde yaşadığı on iki yıllık sürede durdukları yerde.

Uzun süreler Stark'ın hiç sesi çıkmazdı. Sonra Thad'in kafasında bir fikir belirir ve tilki George da dışarı fırlayıverirdi. gir kutuda saklı olan yaylı

kukla gibi.

Ondan sonra Stark hemen hemen üç ay her sabah onda ortaya çıkar ve Berol kalemlerden birini kapardı. O çılgınca saçmalıkları yazmaya 'başlardı. Thad'in kendi çalışmalarının başaramadığı bir şeyi yapar ve onun faturalarını öderdi.

Sonra roman tamamlanır, George da ortadan kaybolurdu.

Thad kalemlerden birini aldı, ucundaki hafif diş izlerine baktı. Sonra kalemi tekrar kavanoza attı. «Benim kara yarım,» diye homurdandı.

Ama George Stark aslında öyle miydi? Thad transa geçtiği o an dışında kurşun kalemeleri hiç kullanmamıştı. Ne de olsa onlar George Stark'ın kalemleriydi. Ve Stark ölmüştü... Daha doğrusu Thad öyle sanmıştı. Herhalde bir süre sonra kalemeleri de atacaktı.

Ama şimdi bu Berol'lerin işine yarayacakları anlaşılıyordu. Elini geniş ağızlı

kavanoza doğru uzattı. Sonra da geri çekti. «Hemen olmaz!» Gömleğinin cebinden dolma kalemını aldı. Günlük defterini açarak yazmaya başladı.

William ağladığı zaman, Wendy de ağlıyor. Ama onların aralarındaki bağından daha derin ve güçlü olduğunu anladım. Wendy dün merdivenden yuvarlandı. Ve bacağı çürüdü. Bu çürük iri, mor bir mantara benziyordu. İkizler uykudan kalktıkları zaman William'ın bacağında da bir çürük vardı. Aynı yerde, aynı

biçimde. Şimdi...

Soru: çocuklarımdan bacaklarındaki çürüklerin fotoğraflarını çektiğim ve bunları

üst üste koyduğum takdirde tıpatıp birbirlerine uyarlar mı?

Cevap: Evet, uyarlar sanırım. Bu tıpkı parmak izleri ve ses kayıtları gibi bir şey.

Soru: William bacağında çürük olduğunu biliyor mu?

Cevap: Hayır, bildiğini sanmıyorum.

Soru: Ben serçelerin ne olduğunu biliyor muyum? Ya da onların ne anlama geldiklerini?

Cevap: Hayır.

Soru: Ama ben serçelerin VAROLDUĞUNU biliyorum. Bu .kadarını olsun bildiğimi söyleyebiliriz. Öyle değil mi? Serçeler OLDUĞUNU ve onların tekrar uçmaya başladıklarını biliyorum.

Cevap: Evet.

Soru: Stark serçeleri biliyor mu?

Cevap: Hayır. Bilmediğini söyledi. Ona inanıyorum.

Soru: Ona inandığımdan EMİN miyim? Stark BİR ŞEY olduğunu biliyor. William'ın da bir şey olduğunu bilmesi gerekir. Bacağı çürüdüğüne göre herhalde canı yanıyor.

Ama o çürüğe Wendy'nin merdivenden yuvarlanması neden oldu. William sadece bacağında bir yerin sızladığını biliyor.

Soru: Stark da bir yerinin sızladığını biliyor mu? Ya da savunmasız 'bir tarafı olduğunu?

Cevap: Evet, öyle sanırım.

Soru: Kuşlar benim mi?

Cevap: Evet.

Soru: Yani Stark, Miriam'ın ve Clawson'un duvarlarına SERÇELER YİNE UÇUYORLAR, diye yazdığı zaman ne yaptığını bilmiyor muydu? Sonradan bunu unuttu mu?

Cevap: Evet.

Soru: Kuşlarla ilgili o cümleleri kim yazdı? Kanla kim yazdı onları?

Cevap: Bilen yazdı. Serçelerin ait oldukları kimse.

Soru: Bilen kim? Serçelerin sahibi kim?

Cevap: Ben bilenim. Ben sahibim.

Soru: Ben de orada mıydım? Stark onları öldürdüğü sırada ben de yanında mıydım?

Cevap: Evet. Hayır. Her ikisi de. Stark, Homer Galache'ı ya da Clawson'u öldürdüğü sırada ben kendimden geçmiş değildim. Hiç olmazsa böyle bir şeyi hatırlamıyorum.

Galiba bildiklerim... GÖRDÜKLERİM... gitgide artıyor.

Soru: O seni görüyor mu?

Cevap: Bilmiyorum. Ama... görmesi gerekir.

O beni tanıyor. Herhalde beni görüyor da. Romanları gerçekten O yazdıysa beni uzun bir süreden beri tanıyor. Onun bilgisi ve gördüğü şeyler de artıyor. İz bulma ve kayıt aygıtları tilki George'u hiç ürkütmedi. Öyle değil mi? Hayır, ne münasebet! Çünkü tilki George telefona o aygıtların takılacağını biliyordu. On yıl boyunca cinayet romanları yazan biri böyle şeyleri de öğrenir. George'un endişelenmemesinin bir nedeni bu. Ama diğer neden daha da önemli. Öyle değil mi?

George benimle rahatça konuşmak istediği zaman beni kolaylıkla buldu. Nerede olduğumu, beni nasıl bulacağını biliyordu. Öyle değil mi?

Evet. Stark sözlerinin duyulmasını istediği zaman evi aramıştı. Duyulmasını

istemediği zaman da süpermarketi. Thad sözlerinin duyulmasını neden istedi, diye düşündü. Çünkü konuşmayı dinleyen polise bir mesajı vardı. Onlara George Stark olmadığını ve bunu bildiğini, artık cinayet işlemekten vazgeçtiğini, bana ve aileme saldırmayacağını söylemek istiyordu. Bir neden daha vardı. Thad'ın ses kayıtlarını görmesi işine geliyordu. Polis bu kanıtlara inanmayacaktı. Ama George onun her şeye inanacağından emindi.

Soru: George o gün nerede olacağını nasıl öğrendi?

Bu müthiş bir soruydu, öyle değil mi? «Ayrı ayrı iki adamın parmak izleri ve ses kayıtları nasıl birbirlerinin eşi olur?» sorusu kadar önemliydi. «İki ayrı

bebeğin bacaklarının aynı yerinde nasıl birbirinin eşi çürükler belirebilir?»

sorusu kadar önemliydi.

Yarım ve yarım.

Thad, «İke'la Mike aynı biçimde düşünürler,» diye söylenerek son yazdığı

cümlelerin etrafını çizdi.

Soru: George o gün nerede olacağını nasıl öğrendi?

Cevap: Çünkü serçeler yine uçuyorlar. Çünkü biz İKİZİZ.

Thad sayfayı çevirerek dolma kalem masaya bıraktı. Titreyen elini uzatarak kavanozdan bir Berol kalem aldı. Cildi korkusundan buz gibi olmuştu, kalbi hızla çarpıyordu. Kalem bir on elini yaktı sanki.

Başlama zamanı gelmişti.

Thad Beaumont boş sayfanın üzerine eğildi. Durakladı. Sonra en yukarıya iri kitap harfleriyle «SERÇELER YİNE UÇUYORLAR!» yazdı.

Thad kurşun kalemle ne yapmak niyetindeydi?

Bu sorunun cevabını biliyordu. Son soruyu yanıtlamaya çalışacaktı. 'Bu soru öyle belli bir şeydi ki, defterine yazma zahmetinde bile bulunmadı: İsteyerek transa geçebilir miyim? Serçelerin uçmalarını sağlayabilir miyim?

Kuşları gözlerinin önünde canlandırmaya çalıştı. Binlerce serçe damlara ve telefon tellerine tünemişlerdi. Bahara özgü sakın gökyüzüne doğru havalanmak için telepatik işareti bekliyorlardı.

Thad'ın gözlerinin önünde bir hayal belirdi ama gerçeklerle ilgisi olmayan, iki boyutlu bir görüntüydü. Kalem yerine koymak için uzanırken durakladı. Başını

çevirirken gözü pencereye doğru kaymıştı.

Orada bir kuş vardı. Pencerenin kenarına konmuş, parlak siyah gözleriyle ona bakıyordu.

Bir serçeydi bu.

Thad kuşa bakarken ona bir serçe daha katıldı.

Sonra bir başkası daha.

Thad titrek bir sesle, «Ah, Tanrım...» diye fısıldadı. Hayatı boyunca hiç bu kadar korkmamıştı... Sonra birdenbire yine vücudundan çıkıyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Stark'la telefonda konuşurken

de aynı şey olmuştu. Ama bu seferki güçlüydü. Çok daha güçlü..

Diğer bir kuş kendisine yer açmak için penceredeki üç serçeyi yana itti. Thad o zaman gerideki eski arabalığın damına sürüyle serçenin konmuş olduğunu gördü.

«Ah, Tanrım...» diye yineledi. Dehşet ve şaşkınlık sesi milyonlarca kilometre öteden geliyordu sanki. «Ah, Tanrım, onlar gerçek. Serçeler gerçek!»

Şimdi dünya serçelerle doluydu. Ve uçmak için emir bekliyorlardı.

Thad Beaumont koltuğunda arkasına yaslandı. Ağzının kenarlarında köpükler belirdi. Ayakları titredi. Şimdi çalışma odasının bütün pencerelerine serçeler dolmuş, ona bakıyorlardı. Ağzından gargaraya benzeyen bir ses yükseldi.

Gözleri yuvalarında döndü, akları ortaya çıktı.

Kalemin ucu sayfaya dokundu ve yazmaya başladı.

«ABLA» Kadın kapıdan uzaklaşmaya çatişti. Ama çok geç katmıştı. Aralıktan elimi uzattığım gibi bileğini kavradım.

Serçeler havalandılar.

Thad doğrulup oturdu. Ama eli kaleme yapışmış gibiydi.

Ve kalem hâlâ kendi kendine yazıyordu.

Sol eliyle ağzı ve çenesindeki tükrükleri silerek, şaşkın şaşkın, başardım, diye düşündü. Başardım... Ama keşke hiç kalkışmasaydım...

Başını eğerek kaleminden akan yazılara baktı. Kalbi şiddetle çarpıyordu.

Kâğıttaki kendi elyazısıydı. Tabii parmak izlerimiz, sigara markamız ve sesimiz aynı. Yazı farklı olsaydı buna inanmazdım.

Yazı aynıydı, ama bu sözcükler nereden geliyordu? Thad' in kafasından değil. Bu kesindi. Şimdi kafasında dehşet ve şaşkınlıktan başka bir şey yoktu. Artık eli de uyuşmuş gibiydi. Sanki sağ kolu bileğinden yedi santim yukarıda sona eriyordu.

Sayfa yazıyla dolmuştu. Duyguları uyuşmuş olan sağ eli sayfayı çevirdi ve tekrar yazmaya başladı.

Miriam Cowley bağırmak için ağzını açtı. Ben kafanın hemen içinde duruyor, dört saatten beri sabırla bekliyordum. Kahve içmemiştim. Sigara da...

Thad gitgide artan bir dehşetle Miriam Cowley'nin öldürülmesi olayının ayrıntılarını okuduğunu anladı... Bu seferki öyle kesik kesik cümlelerden oluşan, karmakarışık bir şey değildi. Kendince son derecede etkileyici bir yazar olan iğrenç bir adamın anlattığı mantıklı ve hayvanca bir öyküydü.

Midesi bulanmaya başlayan Thad, George Stark böylece ilk belgelerini hazırlıyor, diye düşündü.

Planladığı şeyi yapmıştı. Bağlantı kurmuş, Stark'ın kafasının içine girmişti.

Stark'ın da Thad'ın kafasının içine girdiği gibi. Ama Thad bunu yaparken bilinmeyen, ne korkunç güçlerle karşılaşacağını kestiremezdi.

Ona, «Onunla kafamı varabileceğini düşünüyorsun değil mi, abla?» diye sordum.

«Sana bir şey söyleyeceğim. Bu mutlu bir düşünce değil. Ve sen mutlu düşüncelerini unutan insanlara ne olduğunu bilirsin.» Şimdi gözyaşları

yanaklarından akıyordu...

«Ne var, George? Mutlu düşüncelerini mi kaybediyorsun?» Tevekkelli Thad böyle söylediği zaman o kara kalpli köpek bir an duraklamamıştı! Stark da Miriam'ı

öldürmeden önce buna benzer sözler söylemişti.

Thad, «Cinayet sırasında onun kafasına BAĞLANMIŞTIM,» dedi. «EVET. O yüzden süpermarkette telefonla konuşurken bu sözleri söyledim.»

Dehşet ve aptalca bir hayretle yazıyla doldurduğu sayfaya baktı. Sonra eli uzandı ve sayfayı çevirdi. Kalem kâğıdın üzerinde kaymaya başladı.

Machine, Jack Rangely'e, «Bu önemli değil,» dedi «Her yer birbirinin aynıdır.»

Bir an durdu. «Belki evin dışında. Ve oraya eriştiğim zaman bunu daha iyi anlayacağım.»

«Her yer birbirinin aynıdır.» Thad bu sözleri anımsadı, Stark'ın ilk romanı

Machine'in Yöntemi'nin birinci bölümünden.

Kalem hareketsiz duruyordu. Thad, «Evin neresi?» dedi.

Kalem önce bir dizi «m» harfine benzeyen şekiller çizdi, sonra da altına, «Ev, başlangıcın bulunduğu yerdir,» diye yazdı.

Thad düşündü. George Stark romanlarına Castle Rock'taki yazlık evde başlamıştı.

O halde Stark'ın «ev» dediği yer orasıydı. Homeland Mezarlığı da Castle Rock'taydı. Ve George Stark adlı katil iki hafta önce orada fiziksel bir varlık olarak ortaya çıkmıştı.

Thad, «Neden yeni Stark romanları yazılmasını istiyorsun?» diye sorarak kalemin ucunu sayfaya dayadı. Kalem sarsıldı.

«George Stark George Stark George Stark Kuşlar yok George Stark...» diye yazdı, sonra da bozuk bir

makine gibi durdu,

Thad, «Ah, evet,» dedi. «Adını yazabiliyorsun. Serçelerin varlığını da inkâr edebiliyorsun. Çok güzel! Ama neden roman yazılmasını istiyorsun? Bu neden o kadar önemli? İnsanları öldürmene yol açacak kadar önemli?»

Kalem yazmaya başladı:

«Yazmazsam ölürüm...»

Thad, «Ne demek istiyorsun?» diye 'homurdandı. Kafasında çılgınca bir umut parıldamıştı. Bu iş bu kadar basit olabilir mi, dedi kendi kendine. Belki de olabilir. Özellikle varolmaması gereken bir yazar açısından... Kalem titredi.

Thad, «Haydi, yaz,» diye fısıldadı. «Ne demek istiyorsun?»

Kalem sayfada kaydı. Ama zorlukla, sarsılarak.

«Parçalanıyorum...»

Kalem bembeyaz kesilmiş olan parmaklarının arasında sıçrayıp sallandı. Thad, biraz daha bastırırsam, dedi kendi kendine kırılacak.

Kalem yine oynadı.

«Kaybediyorum... Gerekli bağları kaybediyorum Kuşlar yok... KAHROLASICA KUŞLAR YOK SENİ AŞAĞILIK KÖPEK KAFAMIN İÇİNDEN ÇIK!»

Thad'ın kolu birdenbire havaya kalktı. Aynı anda uyuşmuş eli kalemi döndürdü.

Şimdi onu bir hançermiş gibi tutuyordu. Kalemi indirdi. Daha doğrusu Stark indirdi. Ve kalem birdenbire Thad'ın sol elinin baş ve işaret parmakları

arasındaki ete battı Neredeyse etini delip geçecekti. Kalem ortadan kırıldı.

Ette beliren çukurcuğa kan doldu. Thad'ı etkisine almış olan o güç kayboldu.

Şimdi masaya dayadığı eli müthiş acıyordu. Acıyla ulumamak için dişlerini sıktı.

Çalışma odasının yanında küçük bir tuvalet vardı. Thad yürüyecek kadar güçlendiği zaman oraya gitti ve parlak ışıktaki elindeki yaraya baktı. Tıpkı bir kurşun yarasına benziyordu. Etrafı kararmış bir delik. Eli uyuşuncaya kadar yaraya soğuk su akıttı. Üzerine de oksijen döktü. Sonra Dr. Hume'un birkaç yıl önce verdiği ağrı kesici ilacını bulup bir hap içti. Şişeden dört tablet daha alarak da cebine attı. Tekrar elindeki yaraya baktı. Aslında bir doktora göstermem gerekiyor, diye düşündü. Ama gösterirsem kahrolayım! Yaranın üzerine flaster yapıştırdı. Elini inceledi.

Canımın ne kadar yandığını bilemezsin! O benim için bir tuzak kurdu. Kafasının içinde bir kapan. Ve

ben bu kapana kısıldım.

Gerçekten böyle mi olmuştu? Thad bunu bilmiyordu. Ama bir daha bu deneyi tekrarlayacak değildi.

Thad kendini toparladıktan sonra defterini yazı masasının çekmecesine koydu.

Işığı söndürüp ikinci kata indi. Bir an sahanlıkta durarak etrafı dinledi.

Liz'in sesi çıkmıyordu. İkizlerin de öyle. İlacın etkisi görülmeye başlıyor, elinin zonklaması hafifliyordu.

Ah, ama sabaha canın çok yanacak... Ve Liz'e ne söyleyeceksin?

Herhalde gerçeği söyleyecekti. Ya da bir bölümünü. Liz yalanlarını yakalamakta çok usta taşmıştı.

Thad alt kata inerek pencereden Eyalet Polisinin devriye arabasına baktı.

Taşıtın içindeki iki adamın ateş böceklerine benzeyen sigaralarının ateşlerini görebiliyordu.

Orada sakın sakın oturuyorlar, diye düşündü. Kuşlar onu hiç rahatsız etmedi.

Belki de o serçeler aslında gerçek değillerdi. Ben onları hayal ettim. Ne de olsa adamlara etrafla ilgilenmeleri için para veriyorlar.

Ama ya kuşların uçtukları zaman? O gürültüyü de duymadılar mı? En aşağı yüzlerce serçe gördüm. Belki iki, üç yüz kuş...

Thad dışarı çıkmaya karar verdi. Dıştaki tel geçirilmiş kapıyı açtığı sırada iki polis hemen arabadan indiler. İriyarı adamlardı, birer kaplan gibi sessizce ve hızla hareket ediyorlardı.

Stevens adlı polis, «Katil sizi tekrar mı aradı. Bay Beau? Sanırım, Bay Beaumont.»

Thad, «Hayır, öyle bir şey olmadı,» dedi. «Çalışma odamda yazı yazarken bana sürüyle kuş uçmuş gibi geldi. Biraz şaşırdım. Siz de gürültüyü duydunuz mu?»

Adım bilmediği diğer polis yuvarlak yüzlü, sarışın, genç bir adamdı. «Kuşları

hem gördüm, hem de seslerini duydum,» diye cevap verdi. «Ayın önünden geçtiler.

Serçeler. Sürüyle serçe vardı. Oysa o kuşlar gece pek uçmazlar.»

Stevens, Thad'a bakıyordu. «Bu gece sinirleriniz gergin sanırım, Bay Beaumont.»

Thad onun gözlerinin içine baktı. «Evet. Son zamanlarda her gece sinirlerim geriliyor.»

«Şimdi sizin için yapabileceğimiz bir şey var mı, efendim?»

«Hayır. Teşekkür ederim. İyi geceler.»

Stevens başını salladı. Geniş kenarlı şapkasının altında parlak gözleri ifadesizdi.

Thad, benim suçlu olduğumu düşünüyor, dedi kendi kendine. Ne suç işlediğimi bilmiyor, aldırdığı da yok sanırım. Ama onda herkesin bir suç işlemiş olduğuna inanan insanlara özgü o ifade var. Kimbilir? Belki de haklı...

Eve girerek mutfığa gitti. Bir bardağa süt doldurdu. Stark'ı belli belirsiz algıladım, diye düşünüyordu. Ama uzun sürmedi Her şey öyle hızla belirginleşti ki, korkuya kapıldım. Fakat önce belirsizdi. Stark uyuyordu sanırım. Ve ben onun bilinçaltına girdim. Ya da belleğine. Acaba Stark uyanıkken onun düşüncelerini yakalayabilir miyim?.. Bilinçli düşüncelerini?

Evet, yakalayabilirim sanırım... Ama o sırada yine savunmasız duruma düşerim.

Stark gelecek sefere elime kalem saplamaz. Boynuma kâğıt bıçağını dayar.

Bunu yapamaz. Bana ihtiyacı var.

Evet, ama deli o. Çılgınlar her zaman çıkarlarını düşünemezler.

Stark'a bir şey yaptırabilir miyim? Onun bana yaptırdığı gibi?

Bu soruyu şu ara yanıtlaması olanaksızdı. Ve başarısız bir deney de ölümüne neden olabilirdi.

Thad sütünü içip bardağı yıkadı. Sonra kilere geçti. Buradaki kapı arka taraftaki geniş çim alana açılıyordu. Dışarı çıkarak geride uzanan asfalt yola kadar gitti. Yol yarım ayın ışığında siyah cam gibi parlıyordu. Yolun üzerindeki beyaz lekeleri gördü. Kuş pisliğiydi bunlar. Biraz ileride de iki serçe ölüsü

yatıyordu. Onları bir arabanın çiğnemiş olduğu belliydi.

Serçeler gelmişlerdi. Onlar gerçek. Bu nasıl olabilir?

Bu sorunun cevabını bilmiyordu.

Onları ben mi çağırdım? Ya da kendim mi yarattım?

Bunu da bilmiyordu. Bütün bildiği bu gececinden çok daha fazla serçenin gelebileceğiydi.

Bir daha istemem! Lütfen! Asla istemem!

Ama isteklerinin önemli olmadıklarını seziyordu. İşin en dehşet verici yanı da buydu. İçindeki korkunç bir doğaüstü yeteneği canlandırmıştı ama onu kontrol altına alması imkânsızdı.

Ve her şey sona ermeden serçelerin tekrar geleceklerini biliyordu.

Ürperdi ve eve dönerek bir hırsız, gibi içeri süzüldü. Kapıyı kilitleyip yukarı

çıktı. Eli fena halde zonkladığı için bir hap daha aldı. Liz'in yanına yattığı

zaman karısı uyanmadı. Bir süre sonra rahatsız bir uykuya daldı. Ancak üç saat uyuyabildi. Bu sürede kâbuslar etrafında, ama erişemeyeceği bir yerde dönenip durdular.

On Dokuz

Stark Alışveriş Yapıyor

Uyanmak... Aslında Stark için bu gerçek uyanma gibi bir şey değildi. Zaten gerçekten uyuduğu ya da uyandığını hiç sanmıyordu. Hiç olmazsa normal insanlar gibi. Bir bakıma sanki yon uykudaydı ve bir rüyadan diğerine geçiyordu.

Ama bu seferki rüya bir karabasandı.

Stark yavaş yavaş uyandı. Ama aslında gerçekten uyumamış olduğunu biliyordu.

Nasıl olduysa Thad Beaumont bir süre için onu ele geçirmişti. Kısa bir süre için emirlerine uymasını sağlamıştı. Beaumont'un kontrolundayken bir şeyler söyledim mi? Açıklamalarda bulundum mu? Bana böyle yapmışım gibi geliyor... Ama Beaumont'un bütün bunları nasıl yorumlayacağını bilmediğinden eminim. Önemliyle önemsizi birbirlerinden ayırt etmeyi başaramayacağından da...

George Stark uyandığı an ıstırap başlamıştı.

East Village'da iki odalı bir apartman tutmuştu. Kendine geldiği zaman çarpık bir mutfak masasının başında oturuyordu. Önünde açık bir not defteri vardı.

Masaya örtülmüş olan eski muşambanın üzerine kanlar akmıştı. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Sağ eline bir tükenmez saplanmıştı.

Yavaş yavaş gördüğü rüyayı hatırlamaya başlıyordu.

Thad'ı ancak bu yolla kafasından kovabilmişti. O korkak köpeğin aralarında kurmayı başardığı bağlantıyı bu biçimde kesebilmişti. Korkak mı? Evet. Ama Beaumont aynı zamanda sinsiydi. Stark'ın bunu unutması kötü olurdu. Çok kötü.

Thad'ın yanında olduğunu şöyle böyle anımsıyordu. Onunla konuşmuş, fısıldaşmışlardı. Önce bu durum hoşuna gitmiş, onu garip bir biçimde rahatlatmıştı. Tıpkı elektrikler söndürüldükten sonra ağabeyinle konuşmaya benziyordu.

Ama tabii onlar sadece gevezelik etmekle kalmamışlardı.

Birbirlerine sırlarını açıklamışlardı... Daha doğrusu, Thad sorular sormuş, Stark da yanıtlamıştı. Cevap vermek hoştu, insanı rahatlatıyordu. Ama korkutucuydu da. Stark'ı ilk korkutan o kuşlar konusu olmuştu. Neden Thad ona durmadan kuşları sormuştu? Kuşlar yoktu ki. Belki vaktiyle vardı... Uzun yıllar önce... Ama artık durum değişmişti. Thad'ınki sadece bir zihin oyunuydu. Onu endişelendirmek için düşünülmüş budalaca bir hile. Sonra Stark'ın korkusu pek keskin olan yaşama içgüdüsüne

bağlanmıştı. Uyanmak için çırpınırken bu içgüdü

daha da belirginleşmişti. Ona sanki biri kendisini suyun altında tutuyormuş gibi gelmişti. Boğuluyormuş gibi...

Sonra Stark yarı uyur yarı uyanık halde mutfığa gitmiş, defteri açarak tükenmez kalem almıştı. Thad bunların hiçbirini farketmemişti. O da yedi yüz elli kilometre ötede yazı yazmıyor muydu? Tabii tükenmez Stark'ın eline yabancı

geliyordu ama işe yarayacaktı bu. Şimdilik...

Stark, «Parçalanıyorum,» diye yazdığını görmüştü. O sırada uykuyla uyanıklığı

birbirinden ayıran sihirli aynaya çok yaklaşmıştı. Kaleme kendi düşüncelerini kabul ettirmek için çabalamıştı. Çok zor bir şeydi bu.

New York'a geldikten kısa 'bir süre sonra tükenmez kalemle altı not defteri almıştı. Dükkânda Berol kurşun kalemler olduğunu görmüş, onlardan almak istemişti. Ama almamıştı. Çünkü kalemleri kimin kafası yönetirse yönetsin, onları elinde Thad tutmuştu. Stark ise bunun koparabileceği bir bağ olup olmadığını anlamak istiyordu. O yüzden de kurşun kalemleri değil tükenmezi satın almıştı.

Yazabilirse... kendi 'başına yazabilirse her şey yoluna girecekti. Ve o zaman Maine'deki sızlanan o aşâğılık yaratığa da ihtiyacı kalmayacaktı. Ama tükenmez hiçbir işine yaramamıştı Stark'ın. Durmadan çabalamış, sonunda ancak kendi adını

yazabilmişti. Tekrar tekrar hem de. George Stark, George Stark, George Stark.

Şimdi bile o müthiş, körce öfkesini hatırlayabiliyordu. Beaumont olmazsa adından başka bir şey yazamayacağını anlamak onu çıldırtmıştı.

Korkmuştu.

Ve paniğe kapılmıştı.

Ama Beaumont yine de elindeydi ya. Öyle değil mi? Beaumont bunun tersi olduğunu sanabilirdi... Ama belki de büyük bir sürprizle karşılaşacaktı.

George Stark, «Kaybediyorum...» diye yazdı. Tanrım! Beaumont'a daha başka bir şey açıklayamazdı. Zaten şu ana kadar yazdıkları yeterince kötüydü. Stark kalles

eline hakim olmak için çabaladı. Uyanmak için.

Eli, «Bağlantı gerekli,» diye yazdı. Stark birdenbire tükenmezi Beaumont'un eline batırdığını görür gibi oldu. Bunu yapabilirim, diye düşündü. Sen bunu başaramazsın, Thad. Çünkü sen sadece bir muhallebi çocuğusun. Öyle değil mi? Ama iş yaralamaya geldi mi... İşte ben bunu başarırım, küçük piç. Galiba bunu öğrenmenin zamanı geldi.

Sanki hâlâ rüya içinde rüya görüyormuş gibi hissediyordu kendini. Kontrolünden çıktığı için başı dönüyordu. Ama o kör ve vahşi güveni duydu, uykunun ağırlığından kurtulmayı başardı. Beaumont onu boğamadan zaferle tükenmezin kontrolünü eline geçirdi... Ve sonunda yazmayı başardı.

Bir an... sadece bir an... sanki iki el iki yazı aracını kavradılar. Bunun gerçek olduğu o kadar belliydi ki.

Stark, «Kuşlar yok,» diye yazmayı başardı. Fiziksel bir varlık olarak ilk yazdığı gerçek cümleydi bu. Yazmak çok zordu. Ancak doğaüstü azim sahibi bir yaratık bu azaba katlanabilirdi. Ama Stark bu sözleri yazar yazmaz kontrolünün da arttığını hissetti. Diğer elin gücü hafifledi. Stark bu eli yakaladı. Ne durakladı, ne de Beaumont'a acıdı. Sen de bir süre boğul, diye düşündü. Bakalım bu hoşuna gidecek mî?

Ve hızla, «LANET OLASICA KUŞLAR YOK,» diye yazdı. «Seni aşağılık köpek, kafamdan çık!»

Sonra hiç düşünmeden tükenmezle havada kısa bir kavis çizdi. Tükenmezin çelik ucu sağ eline saplandı... Stark yüzlerce kilometre kuzeyde Thad Beaumont'un kurşun kalemi sol eline sapladığını hissetti.

Ve işte o zaman uyandı. İkisi de uyandılar.

Stark'ın eli kavruluyordu sanki. Sancı müthişti. Ama aynı zamanda bir kurtarıcıydı bu. Stark bir çığlık attı. Sonra sesini boğmak için terli suratını

koluna dayadı. Ama bu çığlıkta acıdan başka sevinç ve neşe de vardı.

Stark, Beaumont'un Maine'deki çalışma odasında çığlıklarını boğmaya çalıştığını

hissediordu. Thad'ın aralarında yarattığı bağ aceleyle bağlanmış bir düğüme benziyordu. Zor karşısında çözülmüştü. Stark o kalles köpeğin kendisi uyurken kafasına soktuğu sondanın kayarak uzaklaştığını görür gibi oldu.

Kafasıyla uzandı, Thad'ın zihin sondasının bir ucunu yakaladı. Stark'ın kafası

bunu çürük maddeler ve pisliklerle dolmuş beyaz, şişman bir kurta benzetti.

Stark, Thad'ın bir kalemi daha yakalayarak kendisini bıçaklamasını sağlamayı

düşündü. Kalemi gözüne batırabilirdi. Ya da kulağına. Kalem kulak zarını deler, sonra o yumuşacık beyne saplanırdı. Stark, Beaumont'un çığlığını duyar gibi oldu. işte Thad bu sesi boğamazdı.

Stark sonra durakladı. Beaumont'un ölmesini istemiyordu.

Hiç olmazsa şu ara.

Beaumont'un önce ona kendi başına yaşamasını öğretmesi gerekiyordu.

Stark ağır ağır yumruklarını açtı. Şişman beyaz kurtun kayarak uzaklaştığını

hissetti. Haykırıp inliyordu kurt.

«Sadece şimdilik...» diye fısıldadı. Sol eliyle tükenmezi kavrayarak saplandığı

yerden çekip çıkardı. Sonra da çöp tenekesine attı.

Paslanmaz çelik evyenin yanında bir şişe viski duruyordu. Stark onu alarak banyoya gitti. Sağ eli yanında sallanıyor, yere bozuk para büyüklüğünde kan damlaları düşüyordu. Elindeki yara yusuvarlaktı. Daha çok, bir kurşun yarasına benziyordu.

Banyonun ışığını yakarak viski şişesinin tıpasını dişleriyle çıkardı. Sonra da yaralı elini lavaboya tuttu. Beaumont da Maine'de aynı şeyi yapıyor mu? Hiç

sanmam. Onda kendi yarasını sarma cesareti nerede? Herhalde şu anda hastaneye gidiyordur.

Stark yaraya viski döktü. Müthiş bir sancı elinden omzuna kadar yayıldı. Yüzünü

yine gömleğinin terden ıslanmış koluna gömmek zorunda kaldı.

Can acısının hiç geçmeyeceğini sanıyordu. Ama sonunda hafiflemeye başladı. Elini ışığa doğru kaldırdı. Elindeki delikten lamba görüyordu. Kalem ucunu diğer taraftan çıkmamıştı ama çıkmasına az kalmıştı. Belki Beaumont'un durumu daha kötüydü.

Stark umudunu kaybetmek niyetinde değildi.

Musluğu açarak elini suya tuttu. Üç dakika böyle bekledi. Sonra elini yine ışığa doğru kaldırdı. Yara küçülmeye başlamıştı. Vücudu kendini yenilemek bakımından şaşılacak kadar güçlüydü. Bu gülünçtü biraz. Çünkü Stark aynı zamanda sanki parçalanmaya da başlıyordu.

İlaç dolabının kapağındaki lekeli, dalgalı aynada suratına baktı. Sonra da kendini zorlayarak bakmaktan vazgeçti. Çok iyi tanıdığı ama yinede yeni ve garip olan bu yüze bakarken kendi kendini ipnotize ediyordu adeta.

İlaç dolabını açtı. Burada sadece makyaj malzemesi ve aspirin vardı. Sargı bezi ya da flaster yoktu. Zararı yok, diye düşündü. Yarayı viskiyle temizler, sonra da mendilimle sararım. Yaranın mikrop kapacağını sanmıyorum. Öyle şeylere karşı

bağışıklığım olmalı... Bu da yine komik geldi.

Aspirin şişesinin tıpasını dişleriyle açtı. Sonra şişeyi havaya kaldırarak ağzına altı aspirin attı. Üzerine viski içti. İçki midasını ısıttı. Yarayı da tekrar viskiyle yıkadı.

Sonra yatak odasına geçti ve konsolun üst çekmecesini açtı. Oraya yerleştirdiği mendillerden birini alıp elini sardı.

Acaba Beaumont bazı şeyleri de öğrendi mi diye kaygıyla düşünüyordu. Örneğin, şu anda East Village'de pis bir apartmanda oturduğumu? Sanmıyorum. Ama kendimi boş

yere tehlikeye atacak değilim.

Thad'a karar vermesi için bir haftalık bir süre tanıdım. Artık onun yeni bir Stark romanı yazmak niyetinde olmadığını biliyorum. Ama yine de söz verdiğim gibi ona zaman tanıyacağım. Ne de olsa ben sözünün eri bir adamım.

Tabii Beaumont'un biraz ilhama ihtiyacı var. Sözcüleri küçük asetilen lambalarından satın alabilirim. Birkaç saniye çocukların tabanlarına tuttum mu istediğim olur. Ama bu çareye daha sonra başvuracağım. Şimdilik bekleme oyununu oynayacağım... O arada kuzeye doğru çıkmam da iyi olur. Mevzilenmeliyim. Siyah Toronado'ya atlayıp yola çıkabilirim... New York'tan yarın sabah ayrılabilirim.

Ama ondan önce bir şey satın almalıyım... Şu ara banyodaki makyaj malzemesini de kullanmalıyım.

Stark ilaç dolabının aynasında suratına bakarak sol parmağıyla sol gözünün altına dokundu. Sonra parmağını ağzının yanına kadar kaydırды.

«Parçalanıyorum...» diye homurdandı. «Ah, Tanrım. Bu doğru aslında.»

George Stark suratına ilk kez Homeland Mezarlığının dışında yere diz çökerek bir su birikintisinde bakmıştı. Yakındaki bir sokak lambasının ışığında. Ve memnun kalmıştı. Yüzü, Beaumont'un bir zindana, bir rahme benzeyen hayalinde hapisten gördüğü rüyalarındaki aynıydı. Stark suda yüzü fazla dikkati çekmeyecek kadar enli olan, oldukça yakışıklı bir adam görmüştü. Alnı o kadar geniş, gözleri de birbirinden öyle uzak olmasaydı, kadınlar başlarını çevirerek ona tekrar tekrar bakarlardı. Ama böylesi daha iyiydi. Gözleri maviydi... Cildi sarı saçlarına uymayacak kadar bronzlaşmıştı. Hepsi o kadar! Stark'ın en dikkati çeken tarafı

omuzlarıydı. Ve dünya geniş omuzlu adımlarla doluydu.

Ama şimdi her şey değişmişti. Stark'ın suratı artık iyice garipleşmişti... Pek yakında yazı yazmaya başlamazsa korkunç bir görünüşü olacaktı.

Stark yine, parçalanıyorum... diye düşündü. Ama sen buna son vereceksin, Thad.

Zırhlı araba soygunuyla ilgili romanı yazmaya başlar başlamaz bana olanlar tersine dönecek. Bunu nasıl anladığımı bilmiyorum. Ama böyle olacağından eminim.

Stark'ın kendini ilk kez su birikintisinde gördüğünden bu yana iki hafta olmuştu. Ve o andan beri yüzü değişmeye başlamıştı. Önce belli belirsiz değişme, Stark da o yüzden, bana öyle geliyor, diyerek kendi kendini kandırmayı

başarmıştı... Ama sonra değişiklik gözle görülür bir hal almıştı. Onun şimdiki yüzünü gören, adam acayip bir radyasyona maruz kalmış, diye düşünürdü. Ya da yüzüne yakıcı kimyasal bir madde püskürtülmüş. Stark'ın yumuşak dokuları

değişiyordu.

Gözlerinin etrafındaki orta yaşa özgü çizgiler iyice derinleşmişti. Gözkapakları

düşmüş ve timsah derisine dönüşmüştü. Yanaklarında da derin çizgiler vardı ve cildi çatlamış gibi duruyordu. Gözlerinin etrafı kızarmıştı. Şimdi onda burnunu içki şişesinden ne zaman çıkaracağını bilemeyen bir adam hali vardı.

Dudaklarının iki yanından çenesine doğru iki kıvrım iniyor, ağzı sanki menteşeliymiş gibi gözüküyordu. Vantrologların kullandıkları kuklalar gibi. İnce telli sarı saçları seyreلمeye başlamış, şakakları açılmıştı. Saçlarının arasından pembe baş derisi gözüküyordu. Ellerinin üzerinde karaciğer bozukluğuna bağlanan o siyah beneklerden belirmişti.

Stark bütün bunlara katlanabilir, makyaj da yapmazdı. Sonuçta sadece yaşlı gibi duruyordu ve ihtiyarlar da dikkati çekmezlerdi. Gücü kuvveti yerindeydi nasıl olsa. Ayrıca Beaumont yeniden George Stark adıyla roman yazmaya başlar başlamaz bu işlemin tersine döneceğine inanıyordu.

Ama şimdi ağzında dişleri de sallanmaya başlamıştı. Ve yüzünde yaralar açılmak üzereydi. Vücudunda da. Bu yaralardan ilkinin üç gün önce farketmişti. Sağ

dirseğinin içindeydi. Etrafı beyazla çevrili bir kırmızılık. Bu pellegra hastalığının neden olduğu araza benziyordu. 1960'da bile Güneyin derinliklerinde hâlâ bu hastalık görülmekteydi. İki gün önce boynunda, kulağının hemen altında yine böyle bir kırmızılık belirmişti. Dün de göğsünde ve göbeğinin altında.

Bu sabah suratında ilk kırmızı lekeyi görmüştü. Şakağındaydı.

Bu kırmızılıklar acımıyor, hafifçe kaşınıyordu sadece. Ama hızla yayılıyorlardı.

Artık kolu dirseğinden omzunun yakınına kadar kızarmış ve şişmişti. Orayı

kaşımak gibi bir hata yapmış.

Etleri mide bulandıracak bir çabukluk ve kolaylıkla yarılmıştı. Tırnaklarının bıraktığı yarıklardan kanla karışık sarımsı biri iltihap sızmıştı. Yaralardan çok iğrenç bir koku da yükselmişti. Ama mikropla ilgileri yoktu bunların. Daha çok nemli çürümeye benziyordu.

Şimdi ona bakan biri... hatta deneyimli bir tıp uzmanı bile Stark'ta hızla yayılan bir tür melanoma olduğunu ve buna yüksek dozda radyasyonun yol açtığını

düşünürdü.

Ama aslında bu lekelerle aldırmiyordu. Herhalde sonuna kırmızılıklar iyice yayılarak birbirleriyle birleşecekler, diye düşünüyordu. Ve beni canlı canlı

yiyecekler... Onlara izin verdiğim takdirde. Ama izin verecek değilim. Onun için endişelenmiyorum. Ama suratım patlayan bir yanardağa dönerse herkesin dikkatini çekerim. İşte bu yüzden makyaj

yapıyordu.

Karanlıkta ya da elektrik ışığında yüzündeki boya pek farkedilmiyordu. Daha doğrusu Stark öyle olduğunu umuyordu. Güneşe çıkmaması için başka neden de vardı. Güneş ışınlarının içinde sürüp giden o korkunç kimyasal reaksiyonu hızlandırdığından kuşkulanıyordu. Sanki bir vampire dönüşmekteydi. Ama bu da önemli değildi. Onun her zaman bir vampir olduğu söylenebilirdi. Zaten ben gece insanlarındım. Her zaman öyleydim. Benim tabiatım böyle.

Bu düşünce gülmesine neden oldu. O zaman sivri dişleri ortaya çıktı.

Stark sol elmacık kemiğinin üzerinde yeni beliren lekeyi de sıvı fondötenle örttükten sonra pudralanmaya başladı. Pis pis kokuyorum. Yakında başkaları da bu kokuyu farkedecekler. Yoğun ve pis bir koku bu. Güneşte kalmış etinkine benziyor işte bu hoş değil, sevgili dostlar. Hiç hoş değil.

Stark aynada kendisine bakarak, «O romanı yazacaksın, Thad,» dedi. «Ama şansım yardım ederse bunu uzun süre yapmak zorunda da kalmayacaksın.»

Gülümsemesi yayıldı ve kararıp çürümüş olan bir kesici dişi ortaya çıktı.

«Ben çabuk öğrenirim, Thad.»

Ertesi gün bir kırtasiyeci uzun boylu, geniş omuzlu bir adama kutu Berol kurşun kalemi sattı. Yabancı kareli gömlek ve blucin giymiş, iri kara gözlükler takmıştı. Kırtasiyeci adamın yüzüne pudra sürmüştüğünü farketti. Herhalde gece barlarda dolaşıp kavga etti, diye düşündü. Çürükleri pudrayla örtmeye çalışmış. Traş losyonundan da fazla sürmüş! Losyonla yıkanmış sanki... Bir an bu konuda şaka yapmayı düşündüyse de vazgeçti Bu müşteri pis kokuyordu ama güçlü

kuvvetliydi. Kırtasiyeci sesini çıkarmamaya karar verdi.

Stark birkaç eşyasını küçük çantaya tıkmak için East Village'deki apartmana döndü. Eğer viskiyi bırakmamış olsaydı belki de oraya hiç dönmeyecekti.

Çatlak ön basamaklardan çıkarken ölmüş üç serçenin yanından geçti ama onları farketmedi.

George Stark evden yürüyerek uzaklaştı. Ama uzun süre yürümek zorunda kalmadı.

Azimli bir adam her zaman binecek bir taşıt bulabilirdi.

Yirmi

Süre Sona Eriyor

Stark'ın Thad Beaumont'a tanıdığı bir haftalık sürenin sona erdiği gün hava çok sıcaktı. Sanki haziranın üçüncü haftası değil, temmuz sonlarıydı. Thad arabayla yirmi yedi kilometre ötedeki Maine Üniversitesine giderken gökyüzü puslu ve grimsiydi.

Arabayı daha çok sağı eliyle sürüyor, solunu ancak çok gerektiğinde kullanıyordu.

Yarası daha iyileşmişti ama parmaklarını hızla büküp açtığı zaman canı çok yanıyordu. Durmadan ağrı kesici ilaçlar da alıyordu.

Liz, Thad'ın o gün üniversiteye gitmesini istememişti. Koruma polisleri de öyle.

Çünkü koruma timini ikiye ayırmak hoşlarına gitmeyecekti. Liz'in nedenleri daha karmaşıktı. Ama sadece kocasının elinden söz etmiş, «Araba kullanırken yara yeniden açılabilir,» demişti. Ama bakışları başka şeyler anlatıyordu. Liz'in gözleri George Stark'la doluydu.

«Hem neden bugün üniversiteye gitmeye kalkıyorsun?» diye sormuştu. Bu soruya karşı kendisini hazırlamıştı Thad. Çünkü sömestr çoktan sona ermişti. Ve Thad yaz kurslarına da girmiyordu. Sonunda karısına, «Şeref listesine geçecek öğrencileri seçmem gerekiyor,» diye yalan uydurmuştu.

Liz tabii o zaman, «Niçin temmuzun sonuna kadar beklemiyorsun?» diye sormuştu.

«Geçen yıl bu işi tâ ağustosun ortasında hallettin.»

«Yazları tembellik etmeye alışmak istemiyorum.»

Liz sonunda itirazdan vazgeçmişti. Kocasının sözlerine inandığından değil, onun gitmek niyetinde olduğunu anladığı için.

Thad, Liz ve ikizleri çabucak öperek evden ayrılmıştı. Karısının neredeyse ağlamaya başlayacağı belliydi.

Tabii Thad üniversiteye şeref listesi adayları için gitmiyordu.

Neden, Stark'ın verdiği sürenin sona ermesiydi.

O sabah korku içinde, uyanmıştı. Mide krampı kadar kötü bir şeydi bu. George Stark ona 10 Haziran günü akşam üzeri telefon etmiş ve zırhlı arabanın çalınmasıyla ilgili romana başlaması için kendisine bir hafta vermişti. Thad yazmaya başlamamıştı bile. Oysa her geçen gün hikâyeye kafasında daha belirgin bir hal almıştı. Hatta romanı bir iki defa da rüyasında görmüştü. Bu rüya kendi boş

evinde dolaştığını ve dokunduğu her şeyin patladığını görmekten daha iyiydi. Ama sabah uyanır uyanmaz, süre sona erdi, diye düşünmüştü.

Bu, Stark'la tekrar konuşması gerektiği anlamına geliyordu. Thad onunla konuşmak hiç istemiyordu ama Stark'ın ne kadar öfkeli olduğunu anlamak zorundaydı. Belki katil o öfkesi arasında bir hata yapar, ağzından bir şeyler kaçırırdı.

«Parçalaniyorum...»

Galiba George Stark deftere bu sözcüğün yazılmasına izin verdiği zaman da bir hata yapmıştı. Bunun ne anlama geldiğini bilseydim... Bir fikrim var... ama emin değilim. Ve bu noktada kir hata yapmak

sadece benim hayatıma malolmaz...

Thad sol eline bakarak kendi kendine, George'la bağlantı kurmanın tek yolu telefon değil, dedi. O uzun hafta boyunca kaç kez böyle düşünmüştü. Bunu kanıtladım... Ama bu bana çok pahalıya mal oldu. Sadece kalemi eline sapladığı

için duyduğu acı ya da kontrolden çıkmış vücudunun George Stark'ın emirlerine uyduğunu görmenin uyandırdığı dehşet değildi ödediği bedel. Gerçek bedeli kafasıyla ödemişti. Gerçek bedel serçelerin gelişi idi. Bu işe karışan güçlerin George Stark'tan daha üstün ve. anlaşılmaz şeyler olduklarını anlamaktı.

Thad serçelerin ölüm anlamına geldiğine gitgide daha çok inanıyordu. Ama kimin ölümü olacaktı bu?

George Stark'la tekrar bağlantı kurabilmek için serçelerle karşılaşmak tehlikesini göze almak zorunda kalacağını düşündükçe dehşetle titriyordu.

Onların geldiklerini görür gibi oluyordu. Serçeler George Stark'la onun birbirlerine bağlı oldukları noktaya üşüşüyorlardı. Thad o noktada paylaştıkları

ruha sahip olabilmek için George'la savaşmak zorunda kalacaktı.

Bu savaşı kimin kazanacağını bildiğini sanıyor ve titriyordu.

Alan Pangborn, Castle İlçesi Şerif Bürosunun arka tarafındaki odasında oturuyordu. O da uzun ve sıkıntılı bir hafta geçirmişti... Ama bu yeni bir şey değildi. Yaz ilerlerken Rock'da türlü olay olurdu.

Alan şimdi masasının başında Thad Beaumont'u düşünüyordu. Dr. Hume yazardan izin aldıktan sonra şerifi aramıştı. Ona nörolojik testlerin sonuçlarının Thad'da bir rahatsızlık olmadığını ortaya koyduğunu açıklamıştı. Pangborn bunu düşünürken aklına yine Dr. Hugh Pritchard geldi. Thaddeus Beaumont'u on bir yaşındayken ameliyat etmişti.

Artık bu işle uğraşma. Delilik bu.

Tabii delilikti. Ve şerifin bu olaya karışmasına da gerek yoktu. Kısa bir süre sonra Rock'ta yine bir olay çıkacaktı nasıl olsa. Her yaz böyle olmuyor muydu?

Alan birdenbire, «Kahretsin,» diye homurdanarak telefonu önüne çekti. Defterini açıp bulduğu numarayı çevirdi. Oxford'daki Eyalet Polisi Merkezinin numarasıydı.

Karşısına çıkan memura, Cinayet Bölümünden Henry Payton'un orada olup olmadığını

sordu. Şansı vardı. Payton yerindeydi, Alan bir dakika sonra arkadaşıyla konuşuyordu.

«Alan! Senin için ne yapabilirim?»

« Yellowstone Parkına, oranın baş korucusuna telefon edip etmeyeceğini soracaktım. Yani benim adıma, sana numarayı verebilirim.» Defterdeki telefon numarasını bir hafta önce santraldan almıştı.

«Yellowstone Parkı mı?» Henry'nin sesi neşeliydi. «Ayı Yogi'nin yeri değil mi orası?»

Alan da güldü. «Hayır. Onunki «Jellystone. Ayı'nın bir suç işlediğinden kuşulanmıyoruz. Hiç olmazsa bildiğim kadarıyla... Henry, orada kamp yapan biriyle konuşmam gerekiyor. Şey. Aslında bunun şart olup olmadığını da bilmiyorum. Ama konuşursam hiç olmazsa içim rahat edecek. Bana bir iş yarım kalmış gibi geliyor.»

«Homer Gamache'la mı ilgili?»

Pangborn alıcıyı diğer kulağına geçirdi. «Evet. Ama açıklamamı istersen gülünç duruma düşerim.»

«Yine önsezilerin mi?»

«Evet.» Alan gerçekten öyle olduğunu farkederek şaşırdı. «Konuşmak istediğim, Hugh Pritchard adında emekli bir doktor. Karısı da yanında. Herhalde baş korucu onun nerede olduğunu biliyordur. Anladığım kadarıyla parka girdiğin zaman adını

kaydettiriyormuşsun. Pitchard'lar telefonu bulunan bir kamp yerinde olmalılar.

İkisi de yetmiş yaşlarında. Sen baş korucuyu ararsan o mesajı doktora verir sanırım.»

«Yani baş korucunun küçük bir ilçe şerifinden çok Eyalet Polisinden bir müfettişi daha ciddiye alacağına inanıyorsun.»

«Her şeyi çok diplomatça açıklıyorsun, Henry.» Henry Payton neşeyle bir kahkaha attı. «Gerçekten öyle, değil mi? Şimdi beni dinle, Alan. İsteddiğini yapacağım.

Ama işi daha fazla kurcalamamı istememen şartıyla. Tabii sen de daha fazla...»

Alan minnetle, «Tamam, tamam,» dedi. «Bütün istediğim bu.»

«Senin için çok önemli değil mi, dostum?» Henry biraz ciddileşmişti.

«Evet. Nedenini bilmiyorum ama öyle...»

Bir sessizlik oldu. Şerif, Henry Payton'un soru sormamak için kendine engel olmaya çalıştığını anladı. Sonra, «Pekâlâ,» dedi Henry. «Telefon edecek ve o baş

kolcuya Maine Eyaletinde, Castle ilçesinde işlenen bir cinayet nedeniyle Hugh Pritchard'la konuşman gerektiğini söyleyeceğim.»

Alan Pangborn telefonu kapattıktan sonra, doktor beni aramayacak bile, diye düşündü. Ya da arayacak ama ondan işime yarayacak bir şeyler öğrenemeyeceğim.

Yaşlı adam ne bilebilir ki?

Yine de Henry haklıydı. Önsezileri ona bir şeyi fısıldıyordu. Bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyordu. Ama o fısıltı susmuyordu.

Alan Pangborn, Henry Paytonla konuştuğu sırada Thad Beaumont arabasını

İngilizce-Matematik binasının arkasındaki park yerine bırakıyordu. Etraf son derecede sessizdi.

Sonra otomobilinin yanında kahverengi devriye arabası durdu. Araçtan inen iriyarı iki adam Thad'ın huzurla ilgili bütün hayallerini sona erdirdiler.

Thad, «Birkaç dakika için büroma çıkacağım,» dedi. «İstiyorsanız siz burada kalabilirsiniz.» Yanlarından geçen şortlu iki kıza baktı.

Eyalet Polisleri de onları bakışlarıyla izlediler. Sonra rütbesi daha yüksek plan memur Thad'a dönerek, «Burada kalmayı çok isterdik, efendim,» dedi. «Ama sizinle gelmemiz daha iyi olacak.» Adı ya Ray Garrison'du ya da Roy Harriman.

«Ama odam sadece ikinci katta...»

«Biz koridorda bekleriz.»

Thad, «Bütün bunların beni çok sıkmaya başladığını bilmiyorsunuz,» dedi.

Garrison-Harriman, «Emirler böyle,» diye esvap verdi, Thad'ın sıkıntı ya da mutluluğunun onun için hiç önemi olmadığı belliydi.

«Evet.» Thad çabalamaktan vazgeçti. «Emirler.»

Yan kapıya doğru gitti. İki polis onu en adım kadar geriden izlediler. Sivil kılıklarıyla üniformalı çocuklar; zamankinden daha da polis havasındaydılar.

Eylülden mayısa kadar canlı ve hareketli olan bu yer bugün pek sessizdi. İçeriye adeta korkutucu bir sessizlik çökmüştü. Thad koruma polisi yanında olduğu için biraz rahatladı. Bürosunun bulunduğu ikinci katın da bomboş olacağını ve seyisi fazla olan meraklı dostlarına açıklamada bulunma gereğinden kurtulacağını

umuyordu.

İkinci kat bomboş değildi ama Thad yine de yakasını kolaylıkla kurtardı. Rawlie DeLesseps koridorda, öğretmenler odasından kendi bürosuna doğru gidiyordu. Her zamanki gibiydi. Yani sanki biri başına vurmuş, o yüzden de hem belleğini, hem de motor sinirlerinin kontrolünü kaybetmiş gibi. Çok kimse Rawlie'nin öyle görüldüğü gibi aptal ve dalgın olmadığını yıllar sonra öğreniyorlardı.

Thad cebinden çıkardığı desteden odasının anahtarını ayırmaya çalışıyordu.

«Merhaba Rawlie.»

Rawlie ona bakarak gözlerini kırıştırdı. Thad'ın arkasındaki iki polisi süzdü.

Sonra da onlarla ilgilenmeyi bırakarak arkadaşına döndü. «Merhaba, Thaddeus.

Senin bu yıl yaz kurslarına gireceğini sanmıyordum.»

«Girmiyorum.» .

«O halde yazın bu en sıcak gününde buraya neden geldin?»

Thad, «Şeref listesi adaylarının dosyalarını alacağım,» diye cevap verdi. «Bana inan. Burada gerektiğinden daha fazla kalacak değilim.»

«Eline ne oldu? Tâ bileğine kadar morarmış.» «Şey...» Thad utanmıştı. Uydurduğu yalan yüzünden onun sarhoş ya da ahmak veya her ikisi birden olduğunu düşünebilirlerdi. Ama aslında polis bu masala kolaylıkla inanmıştı. Şimdi Rawlie'nin yaptığı gibi. Thad elini yatak odasındaki dolabın kapısına sıkıştırdığını söylemişti.

Thad nasıl bir yalan uydurması gerektiğini sezmişti. O can acısı arasında bile anlamıştı bunu. Ne de olsa ondan beceriksiz davranmasını ve sakarlık etmesini bekliyorlardı her zaman.

Tabii Liz'e yalan söylemeye hiç kalkışmamıştı. Karısından gerçek olaydan kimseye söz etmemesini istemiş, Liz de razı olmuştu. Yalnız kocasından Stark'la bir daha bağlantı kurmayacağına yemin etmesini istemişti. Thad da isteyerek söz vermişti ama aslında buna uyamayacağını biliyordu. Belki Liz de için için bunun farkındaydı.

Rawlie şimdi gerçek bir ilgiyle Thad'a bakıyordu. «Harika. Dolaba sıkıştırdın demek? Karınla saklambaç mı oynuyordunuz? Yoksa alışılmadık bir seks töreni miydi?»

Thad güldü. «O tür seks törenlerinden 1981'de vazgeçtim. Doktorum öyle emretti.

Aslında ne yaptığıma pek dikkat ettiğim yoktu. Bu kaza biraz utandırıcı.»

Rawlie, «Herhalde,» dedi. Sonra da çaktırmadan göz kırptı. Thad onu kandıramayacağını biliyordu zaten.

Sonra aklına başka bir şey geldi. «Rawlie, sen hâlâ Halk Efsaneleri kursuna giriyor musun?»

Rawlie, «Her sonbahar,» diyerek başını salladı. «Sen kendi bölümünün katalogunu hiç okumuyor musun, Thaddeus? Cadılar, kocakarı ilaçları, zengin ve ünlülerin nazarlıkları. Kurs eskisi kadar beğeniliyor. Neden sordun?»

Thad'ın cevabı hazırды. Her zaman kullandığı bir yöntemdi bu. «Bir hikâye için bir fikrim var da. Tabii bu henüz inceleme aşamasında. Ama bence olabilecek gibi.»

«Öğrenmek istediğin neydi?»

«Serçelerin Amerikan batıl inançları ya da halk efsanelerinde önemli bir yeri var mı? Bir anlamları?»

Rawlie kaşlarını kaldırarak piposunun sapını kemirdi. «Aklıma hemen bir şey gelmiyor, Thaddeus. Ama... ah, acaba bu konu seni o yüzden mi ilgilendiriyor?»

Thad yine, onu bu kez de kandıramadım, diye düşündü. «Şey... Belki de öyle değil, Rawlie. Öyle değil. Belki ilgimin nedenlerini çabucak açıklamam imkânsız olduğu için öyle söyledim.» Yan gözle bekçilerine baktı, sonra tekrar Rawlie'ye döndü. «Şu ara zamanım az.»

Rawlie'nin dudaklarında pek hafif bir gülümseme uçuşta «Anlıyorum, sanırım.

Serçeler... sıradan kuşlardır. Batıl inançlara neden olamayacak kadar sıradan.

Ama... şimdi düşünüyorum da... Bir şey olacak. Ama nedense bunu çobanaldataan kuşlarına bağlıyorum. İzin ver de bir bakayım. Sen burada bir süre kalacak mısın?»

«Korkarım en fazla yarım saat.»

«Şey... Belki Barringer'in kitabında bir şeyler bulabilirim, Amerikan Folkloru'nda. Aslında batıl inançlarla ilgili yemek kitabı gibi bir şey. Ama yine de işe yarıyor. Sana telefon edebilirim.»

«Evet, edebilirsin.»

Rawlie, «Liz'le Tom Carroll için verdiğiniz parti çok güzeldi,» dedi. «Ama tabii Liz'le senin partileriniz her zaman şahane olur. Liz bir eş olamayacak kadar çekici, Thaddeus. Metresin olmalıydı.»

«Öyle galiba. Teşekkürler.»

Rawlie konuşmasını sürdürdü. «Gonzo Tom.» Sesinde sevgi vardı. «Gonzo Tom Carroll'un emeklilik denilen kurşuni limana doğru hareket ettiğine inanmak çok zor. Yirmi yıldan uzun bir süre yanımdaki odada çalıştı. Bir hayli gürültü de etti. Belki, bundan sonraki meslektaşımız daha sessiz olur.»

Thad güldü.

«Wilhelmina da partide çok eğlendi.» Rawlie gözlerini çapkınca bir ifadeyle yarı

kapattı. Thad'la Liz'in Billie konusundaki duygularını çok iyi biliyordu.

«Buna sevindim,» dedi Thad. «Diğer konuda aklına bir şeyler gelirse...»

«Serçeler ve onların gözle görülmeyen âlemdeki yerleri. Evet, tamam.» Rawlie, Thad'ın arkasındaki iki polise başıyla selam verdi. «İyi günler, baylar.»

Bürosuna doğru gitti.

Thad neşeyle onun arkasından baktı.

Garrison-Harriman, «O da kimdi öyle?» diye sordu.

«DeLesseps. Baş gramercimiz ve amatör folklorcumuz.»

Öbür polis, «Evini bulabilmek için haritaya ihtiyacı olacak bir tipe benziyor,» dedi.

Thad anahtarını kilide sokarak bürosunun kapısını açtı. «Göründüğünden daha uyanıktır.»

Elini spor ceketinin içine sokmuş olan Garrison-Harriman'ın yanında olduğunu ancak tavandaki lambayı yaktığı zaman farketti. Ve bir an korktu. Ama odası boştu.

Ansızın derin bir acı ve özlem duydu. Sanki buraya, «Elveda,» demeye gelmişti.

Kendi kendine, kahretsin, dedi. Budala gibi davranmaktan vazgeç. Ama kafasının başka bir tarafı sakın sakın karşılık verdi. Sana verilen süre sona erdi, Thad.

O hafta sona erdi. Ve sen hiç olmazsa onun istediğini yapmayı deneyecektin. Bunu yapmaman büyük bir hataydı. Kısa bir kurtuluş, hiç kurtulamamaktan daha iyidir...

Thad polislere baktı. «Kahve istiyorsanız öğretmenler odasına gidin. Ben Rawlie'yi iyi bilirim. Onun için kahve ibriğinin dolu olduğundan eminim.»

Garrison-Harriman'ın arkadaşı sordu. «Oda nerede?»

«Koridorun karşı tarafında. İki kapı ötede.» Thad kilitli dosya dolabını açtı.

Sonra da kendini zorlayarak iki polise gülümsedi. «Bir çığlık atarsam sesimi duyarsınız sanırım.» Dolaptan sürüyle dosya çıkardı. Gereksiz olanları bile.

Garrison-Harriman, «Bir şey olursa bağırmayı unutmayın da,» diye tembih etti.

«Olur. Unutmam.»

Garrison-Harriman, «Kahve getirmesi için Manchester'a gönderebilirim,» dedi.

«Ama bana biraz yalnız kalmak istiyormuşsunuz gibi geliyor.»

«Evet. Öyle...»

«Pekâlâ, Bay Beaumont.» Ciddi bir tavırla Thad'a baktı. Thad da o anda memurun adının Harrison olduğunu anımsadı. Harrison ekledi. «Sadece şunu unutmayın: New York'taki o insanlar fazla yalnız kaldıkları için öldüler.»

Thad, «Ah, sahi mi?» demek istedi. «Ben Phyllis Myers'le Rick Cowley'nin polislerin yanında öldüklerini sanıyordum.» Ama çenesini tuttu. Ne de olsa bu adamlar görevlerini yerine getirmeye çalışıyorlardı. «Endişelenmeyin, Memur Harrison,» diyerek başını salladı. «Bugün bina o kadar sessiz ki, yalınayak birinin adımları bile etrafta yankılanacak.»

«Pekâlâ. Biz koridorun karşısında... o söylediğiniz yerde olacağız.»

«Öğretmenler odası.»

«Tamam.»

İki polis uzaklaştılar. Thad üzerinde «Şeref Listesi Adayları» yazılı dosyayı

açtı. Ama gözlerinin önünde Rawlie DeLesseps'in hayali vardı. O çaktırmadan göz kırparkenki hali. O sırada kafasındaki ses ona hâlâ, süre sona erdi, diye fısıldıyordu. Ve sen sınırı aşarak karanlık tarafa girdin. O canavarların beklediği karanlık yere.

Telefon masanın üzerinde duruyor ama çalmıyordu.

Thad dosyayı telefonun yanına bırakarak, haydi, diye düşündü. Haydi, haydi. İşte buradayım. Telefonun yanında bekliyorum. Ona kayıt aygıt'ı da bağlanmadı. Haydi, George! Beni ara. Bana telefon et.

Ama telefon çalmadı.

Thad kapıya gidip dışarıya baktı. Harrison'la Manchester öğretmenler odasının kapısının önünde durmuş kahve içiyorlardı. Thad elini kaldırdı. Harrison da ona karşılık vererek, «Daha fazla kalacak mısınız?» diye sordu.

Thad, «Beş dakika,» dedi. iki polis de başlarını salladılar.

Thad masasına döndü. Telefon hâlâ sessizdi. Koridorun, aşağısında bir yerde bir telefonun çaldığını duydu. Belki de George yanlış yeri aradı, diye düşündü.

Sonra da hafifçe güldü. Aslında George seni aramayacak. Yanıldın. George başka bir oyun hazırlıyor. Bu durum seni neden şaşırtıyor? George Stark oyunlar konusunda bir uzman. Ama yine de emindim... Kahretsin. Çok emindim...

«Thaddeus?»

Thad fena halde irkildi. Telaşla döndü. Rawlie Delesseps kapının hemen dışında duruyordu. Uzun piposu yatay bir periskopa benziyordu.

Thad, «Affedersin,» dedi. «Boş bulundum, Rawlie. Kafam binlerce kilometre uzaktaydı.»

Rawlie uysalca, «Biri benim telefonumdan seni aradı,» diye açıkladı, «Herhalde ona yanlış numara verdiler. Neyseki odamdaydım. Şansın varmış.»

Thad'ın kalbi şiddetle ama ağır ağır çarpıyordu. Sanki göğsünde dev bir davul vardı ve biri ona vurmaya başlamıştı. «Evet,» dedi. «Çok şanslıyım.»

Rawlie onu bakışlarıyla tarttı. Hafifçe kızarmış, şiş kapaklarının yarı örttüğü

mavi gözleri merak doluydu. Bu ifade onun neşeli ama dalgın bir profesör rolüne hiç uymuyordu. «Her şey yolunda mı, Thaddeus?»

Thad için için, hayır, Rawlie, dedi. Bugünlerde dışarıda deli bir katil dolaşıyor. O benim bir parçam gibi. Adamın vücudumu kontrolü altına aldığı ve bana elime kalem batırmak gibi eğlenceli şeyler yaptırdığı anlaşılıyor.. Ve ben çıldırmadan sona eren her günü kişisel bir zafer sayıyorum. Gerçekler çarpıldı, aziz dostum. Sonra arkadaşına, «Yolunda mı?» dedi. «Neden olmasın?»

«Burnuma hafif bir alay kokusu geliyor, Thaddeus?»

«Yanılıyorsun.»

«Öyle mi? O halde şimdi neden araba farlarına yakalanmış bir geyik gibi bakıyorsun?»

«Rawlie...»

«Ve demin konuştuğum adam da evine hiç gelmemesi için telefonda teklif ettiği şeyleri almaya razı olduğun tipte bir satıcıya benziyordu.»

«Bu önemli değil, Rawlie.»

«Pekâlâ». Rawlie bu sözlere inanmışa benzemiyordu.

Thad bürosundan çıkarak arkadaşının odasına doğru gitti. Harrison arkasından,

«Nereye gidiyorsunuz?» diye seslendi.

«Rawlie'nin bürosundaki telefonda beni aramışlar. Buradaki numaralar sırayladır. Sanırım arayan, numaralarımızı karıştırdı.»

Harrison kuşkuyla, «Ve bugün burada olan diğer profesörü yalayiverdi öyle mi?»

diye sordu.

Thad omzunu silkerek yürümesini sürdürdü.

Rawlie'nin odası karmakarışık ama hoş bir yerdi. İçeriye pipo tütününü kokusu sinmişti. Franklin Barringer'ın Amerikan Folkloru kitabı masada açık duruyordu.

Telefonun alıcısı bir deste defterin üzerine bırakılmıştı. Thad alıcıya bakarken o eski korkuyu hissetti. Tıpkı yıkanması gereken pek pis bir battaniyeye sarılmaya benziyordu alet. Thad kapıya baktı. Rawlie, Harrison ve Manhcester'ın oraya dizilmiş olduklarını sanıyordu. Telefon tellerine

dizilen serçeler gibi.

Ama kapı boştu. Koridorun aşağısından Rawlie'nin yumuşak sesi geliyordu. Thad'ın bekçi köpeklerini oyalıyordu anlaşılan. Thad bunun bir rastlantı olmadığından emindi.

Alıcıyı kaldırarak, «Merhaba, George,» dedi.

«Sana bir hafta verdim.» Konuşan Stark'tı ama Thad, acaba şimdi de ses kayıtlarımız birbirlerine tıpatıp uyarlar mıydı, diye düşündü. Stark'ın sesi eskisi gibi değildi. Maçta fazla bağırması bir adamınki gibi kısık ve boğuktu.

«Sana bir hafta verdim ve sen bir kelime bile yazmadın.»

Thad, «Evet, öyle,» dedi. Vücudu buz gibiydi. Titrememek için bütün gücünü

kullanıyordum Sanki soğuk, alıcıdan dışarı süzülmekteydi. Ama aynı zamanda çok da öfkeliydi Thad. «Bu işi yapmayacağım, George. Bir hafta, bir ay, on yıl...

hepsi de benim için bir. Neden bu gerçeği kabul etmiyorsun? Sen öldün. Ve hep de ölü kalacaksın.»

«Yanılıyorsun, ahbap. Pişman olmak istiyorsan böyle davranmayı sürdür.»

Thad, «Sesin neye benziyor biliyor musun, George?» diye sordu. «Tükenmek üzere olan bir adaminkine. Sen parçalanıyorsun. Yazı yazmamı da o yüzden istiyorsun değil mi? Deftere, 'Parçalanıyorum,' diye yazdın. Vücudun değişmeye başladı

sanırım. Çok geçmeden parçalanıp ufalanacaksın.»

Stark o boğuk sesiyle cevap verdi. «Ne olduğum üzerine vazife değil, Thad.» Sesi bir kamyon dan boşaltılan çakılların gürültüsüne benziyordu. «Bana olanlar seni ilgilendirmez. Bu sadece senin aklını karıştırır, ahbap. Gece yazı yazmaya başla, yoksa kötü pişman olursun, köpek! Yalnız sen değil...»

«Ama ben...»

Şık. Stark telefonu kapatmıştı. Thad bir an alıcıya düşünceli düşünceli baktı.

Sonra da yerine bıraktı. Kapıya döndüğü zaman Harrison'la Manchester orada duruyorlardı.

Manchester, «Kim aradı?» diye sordu.

Thad, «Bir öğrenci,» dedi. Neden yalan söylediğini bilmiyordu. Bütün bildiği içinde çok kötü bir his olduğuydu. «Tahmin ettiğim gibi. Sadece bir öğrenci.»

Harrison öğrenmek istedi. «Sizin buraya geleceğinizi nereden biliyordu? Sonra sizi niçin profesörün telefonundan aradı?»

Thad alçak gönüllü bir tavırla, «Karşı koymaktan vazgeçiyorum,» dedi. «Ben gizli bir Rus ajanıyım. Bir köstebek. Arayan aslında diğer bir ajandı. Mesele çıkarmadan geleceğim.»

Harrison öfkelenmedi. Ya da hiç olmazsa hiddetli gibi bir hali yoktu. Thad'a yorgun yorgun, sitemle baktı. Bu bakış öfkeden daha etkileyiciydi. «Bay Beaumont, size ve karınıza yardım etmeye çalışıyoruz. Biliyorum, peşinizde iki polisle dolaşmak bir süre sonra sizi sıkar. Ama gerçekten size yardımcı olmak İçin çabalıyoruz.»

Thad kendinden utandı... Ama gerçeği açıklayacak kadar da değil. İçinde hâlâ o kötü his vardı. Feci bir şeyler olacaktı. Hatta belki de olmuştu. Bundan başka şeyler de hissediyordu. Tüyleri diken diken oluyor, sanki derisinin altında kurtlar dolaşıyordu. Şakaklarında ağırlık vardı. Buna serçelerin neden olduğunu sanmıyordu. Ama ne olursa olsun manevi bir barometre düşmeye başlıyordu.

Farkında bile olmadığı bir barometre. Ayrıca bu ilk kez de olmuyordu. Sekiz gün önce Dave'in Süpermarketi'ne giderken de aynı şeyleri hissetmişti. Dosyayı

alırken kendi bürosunda da. Ama bu daha hafifti.

Stark bu, dedi içinden. Seninle beraber o. Senin içinde. Ters bir şeyler söylersen durumu farkederek. O zaman da birileri acı çeker.

«Özür dilerim,» dedi polislere. Rawlie şimdi iki adamın arkasında duruyor, onu sakın ama meraklı bakışlarla süzüyordu. Thad artık yalan söylemesi gerektiğini biliyordu. Rawlie'nin kendisini destekleyip desteklemeyeceğinden emin değildi.

Ama bunu düşünmek için çok geçti artık. «Sinirlerim çok gergin,» diye ekledi.

Harrison, «Çok haklısınız,» dedi. «Ben sadece düşmanınız olmadığınızı anlamanızı istiyorum, Bay Beaumont.»

Thad, «Buraya telefon eden çocuk,» diye açıkladı. «Üniversiteye geldiğimi biliyormuş. Ben arabayla geçerken o da kitapçıdan çıkıyormuş. Bana yazı yazma konusunda yaz kursları açıp açmayacağımı sordu. Fakülte telefon rehberi bölümlere göre ayrılmıştır. Ve rakamlar da çok küçüktür.»

Rawlie boş piposunu dişlerinin arasına sıkıştırarak başını salladı. «Gerçekten öyle...» İki polis şaşırdılar. Dönüp profesöre baktılar. Rawlie ciddi ciddi başını salladı.

Thad ekledi. «Rehberde benimkinden sonra Rawlie'nin numarası var. Bu yıl fakültemizde soyadı C'yle başlayan bir öğretmen yok. O yüzden de Rawlie'nin öğrencileri beni arıyorlar, benimkiler de onu. Demin telefon eden çocuğa öyle bir şey olmadığını, sonbahara kadar beklemesi gerektiğini söyledim.»

Manchester, «Keşke ben de sonbahara kadar tatilde olsaydım,» dedi içini çekerek.

«İşiniz bitti mi, Bay Beaumont?»

Thad belli etmeden rahat bir nefes aldı. «Gerekli olmayan, dosyaları yerlerine koyacağım.» Bir an durdu, sonra da ekledi. «Tabii Bayan Fenton'a da bir not bırakmam gerekiyor.» Bunu neden söylediğinin farkında değildi. Sadece bu yalanı

uydurması gerektiğini biliyordu. «İngilizce Bölümünün sekreteridir.»

Manchester, «Bir kahve daha içecek kadar zamanımız var mı?» diye sordu.

Thad, «Tabii,» dedi. «Bir iki çörek de yiyebilirsiniz... barbar sürüleri bir şey bıraktılsa.» Kötü bir şeyler olduğu hissi gitgide güçleniyordu.

Rawlie'nin odasından çıkarken meslektaş, «Seninle bir dakika konuşabilir miyim, Thaddeus?» dedi.

«Tabii...» Thad iki polise gitmelerini söylemek istedi, ama anları

şüphelendirecekti böyle söylemesi. Neyseki Rawlie'ye döndüğü sırada Harrison'la Manchester de koridorda uzaklaştılar.

Rawlie piposunun çiğnenmiş ucunu tekrar dişlerinin arasına sıkıştırdı. «Fakülte rehberiyle ilgili yalanın harikaydı. Çabucak bir masal uydurma özelliklerinden biri sanırım.»

«Rawlie, durum sandığın gibi değil.»

Profesör uysal bir tavırla, «Bu konuda hiçbir fikrim yok,» dedi. «Evet, insanca bir merak duyduğumu itiraf ediyorum. Ama yine de olanları gerçekten öğrenmek istediğimden pek emin değilim.»

Thad gülümsedi.

«Ve bana Tom Carroll'u da mahsus unutmuşsun gibi geldi. Belki emekliye ayrıldı

ama son baktığımda rehberde adı hâlâ seninkiyle benimkinin arasındaydı.»

«Rawlie, artık gitmem gerekiyor.»

Profesör, «Ah, tabii,» dedi. «Bayan Fenton'a bir not bırakmayı da unutmamalısın.»

Thad yanaklarının hafifçe yandığını hissetti. 1961'den beri İngilizce Bölümünün sekreterliğini yapan Althea Fenton nisan ayında gırtlak kanserinden ölmüştü.

Rawlie konuşmasını sürdürdü. «Ben seninle sadece aradığımı bulmuş olabileceğimi söylemek için konuşmak istedim. Şu serçeler konusunu.»

Thad kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

Rawlie onu yeniden odaya sokarak Barringer'ın kitabını aldı. «Serçeler, gerdanlı

dalgıç ve özellikle çobanaldatan kuşları 'psiko-pompalar'dır.» Profesörün sesinde zafer vardı.

«Çoban-aldatanlarla ilgili bir şey olduğundan emindim.»

Thad kuşkuyla, «Psiko-pompalar mı?» diye mırıldandı.

Rawlie açıkladı. «Eski Yunancadan gelme bir sözcük! 'Naklediciler' ya da

'ileticiler' anlamına geliyor. Yani insanların ruhlarını, ölümler alemiyle canlılar dünyası arasında götürüp getiren varlıklar. Barringer'a göre, gerdanlı

dalgıç ve çobanaldatan kuşları ölümün refakatçileri. Söylediklerine göre, bu kuşlar biri öleceği zaman oraya toplanıyorlar. Aslında uğursuzluk habercisi değiller. Görevleri, yeni ölenlerin ruhlarını öte dünyadaki uygun yerlerine götürmek.» Thad'ın gözlerinin içine baktı. «Serçelerin toplanmaları ise daha tehlikeli bir şey. Hiç olmazsa Barringer'a göre öyle! Serçelerin ölümler refakatçileri olduğu söyleniyor...»

«Yani...»

«Yani onların görevi, kayıp ruhları tekrar canlıların dünyasına götürmek. Bunu şu şekilde de anlatabiliriz: Serçeler yaşayan ölümler habercileri.» Rawlie piposunu ağzından çekerek Thad'a ciddi ciddi baktı. «Başında nasıl bir dert olduğunu bilmiyorum, Thad. Ama sana ihtiyatı elden bırakmamamı önereceğim. Son derecede ihtiyatlı davranmalısın. Başında pek büyük bir bela olan bir adama benziyorsun. Yapabileceğim bir şey varsa lütfen bana söyle.»

«Sağol, Rawlie. Beni desteklemekle yeterince yardım ettin.»

Rawlie'nin uysal bakışlı gözlerinde endişe vardı. «Kendini koruyacak mısın?»

«Evet.»

«Eğer peşinde dolaşan o adamlar sana yardıma çalışıyorlarsa onlara da açılmalısın, Thaddeus.»

Thad bunu yapabilseydi çok rahatlayacaktı. Ama George Stark onu göz hapsine almıştı. Ve verdiği süre de sona ermişti.

Thad şeref listesi adayları dosyasını bırakarak diğerlerini dolaba koyduktan sonra odasının penceresinden dışarı bir göz attı. Caddedeki telefon tellerine serçeler dizilmiş, sürüylesi de revirin damına doluşmuştu. Thad seyrederken-yeni bir grup da tenis kortuna indi.

Sanki hepsi de ona bakıyorlardı.

«Psiko-pompalar, Yaşayan ölümler habercileri.»

Şimdi sürüyle serçe rüzgârın sürüklediği yapraklar gibi bir 'hortum oluşturarak Bennet Binasının damına kondular.

Thad titrek bir sesle, «Hayır...» diye fısıldadı. Sırtı ürpermişti. Yaralı eli yanıyor ve kaşınıyordu.

Yazı makinesi.

Yazı makinesini kullanırsa elindeki çıldırtıcı kaşıntı ve yanına geçecekti. Ve serçelerden de kurtulabilecekti.

Elindeki kaşıntı ve yanma sanki o yaradan etrafa dalgalar halinde yayılıyor, gitgide güçleniyordu.

Dışarıda kuşlar hep birarada birdenbire havalandılar.

Thad bunu görmedi. Gidip yazı makinesinin başına geçti.

Thad elektrikli makineyi çalıştırır çalıştırmaz elindeki kaşıntı geçti.

Serçelerin gözlerinin önünde uçuşan hayalleri de kayboldu.

Titreyen elleriyle makineye bir kâğıt geçirdi ve işaret parmaklarıyla yazmaya başladı.

«SANA NEREDEN TELEFON ETTİM DERSİN, THAD?»

Thad beyninden vurulmuşa döndü. Hayatında hiç bu kalkar müthiş bir acı ve dehşet duymamıştı.

O aşağılık yaratık burayı evimden aradı. Liz'le ikizler onun elindeler!

Kalkmaya davrandı. Nereye gideceğini bilmiyordu. Ne yaptığının da farkında değildi zaten. Eline müthiş bir sancı saplandığı zaman kalkmaya çalıştığını

anladı. Dudakları gerilerek dişleri ortaya çıktı. Hafifçe inledi. Tekrar iskemleye çöktü ve parmakları tuşların üzerinde dolaştı. Bu kez beş sözcük yazdı. «BUNU BİRİLERİNE SÖYLERSEN HEPSİ ÖLÜR.»

Thad boş gözlerle bu cümleye baktı.

Son harfini yazdığı sırada elindeki sancı da, kaşınma da geçiverdi. Artık cildinin altında sanki kurtlar dolaşmıyordu.

Serçeler gitmişlerdi. O garip sersemliği de geçmişti. Ve Stark'ın etkisini hissetmiyordu artık.

Harrison arkasından, «Nasıl gidiyor?» diye sordu.

Thad biri ensesine iğne batırmış gibi irkildi. Sonra uzanarak yazı makinesindeki kâğıdı çıkarıp buruşturdu. «Not yazmaya gerek yok. Boşuna zahmet olur...»

Dizlerinin bükülüvermemesi için dua ederek ayağa kalktı.

Harrison kapıda durmuş çörek yiyordu. «Burası ölmüş...»

Thad, ben eve gitmeden karımla ikizlerim de belki ölecekler, diye düşündü.

Harrison, «Neden gitmiyoruz?» dedi.

«İyi bir fikir...»

Thad kapıya doğru gitti. Polis memuru ona alaycı sözlerle bakıyordu. «Tanrım...

Galiba profesörlerin dalgın oldukları iddiaları doğru.»

Thad ona bakarak endişeyle gözlerini kırıştırdı. Sonra buruşturduğu kâğıdın hâlâ elinde olduğunu farketti. Kâğıt sepetine doğru attı ama parmakları

titrediği için sepetin yanına çarparak yere düştü. O daha eğilip alamadan Harrison kâğıdı kaptı, bir elinden diğerine atarak, «Almaya geldiğiniz dosyayı

bırakıp gidecek misiniz?» diye sordu. Masada, elektrikli yazı makinesinin yanında duran şeref listesi adayları dosyasını işaret ediyordu. Sonra yine üzerinde Stark'ın son mesajının yazılı olduğu kâğıdı sağ elinden sol eline, solundan sağına atmayı sürdürdü. Thad buruşukların arasından birkaç harfi görebiliyordu. İRİLERİNE SÖYLE HEPSİ ÖLÜ.

«Ah, o mu? Teşekkür ederim.» Thad dosyayı aldı. Az kalsın elinden düşürüyordu.

Şimdi Harrison elindeki kâğıdı açacak, diye düşünüyordu. Stark daha sonra benimle bağlantı kurduğu zaman bunu anlayacak. Ve Liz'le ikizlere ağıza alınmayacak şeyler yapacak.

Harrison, «Bir şey değil,» deyip kâğıdı sepete fırlattı. «İki puan,» diye mırıldanarak koridora çıktı.

Thad peşinde polislerle aşağıya indi. Arabasına gidip dosyayı içeriye attı. O

sırada gözü park yerinin diğer tarafındaki telefon kulübesine ilişti.

Harrison'a, «Karıma telefon edeceğim,» dedi. «Belki bir şeyler almamı ister.»

Manchester, «Bu işi yukarıdayken yapmalıydınız,» diye belirtti. «Boş yere yirmi beş sent vermemiş olurdunuz.»

Thad, «Unuttum,» dedi. «Evet, o dalgın profesör hikâyeleri doğru olmalı.»

İki polis birbirlerine neşeye bakarak devriye arabasına bindiler.

Thad'a içi cam kırıklarıyla doluymuş gibi geliyordu. Cebinden bir yirmi beş sent bularak kulübeye gitti. Parayı kumbaraya atıp numarayı çevirdi. Eli öyle titriyordu ki, ikinci sayıyı yanlış çevirdi. Telefonu kapatarak paranın geri gelmesini bekledi. Sonra tekrar denedi. Tanrım, Miriam'ın öldüğü gece olanlara benziyor. O geceyi sanki tekrar yaşıyorum.

İkinci kez numarayı doğru çevirdi. Alıcıyı kulağına öylesine bastırmıştı ki, canı yanıyordu.

Telefon bir defa çaldı, sonra hemen açıldı. «Thad?»

«Onlara ne yaptın?» Ağzı kupkuruydu. Geri de ikizlerin avaz avaz haykırdıklarım duyuyordu. Nedense bu sesler garip bir biçimde Thad'ın içini rahatlattı. Belki çocuklar şaşırdıkların da öfkelenedikleri için ağlıyorlardı. Ama canlarının yanmamış olduğu belliydi. Sonra kendi kendine, Liz, dedi. Liz nerede?

Stark, «Hiç bir şey yapmadım,» diye cevap verdi. «Seslerini sen de duyuyorsun.

Onların o küçücük değerli kafalarındaki saçlarının bir teline bile dokunmadım.

Henüz.»

Thad, «Liz...» dedi. Birdenbire müthiş bir yalnızlık ve dehşet duydu. Sanki buz gibi dalgaların arasına dalmıştı.

«Ne olmuş ona?» Stark'ın alay dolu iğrenç sesi dayanılacak gibi değildi.

Thad, «Onu telefona çağır,» diye gürledi. «Eğer o lanet, olasıca adınla bir tek kelime bile yazmamı istiyorsan telefonu Liz'e ver.» Kafasının şoktan etkilenmemiş yanı, suratına dikkat et, Thad, diye onu uyardı. Polisler yüzünün bir yanını görüyorlar. Ve karısına evde yeteri kadar yumurta olup olmadığını sormak için telefon eden bir adam avaz avaz bağırılmaz.

«Thad! Thad, eski dost.» Stark sanki kırılmış gibi konuşmuştu. Ama o köpeğin neşeyle güldüğünden emindi Thad. «Hakkımda çok kötü düşüncelerin var, ahbap.

Benim fazla aşağılık biri olduğumu düşünüyorsun. Sakin ol! İşte karın.»

«Thad? Thad orada mısın?» Liz'in sesinde sıkıntı ve korku vardı. Ama paniğe kapılmamış olduğu anlaşılıyordu.

«Evet. İyi misin, hayatım? Ya çocuklar?»

«Evet, iyiyiz. Biz...» Liz durakladı. Thad o yaratığın karısına bir şeyler söylediğini duydu. Liz, «Olur, peki,» diyerek tekrar telefona döndü. Ağlamak üzere olduğu belliydi. «Thad, onun istediğini yapmalısın.»

«Evet, biliyorum.»

«Ama benden sana bu işi burada yapamayacağını söylememi istiyor. Polis yakında buraya gelir. O... Thad, Stark evi koruyan iki polisi öldürdüğünü söylüyor.»

Thad gözlerini yumdu.

«Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum... Ama yaptığını söylüyor... Ve ben... ben ona inanıyorum.» Liz artık ağlıyordu. Kendini tutmaya çalışıyor, gözyaşlarının Thad'ı sarsacağını biliyordu. Kocasının bu yüzden tehlikeli bir şeyler yapmaya kalkışacağını da. Thad. alıcıyı kulağına yapıştırarak sakın bir tavır takın, maya çalıştı.

Stark yine geride bir şeyler söylüyordu. Bir tek kelimeyi seçebildi.

«İşbirliği.» İnanılmayacak bir şeydi bu!

Sonra Liz, «Bizi buradan götüreceksin,» dedi. «Nereye gideceğimizi senin bildiğini söylüyor. Martha Halayı hatırlıyor musun? Stark yanındaki polisleri atlatmanı

istiyor. 'Atlatabilir,' diyor. 'Çünkü ben de yaptım.' Bu gece karanlık bastıktan sonra bize katılacakmışsın. Stark...» Liz korkuyla hıçkırdı. «Onunla işbirliği yapacakmışsın. İkiniz birlikte çalışacağınız için harika bir kitap olacakmış.

O...»

Yine mırıltılar duyuldu.

Thad ellerini George Stark'ın boynuna dolamak ve tırnakları derisini delerek gırtlığına batıncaya kadar sıkmak istedi.

«Stark, Alexis Machine'in ölümünden geri döndüğünü ve her zamankinden daha güçlü

olduğunu söylüyor.» Liz'in sesi tizleşti. «Lütfen onun istediğini yap, Thad!

Tabancaları var! Bir kaynak lambası da! Küçük bir kaynak lambası! Olmayacak bir şeye kalkışırsa...»

«Liz...»

«Thad, lütfen onun istediğini yap!» Stark telefonu Liz'den alırken kadının sesi hafifledi.

«Şimdi bana bir şey söyle, Thad.» Stark alay etmiyordu artık. Sesi çok ciddiye.

«Bunu bana inandırıcı bir biçimde, içtenlikle söyle, ahab. Yoksa bedelini seninkiler öder. Beni anlıyor musun?»

«Evet.»

«Bundan emin misin? Karın kaynak lambası konusunda gerçeği söylüyordu.»

«Evet! Kahretsin! Evet!»

«Liz sana, 'Martha Halayı hatırlıyor musun?' dediği zaman neyi kastetti? O karı

da kim? Bu söz bir tür şifre mi, Thad? Karın beni kandırmaya mı çalışıyor?»

Karıyla çocuklarının hayatları iki şeye bağlıydı. Thad'ın söyleyeceklerine ve George Stark'ın inandıklarına.

«Telefona bağlı olan dinleme aygıtını çıkardın mı?»

Stark, «Tabii çıkardım!» diye cevap verdi. «Sen beni ne sanıyorsun, Thad?»

«Telefonu Liz'e verdiğin zaman o bunu biliyor muydu?»

Bir sessizlik oldu. Sonra Stark, «Bakması yeterliydi,» dedi, «Lanet olasıca teller yerde sürünüyor.»

«Liz onları gördün mü?»

«Lafı ağzında geveleyip durma, Thad.»

«Liz bana açık açık konuşmadan nereye gideceğinizi söylemeye çalışıyordu.» Thad sabırla, ders verir gibi konuşmaya çalışıyordu. «Liz yazlık evimizi kastetti.

Castle Rock'taki evi. Martha Bellford, Liz'in halası. Ondan hiç hoşlanmayız.

Bizi arayıp, 'Size geliyorum,' der demez hemen Castle Rock'a kaçmayı ve kadın ölünceye kadar orada saklanmaya hayal ederiz. İşte açıkladım. Eğer kayıt aygıtı

hâlâ telefona bağlıysa suç sende sayılır.» Stark'ın bu sözlerle inanıp inanmayacağını düşündü. Cevabını beklerken terlemeye başladı. , Sonunda Stark, «Bağlı değil,» dedi. Sesinden yine rahatlamış olduğu anlaşıyordu.

Thad kulübenin yanına dayanarak gözlerini kapatmamak için kendini zor tuttu. Ah Liz, diye düşündü. Seni bir daha görebilirim böyle delice bir tehlikeyi göze aldığın için boynunu kıracağım. Ama karısına kavuştuğu zaman onu nefesi kesilinceye kadar öpecekti. Telefona, «Onlara zarar verme,» dedi. «Lütfen onlara dokunma. İstedğini yapacağım.»

«Bunu biliyorum. İstediklerimi yapacağından eminim Thad. Ve bu işi birlikte halledeceğiz. Sen sadece yola çık. Yanındaki bekçi köpeklerini atlat. Ve hemen Castle Rock'a gel. Mümkün olduğu kadar çabuk hem de. Ama arabayı dikkati çekecek kadar hızlı sürme. Böyle yapman hatâ olur. Araba değiştirmeyi de düşünebilirsin.

Ama bütün bu ayrıntıları sana bırakıyorum. Ne de olsa yaratma gücü olan bir adamsın. Eve karanlık basmadan ulaş. Tabii karını ve çocuklarını sağ görmek istiyorsan, işi berbat etme. Beni anlıyor musun? İş berbat etme ve sevimli oyunlar yapmaya da kalkma!»

«Kalkmam.»

«Doğru. Kalkmayacaksın. Sen bu oyunu benim istediğim gibi oynayacaksın, ahbap.

İşleri karıştırırsan oraya geldiğin zaman üç ceset bulacaksın. Ve bir de bant.

Bunda karının son nefesini vermeden önce sana lanet ettiğini duyacaksın.» Bir çıtırtı oldu. Stark telefonu kapatmıştı.

Thad otomobiline binerken Manchester devriye arabasının penceresini açtı. «Evde her şey yolunda mı, Bay Beaumont?» Thad adamın gözlerinden bunun sıradan bir soru olmadığını anladı. Galiba

yüzünden bir şeyler olduğunu sezmişlerdi. Ama önemli değil, dedi içinden. Bu işi halledebilirim.

Sonra polislere neşeyle, «Her şey yolunda,» diyerek gülümsedi. Sesi rahat ve sakindi. «Sadece çocuklar huysuzlaşmalar, üz de o yüzden sinirlenmiş.» Sesini biraz yükseltti. «Biz evden ayrıldığımızdan beri ikiniz de diken üstündesiniz.

Bilmem gereken bir şeyler mi oluyor?» Bu çaresiz durumda bile yine de biraz vicdan azabı duydu. Aslında bir şeyler oluyordu ve o her şeyi biliyor ama sesini çıkarmıyordu.

Direksiyonda plan Harrison öne doğru eğildi. «Hayır. Sadece evde bekleyen Chatterton ve Eddings'le bir türlü bağlantı kuramıyoruz. Belki de içeri girdiler.»

Thad telaşla, «Liz buzlu çay yaptığını söyledi,» diye yalan uydurdu.

«Ah, herhalde mesele bu.» Harrison ona gülümsedi. Thad' in vicdanı sızladı yine.

«Belki bize de biraz kalır.»

«Kalabilir,» Thad arabasına binerek bir tahta parçası kadar duygusuzlaşmış olan parmaklarıyla kontak anahtarını yerine sokmaya çalıştı. Türlü soru kafasında birbirini kovalıyordu. Stark'la bizimkiler Castle Rock'a hareket ettiler mi?

Olay duyulmadan gitmiş olduklarını umarım. Liz'in arabasında olurlar da biri onları görürse kötü bir olay çıkabilir. Birileri ölebilir. Stark'ın polise yakalanmadan kaçmasını istemem çok garip. Ama başka çarem yok.

Kaçmak.. Ben şimdi Harrison'la Manchester'i nasıl atlatacağım? Arabayı hızla sürsem bile işe yaramaz. Devriye arabası benimkinden çok hızlıdır. Ne yapacağımı

hiç bilmiyorum. Ama bu işi başarmam gerekiyor...

«Martha Halayı hatırla!»

Thad bu konuda Stark'a bir hikâye uydurmuş, o da buna inanmıştı. Demek ki, o köpek kafasının içini iyice göremiyordu. Martha Telford gerçekten Liz'in halasıydı. Kadın aslında Castle Rock'taki yazlık evi de biliyordu. Zaten orada Ludlow'dan daha çok kalmıştı. Martha Halanın en büyük merakı çöplerin atıldığı

arsaya giderek fare avlamaktı. Atıcılar Kulübündendi ve iyi nişancıydı.

«Martha Halayı hatırla,» sözü Liz'le Thad arasında bir işaretti. «Birimizden biri bahçedeki küçük kulübeciğe gitsin,» anlamına geliyordu. «Oradaki .22'liği alarak bu iç sıkıcı konuyu vursun.»

Thad şimdi düşünüyordu da... Liz galiba bu sözleri son zamanlarda bir kez tekrarlamıştı. People dergisi için röportaj yapıldığı ve fotoğraflar çekildiği zaman. Liz bir ara ona dönerek, «Bu Myers denilen kadın Martha Halayı hatırlıyor mu acaba?» dememiş miydi?

Sonra eliyle ağzını örterek kıkır kıkır gülmüştü.

Ama şimdi gülmüyordu.

Bu artık gülünecek bir şey değildi.

Ve çöp yığınları arasında fareleri vurmaya da benzemiyordu.

Eğer yanılmıyorsam Liz bana peşlerinden gitmemi ve George Stark'ı öldürmemi söylemeye çalıştı. Karım, Derry Hayvan Sığınağında evleri olmayan kediler ve köpeklerin uyutulduğunu öğrendiği zaman ağlardı. Onun gibi yufka yürekli bir kadın benden bunu istediğine göre, başka çare olmadığını düşünüyor demektir.

Artık sadece iki seçenek olduğuna inanıyor sanırım: Ya Stark ölecek... Ya da o ve İkizler.

Harrison'la Manchester ona garip garip bakıyorlardı. Thad bir dakikadan beri motoru çalışan arabada hareketsiz oturduğunun farkına vardı. Elini kaldırarak polislere selam verdi. Sonra da gaza bastı. Bu iki polis arkadaşlarının öldürülmüş olduğunu telsizden öğrenmeden onların elinden kurtulması gerekiyordu.

Kendini zorlayarak bir çözüm yolu bulmaya çalıştı. Ama kulaklarında Stark'ın sesi yankılanıyordu. «İşleri karıştırırsan oraya geldiğin zaman üç ceset bulacaksın. Ve bir de bant. Karının son nefesini vermeden önce sana lanet ettiğini duyacaksın.»

Thad'ın gözlerinin önünde tüfeğiyle nişan alan Martha Hala'nın hayali de Deliriyordu. Birdenbire Stark'ı vurmak istediği,* anladı. Ama .22'likle değil.

Tilki George Stark daha büyük bir silaha layıktı.

Belki bir havan topu bu işe uygundu.

Martha Hala ateş ettiği zaman fareler ezilmiş konserve tenekeleri ve kırık şişelerin arasından fırlarlardı. Gövdeleri önce bükülür, sonra tüy ve barsakları etrafa sıçrardı.

Evet, George Stark'ın başına böyle bir şey geldiğini seyretmek çok hoş olacaktı.

Thad direksiyonu çok sıkıca kavradığı için sol eli sancımaya başlamıştı. Sanki eli kemik ve eklemlerinin içinden boğuk boğuk inliyordu. Gevşemeye çalıştı.

Göğüs cebinden ilaç şişesini çıkarıp ağrı kesici bir tableti kuru kuru yuttu.

Sonra Veazie'deki dörtyol ağzını düşünmeye başladı.

Rawlie DeLesseps'in söylediklerini de. Serçelerden «psiko-pompalar» diye söz etmişti. «Yaşayan ölülerin elçileri.»

Yirmi Bir

Stark İşe El Koyuyor

George Stark istediklerini ve bunları nasıl yapacağını planlamakta hiç zorluk çekmedi. Oysa hayati boyunca Ludlow'a bir kez bile gelmemişti.

Ama rüyalarında o kentte az dolaşmamıştı.

Çaldığı arabayı Beaumont'ların evinden üç kilometre kadar ötede yolun kenarındaki bir dinlenme yerine soktu. Thad üniversiteye gitti, diye düşündü. Bu da çok iyi. Bazen onun ne yaptığını ya da ne düşündüğünü anlayamıyorum. Ama kendimi zorlarsam duygularının kokusunu alabiliyorum...

Thad'la bağlantı kurmakta güçlük çektiği zaman satın aldığı o Berol kalemleden birini kullanıyordu.

Ve bunun yararı da oluyordu.

«Bugün her şey çok kolay olacak. Çünkü Thad, bekçi köpeklerine ne söylemiş

olursa olsun, üniversiteye bir tek amaçla gitti. Çünkü süre doldu ve benim kendisiyle bağlantı kurmaya çalışacağımı düşünüyor. Ben de öyle yapacağım. Evet, efendim! Ama bunu Thad'ın sandığı biçimde sağlamayacağım.

Ve bağlantıyı onun beklediği yerden de kurmayacağım.

Öğle yaklaşıyordu. Dinlenme yerinde piknik yapan birkaç Kişi vardı. Ama daha aşağıda, nehrin kıyısındaki masalarda oturuyorlardı. Stark arabadan inerek uzaklaşırken ona kimse bakmadı. Bu da iyi oldu, çünkü onu görürlerse mutlaka hatırlayacaklardı.

Hatırlayacaklardı.

Ama tarif edemeyeceklerdi.

Stark yoldan yürüyerek Beaumont'ların evine doğru giderken H.G. Wells'in ünlü

«Görünmeyen Adam»ına çok benziyordu. Alnını kaşlarından saç diplerine kadar sargıyla sarmıştı. Çenesini de. Güneş gözlüğü takmış, kapitone bir yelek ve siyah eldivenler giymişti.

Sargı bezleri alttan yapışkan gözyaşları gibi sızan sarı iltihap yüzünden lekelenmişti. Gözlüklerinin altından da sarı bir sıvı ağır ağır akıyordu. Stark ince, deri taklidi bir kumaştan yapılmış olan eldivenleriyle yanaklarını

siliyordu. Eldivenlerin parmakları ve avuçları kurumakta olan irin yüzünden yapış yapıştı. Sargıların altında derisinin çoğu soyulmuştu. Geride kalan tam anlamıyla insan etine benzemiyordu. Durmadan sıvılar sızan kara, sünger gibi bir dokuydu. Bu sıvı iltihaba benziyordu ama kötü, acayip bir kokusu vardı. Koyu kahve ve Çini mürekkebi gibi bir kokusu.

Başını biraz öne doğru eğmiş öyle yürüyordu. Yanından gelip geçen arabalardakiler sadece ellerini ceplerine sokarak başını eğmiş, kasketli bir adamı görüyorlardı.

Beaumont'larla komşu evin arasındaki ağaçlığa girerek diz Çöktü ve hayatında ilk kez inatçı ikizinin evine baktı. Bahçe yolunda bir devriye arabası vardı. İki polis bir ağacın gölgesinde durmuş, sigara içerek konuşuyorlardı. Stark, güzel, dedi içinden. Her şey yolunda. Gerisi de kolay. Bir an Thad'ı düşündü. O köpoğlu köpeğin bana karşı çıkmaya ne hakkı var! Lanet olsun! Ne hakkı var onun? Önce kendisi gerçek bir insan halini aldığı için mi? Yoksa ben nasıl, neden ve ne zaman gerçekleştiğini bilmediğimden mi? Saçma! Öncelik bana vız gelir! "Piç

Beaumont hiç itiraz etmeden yatıp ölmemi istiyor. Bunu yapmak zorunda değilim.

Kendime karşı sorumluluklarım var. Yani... yaşamalıyım! Hepsi bu kadar da değil.

Sadık hayranlarımı da düşünmem gerekiyor. Öyle değil mi?

Şu eve bak, şu eve! New England tarzı koskocaman bir köşk bu. Büyük bir çim alan. Evin içi de zarif eşyalarla döşenmiş. Bütün bunları Thad Beaumont onun adıyla romanlar yazdığı sırada rüyalarında görmüştü.

Bir an bu güzel evi yakıp kül etmek istedi. Önce baltayla o zarif eşyaları parçalamalı, sonra da köşkü ateşe vermeliydi.

Thad Beaumont'un ikiz çocukları var. Güze! bir kadını. Bütün bunlara sahip olmak hakkı mı onun? Thad Beaumont'un aydınlıkta mutlu bir yaşam sürmek hakkı mı? Bu kara ikizi olmasaydı yoksulluk içinde yaşayacak ve adını bile duyuramayacaktı.

Ama şimdi o ikizi karanlıklar arasında hastalıklı bir sokak köpeği gibi ölecek!

Öyle mi?»

Beaumont'un hiçbir hakkı yok. Sadece haklı olduğunu sanıyor. Ve bütün olanlara rağmen hâlâ buna inanmakta da ısrar ediyor. Ama Oxford'lu George Stark değil, bütün bu inançları masal aslında.

Stark ağaçlara doğru, «Sana ilk ciddi dersini vermenin zamanı geldi, ahbap,»

diye homurdandı. Alnındaki sargıyı çözerek cebine tıktı.. «Bu dersi hiçbir zaman unutamayacaksın!»

Stark, New York polislerine oynadığı beyaz baston oyununun bir başka türüsünü

deneyecekti. Zaten bu iki polisle başının derde gireceğini hiç sanmıyordu.

Sadece o iki domuzu öldürdüğü sırada Liz pencereden bakarsa işler karışabilirdi.

Ama öğleye geliyordu. Herhalde kadınla ikizler uyuyorlardı. Zaten ne olursa olsun işi başaracağından emindi Stark.

Chatterton yere attığı izmariti söndürmek için ayağını kaldırdı. Sonra onu alıp arabadaki tablaya atacaktı. Maine Eyalet polisi vergi mükelleflerinin bahçelerini kirletmezdi. Chatterton birdenbire sendeleyerek ağır ağır bahçe yolundan çıkan adamı gördü. Yabancıнын yüz derileri soyulmuştu. Bir elini yardım ister gibi ona ve Jack Eddings'e doğru sallıyordu. Diğer elini arkasına uzatmıştı. Kolu kırılmış gibiydi.

Chatterton neredeyse kalp krizi geçiyordu.

«Jack!» diye haykırdı. Eddings döndü ve ağzı bir karış açık kaldı.

Yüzünün derileri yüzülmüş olan adam boğuk boğuk, «Yardım edin...» diye inledi.

İki polis ona doğru koştular.

Eğer yaşasalardı herhalde arkadaşlarına, «Adamın araba kazası geçirdiğini sandık,» diyeceklerdi. «Ya da bir teneke benzin parladığı zaman suratı yanmıştı.

Veya o çiftlik makinelerinden birinin içine yüzükoyun düşmüştü.»

Arkadaşlarına belki böyle söyleyeceklerdi ama o anda hiçbir şey düşünmüyorlardı.

Dehşet kafalarının içindeki her şeyi silmişti. Yabancıнын suratının sol tarafı

kaynıyordu sanki. Deri soyulduktan sonra biri çıplak ete asit fenik dökmüş gibi.

Et yığınlarının arasından akla sığmayacak kadar korkunç, yapışkan bir sıvı

akıyor ve kara çatlaklara doluyordu.

İki polis de hiçbir şey düşünmediler. Sadece tepki gösterdiler.

Beyaz baston oyununun en güzel yanı da buydu.

«Yardım edin...»

Stark ayakları birbirine dolaşmış gibi mahsus öne doğru eğildi.

Chatterton arkadaşına anlaşılmaz bir şeyler bağırarak, yaralı adamı

yuvarlanmadan tutmak için uzandı. Stark sol kolunu polisin boynuna dolayarak arkasına sakladığı sağ elini uzattı. Sedef saplı bir ustura vardı bu elinde.

Ustura nemli havada ışıldıyordu. Stark usturayı salladı ve Chatterton'un sağ gözü

pat diye bir ses çıkararak yarıldı. Genç adam haykırarak elini yüzüne kapattı.

Stark, Chatterton'un saçlarını eline dolayarak başını geriye çekti. Ve boynunu bir kulağından diğerine kadar kesti. Polisin kaslı boynundan kanlar fişkırdı.

Bütün bunlar dört saniye içinde oldu.

Eddings alçak sesle ama tuhaf kaçan bir dikkatle, «Ne?» dedi. Stark'la Chatterton'un iki adım gerisinde duruyordu. «Ne?»

Bir eli tabancasının kabzasının yakınındaydı. Ama Stark ona bir göz attı ve adamın bu durumun farkında bile olmadığını anladı. Eddings'in gözleri yuvalarından uğramıştı. Neler gördüğünü, kimin kanlarının aktığını anlamıyordu.

Stark, hayır, bu doğru değil, diye düşündü. Kanların benden aktığını sanıyor.

Orada durdu ve arkadaşının gırtlığını kesmemi seyretti. Ama kanların benden aktığını sanıyor. Çünkü yüzümün yarısı hemen hemen yok. Akan kanlar benim. Öyle olması gerekiyor. Çünkü o ve arkadaşı polis. Bu filmin kahramanları onlar.

«Onu tutuver,» diyerek ölmekte olan Chatterton'u Eddings'e doğru itti.

Genç adam tiz bir çığlık attı. Uzaklaşmaya çalıştı ama geç kalmıştı. Tom Chatterton'un ağırlığı altında sendeleyerek geriledi ve devriye arabasına dayanıp kaldı. Arkadaşının sıcak kanları yüzüne aktı. Eddings haykırarak Chatterton'u itmeye çalıştı. Arkadaşı son gücüyle dönerek körce arabaya tutunmaya çabaladı. Motor kapağına gelen sol eli kanlı bir iz bıraktı. Sağ eli ise son bir çabayla telsiz antenini kavrayarak kopardı. Genç adam bahçe yoluna yığıldı. Anteni sağlam tek gözüne doğru tutuyordu. Ölüm anında bile çok ender bulunan bir örneği elinden bırakmak istemeyen bir bilim adamı gibi.

Eddings, derisi yüzülmüş adamın yarı eğilerek kendisine doğru atıldığını belli belirsiz farkettiler. Gerilemeye çalıştı ama arkasında araba vardı.

Stark usturayı aşağıdan yukarıya doğru salladı. Genç adamın bej üniformasının ağı yarıldı. Altındaki torbaları da. Pantolonun önü kan içinde kaldı. Eddings'e bir an biri kasıklarına avuç dolusu dondurma atmış gibi geldi. Sonra müthiş bir can acısı duyarak haykırdı.

Stark usturayı Eddings'in boynuna doğru indirdi. Ama genç adam elini kaldırmayı

başardı. Bu yüzden ilk darbe avucunu baştan aşağıya yardı. Eddings sola doğru dönmeye çalıştı, böylece boynunun sağ tarafı açıkta kaldı.

Puslu güneş ışığında gümüş gibi parlayan ustura yine havada bir kavis çizdi ve bu kez hedefi buldu. Eddings elleri bacaklarının arasında, dizüstü düştü. Baş

öne doğru eğildi. Şimdi puta tapanların kurban ettiği birine benziyordu.

Stark sanki havadan sudan söz ediyormuş gibi, «Güzel bir gün geçirmeni dilerim,»

dedi. Eğilerek Eddings'in saçlarını yine eline doladı. Son darbe için başını

geriye doğru çekti.

Stark, Eddings'le Chatterton'un ölülerini arabanın arka tarafına attı. O ağır adamları kuştüyü yastıklar gibi kaldırıvermiş-ti. Sonra arabanın kapısını

kapatıp büyük bir merakla eve doğru baktı.

Her taraf çok sessizdi.

Stark usturayı kapattı. Sonra kapıya doğru gitti. Verandanın yakınındaki ölü

serçeleri görmedi. Dama ve garajın yakınındaki elma ağacına konmuş olan diğer kuşları da. Bu serçeler sessizce ,onu izliyorlardı.

Liz bir iki dakika sonra kapıyı açmak için aşağıya indi. Hâlâ uyku sersemiydi.

Liz haykırmadı. Çığlık atacaktı ama o kendisine bakan adamın suratı yüzünden sesi gırtlığında düğümlendi sanki.

Stark dıştaki tel geçirilmiş kapının arkasından, «Hey, hanımefendi, ördek almak ister misin?» diye sordu. Gülerken sivri dişleri ortaya çıktı. Artık dişlerinin çoğu çürümüştü. Güneş gözlüğü yüzünden gözleri iri kara çukurlar gibi gözükiyordu. Yanaklarından ve çenesinden zambak gibi bir sıvı akıyor, yeleğine damlıyordu.

Liz ancak o zaman kapıyı kapatmaya davrandı ama çok geç kalmıştı. Stark eldivenli eliyle teli delip kapıyı açtı. Liz sendeleyerek gerilerken bağırmaya çalıştı, ama sesi çıkmadı. Boğazı sıkışmıştı.

Stark içeri girip kapıyı kapattı.

Liz onun ağır ağır kendisine yaklaşmasını seyretti. Stark nasılsa canlanmış, çürümüş bir korkuluğa benziyordu. Gülümsemesi daha da korkunçtu. Çünkü üst dudağı çürümüş değil de kemirilmiş gibi duruyordu. Liz onun gri-siyah dişlerini görüyordu. Dökülmüş olan dişlerden kalan çukurları da.

Stark o korkunç gülümsemesiyle, eldivenli elini kadına doğru uzattı. «Merhaba.

Beth. Rahatsız ettiğim için kusuruma bakma. Ama buradan geçiyordum, bir uğrayayım, dedim. Ben George Stark'ım. Ve seninle tanıştığım için seviniyorum.

Tahmin edemeyeceğin kadar seviniyorum.» Bir parmağıyla kadının çenesini okşadı.

Siyah suni derinin altında eli sünger gibiydi.

Liz aynı anda yukarıda uyuyan ikizleri düşündü ve uğradığı felçten kurtuldu.

Dönerek mutfığa doğru koştu.

Stark da rüzgâr hızıyla peşine takıldı. Liz kendini mutfığa attı. Oradan bir bıçak kapmak niyetindeydi. Ama Stark onu bluzunun arkasıyla saçlarından yakaladı, geriye doğru çekerek döndürdü. Liz kumaş yırtılırken çıkan sesi duydu.

Deli gibi, bana saldırırsa, diye düşündü. Ah, Tanrım! Bana saldırırsa çıldırırım... O iğrenç suratı yumrukladı. Stark'ın gözlüğü önce burnundan kaydı, sonra yere düştü. Sol gözünün altındaki et yarılıp iyice sarkmıştı. Bir ölünün dudakları gibi. Ve bütün göz küresi ortaya çıkmıştı.

Ama George Stark gülüyordu.

Liz'in ellerini yakalayarak aşağıya indirdi. Kadın bir elini kurtararak onun suratını tırmaladı. Tırnakları yüzünde derin yarıklar bıraktı. Bu yarıklardan ağır ağır kan ve irin akmaya başladı. Stark'ın etleri hiç sert değildi. Liz sanki tırnaklarını sineklerin pislediği bir kıymaya batırmıştı. Şimdi bağırarak, çığlıklar atmak istiyordu ama sesi boğuk havlamalardan farksızdı.

Stark, Liz'in elini tekrar yakaladı. İki elini birden geriye çekerek bileklerini kavradı. Katilin eli sünger gibiydi ama yine de çok güçlüydü. Diğer elini Liz'in göğsüne doğru götürdü. Kadın gözlerini yumarak gerilemeye çalıştı.

Stark, «Vazgeç,» diye homurdandı. Artık gülmüyordu ama ağzının sol tarafı

sırıtırmasına açılmıştı. Çürümüş dudakları o biçimde donmuştu sanki. «Kendi iyiliğin için bundan vazgeç, Beth. Benimle boğuştuğun zaman heyecanlanıyorum.

Heyecanlanmamı istemezsin herhalde. Bence seninle aramızda platonik bir ilişki olmalı. Hiç olmazsa şu ara, Beth.» Kadın çürümüş elin o acımasız gücünü

hissetti.

Nasıl böyle güçlü olabiliyor, diye düşündü. Sanki son nefesini verecekmiş gibi bir hali var. Ama çok güçlü. Nasıl olabilir?

Ama cevap belliydi. İnsan değildi George Stark. Liz onun gerçekten canlı olduğuna bile inanmıyordu.

«Yoksa bunu istiyor musun?» diye sordu Stark. «Mesele bu mu? İstiyor musun?

Hemen şimdi?» Dişlerinin arasından acayip bir biçimde çatlamış siyahlı, sarılı, kırmızılı dili uzandı.

Liz hemen çırpınmaktan vazgeçti.

Stark, «Bak böylesi daha iyi,» dedi. «Şimdi seni bırakacağım, Bethie, tatlım.

Hayatım. Bıraktığım zaman içinden yine yüz metre koşu rekorunu kırmak gelecek.

6u normal. Ne de olsa birbirimizi hemen hiç tanımıyoruz. Benim de en yakışıklı

halimde olduğum söylenemez. Ama budalaca bir şey yapmadan önce dışarıdaki iki polisi hatırlamanı istiyorum. Onlar öldüler. Sonra yukarıda mışıl mışıl uyuyan o iki bambino'yu da unutma. Çocukların dinlenmeye ihtiyaçları var. Öyle değil mi?

Özellikle seninkiler gibi çok savunmasız küçücük çocukların? Anlıyor musun? Ne demek istediğimi kavırıyor musun?»

Liz sessizce başını salladı. Şimdi burnuna Stark'ın kokusu geliyordu. Korkunç, kokmuş etinkine benzeyen bir kokuydu. Çürüyor, diye düşündü. Karşımda çürüyor.

Artık onun Thad'ın yeniden roman yazmasını neden o kadar çok istediğini anlıyordu. Boğuk bir sesle, «Sen bir vampirsin,» dedi. «Kahrolasınca bir vampir.

Ve Thad seni aç bırakıyor. O yüzden buraya zorla girdin. Beni korkutmaya çalışıyor, bebeklerimi tehdit ediyorsun. Sen korkağın birisin, George Stark.»

Katil onun elini bırakarak, eldivenlerini düzeltti. «Bence haksızlık ediyorsun, Beth. Sen benim durumunda olsaydın, ne yapardın? Yiyecek ve içecek olmayan bir adaya düşseydin naşı! davranırdın? Üzgün üzgün oturur, cici cici içini mi çekerdin? Yoksa savaşır mıydın? Beni yaşamak kadar basit bir şeyi istediğim için suçlayabilir misin?»

Liz tükürür gibi, «Evet,» dedi.

«Gerçek bir militan gibi konuştun... Ama belki fikrini değiştirirsin.

Anlayacağın militanlığın bedeli şu ara sandığından daha yüksek, Beth. Karşındaki kararlı ve kurnaz olduğu zaman bedel de yükseldikçe yükselir. Belki de Thad'la işbirliği yapmamızı tahmin edemeyeceğinden daha büyük bir heyecanla desteklersin.»

«Hayal kurmana devam et, köpek.»

Stark o korkunç dudaklarıyla şirin şirin gülümsemeye çalıştı. İnce eldivenin mide bulandırıcı buz gibi eliyle Liz'in kolunu okşadı. «Bu bir hayal değil, Beth. Bundan emin olabilirsin. Thad' la ben birlikte çalışacak ve yeni bir Stark romanı yazacağız... İşbirliği yapacağız... Bir süre için. Bunu şöyle de söyleyebiliriz. Thad beni şöyle bir itecek. Ben motoru teklemiş bir araba gibiyim. Ama benim karbüratörüm bozulmadı. Sadece yazarlara özgü o engelle karşı

karşıyayım. Hepsi o kadar, Bence bütün sorun bu. Tekerleklerim dönmeye başladı

mi... vıııız! Hızla giderim.»

Liz, «Sen delisin,» diye fısıldadı.

«Evet. Ama Tolstoy da deliydi. Richard Nixon'da. Ve o yağlı köpeği Birleşik Devletler'in başına geçirdiler.» Stark başını çevirerek pencereden baktı. Bütün dikkatini dışarıyı dinlemeye vermiş gibiydi.

Liz hiçbir şey duymamıştı. «Sen ne...» diye başladı.

Stark, «Bir dakika susar mısın, hayatım?» dedi. «Kes sesini.»

Liz havalanan kuşların kanat seslerini duydu. Bu ses inanılmayacak kadar uzak, inanılmayacak kadar güzeldi. İnanılmayacak kadar özgür, Liz, Stark'a baktı.

Kalbi hızla çarpıyordu. Belki koşarak katedebilirim. Bir silah bulursam...»

Stark çürümüş eliyle tekrar onun bileğini kavradı. «Erkeğinin kafasına girerek onun gözlerinden dışarı bakabiliyorum. Onun neler düşündüğünü hissediyorum.

Seninle aynı şeyi yapamıyorum. Ama yüzüne baktığım zaman bazı esaslı tahminlerde bulunabiliyorum. Şu anda ne düşünüyorsan, Beth... o polisleri hatırla...

Çocuklarını da. Öyle yapmazsan işi büyütmezsın.»

«Neden beni böyle çağırıyorsun?»

«Ne? Beth diye mi?» Stark bir kahkaha attı. Pek pis bir ses çıkmıştı. Sanki gırtlığına çakıl taşları dolmuş gibi. «Thad bunu düşünecek kadar zeki olsaydı o da seni böyle çağırırdı.»

«Sen deli...»

«Deliyim. Biliyorum. Çok sevimli sözler bunlar, sevgilim. Ama aklımla ilgili fikirlerini sonraya bırakacağız. Şu anda pek çok şey oluyor. Dinle: Thad'ı

aramam gerekiyor. Ama bürosuna telefon etmek istemiyorum. Oradaki telefonu da dinliyor olabilirler. Thad böyle, bir şey olmadığını düşünüyor. Ama polislerin bu işi ona söylemeden yapmış olmaları ihtimali var. Kocan insanlara güveniyor.

Ben onun gibi değilim.»

«Sen nasıl...»

Stark ona doğru eğilerek sanki Liz kafası ağır çalışan bir çocukmuş gibi konuşmaya başladı. «Benimle tartışmaktan vazgeçmeni ve sorularıma cevap vermeni istiyorum, Beth. İsteddiğimi senden öğrenemezsem belki sorularımı ikizlere sorarım. Onların henüz konuşamadıklarını biliyorum. Ama belki ben onlara konuşmayı öğretebilirim. Biraz teşvik harikalar yaratır.» Yeleğinin fermuarlı

ceplerinden birini açarak küçük bir kaynak lambası çıkardı. «İkizlere belki konuşmasını öğretemem. Ama onlara şarkı söylemesini öğretebileceğimden eminim.

Herhalde bülbüller gibi şakırlar o zaman. O şarkıyı dinlemeyi istemezsin belki de, Beth.»

Liz kaynak lambasına bakmamaya çalışıyor ama gözlerini yine de ondan alamıyordu.

Sonra, «İsteddiğin her şeyi söyleyeceğim,» dedi. Ve için için de ekledi.

Şimdilik.

«Çok nazıksın.» Stark kaynak lambasını tekrar cebine soktu. O sırada yeleği hafifçe yana kayd ı ve Liz büyük bir tabancanın kabzasını gördü. «Çok da mantıkl ısn.» diye ekledi Stark. «Şimdi dinle. Bugün üniversitede biri daha var.

İngilizce Bölümünde. Onu iyice görebiliyorum. Seni gördüğüm gibi. Kısa boylu, ak saçlı biri. Kendi boyu kadar bir pipo içiyor. Ad ı ne onun?»

Liz sıkıntıyla, «Tarifin Rawlie Delesseps'e uyuyor,» dedi. Stark'ın profesörün o gün üniversitede olduğunu nasıl anladığını düşündü... Sonra da bunu bilmek istemediğine karar verdi.

«Burada fakülte rehberi var mı?»

«Oturma odasında, telefon masasının çekmesinde.»

«İyi.» Stark koyarcasına ilerleyerek duvara asılı bıçaklardan birini aldı. Liz kaskat ı kesildi. Stark ona bakt ı ve çak ılların dökülmesini andıran o sesi çıkardı yine. «Endişelenme. Seni doğrayacak değilim. Sen benim küçücük yardımc ıms ın. Öyle değil mi?» Güçlü ama iğrenç, sünger gibi eliyle Liz'in bileğini yakaladı yeniden. Onu oturma odasına götürdü. Liz kanapeye çöktü. Stark da telefona gitti. Önce bıçakla dinleme ve iz bulma ayg ıt ılarının kordonlarını

kesti. Başını önüne eğmiş olan Liz'e dönerek, «Nasıl davranman gerektiğini biliyorsun,» dedi. «Bu çok önemli. Şimdi dinle: O Rawlie denilen adamın numarasını bulacak ve Thad'la kısaca sohbet edeceğim. Sen de o arada yukarıya çıkacak ve yazlık eve gitmek için gerekli şeyleri alacaksın. İkizlerin eşyalarını filan. Bu iş bitince de çocukları uyandırıp aşağıya indireceksin.»

«Sen onların uyuduklarını...»

Stark onun yüzündeki hayret dolu ifadeyi farkederek güldü. «Ah, programını

biliyorum. Hem de senden daha iyi biliyorum. İkizleri kaldır, Beth. Onları

hazırla ve aşağıya indir. Programın kadar evin içini de biliyorum. Benden kaçmaya kalkarsan hemen anlarım, hayatım. Çocukları giydirmen şart değil.

Bebekleri neşeli yolculuğumuz sırasında giydirebilirsin.»

«Castle Rock'a mı gitmek istiyorsun?»

«Hı... Ama şu ara bunu düşünmene gerek yok. Şimdi sana on dakika veriyorum. Asıl bunu düşün. O on dakikanın sonunda aşağıya inmezsen ne olduğunu anlamak için ben yukarı çıkarım.» Stark güneş gözlüğünü yeniden takmıştı. Şimdi etleri çürüyen, irinler akan alnının altında gözleri bir kurukafanın kara oyuklarına benziyordu.

«Ve elimde küçük kaynak lambamla, harekete hazır durumda çıkarım. Anlıyor musun?»

«Ben... Evet.»

«Beth, hepsinden önemlisi şunu unutmamalısın! Benimle iş birliği yaparsan başına bir şey gelmez. Çocuklarının da öyle.» Stark gülümsedi. «İyi bir anne olduğun için bunun senin bakımından her şeyden önemli olduğunu sanıyorum. Bana kurnazca oyunlar oynamaya kalkma. O iki Eyalet Polisi arabalarında arkaüstü yatıyorlar.

Üzerlerine sinekler konuyor. Çünkü benim ekspres gelirken onlar da şanssızlıklarından yoluna çıktılar. New York'ta da yine şansları tersine dönen birkaç polis var... Bunu sen de biliyorsun. Çocuklarını ve kendini tehlikeye atmamanın tek yolu sesini çıkarmaman ve bana yardım etmen. Hatta böylece Thad'a da yardım etmiş olursun. Kocan istediğimi yaparsa başı derde girmez. Anlıyor musun?»

Uz boğuk bir sesle, «Evet,» diye cevap verdi.

«Aklına bir şey gelebilir. İnsan köşeye kısıtırıldığı zaman öyle şeyler olduğunu biliyorum. Ama beyle bir fikir belirir belirmez onu hemen kafandan kov. Şunu da unutma: Pek iyi halde değilim ama kulaklarım çok keskindir. Ben meleklerin cennette şarkı söylediklerini ve iblislerin de cehennemin en derin çukurlarında haykırdıklarını duyabilen bir adamım, Bethie. Kendi kendine, bu tehlikeyi göze alabilir miyim, diye sormalısın. Sen zeki bir kadınsın. Bence doğru kararı

vereceksin. Haydi, kızım. Fırla bakalım.» Saatine baktı. Onun zamanında aşağıya inip inmediğini anlayacaktı.

Liz adeta uyuşmuş gibi olan bacaklarıyla merdivene doğru atıldı.

Liz gerekli eşyaları bavula ve çantalara atarken Stark'ın aşağıda telefonda konuştuğunu duydu. Tam ikizleri uyandıracağı sırada Stark aşağıdan seslendi.

«Beth! Süre doldu!»

«Geliyorum.» Wendy'i kucağına aldı. Çocuk uykulu uykulu ağlamaya başladı.

«Burada olmanı, istiyorum. Bir telefon bekliyorum. Siz fon müziğini sağlayacaksınız.»

Ama Liz bu son sözleri hayal meyal duydu. Gözü ikizlerin dolabının üzerindeki makasa takılmıştı. Wendy'i tekrar karyolasına yatırdı. Makası alıp çocuklar için kullandığı iri çengel iğnelerle külotunun içine tutturdu. Eteğin önünde hafif bir kabarıklık olmuştu. Sıradan biri bunu farketmezdi. Ama George Stark sıradan biri değildi. Liz bluzunu eteğinin üzerine çıkardı. Böylesi daha iyiydi.

«Beth!» Stark'ın öfkelenmek üzere olduğu anlaşılıyordu. Doha da kötüsü, merdivenin ortasına kadar çıkmış olmalıydı. Ve Liz onun ayak seslerini hiç

duymamıştı.

Aynı anda telefon çalmaya başladı.

Stark avaz avaz, «Hemen aşağıya in!» diye bağırdı. Liz telaşla William'ı da uyandırdı. Acelesinden fazla şefkatli davranamamıştı. Merdivenden inerken kucağındaki bebekler ağlıyorlardı. Hem de

olanca sesleriyle.

Stark telefondaydı. Bir elinde bir Berol kurşun kalemi vardı, Fakülte rehberinin arkasına kitap harfleriyle bir şeyler yazmıştı. Liz yaklaştığı zaman iki cümleyi okuyabildi. «SANA NEREDEN TELEFON ETTİM DERSİN, THAD?» ve «BUNU BİRİLERİNE SÖYLERSEN HEPSİ ÖLÜR.»

Stark bu sözleri desteklemek istermiş gibi, «Hiçbir şey yapmadım,» dedi.

«Seslerini sen de duyuyorsun. Onların o küçücük değerli kafalarındaki saçların bir teline bile dokunmadım.» Liz'e dönerek göz kırptı. Güneş gözlüğünü elinde sallıyordu. Emmeye başlayan bir balmumu heykele benzeyen suratında gözleri bilyeleri andırmaktaydı. Sonra, «Henüz,» diye ekledi. Dinledi, sonra da sıırttı.

«Ne olmuş ona?»

Liz'in ani öfkesi birdenbire korkusunu yendi. Aklına ilk kez o zaman Martha Halayla fareler geldi. Makası almıştı ama Stark'ın kullanmasına fırsat vereceğini pek sanmıyordu... Ama Thad... Thad, Martha Hala şifresini biliyordu.

Liz'in kafasında bir fikir belirdi.

Telefon konuşmasından sonra Stark'a, «Ne yapacaksın?» diye sordu Liz.

«Hızla harekete geçeceğim. Benim özelliğim budur.» Kollarını uzattı.

«Çocuklardan birini bana ver.»

Liz bebekleri göğsüne bastırarak geriledi. Sakinleşmiş olan çocuklar tekrar sızlanmaya başladılar.

Stark ona sabırla baktı. «Seninle tartışacak zamanım yok, Beth. Beni seni ikna etmeye zorlama.» Yeleğinin cebindeki silindire vurdu. «Çocuklarına zarar verecek değilim. Bir bakıma ben de onların babaları sayılırım.»

Liz daha da gerileyerek haykırdı. «Bir daha böyle bir şey söyleme!» Kaçmak üzereydi.

«Kendine hakim ol, kadın. Stark'ın sesi ifadesiz ve buz gibiydi. Liz'e biri suratına soğuk su çarpmış gibi geldi. «Kendine gel, sevgilim. Şimdi gidip polislerin arabasını sizin garaja sokmam gerekiyor. Ben bu işi yaparken senin diğer yöne doğru koşman hoşuma gitmez. Ama bebeklerden biri bende olursa o zaman endişelenmem. Sana ve onlara karşı düşmanca duygularım olmadığını söylediğim zaman ciddiye dim... Ama size düşmanlık duysam da çocuklarından birine zarar vermemin bana ne yararı olur? Benimle işbirliği yapmanı istiyorum. Çocuğunu yaralayarak bunu elde edemem. Haydi, bebeklerden birini bana ver. Yoksa ikisinin birden canını yakarım. Onları öldürmem ama yaralarım. Hem de ciddi bir biçimde.

Ve bunun sorumlusu da sen olursun.» Ellerini uzattı. Mahvolmuş suratında sert bir ifade vardı.

Söylediklerini yapacağı kesindi.

Liz ona doğru gitti. Stark, Wendy'i alacağı zaman bir an kolları gerildi. Wendy hıçkırmaya başladı. Liz kollarını gevşeterek kızını almasına izin verdi. Kendisi de ağlıyordu yine. Stark' m gözlerinin içine baktı. «Ona bir şey yaparsan seni öldürürüm.»

Stark ciddi ciddi, «Bunu deneyeceğini biliyorum,» dedi. «Annelere büyük saygım var, Beth. Benim bir canavar olduğumu düşünüyorsun. Belki bu bakımdan haklısın.

Ama gerçek canavarlar duygusuz değildir. Bence onlardan korkulmasının nedeni de görünüşleri değil, budur. Bu küçüğe zarar verecek değilim, Beth... Kucağında güvende olacak... Tabii sen istediklerimi yaptığın sürece.»

Liz, William'a sıkıca sarıldı.

Stark, «Ayrıca... bak!» diye bağırdı. Sesinde inanılmayacak bir şefkat vardı.

Wendy'e rahatsız edici ve derin bir ilgiyle bakıyordu. Kız da gözlerini ona dikmişti ve artık ağlamıyordu. «Bu küçük, suratımın ne halde olduğunun farkında bile değil. Benden hiç korkmuyor, Beth. Hiç korkmuyor.»

Liz sessiz bir dehşetle bakarken Stark sağ elini kaldırdı. Eldivenlerini çıkarmıştı. Sağ elinde kalın bir sargı vardı. Thad' m elindeki gibi. Stark yumruğunu sıkıp açtı.

Liz, Thad da böyle yapar, diye düşündü. Tıpkı böyle. Ah, Tanrım! TIPKI BÖYLE!

Wendy iyice sakinleşmiş, gri gözlerini Stark'ın bulanık mavi gözlerine dikmişti.

Gözlüğünü çıkarmıştı Stark. Gözlerinin altındaki deriler düşmüştü. Sanki gözleri neredeyse saplarının ucunda sallanacaktı.

Ve Wendy de Stark'a el salladı.

Liz'in kucağında William kımıldandı. Kadın başını eğerek çocuğuna baktı. Oğlu da gözlerini aynı dikkatle George Stark'ın yüzüne dikmişti. Sonra William el salladı. Liz usulca, «Hayır...» diye inledi. «Ah, Tanrım, lütfen buna izin verme.»

Stark başını kaldırarak Liz'e baktı. «Görüyor musun? Benden hoşlanıyorlar, Beth.

Benden hoşlanıyorlar.»

Stark güneş gözlüğünü tekrar takarak Wendy'le dışarı çıktı. Liz pencereye koşup kaygıyla onların arkasından baktı. Stark başını eğerek bir süre devriye arabasının yanında durdu. Liz sonradan onun Thad'la yeniden bağlantı kurmaya çalıştığını düşünecekti. Sonra doğrulup arabaya girdi. Motoru çalıştırarak aracı

garaja soktu. Birkaç dakika sonra evdeydi. Wendy'i tekrar Liz'e veriyordu.

«Gördün mü? Kızına hiçbir şey olmadı. Şimdi bana komşularınızdan söz et.

Clark'lardan,»

Liz kendini çok aptal gibi hissetti. «Clark'lardan mı? Onları neden soruyorsun?

Clark'lar Avrupa'dalar.»

Stark gülümsedi. En iğrenci de buydu. Çünkü insan normal durumda bu gülümseyişin çok çekici ve sevimli olduğunu seziyordu. «Harika! Bundan daha iyisi olamazdı.

Arabaları var mı?»

Wendy ağlamaya başladı. Liz kızına baktı. Wendy tombul ellerini o suratı çürümüş

adama doğru uzatmıştı. Stark'tan korktuğu için değil, onun kucasına dönmek istediği için ağlıyordu.

Stark, «Ah, ne tatlı!» dedi. «Babasına gelmek istiyor.»

Liz tükürür gibi, «Kes sesini, canavar!» diye bağırdı.

Tilki George Stark başını arkaya atarak güldü.

Stark kadının kendisi ve ikizler için birkaç şey daha almasına izin verdi. Ama bu iş için sadece beş dakika bekleyecekti. Liz gereken eşyaları kaparcasına alırken Wendy'nin ağlayarak Stark'a ellerini nasıl uzattığını düşünmemeye çalıştı. «Babasına gelmek istiyor.»

Liz aşağıya indiği zaman Stark mutfak kapısında duruyor ye gülümsüyordu. Liz sakladığı makası o an kullanmayı öyle istedi ki! Öfkeyle bavul ve çantaları

işaret ederek, «Bana yardım edemez misin?» diye bağırdı.

«Tabii, Beth.» Bavullardan birini aldı. Sol elinin boş kalmasına dikkat ediyordu.

Kısa bir süre sonra Clark'ların arabasına binmişlerdi. George Stark, «Eh, her şey tamam!» diye bağırdı. «Artık yola çıkalım mı?»

İkizler kıkır kıkır gülerek ona ellerini salladılar. Stark gaza basarken Liz elini usulca makasın oluşturduğu çıkıntıya sürdü. Şimdi olmaz... Ama bu işi yakında yapacağım. Thad'ı beklemek niyetinde değilim. Bu kara yaratık ikizlere bir şey yapabilir. Bana da...

Stark yola dalar dalmaz makası çıkaracak ve gırtlığına saptayacaktı.

III

«PSİKO-POMPA»LARIN GELİŞİ

Machine usturayı kayışa ipnotize edici, düzenli bir tempoyla sürerek, «Şairler aşktan söz ediyorlar,»

dedi. «Çok uygun. Aşk diye bir şey var. Politikacılar görevden dem vuruyorlar. Bu da uygun sayılır. Çünkü görev diye bir şey de var.

Eric Hoffer 'modernizm sonrası'ndan, Hugh Hefner seksten, Hunter Thompson uyuşturuculardan, Jimmy Swaggart da gökleri ve yerleri yaratan ulu Tanrı'mızdan söz ediyor. Bütün bunların hepsinin varolduğunu biliyoruz. Onun için bu konular da uygun. Ne demek istediğimi anlıyor musun Jack?»

Jack Rangely, «Evet, sanırım,» diye cevap verdi. Aslında hiçbir şey anladığı

yoktu. Ama Machine bu tavrı takındığı zaman ancak bir deli onunla tartışmaya kalkışırdı.

Machine birdenbire usturayı yan çevirerek kayışı kesti. Kayışın uzun bir parçası, kopmuş bir dil gibi bardo salonunun zeminine düştü. Machine, «Ama ben felaketten söz ediyorum,» dedi. «Çünkü eninde sonunda en önemli olan şey felakettir.»

George Stark'ın Babil'e Giderken adlı eserinden.

Yirmi İki

Thad Kaçıyor

Thad, College Caddesine saparken, bunun yazdığı bir roman olduğunu düşün; dedi içinden. Ve kendinin de o romanın kahramanlarından biri olduğunu varsay. İyi bir plan yapmalısın. Yoksa seni tutuklarlar. Liz'le çocuklar da ölür.

Ama ya serçeler? Onların bu olaydaki rolleri nedir? Bunu bilmiyorum. Rawlie bana onların yaşayan ölülerin habercileri olduklarını söyledi. Bu da uyuyor, öyle değil mi? Hiç olmazsa bir noktaya kadar. Çünkü tilki George yeniden canlandı.

Ama aynı zaman da ölü de... Ölü ve çürüyor. Öyleyse serçeler de olaya uyuyor.

Yalnız tümüyle değil... Serçeler George'u ölümler âleminden geri getirdiler diyelim. O halde benim kara ikizimin neden kuşlardan hiç haberi yok. Niçin iki apartmanın duvarlarına da, 'SERÇELER YİNE UÇUYOR,' diye yazdığını hatırlamıyor?

Thad, «Çünkü onları ben yazdım,» diye mırıldandı. Sonra da defterine yazdıklarını anımsadı.

Soru: Kuşlar benim mi?

Cevap: Evet.

Soru: Serçelerle ilgili o cümleleri kim yazdı?

Cevap: Bilen. Ben bilenim. Ben sahibim...

Ansızın Thad'a bütün cevapları... o akla hayale sığmayacak korkunç cevapları

yakalamak üzereymiş gibi geldi. İnledi.

Soru: George Stark'ı yeniden kim canlandırdı? Cevap: Sahip. Bilen.

Thad, «Bunu yapmak istemedim!» diye bağırdı. Ama bu doğru muydu? Bir tarafı her zaman George Stark'ın o basit ama şiddetli karakterinden hoşlanmamış mıydı? Onun gibi sakar olmayan, gülünç ya da zayıf gözükmeyen ve içki dolabında kilitli olan ecinnilerden korkmayan George'a karşı hayranlık duymamış mıydı? Karanlıkların sahibi olduğu için onlardan korkmayan o adamdan?

Thad iyice ısınmış olan arabasının içinde yine bağırdı. «Ama o AŞAĞILIK BİR KÖPEK!»

«Evet, öyle... İşte senin bir yanını ÇEKEN de bu değil mi?»

«Belki ben aslında George'u yaratmadım.. Belki de özlem dolu bir yanım George'un yeniden canlanmasını sağladı.»

Soru: Serçeler benim olduklarına göre onları kullanabilir miyim?

Cevap gelmedi. Thad yanıtın ne olduğunu sezdi ama yakalayamadı. Birden bunu kendi kendisinin engellemiş olmasından korktu. Belki buna Stark'ı seven yanı

neden oluyordu.

Ben bilenim. Ben sahibim. Ben getirenim!

Kafasında tasarladığı planda Rawlie'nin de rolü vardı. Ama arkadaşı ona yardıma razı olmazsa ne yapacaktı? Bilmiyordu.

Şimdi hurdacı Gold'un önünden geçiyordu. Alüminyum levhalar birleştirilerek yapılmış olan binanın etrafı göz alabildiğine hurda araba doluydu. Cumartesi günleri kapalı olurdu burası. Thad, burada yirmi bin kadar eski araba var, diye aklından geçirdi. Benimkini de onların arasına saklayabilirim. Zaten böyle yapmak zorundayım.

İleride beliren levhada, «Dikkat okul,» yazılıydı. «Lütfen yavaşlayın!» Thad'ın karnına kızgın bir şiş saplanmış gibi geldi. Karar anı yaklaşıyordu.

Dikiz aynasına bir göz attı. Polisler ondan iki araba gerideydiler. Artık dörtyol ağzına yaklaşıyordu. Yıllardan beri kaza oluyordu burada. Çünkü çok kimse kavşakta yeterince dikkatli davranmıyorlardı.

Thad güneye doğru gitmek için bekleyen arabalara katıldı. Kahverengi devriye arabası yine iki taşıt gerideydi.

Thad gaza bastı ve yine o kızgın şiş karnına saplandı. Önündeki iki araba sağa sola gittiler. Solundan bir süt kamyonu ilerledi. Thad derin bir soluk alarak arabasıyla kavşakta normal hızla ilerledi.

Onun arkasından yana sapmaya çalışan gümüş rengi süt kamyonu yolu kapattı.

Kahverengi devriye arabası gözden kaybolur kaybolmaz, Thad olanca gücüyle gaz pedalına bastı.

Yarım blok ötede bir yan sokak vardı. Thad ona saptı. Sonra tekrar sağa. Gözleri dikiz aynasındaydı. Birkaç dakika sonra Gold'un araba mezarlığına giriyordu. Bu sessiz ve büyük mezarlık tüylerinin diken diken olmasına yol açtı.

Sonra ansızın serçeleri gördü. Arabaların üzerlerini kaplamışlardı. Thad onların hemen yakınından geçti. Kuşlar endişeyle kanatlarını oynattılar ama yerlerinden kımıldamadılar. Yaşayan ölülerin habercileri, diye düşünerek alnındaki beyaz yara izini sinirli sinirli ovuşturuyordu. Sonra da boğuk bir sesle kuşlara sordu. «Benden ne istiyorsunuz? Tanrı aşkına, istediğiniz nedir?»

Sonra kafasında bir tür cevap belirdi. Hayır, Thad... asıl SEN BİZDEN ne istiyorsun? Sen sahiptin. Getirensin. Bilensin.

Thad, «Ben hiçbir şey bilmiyorum ki,» diye söylendi. Sonra arabayı bir sıranın sonundaki açıklık yere soktu. Otomobilden inerek etrafına bakındı. Sürüyle sessiz küçük kuş onu seyrediyorlardı.

Sonra hepsi birden havalandılar. Yüzlerce, hatta belki de binlerce kuş. Bir an etrafı kanat sesleri doldurdu. Serçeler gökyüzünde güneye doğru döndüler. Castle Rock'un bulunduğu yöne doğru. Thad birdenbire yine o garip duyguya kapıldı.

Sanki derisinin altında kıvıl kıvıl kurtlar dolaşıyordu.

Kafamın içini görmeye mi çalışıyorsun, George?

Thad usulca bir şarkı söylemeye başladı. Bob Dylan'ın bir parçasını. «John

'Wesley Harding... yoksulların dostuydu... Ellerinde birer tabancayla dolaşırdı...»

O garip ürperti ve kaşıntıya benzeyen duygu arttı. Bunun merkezi sol elindeki yaraydı. Thad, Stark'ın öfke ve düş kırıklığını hissetti.

Şarkıyı sürdürdü. Bir yandan da, arabamı biraz ezersem onu hemen farkedemezler, diye düşünüyordu. O zaman iki saat daha kazanmış olurum. Bu da Liz'le çocukların kaderlerini etkileyebilir.

Yanda ağır, paslı bir motor desteği duruyordu. Kimsenin istemediği çarpık bir çelik heykelin kalıntısına benziyordu. Yine şarkı söylemeye devam ederek motor desteğini aldı, kaldırdığı gibi arabasına doğru fırlattı. Yan kapı ezildi.

Desteği yeniden kavrayıp panjura vurmaya başladı. Sonra motor kapağını hafifçe kaldırdı. Diğer arabaların motor kapakları da açıktı. Motor desteğini son kez ön cama doğru fırlattı. Aynı anda elindeki sargıda kanlı bir lekenin belirdiğini gördü. Ön cam paramparça oldu. Artık arabası diğer enkaza benziyordu.

Dönüp kapıya doğru gitti. İçeri girerken orada bir telefon kulübesi olduğunu farketmişti. Yarı yolda

birdenbire durakladı. Şarkı da söylemiyordu artık.

Etrafı dinliyormuş gibi başını yana eğmişti. O garip kaşıntı geçmişti. Serçeler gitmişlerdi. George Stark da.

Thad hafifçe gülümseyerek adımlarını sıklaştırdı.

Telefon karşıda iki defa çaldı. Thad terlemeye başlamıştı. Rawlie odasında olsaydı telefonu açardı. Galiba gitmişti.

Telefon tam üçüncü defa çalacağı sırada Rawlie yetişti. «Alo? Ben DeLesseps.»

Thad onun tütünden kalınlaşmış sesini duyduğu zaman bir «an gözlerini kapattı.

«Merhaba, Rawlie. Ben Thad.»

«Merhaba, Thad.» Araması Rawlie'yi hiç şaşırtmamış gibiydi. «Bir şey mi unuttun?»

«Hayır, Rawlie. Başım dertte.»

«Evet.» Profesör soru sormayarak bekledi.

«O iki...» Thad bir an durakladı. «Yanımdaki o iki genci hatırlıyor musun?»

Rawlie sakın sakın, «Evet,» dedi. «Koruma polisleri.»

Thad, «Onları atlattım,» diye açıkladı. «Daha doğrusu bunu başardığımı

umuyorum.» Bir an durdu. O önemli ana gelmişti. «Yardıma ihtiyacım var, Rawlie.

Bana polisin bilmediği bir araba gerekli.»

Arkadaşı sesini çıkarmadı.

«Bana yapabileceğin bir şey olursa senden istememi söyledin.»

Rawlie uysalca, «Biliyorum,» diye cevap verdi. «Sana ayrıca koruma polislerine elden geldiğince yardım etmenin akıllıca bir şey olacağını da söyledim.» Bir an durdu. «Bu sözümü, dinlemediğin anlaşılıyor.»

Thad az kalsın, «Dinleyemezdim, Rawlie,» diyecekti. «Karımla ikizlerimi kaçıran adam onları öldürebilir.» Ama böyle bir şey söyleyemezdi. Cesaret edemediğinden değil, arkadaşına kendisini deli sanmasından korktuğundan.

Rawlie uzun bir sessizlikten sonra, «Pekâlâ,» dedi. «Sana arabamı vereceğim Thad.»

Thad gözlerini kapattı. Yere yığılmamak için dizlerini dimdik tutmaya çalıştı.

Arkadaşı ekledi. «Ama bir şartım var.»

Thad yine gözlerini yumdu ama bu kez sıkıntıyla, «Neymiş, bu?»

Rawlie, «Her şey sona erdiği zaman neler olduğunu öğrenmek istiyorum,» dedi.

«Özellikle neden serçelerin folklordaki yerlerini öğrenmek istediğini. Ve sana psiko-pompaların ne olduğunu açıkladığımda niçin öyle bembeyaz kesildiğini?»

«Bembeyaz mı kesildim?»

«Kar gibi bembeyaz.»

Thad söz verdi. «Sana her şeyi anlatacağım.» Hafifçe güldü. «Belki bunun bir kısmına inanırsın.»

Rawlie, «Şimdi neredesin?» diye sordu.

Thad yerini ona açıklayarak, «Mümkün olduğu kadar çabuk gel,» dedi.

Thad telefonu kapatıp geri döndü. Eski bir okul otobüsünün çamurluğuna oturdu.

On beş dakika kadar sonra yine o» kaşıntıyı, ürpertiye hissetti. Tekrar şarkıya başladı. Ve o duygu bir-iki dakika sonra kayboldu.

Zaman çok yavaş geçti. Rawlie eski Volkswagen'iyile araba mezarlığına girdiği sırada Thad artık onun gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştı.

Profesör arabasını durdurarak indi. Piposunu tütürüyordu, Thad, «Şunu içmemen gerekiyor, Rawlie,» diyebildi.

Arkadaşı ciddi ciddi, «Senin de kaçmaman gerekiyor,» diye cevap verdi.

Birbirlerine baktılar bir an, sonra da gülmeye başladılar.

Sonra Thad, «Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım...» dedi.

Süpermarkete uğradım. Sana gerekebileceğini düşündüğüm birkaç şeyi, aldım Thaddeus.» Eski arabasının içinden aldığı bir kesekâğıdını ona uzattı.

İçinde bir güneş gözlüğü ve saçlarını iyice örtecek kırmızı bir beyzbol kasketi vardı. Bütün bunlar gülünç bir biçimde Thad'a dokundu. «Sağol, Rawlie.»

Rawlie elini sallayarak yan yan ona baktı, kurnazca gülümsedi. «Belki asıl ben sana teşekkür etmeliyim. On aydan beri şu eski pipomu tütürmeyi istiyor ama önemli bir şey olmasını bekliyordum.»

Thad, «Bu olay yeterince önemli,» diyerek hafifçe ürperdi.

«Evet. İşin acele değil mi?»

«Korkarım öyle.»

«Sana bir şey daha getirdim. Kaybetmemek için ceketimin cebine attım. Bu nesneyi süpermarketten aldığımı da sanma. Onu masamın gözündə buldum.» Ceplerini araştırdı, sonunda boru biçimi bir şey çıkardı. Kabuğu soyulmuş bir dal parçasından yapılmıştı. Çok eskiye benziyordu.

Thad küçük boruyu alarak, «Nedir bu?» diye sordu ama aslında cevabı biliyordu.

Rawlie piposunun üzerinden onu süzdü. «Bir düdük. Kuşları çağırmak için. Belki sana yararı olur. Bunu almanı istiyorum.»

«Sağol.» Thad düdüğü göğüs cebine koyarken eli titriyordu. «Evet, gerçekten işime yarayabilir.»

Profesörün kalın kaşlarının gölgelediği gözleri birdenbire irileşti. Piposunu ağzından çekti. Alçak ve titrek bir sesle, «Ona ihtiyacın olacağından pek emin değilim,» diye fısıldadı.

«Ne?»

«Arkana baksana.»

Thad döndü ama arkadaşının ne gördüğünü biliyordu...

Şimdi Gold'un araba mezarlığında belki on binlerce kuş vardı. Serçeler her yeri kaplamış, adeta bir örtü oluşturmuşlardı.

Rawlie boğuk bir sesle, «Ah, Tanrım...» dedi. «Psiko-pompalar... Bu ne anlama geliyor, Thad? Ne anlama geliyor?»

Thad, «Galiba yavaş yavaş anlamaya başlıyorum,» diye cevap verdi.

«Tanrım!» Rawlie kollarını havaya kaldırarak birdenbire ellerini birbirine vurdu. Serçeler yerlerinden bile kıvıldamadılar. Sessizce bakıyorlardı. Ama Rawlie'ye değil. Onları Thad ilgilendiriyordu.

Thad, fısıltı sayılacak kadar alçak bir sesle, «George Stark'ı bulun,» dedi.

«George Stark. Onu bulun. Gidin!»

Serçeler kara bir bulut gibi puslu gökyüzüne doğru yükseldiler. Kanat sesleri gökgürültüsünden farksızdı. Bir yandan da cıvıldıyorlardı. Daha önceki sürünün yaptığı gibi yeterince yükselince döndüler ve batıya doğru gittiler.

Rawlie gözlerini Thad'a dikti. Çok sarsılmış olduğu belliydi: ama artık kendini toparlamıştı. «Nereye gidiyorlar? Sen biliyorsun, değil ini, Thad?»

Thad VW'nin kapısını açtı. «Evet. Tabii... Benim de gitmem gerekiyor, Rawlie.

Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.»

«Dikkatli ol, Thaddeus! Çok dikkatli ol. Hiçbir insan ölümden sonraki hayatla ilgili yaratıkları kontrol edemez. En azından uzun süre yapamaz. Ve her zaman bedeli ödemek zorunda kalır.»

«Elimden geldiği kadar dikkatli davranacağım.» Thad arabaya binip kasketi başına geçirdi. Güneş gözlüğünü taktı. Motoru çalıştırarak Rawlie'ye elini salladı.

ARTİK Stark'ın kafama girmesini engellemeliyim, diye düşünüyordu. Çünkü şimdi bir sırrım var. Belki psiko-pompaları kontrol altında tutamam. Ama hiç olmazsa bir süre için onların sahibi benim. Ya da kuşlar benim sahibim. Ve George Stark bunu anlamamalı.

Yirmi Üç

Şerif Pangborn'u Telefonla Arıyorlar

Şerif Pangborn o gün telefonla iki önemli konuşma yaptı. Bunlar Alan'ın yeniden olaya karışmasına neden olacaktı. Şerifi önce saat üçü biraz geçte aradılar. Thad o sırada Rawlie'nin susamış Volkswagen'ine Augusta'da bir servis istasyonunda benzin doldurtuyordu. Alan ise kahve içmek için Nan'ın Büfesine gidiyordu.

Sheila Brigham küçük hücresinin kapısından başını uzatarak «Alan?» diye bağırdı. «Biri seni

ödemeli olarak arıyor. Hugh Pritchard adında birini tanıyor musun?»

Şerif hemen döndü. «Evet. Onunla konuşacağım!» Odasına koşarak telaşla telefonu kaldırdı. «"Dr. Pritchard? Dr. Pritchard, orada mısınız?»

«Evet, evet buradayım.» Bağlantı çok iyiydi ama Alan Pangborn bir an kuşkulandı.

Karşısındaki adamın sesi yetmiş yaşında bir ihtiyarınkine hiç benzemiyordu. Kırk yaşında olabilirdi ama yetmişinde değil.

«Bir zamanlar New Jersey'de Bergenfield kentinde çalışan Dr. Hugh Pritchard mısınız siz?»

«Bergenfield, Tenaffy, Hackensack, Englewood, Englewood Heights... Tâ Peterson'a kadar çok yerde çalıştım. Siz, beni bulmaya çalışan Şerif Pangborn musunuz?»

«Evet. Beni aradığınız için teşekkür ederim, doktor. Sesiniz beklediğimden daha genç.»

Pritchard, «Bu çok güzel,» dedi. «Ama geri kalan kısmımı görmelisiniz. Şu anda iki ayağının üzerinde yürüyen bir timsaha benziyorum. Sizin için ne yapabilirim?»

Pangborn doktorun bu soruyu soracağını tahmin etmiş ve konuya dikkatle girmeye karar vermişti. «Ben burada, Castle Rock'taki bir cinayet vakasıyla ilgileniyorum. Kurban Homer Gawache adında buralı biri. Cinayetin bir tanığı

olabilir. Ama bu kişi bakımından çok nazik durumdayım. Dr. Pritchard. Bunun iki nedeni var. Birincisi, bu tanık çok ünlü. ikincisi, sizin bir zamanlar çok iyi bildiğiniz bir arazi gösteriyor. Çünkü yirmi sekiz yıl önce ameliyat yapmışsınız. Beyninde tümör varmış. Korkarım yeni bir ur olduğu takdirde onun tanıklığı da...»

Pritchard hemen Alan'ın sözünü kesti. «Thaddeus Beaumont. Şimdi ne tür bir araz gösterirse gösterebilirsin, beyninde yeni bir tümör olamaz.»

«Sözünü ettiğim kimsenin Beaumont olduğunu nasıl anladınız?»

Pritchard, «Çünkü 1960'da onun hayatını kurtardım,» dedikten sonra farkına varmadan küstah bir tavırla ekledi. «Ben olmasaydım bir tek kitap bile yazamazdı. Çünkü daha on ikisine basmadan öldü. Beaumont'u ilk romanı için Ulusal Kitap Ödülüne aday gösterdiklerinden beri onun meslek yaşamlarını dikkatle izliyorum. Kitabın arka kapağındaki fotoğrafa bir defa baktım ve onun eski hastam olduğunu hemen anladım. Suratı: değişmişti ama gözleri aynıydı.

Olağanüstü gözlerdi onunki. Bu gözleri 'hülyalı' diye tanımlayabiliriz. Tabii ayrıca Beaumont ailesinin Maine'nde oturduğunu biliyordum. People dergisinde geçenlerde çıkan yazı dolayısıyla. O yazı biz karımla tatile çıkmadan hemen önce yayınlandı.» Bir an durdu, sonra da öyle şaşırtıcı, öyle sersemletici bir şey söyledi ki, Alan bir an doğru dürüst cevap veremedi. «Onun bir cinayete tanık olduğunu söylediniz... Katilin o olduğundan şüphelenmediğinizden emin misiniz?

«Şey... Ben...»

Pritchard, «Sadece merak ettim,» diye konuşmasını sürdürdü. «Çünkü beyinlerinde tümör olan insanlar çoğu zaman pek tuhaf şeyler yaparlar. Bu gariplikler hastanın zekâ derecesiyle de orantılıdır... Ama aslında Beaumont'un beyninde tümör yoktu. Yani kabul edilen anlamda. Onunki olağanüstü bir vakaydı. Son derecede olağanüstü. 1960'dan beri onunkine benzeyen sadece üç vakayla ilgili yazı okudum. Bunlardan ikisi ben emekliye ayrıldıktan sonra görüldü. Beaumont'a standart nöroloji testleri uygulandı mı?»

«Evet.»

«Ve?»

«Bir şeyi olmadığı anlaşıldı.»

«Buna şaşmadım.» Pritchard durdu ve birkaç dakika konuşmadı. Sonra, «Benimle pek de dürüstçe konuşmuyorsunuz, genç adam,» dedi. «Öyle değil mi?»

Alan koltuğunda öne doğru eğildi. «Evet, galiba öyle. Ama 'Beaumont'un beyninde tümör yoktu. Yani kabul edilen anlamda,' dediğiniz zaman neyi kastettiğinizi öğrenmeyi çok istiyorum. Doktorların hastalarıyla ilgili sırları saklamaları

gerektiğini biliyorum. Hayatınızda ilk kez konuştuğunuz birine güvenip güvenemeyeceğinizi de bilmiyorum. Üstelik sizinle telefonda konuşuyoruz. Ama size 'Ben Thad'dan yanayım,' dediğim zaman bana inanacağınızı umuyorum. Ve Thad gereken şeyleri bana açıklamanızı isterdi. Bundan eminim. Onun sizi aramasını

sağlayacak zamanım yok, doktor. Her şeyi şimdi öğrenmeliyim.» Birdenbire aslında doğruyu söylediğini anladı. Sinirleri giderek geriliyordu. Bir şeyler olduğundan kuşkusu yoktu.

Pritchard sakın sakın, «Size vakayı anlatabilirim,» dedi. «Kaç defa kendi kendime, Beaumont'la konuşmalıyım, dedim. Hiç olmazsa ona ameliyat sona erdikten hemen sonra hastanede olanları anlatmalıyım. Bana bu olay Beaumont'u ilgilendirirmiş gibi geliyordu.»

«Nasıl bir olaydı bu?»

«Size onu da açıklayacağım. Beaumont'un annesiyle babasına ameliyat sırasında öğrendiklerimizi açıklamadım. Çünkü pratik bakımından önemli değildi. Ayrıca çocuğun anne ve babasını bir daha görmek istemiyordum. Özellikle babasını. O

adam mağara devrinde doğmalı ve hayatını tüylü mamutları avlayarak geçirmeliymiş. O günlerde çocuğun annesiyle babasına duymak istedikleri şeyi söylemeye, sonra da onları olabildiğince çabuk başımdan atmaya karar verdim.

Tabii sonra zaman sorunu da vardı. İnsan hastalarının izlerini kaybediyor. Karım bana Beaumont'un ilk kitabını gösterdiğinde ona bir mektup yazmayı düşündüm.

Ondan sonra da öyle. Hem de birkaç kez.. Ama tereddüt ettim. Bana inanmayabilirdi... Ya da söyleyeceklerimi önemli bulmazdı... Veya benim delinin biri olduğumu sanırdı. Ünlüleri tanımıyorum

ama onlara acıyorum. Herhalde durmadan kendilerini savunmak zorunda kalıyor, düzensiz ve korku dolu bir yaşam sürüyorlar. Bana uyuyan yılanın kuyruğuna basmamak daha kolay geldi. Ve şimdi de bu...»

«Thad'ın nesi vardı? Onu size neden getirdiler?»

«Geçici olarak bilinç kaybı. Baş ağrıları. Hayali sesler. Ve sonunda...»

«Hayali sesler mi?»

«Evet. Ama izin verin de, olayı bildiğim gibi anlatayım, şerif.» Doktorun sesinde o farkında olmadığı küstahlık belirmişti yine.

«Pekâlâ.»

«Sonunda çocuk kriz geçirdi. Bütün bu sorunlara beynin ön kısmındaki küçük bir kitle neden oluyordu. Çocuğun beyinde bir tümör olduğuna karar vererek onu ameliyat ettik. Ve tümörün aslında Thad Beaumont'un ikizi olduğunu anladık.»

«Ne?»

«Evet.» Pritchard Alan'ın şok geçirmesine memnun olmuş gibiydi. «Bu pek de görülmeyen bir şey değildir. Genellikle ikizlerden biri diğerini ana rahminde içine alır. Ender vakalarda bu içe almanın tam olmadığı görülür. Ama Beaumont vakasında... ikizin bulunduğu yer olağanüstüydü. Yabancı dokunun gelişme hızı

da. Bu tür dokular hemen hemen her zaman hareketsiz kalırlar. Thad'ın sorunlarına ergenlik çağının başlamış olmasının yol açtığını sanıyorum.»

Alan, «Bir dakika,» dedi. «Lütfen bir dakika.» Kafası kaymaya başlamıştı sanki.

«Siz şimdi bana Thad'ın ikiz olduğunu ve... nasılsa... nasılsa erkek kardeşini yediğini mi söylemek istiyorsunuz?»

Dr. Pritchard, «Ya da kız kardeşini,» diye cevap verdi. «Ama Thad'ın kardeşinin erkek olduğunu sanıyorum. Çünkü ayrı cinsiyetten olan ve birbirlerine tıpatıp benzemeyen ikizlerde bu tür olaylar pek ender görülür. İstatistikler bunu gösteriyor. Ama bu konuda elde sağlam kanıtlar yok. Ancak ben bu iddianın doğru olduğuna inanıyorum. Ve sorunuza da, 'Evet,' diye cevap vereceğim. Sonradan Thad Beaumont adını alacak olan cenin annesinin rahminde ikiz kardeşini yedi.»

Şerif alçak sesle, «Tanrım...» diye mırıldandı. Bütün yaşamı boyunca böyle korkunç... böyle insanlığa yabancı bir şey hiç duymamıştı.

Dr. Pritchard neşeyle, «Tiksinmiş gibi konuşuyorsunuz,» dedi. «Ama olayı tam olarak kavrarırsanız buna gerek olmadığını anlarsınız. Şimdi burada Kabil'in Habil'i taşla vurarak öldürmesinden söz etmiyoruz. Bu bir cinayet olayı değil.

Burada henüz anlayamadığımız biyolojik bir emrin yerine getirildiğini görüyoruz.

Belki annenin içsalgı bezlerindeki bir şey ceninin kötü bir sinyal almasına yol açtı. Aslında sözünü ettiklerimiz birer cenin bile sayılmaz. Yani bir ikizin diğerini içine çekmesi olayının kesin zamanından söz ediyorsak. O sırada Bayan Beaumont'un rahminde dokulardan oluşan iki yığınak vardı. Henüz insan biçimine bile girmemişlerdi. Bu ikizlerden 'hem karada, hem de suda yaşayabilen canlılar'

diye söz edebiliriz. Ve onlardan biri... daha büyük ve güçlü olanı zayıf ikizin etrafını sarıverdi. Ve onu içine aldı.»

Alan, «Bu ancak haşerelerde görülecek bir şey,» diye söylendi.

«Öyle mi? Evet, belki biraz. Her neyse... Ama bu içe alma tamamlanamadı. Diğer ikizin bir bölümü ayrı kaldı. Bu yabancı madde... bunu başka biçimde tanımlayamam... sonradan Thaddeus Beaumont'un beyni halini alacak olan dokuya sarıldı. Ve nedense çocuğun on bir yaşına basmasından bir süre sonra faaliyete geçti. Büyümeye başladı. Ama beyinde bir siğili alır gibi. Biz de öyle yaptık.

Başarıyla hem de.»

Bu konu şerifin hem ilgisini çekiyor, hem de midesini bulandırıyor. «Bir siğili alır gibi.» Kafasının içinde türlü düşünce birbirini kovalıyordu. Kapkara düşüncelerdi bunlar. Ve içlerinden biri çok belirgindi. O iki kişi... HER ZAMAN

iki kişiydi. Birtakım hayaller yazarak hayatını kazanan bir insan öyle olmalı.

Bunlardan biri normal dünyada yaşıyor... İkincisi ise o hayali dünyaları

yaratıyor. İki kişi onlar. Her zaman en aşağı iki kişi...

Pritchard, «Böyle olağanüstü bir vakayı zaten unutmazdım,» diyordu. «Ama çocuk kendine gelmeden önce bir şey oldu. Bu olay daha da olağanüstüydü. O olayı sık sık düşündüm.»

«Nasıl bir olaydı?»

Pritchard, «Beaumont başı ağrımaya başlamadan önce kuş sesleri duyuyordu,» diye açıkladı. «Bu kendi başına öyle görülmemiş bir şey değildi. Pek çok iyi belgelenmiş beyin tümörü ve sara vakasında sık sık rastlanan belirtilerdendi.

Ama ameliyattan hemen sonra gerçek kuşlarla ilgili bir olay geçti. Yani serçeler Bergenfield Hastanesine saldırdılar.»

«Ne demek istiyorsunuz?»

«İnsana çok gülünç geliyor değil mi?» Doktor pek memnundu. «Sözünü etmekten bile hoşlanmadığım türde bir olay. Ama son derecede kesin belgeler var. Hatta o günlerde Bergenfield Journal gazetesi bu olayı başsayfasında verdi. Bir de fotoğraf basmışlardı. 1960'da 28 Ekim günü öğleden sonra iki

sularında çok kalabalık bir serçe sürüsü hastanenin batı bölümüne daldı. O günlerde yoğun bakım bölümü oradaydı. Ve tabii Beaumont da ameliyattan hemen sonra oraya götürülmüştü. Pek çok cam kırıldı. Olaydan sonra hademeler üç yüzden fazla kuş

ölüsünü süpürüp attılar. Gazetenin bir ornitoloji uzmanının görüşünü aldığını da hatırlıyorum. Adam binanın batı bölümündeki duvarın hemen hemen camdan oluştuğunu söylemiş, 'Kuşları güneşin cama vuran pırıltısı çekmiş olabilir,'

demişti.»

Alan, «Saçma,» dedi. «Kuşlar cama ancak onu göremedikleri zaman çarparlar.»

«Yanılmıyorsam uzmanla konuşan muhabir de aynı şeyi söylemişti. Ornitoloji uzmanı ise, 'Sürüyle dolaşan kuşların bir grup telepatisini paylaştıklarını

söyleyebiliriz,' demişti. 'Bu onların kafalarını birleştirir. Bir beyin halini almalarını sağlar. Tıpkı yiyecek toplayan karıncalar gibi. Bu durumda kuşlardan biri cama çarpmaya karar vermiş, diğerleri de onu izlemiş olabilir.' Ben olay sırasında hastanede değildim. Beaumont'la işim bitmişti. Çocuğun hayati faaliyetlerinin düzenli olup olmadığını kontrol ettim, sonra da golf oynamaya gittim. Ama o kuşların batı bölümündekilerin ödünü patlattığını biliyorum.

Havada uçan cam parçaları iki kişinin yüzünü kesmişti. Tabii ornitoloji uzmanının iddiasını kabul edebilirdim. Ama yine de kafamda bir soru işareti belirdi... Çünkü çocuğa kriz geleceğini neyin haber verdiğini biliyordum. Kuş

cıvıltılarının... Ama bunlar şu ya da bu tür kuşlar değillerdi. Serçeydiler.»

Pangborn dehşet dolu bir sesle dalgın dalgın, «Serçeler yine uçuyorlar,» diye mırıldandı.

«Efendim? Ne dediniz, şerif?»

«Hiç, hiç. Lütfen devam edin.»

«Bir gün sonra çocuğu hastalığının belirtisi konusunda sorguya çektim. Bazen hastada ameliyattan sonra kısmi bir bellek kaybı görülür ve krizin habercilerini unuttur. Ama bu kez öyle olmadı. Çocuk her şeyi gayet iyi hatırlıyordu. Yalnız kuş seslerini duymakla kalmadığını, onları gördüğünü de söyledi. 'Kuşlar her tarafı kaplıyorlardı,' dedi. 'Ridgeway'in sokaklarını, evleri, çim alanları.'

Beaumont, Bergenfietd'in Ridgeway semtinde oturuyordu. İlginç uyandığı için çocuğun hastane kartındaki bilgileri olayla ilgili haberlerle karşılaştırdım.

Serçeler hastaneye ikiyi beş geçe saldırmışlardı. Beaumont ise ikiyi on geçe kendine gelmişti. Hatta belki biraz daha önce... Hemşirelerden biri çocuğun kırılan camların gürültüsü yüzünden uyandığını söyledi.»

Alan usulca, «Vay vay vay...» dedi.

Doktor, «Evet,» diyerek güldü. «Haklısınız. Ben o olaydan yıllardan beri söz etmedim, Şerif Pangborn. Bütün bu anlattıklarımın size bir yararı olacak mı?»

Şerif dürüst cevap verdi. «Bilmiyorum. Olabilir. Dr. Pritchard, belki o...

yabancı dokunun hepsini alamadınız. Yani... belki de tekrar büyümeye başladı.»

«Beaumont'a testler uygulandığını söylediniz. Bundan da Beaumont'un beyinde öyle 'yabancı bir madde' olmadığı anlaşıyor. Ve ben kendimce bütün dokuyu aldığımıza inanıyorum.»

«Teşekkür ederim, Doktor Pritchard.» Pangborn bu sözleri zorlukla söyleyebildi.

Dudakları sanki uyuşmuştu.

«Bu olay aydınlandıktan sonra bana olanları ayrıntılı bir biçimde anlatır mısınız. Şerif Pangborn? Sizinle açık açık konuştum. Buna karşılık fazla bir şey istemiyorum. İşin içyüzünü merak ediyorum.»

«Mümkün olursa size her şeyi anlatırım.»

«Benim bütün istediğim de bu. Haydi artık siz işinizin başına dönün, ben de tatilime.»

«Bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.»

«Benim için bir zevk oldu. İşimi arıyorum, Şerif Pangborn. Ameliyatları değil.

Ben o esrarı özlüyorum. Kafanın esrarını! Çok heyecan verici bir şey!»

Alan, «Herhalde,» dedi. Ama, şu ara yaşamımda kafayla ilgili daha az sır olsaydı

çok sevinirdim, diye düşünüyordu. «Durum berraklık kazanırsa sizi ararım.»

«Teşekkür ederim, şerif.» Doktor bir an durdu, sonra da ekledi. «Bu olay sizi çok endişelendiriyor değil mi?»

«Evet. Öyle.»

«Hatırladığım Beaumont çok iyi bir çocuktü. Korkuyordu ama çok terbiyeliydi.

Şimdi nasıl bir insan?»

Pangborn, «İyi bir insan sanırım,» diye cevap verdi. «Belki biraz soğuk ve içine kapanık. Ama yine de iyi bir insan.» Ve yine içinden ekledi. Sanırım.

«Teşekkürler. Artık işinize dönmenize izin vereceğim. Hoşçakalın. Şerif Pangborn.» Doktor telefonu kapattı.

Alan alıcıyı ağır ağır yerine bıraktı. Arkasına yaslanarak, ben şimdi neye inanıyorum, diye kendi kendine sordu. Galiba inanmadığı şeyleri sayması daha kolay olacaktı. Thad Beaumont'un katil

olduğuna inanmıyorum. Onun duvarlara o esrarlı cümleyi yazdığına da inanmıyorum...

Birdenbire doğruldu. Hugh Pritchard ergenliğin başlamasından söz etti. Ama...

acaba o yabancı doku belirli bir olaydan sonra mı büyümeğe başladı? Yani Thad Beaumont yazı yazmaya başladığı zaman?

Masasındaki iç haberleşme cırlamaya başlayınca Şerif Pangborn fena halde irkildi. Onu yine Sheila arıyordu. «Kıvırcık Martin telefonda, Alan. Seninle konuşmak istiyor.» «Kıvırcık mı? Kahretsin! Ne istiyormuş?» «Bilmiyorum. Bunu bana söylemeye yanaşmadı.» Kıvırcık'ın, Castle Gölünden altı kilometre kadar ötede pek büyük ama bakımsız bir çiftliği vardı.

Sheila ekledi. «Ona büroda olmadığını söylememi ister misin? Clut şimdi geldi.

Kıvırcıkla konuşabilir.»

Alan bir an öyle yapmak istedi. Ama sonra içini çekerek başını salladı. «Onunla konuşacağım. Sheila. Teşekkür ederim.» Alıcıyı kulağıyla omzunun arasına sıkıştırdı. «Alo?»

«Şerif? Ben Kıvırcık Martin. Şu 2 numaralı karayolunun üzerindeki çiftliğin sahibi. Burada bir sorun olabilir, şerif.»

«Ya? Nasıl bir sorun?»

«Şey... Ne olduğunu ben de pek bilemiyorum. Bunun 'araba hırsızlığı' olduğunu söyleyebilirdim. Yani otomobil bildiğim bir şey olsaydı. Ama yine de benim ambardan çıktı.»

Alan sabırla, «Ambarından hangi araba çıktı, Albert?» diye sordu. Rock'ta herkes onu «Kıvırcık» diye çağırırdı. Albert'in kendisi bile. Alan da belki kentte on yıl yaşadıktan sonra aynı şeyi yapabilecekti. Ya da yirmi yıl yaşadıktan sonra.

Kıvırcık Martin, bu adam da amma da aptal, dermiş gibi, «Söyledim ya,» diye cevap verdi. «İşte seni o yüzden arıyorum, şerif! Araba benimkilerden biri değildi. Bu kesin.»

Kıvırcık para karşılığı bazı kimselerin ambarına arabalarını koymalarına izin verirdi. Şerif, Kıvırcık'ın çiftliğine son gidişinde içeride iki araba olduğunu görmüştü. Ossie Brannigan'ın '59 model Thunderbird'üyle Thad Beaumont'un eski pikabı.

Yine Thad'dan söz ediliyordu. Bugün bütün yollar Thad Beaumont'a gidiyordu anlaşılan.

Alan koltuğunda dikleşti ve farkına varmadan telefonu kendine doğru çekti.

«Ambardan çıkan arabanın Thad Beaumont'un eski pikabı olmadığından emin misin?»

«Tabii eminim. Bu öyle bir şey değildi. Simsiyah bir Toronado'ydu.»

Şerifin kafasında bir ışık yanıp söndü. Ama bunun nedenini bilmiyordu. Biri yakınlarda siyah bir

Toronado'dan söz etmişti. Kim ve ne zaman söylemişti, anımsayamıyordu. Ama sonra her şeyin aklına geleceğini biliyordu. «Arabanın numarasını aldın mı?»

Kıvırcık, «Tabii aldım!» diye bağırdı. «O sırada mutfaktaydım. Soğuk bir limonata içecektim. Eski dürbün de oradaydı. Pencerenin içinde duruyordu.

Yanında kalem var mı?»

«Tabii var. Albert.»

«Şerif, neden sen de beni herkes gibi, 'Kıvırcık' diye çağırmıyorsun?»

Pangborn içini çekti. «Pekalâ, Kıvırcık.»

«Şimdi... arabada Missisipi plakası vardı.» Kıvırcık'ın sesi zafer doluydu.

«Buna ne diyorsun?»

Alan ne diyeceğini bilmiyordu ama kafasında yine bir şimşek çakmıştı. Bu, diğerlerinden de parlaktı. Bir Toronado araba. Ve Missisipi. Missisipi Eyaletiyle ilgili bir şey. Ve bir kent. Oxford muydu bu? Telefona, «Bilmem ki,»

dedi. Sonra da Kıvırcık' m bu sözü duymak istediğini düşünerek, «Şüpheli gözüküyor,» diye ekledi.

Kıvırcık yine bağırdı. «Çok haklısın!» Sonra öksürerek ciddileşti. «Tamam.

Missisipi plakası . 62284. Yazdın mı, şerif?»

«62284.»

«Evet, tamam. 62284. Gerçekten şüphe uyandıracak bir olaydı bu. Şimdi ne yapacaksın, şerif?»

Alan, çıldırmadan bu konuşmayı sona erdirmeye çalışacağım, diye düşündü. Sonra da arabadan kimin söz ettiğini hatırlamaya çalışacağım...

O anda buz gibi bir ışık her şeyi aydınlattı. Thad'la telefonda konuşurlarken yazar ona katili tarif etmişti.

«Annesiyle New Hampshire'dan Missisipi Eyaletindeki Oxford kentine taşındı.

Belki siyah bir Toronado'su var. Hangi yılın modeli olduğunu bilmiyorum... Siyah arabada Missisipi plakası olmalı. Ama plakaları değiştirmiş de olabilir.»

Alan, «Herhalde değiştirecek zaman bulamadı,» diye söylendi ve birdenbire Thad'ın eklediği bir şeyi daha hatırladı. «Kıvırcık! Dinle! Arabanın tamponuna bir kâğıt yapıştırılmış mıydı? Belki sen...»

«Bunu nasıl da bildin, şerif? Evet, tampona 'kâğıt yapıştırılmıştı. Üzerinde de,

'Klas Köpoğlu Köpek' yazılıydı. İnanılacak şey mi bu?»

Alan telefonu kapattı. Kendi kendine, ama bu hiçbir şeyi kanıtlamaz ki, diyordu.

Hiçbir şeyi kanıtlamaz.

Sonra ses kayıtlarını ve parmak izlerini düşündü. Bergenfield Hastanesine saldıran yüzlerce serçeyi de. Ve şiddetle titremeye başladı. Titremesi hemen hemen bir dakika sürdü.

Alan Pangoborn ne korkaktı, ne de batıl inançları olan cahil bir köylü, ünlü

köprüleri ucuza satmaya kalkan kentli uyanıklara kanacak bir tip de değildi. Ve dünyaya daha dün gelmemişti. Mantığa ve akla yakın açıklamalara inanırdı. Bu yüzden titremesi geçinceye kadar bekledi. Sonra telefon defterini açarak Thad'ın numarasını buldu. Kıvırcık'ın gördüğü arabada herhalde Thad vardı, diye düşünüyordu. Başka türlü olamaz! O delice ayrıntıları bir tarafa atarsan geride ne kalıyor?

Thad'la ailesi Eyalet Polisinin koruması altında. Eğer Beaumont'lar hafta sonunu burada geçirmeye karar verselerdi, Eyalet Polisi bunu bana mutlaka bildirirdi.

Ama zaten Thad'ın Rock'a gelmekten vazgeçirmeye de çalışırlardı.

Beaumont'ların numarasını çevirdi. Telefon karşıda daha çalarken açıldı. Alan'ın tanımadığı bir ses cevap verdi. «Alo? Beaumont'ların evi.» Karşıdaki adam ihtiyatla konuşuyordu.

Şerif, «Ben Alan Pangborn,» dedi. «Castle İlçesi Şerifi. Thad Beaumont'la konuşacaktım. Siz kimsiniz?»

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra karşıdaki, «Ben Steve Harrison'um, şerif,» dedi.

«Maine Eyalet Polisinden. Ben de sizi arayacaktım. Bu işi en aşağı bir saat önce yapmış olmam gerekirdi. Ama burada her şey... her şey altüst. Beaumont'u neden aradığınızı sorabilir miyim?»

Alan hiç düşünmeden, «Thad'ın nasıl olduğunu öğrenmek istedim,» diye yalan söyledi. «Epey zaman oldu. Galiba bir sorun çıktı.»

Harrison sertçe, «Hem de öyle bir sorun ki,» dedi. «İnanılacak gibi değil.

Adamlarımdan ikisi öldü. Bunu Beaumont'un yaptığından hemen hemen eminiz.»

Alan bütün bunları daha önce de yaşamış gibi bir duyguya kapıldı. Thad... Her şey eninde sonunda Thad'da toplanıyordu. «Ne oldu?»

Harrison, «Tom Chatterton'la Jack Eddings'i parça parça doğramış,» diye bağırdı.

Öfkesinin şiddeti şerifi şaşırttı. «Şimdi ailesi de yanında. Ve ben o köpoğlu köpeği elime geçirmek istiyorum!»

«Ne... nesi kaçtı?»

Harrison, «Şimdi bunu anlatacak kadar zamanım yok,» dedi. «Utanılacak, berbat bir olay bu. Beaumont kırmızı-gri bir Chevrolet'ye binmişti. Koskoca bir arabaydı. Ama onun arabayı bir yere bırakıp bir başkasına bindiğini sanıyoruz.

Beaumont'un orada bir yazlık evi var değil mi? Onun yerini biliyorsunuz sanırım.»

«Evet.» Alan'ın kafası hızla çalışıyordu. Duvardaki saate bir göz attı. Üçü otuz dokuz dakika geçiyordu. Zaman. Her şey zamanla ilgiliydi. Şerif birdenbire Kıvırcık'a Toronado'nun saat kaçta ambarından çıktığını sormadığını hatırladı. O

sırada bunun önemli olmadığını düşünmüştü. Ama şimdi önemi olduğu anlaşılıyordu.

«Beaumont'u ne zaman kaybettiniz, Memur Harrison?» diye sordu."

Harrison'un öfkesinden çıldırdığını seziyordu. Ama adam yine de sakin bir tavırla cevap verdi, kendini savunmaya da kalkmadı. «Saat yarıma doğru. Araba değiştirdiyse bu iş biraz zaman almıştır. Sonra Ludlow'daki eve giderek...»

«Onu gözden kaybettiğiniz sırada Beaumont neredeydi? Evinin yakınında mıydı?»

«Şerif bütün sorularınızı cevaplamak isterim ama zamanım yok. Şimdi önemli olan şu: Beaumont belki yazlık evine doğru gidiyor. Buna pek ihtimal vermiyorum ama adam deli, ne yapacağı belli değil. Yazlık eve henüz erişmiş olamaz. Ama yakında orada olur. O ve bütün ailesi. Oraya gidip onu karşılırsanız çok seviniriz. Bir mesele çıkarsa Oxford Eyalet Polis Merkezine, Henry Payton'a telsizle durumu bildirirsiniz. O zaman oraya sizi desteklemeleri için şimdiye dek görmediğiniz kadar çok polis yollarız. Ne olursa olsun Beaumont'u tek başına tutuklamaya kalkmayın! Onun karısını rehine olarak aldığını sanıyoruz. Tabii kadını çoktan öldürmediyse! Çocuklar için de aynı şeyi söyleyebiliriz!»

Alan, «Evet,» diye mırıldandı. «Koruma polisini öldürdüyse o zaman karısını da zorla götürmüş demektir.» Sonra içinden ekledi. Kararını vermişsin ve fikrini de değiştirmeyeceksin, Harrison. Öyle değil mi? Kahretsin! Arkadaşlarının kanları

kuruyun-caya kadar doğru dürüst düşünemeyeceksin bile.

Şerif bir an durakladı, Harrison'a o en önemli noktayı sormayı öyle istiyordu ki. Beaumont evine gidecek kadar zaman bulabildi mi? Bundan emin misiniz? İlk yardımcılar eve varmadan oraya gidecek, koruma polisini öldürecek ve ailesini alıp kaçacak zamanı oldu mu? Ama bu soruyu sorarsa Harrison'a çok acı veren o yarayı yeniden kanatmış olacaktı. Çünkü bu sorunun gerisinde çürütülemeyecek bir suçlama vardı. Beaumont'un izini kaybettiniz. Bir göreviniz vardı ve bunu yüzünüze gözünüze bulaştırdınız.

Harrison, «Size güvenebilir miyim, şerif?» dedi. Şimdi sesi yorgun ve bitkindi.

Alan'ın kalbi sızladı.

«Tabii. Evi hemen sardıracağım.»

«Sağolun! Oxford Merkeziyle de bağlantı kuracaksınız değil mi?»

«Tabii. Henry Fayton arkadaşımıdır.»

«Beaumont tehlikeli bir yaratık, şerif. Son derece tehlikeli. Eve geldiği takdirde kendinizi koruyun.»

«Olur.»

«Ve bana da haber verin.» Harrison, «İyi günler» demeden telefonu kapattı.

Alan'ın kafası... daha doğrusu protokolla ilgilenen yanı sorular sormaya başladı... Ama protokolü düşünecek zamanı olmadığına karar verdi. Kimseye haber verecek değildi.

Hiç olmazsa kendi adamlarını topla!

Ama bunu da yapmaya hazır olduğunu sanmıyordu. Bu işi bir süre yalnız başına sürdürecekti.

Kafasının protokolla ilgili yanı, «Sen çıldırmışsın!» diye bağırdı.

Alan yüksek sesle, «Evet, olabilir,» dedi. Rehberden Albert Martin'in numarasını

buldu. Daha önce sorması gereken soruyu yöneltmek için onu aradı.

Martin telefona cevap verdiği zaman, «Toronado senin ambardan kaçta çıktı?» diye sordu. Sonra da için için ekledi. Bundan haberi bile yok sanırım. Belki saate bakmasını bile bilmiyor.

Ama Kıvırcık hemen cevap vererek onu şaşırttı. «Saat üçü kıl payı geçmişti.»

«Ama sen beni...» Alan, Kıvırcık'ın telefonunu düşünmeden kaydettiği telefon kâğıdına baktı. «Ancak üçü yirmi sekiz gece aradın.»

Kıvırcık, «Oturup düşünmem gerekti,» diye açıkladı. «İnsan atlamadan önce nereye düşeceğine bakmalıdır, şerif. Hiç olmazsa ben böyle düşünürüm. Seni aramadan önce adamın ambarda bir işler karıştırıp karıştırmadığını anlamak için oraya gittim.»

Şerif, herhalde samanlıktaki çömlek dolusu marijuanaya bir şey olup olmadığını

anlamak istedin, dedi içinden. Sonra, « bir işler karıştırmış mı?» diye sordu.

«Hayır. Sanmıyorum.»

«Kilit ne durumdaydı?».

Kıvırcık kısaca, «Açılmıştı,» dedi.

«Kırılmış mıydı?»

«Hayır. Düzgünce açılmıştı.»

«Yani adamın anahtarı mı vardı sence?»

«O köpeğin kapının anahtarını bulmuş olması imkânsız! Herhalde maymuncuk gibi bir şey kullandı.»

Alan, «Adam arabada yalnız mıydı?» diye sordu. «Bunu farkedebildin mi?»

Kıvırcık bir süre düşündükten sonra, «Kesinlikle söyleyemem,» dedi. «Ne düşündüğünü biliyorum, şerif. O çılgınca yazıyla plakayı okuyabildiğime göre arabanın içinde kaç kişi olduğunu da görmem gerekirdi. Ama güneş arabanın camlarını parlatıyordu. Üstelik sıradan camlar da değildi sanırım. Galiba renkliydiler. Dumanlı gibi.»

«Pekâlâ, Kıvırcık. Teşekkürler. Bu olayı inceleyeceğiz.» Alan telefonu kapatıp saate baktı.

Kıvırcık, «Üçü kıl payı geçe,» demişti. Thad üç saatte Ludlow'dan Castle Rock'a gelmiş olamazdı. Bunun için roketle yolculuk yapması gerekirdi. Üstelik o arada evine uğraması, karısıyla çocuklarını kaçırmaması ve iki Eyalet Polisini de öldürmesi gerekiyordu.

«Ama... diyelim ki, başka biri Beaumont'ların evindeki iki polisi öldürdü. Ve Thad'ın karısıyla çocuklarını kaçırdı. Koruma polisini atlatmak ve arabasını

değiştirmek zorunda değildi. Biri Liz Beaumont'la ikizleri arabaya atarak Castle Rock'a doğru yola çıktı. O zamanlar onlar Kıvırcık Martin'in söylediği saatte adamın çiftliğinde olabilirler. Yani üçü biraz geçe. Hem de rahatlıkla.

Polis... özellikle şimdiki halde Harrison... katilin Thad olduğunu düşünüyor.

Ama Harrison ve arkadaşlarının Toronto arabadan haberleri yok.

Kıvırcık arabada Mississippi plakası olduğunu söyledi.

Thad'ın uydurma biyografisine göre George Stark da Mississippi'li. Ama Thad... hiç

olmazsa zaman zaman... Stark olduğunu sanacak kadar şizofrenikse, o zaman bu hayali desteklemek için bir Toronto da almış olabilir... Ama Mississippi plakasını ele geçirebilmek için orada oturmuş olması gerekir.

Saçmalama, Alan! Thad, Mississippi plakası çalmış olabilir. Ya da eski plakaları

bir yerden satın almıştır.

Ama o Toronto Thad'ın değil ki. Olamaz da. Liz bunu bilirdi, öyle değil mi?

Belki de bilemezdi. Thad deliyse bilemezdi belki de.

Sonra ambarın kilitli kapısı. Thad kilidi kırmadan oraya nasıl girdi? O bir yazar ve öğretmen, kasa

hırsızı değil...

şimdi son bir soru. En zoru da bu: Toronado bir süre ambarda durduğuna göre, Kıvırcık nasıl oldu da arabayı görmedi? Bu nasıl olabilir?

şerif şapkasını kapıp bürodan çıkarken, kafasının derinliklerinden bir ses, bir de şunu dene, dedi. Bu çok komik bir fil kir, Alan! Gülmekten katılacaksın!

Diyelim ki, Thad Beaumont t başından beri haklıydı. Yani şimdi etrafta George Stark adında bir canavar dolaşıyor... Ve yaşamının unsurları, yani Thad'ın yarattığı unsurlar, onlara ihtiyaç duyduğu zaman etkili oluyorlar. İHTİYAÇ

duyduğu zaman. Ama HER YERDE değil. Günkü bu unsurlar daima yaratıcının yaşamıyla ilgili yerlerde beliriyorlar. Stark da o yüzden otomobilini, Thad'ın arabasını koyduğu yerden almak zorundaydı. İşe, Thad'ın onu sembolik bir biçimde gömdüğü mezardan başlamak zorunda kaldığı gibi. Bu fikri sevmedin mi? Ne komik değil mi?

Alan bu fikirden hiç hoşlanmadı. Komik de bulmadı. Hem sadece inandığı her şeyi değil, düşünme tarzını da altüst ediyordu.

Pangborn, Thad'ın söylediği başka bir şeyi hatırladı. «Yazı yazarken kim olduğumu bilmiyorum. Daha da garibi, şimdiye kadar bunu merak etmek de aklıma hiç gelmedi.»

şerif usulca, «Sen oydun değil mi?» diye sordu. «Sen oydun ve o da sen. Ve katil böyle böyle gelişti.»

Titredi. Sheila Brigham santralden başını kaldırarak bu halini farketti. «Hava çok sıcak. Alan. Titrediğine göre galiba soğuk aldın.»

Pangborn, «Evet, bir derdim var sanırım,» dedi. «şimdi.. şu telefona bak, Shelia. nemsiz şeyleri Seat Thomas'a bırak. nemli olanları da bana bağla. Clut nerede?»

Genç adamın sesi tuvaletten yükseldi. «Buradayım!»

Alan ona, «Kırk beş dakika sonra dönerim,» diye seslendi. «Ben gelinceye kadar yerime sen geç.»

Clut tuvaletten ıktı. «Nereye gidiyorsun, Alan?» şerif yalnızca, «Gle,» dedi.

Ve Clut'la Sheila başka bir soru soramadan dışarı fırladı. Kendine düşünme fırsatı bırakmamak için de yapmıştı bunu. Böyle bir durumda gideceği yeri kesinlikle belirtmemek kötüydü... insanın felaketi çağırması demektir. Hatta lm.

Ama Alan'ın aklından geçenler doğru olamazdı. İmkânsızdı. Olayların daha mantıklı bir açıklaması olmalıydı.

şerif devriye arabasıyla kentten çıkarak hayatının en tehlikeli olayına doğru giderken hâlâ kendi kendini ikna etmeye çalışıyordu.

Beş numaralı karayolunun üzerinde, Kıvırcık Martin'in çiftliğinden yedi yüz elli metre kadar ötede bir dinlenme yeri vardı. Alan Pangborn içinden gelen sese uyarak oraya girdi. Bunun nedeni basitti. Siyah Toronado olsun olmasın, onlar Ludlow' dan buraya sihirli halıya binerek gelmediler. Bir arabaya binmiş

olmaları gerekir. Bu da bu civarda terkedilmiş bir araba bulmam gerektiği anlamına gelir. Aradığım adam Homer Gamache'ın kamyonetini bir park yerine bırakmıştı. Bir suçlu, aynı şeyleri tekrarlar...

Dinlenme yerinde üç taşıt vardı: bir bira kamyonu, yeni bir Ford ve tozlu bir Volvo.

Şerif devriye arabasından inerken yeşil tulumlu bir adam tuvaletten çıkarak bira kamyonuna doğru gitti. Kısa boylu, siyah saçlı, dar omuzlu bir adamdı. George Stark'ın tarifine hiç benzemiyordu yani.

Soför, «Şerif,» diyerek Alan'ı selamladı. Pangborn da ona başıyla selam vererek yaşlıca üç kadının oturduğu bir masaya doğru gitti. Kadınlardan biri, «Merhaba,»

dedi. «Bir şey mi istemiştiniz?»

Alan, «Ford'la Volvo'nun size ait olup olmadığını soracaktım,» diye cevap verdi.

Diğer bir kadın, «Ford benim,» dedi, «Üçümüz buraya onunla geldik. Volvo'nun kimin olduğunu bilmiyoruz.»

Şerif dostça bir tavırla gülümsedi. «Volvo'nun buraya girdiğini göreniniz var mı?»

Üç kadın da, «Hayır,» der gibi başlarını salladılar.

«Şu son birkaç dakika içinde Volvo'nun sürücüsü olabilecek birini de görmediniz mi?»

Üçüncü kadın, «Hayır, görmedik,» diye cevap verdi.

Alan «Teşekkür ederim,» diyerek döndü. Volvo'ya doğru gitti. Direksiyonun yanındaki kapıyı açtı. Arabanın içi çok sıcaktı. Bir süreden beri orada durduğu anlaşılıyordu. Alan arkaya bir göz attı. Yerde bir paket vardı. Eğilip aldı.

Paketin üzerinde «Elbezi» diye yazılıydı. Biri Alan'ın midesinin içine bir bowling topu attı sanki. Kafasındaki protokol ve mantıkla ilgili bölüm, bunun hiç önemi yok, dedi. Yani öyle olması şart değil. Ne düşündüğünü biliyorum.

Aklına ikizler geldi. Ama Alan, bu paketleri yolların kenarındaki işportalarda dağıtıyorlar. Yani kızarmış tavuk aldığın zaman. Tanrı aşkına, kendine gel!

Ama yine de...

Alan paketi üniforma gömleğinin cebine sokarak doğruldu. Tam kapıyı kapatacağı

sırada durakladı. Biri midesine ikinci bir bowling topu daha atmıştı. Boğuk bir ses çıkardı. Kötü bir

yumruk yemiş biri gibi.

Panelden teller sarkıyordu. Bakır uçları ortaya çıkmış ve biraz da bükülmüştü.

Kendisinde Volvo'nun kontak anahtarı olmayan biri motoru böyle çalıştırmıştı.

Arabayla buraya geldiği zaman da durabilmek için telleri birbirinden ayırmıştı.

Demek doğruymuş... Hiç olmazsa bir kısmı. Ama önemli soru şu: Ne kadarı? Alan gitgide kendini çok derin bir uçurumun kenarına yaklaşan biri gibi hissediyordu.

Devriye arabasına binip motoru çalıştırdı, mikrofonu aldı.

Protokol ve mantık, doğru olan nedir, diye fısıldadılar. Tanrım! Ne çıldırtıcı

bir sesti bu. Beaumont'ların gölün kıyısındaki evinde birinin olduğu mu? Evet, bu doğru olabilir. Şimdi... sence George Stark siyah Toronado'yu Kıvrırcık Martin'in ambarından çıkardı öyle mi? Haydi, Alan, yapma canım!

Alan Pangborn'un kafasında aynı anda iki düşünce belirdi. Biri Oxford Eyalet Polisi Merkezini arayarak Henry Payton'la -onun istediği gibi- bağlantı kurarsa olayın nasıl geliştiğini öğrenemeyecekti. Beaumont'ların yazlık evinin bulunduğu Göl Yolu biraz ilerde sona eriyordu. Eyalet Polisi ona; oraya yalnız başına yaklaşmamasını söyleyecekti. Ne de olsa Liz'le ikizleri kaçıran adam en aşağı

altı kişiyi öldürmüştü. Alan'dan yolu kapatmasını ve başka bir şey yapmamasını

isteyeceklerdi. O arada merkezden sürüyle araba yollayacaklardı. Hatta belki bir helikopter de.

İkinci düşünce ise Stark'la ilgiliydi.

Eyalet Polisinin George Stark'dan haberi bile yoktu.

Ama ya Stark gerçekten varsa? O zaman dünyadan haberleri olmayan bir grup polisi Göl Yolundan yollamak onları kıyma makinesine göndermekten farksız olur.

Alan, mikrofonu yerine taktı. Göl kıyısındaki eve gidecekti. Hem de yalnız başına. Böyle yapması hatalı olabilirdi. Belki de gerçekten bir hataydı. Ama Alan gidecekti. Kendi aptallığını kabul, edebilirdi. Tanrı da biliyordu ya, daha önce de katlanmıştı buna. Ama durumu iyice anlamadan yardım isteyerek bir kadınla iki çocuğun ölümüne neden olursa kendini hiçbir zaman affedemezdi.

Arabayla dinlenme yerinden çıkarak Göl Yoluna doğru gitti.

Yirmi Dört

Serçelerin Gelişi

Thad paralı yola sapmaktan kaçındı. O yüzden ya Lewiston-Auburn ya da Oxford'dan geçmek zorunda kalacaktı. Kentlilerin kısaca L.A. dedikleri Lewiston-Auburn daha büyük bir yerdı. Buna karşılık Eyalet Polisi Merkezi ise Oxford'daydı.

Lewiston-Auburn'ü seçti.

Auburn'de trafik ışıklarının değişmesini bekler ve polislerin gelip gelmediklerini anlamak için devamlı dikiz aynasına bakarken Rawlie'yle otomobil mezarlığında konuşurken aklına ilk kez gelen düşünceyi anımsadı. Ama bu şimdi belli belirsiz bir şey değildi. Sanki biri suratını tokatlamıştı.

«Ben bilenim. Ben sahibim. Ben getiriciyim.»

Thad, burada sihirle karşı karşıyayız, diye düşündü. Bîr işe yarayan bir sihirbazın da sihirli bir değneği olması gerekir. Herkes bilir bunu. Neyse ki, böyle bir şeyi nerede bulabileceğimi birliyorum. Hatta onlardan düzinelerle satılan o yeri.

En yakındaki kırtasiyeci Court Sokağındaydı. Thad o yöne doğru saptı. Castle Rock'taki evde Berol kurşun kalemlerinden, olduğundan emindi. Stark'ın yanında kalem getirdiğinden de. Ama onları istemiyordu. Onun istediği, Stark'ın Thad'ın bir parçası ya da ayrı bir varlık olarak elini hiç sürmediği kalemlerdi.

Rawlie'nin VW'ini durdurarak arabadan indi. Kırtasiyeciye girip bir kütü Berol kurşun kaleminden aldı. Bunlardan altısını mağazadaki kalemtraşla yonttu, sonra göğüs cebine koyarak sırayla dizdi. Sivri kurşun uçlar ufak, öldürücü füze başlıkları, gibi duruyordu.

Rawlie'nin arabasına binerken, bu iş çok tehlikeli olabilir, diye düşünüyordu.

Kendine pek aldırmıyordu. Sonuçta George Stark'ı dünyaya o getirmişti. O yüzden de herhalde ondan sorumluydu. Aslında bu adil bir şey sayılmazdı. Çünkü George Stark'ı kötü bir niyetle yaratmamıştı. Kendisini o adları kötüye çıkmış

doktorlara, Jekyll'la Frankenstein'a benzetmiyordu. Karısıyla çocuklarının başına ne gelirse gelsin bu böyleydi. Çok para kazanabilmek için roman yazmamıştı. Hele bir canavar yaratmayı hiç istememişti. Sadece yazmasını engelleyen o şeyi ortadan kaldırmaya çalışmıştı. Yine güzel bir roman yazmanın yollarını aramıştı.

Çünkü bunu yapmak onu mutlu edecekti.

Onun yerine bir türlü doğaüstü bir hastalığa yakalanmıştı sanki. Tabii bu dünyada pek çek hastalık vardı. Ve böyle bir şeyi hak etmemiş pek çok insan da bu illetlere tutuluyorlardı.

Kafası oldukça mantıklı bir biçimde, ama bu Liz'le çocuklar için çok tehlikeli olabilir, diye ısrar etti.

Evet. Beyin tümörü de tehlikeli olabilir... Ama kafanda bir ur oluşursa ne seçeneğin kalır?

O bakacak. Usulca gözetleyecek. Ama kurşun kalemlerin bir sakıncası yok. Hatta belki bu durum gururunu bile okşar. Ama o kalemlerle ne yapmayı planladığını

sezerse başın belaya girer... D d   ... serçeleri tahmin ederse de  yle.

Kahretsin! Tahmin etmesi gereken bir Şey olduğunu sezerse bile!

Gelgelelim kafasının bir başka tarafı, ama başarılı olabilirsin, diye fısıldıyordu. Planın başarılı olabileceğini sen de biliyorsun.

Evet, biliyordu. Kafasının o en derin yanı, yapılacak ya da enenecek başka bir Şey olmadığı noktasında ısrar ettiği için arabayı çalıştırdı ve Castle Rock'a doğru döndü.

On beş dakika sonra Auburn'den çıkmış, kırların arasından batıya. G ller Bölgesine doğru gidiyordu.

Stark yolun altmış kilometrelik son bölümü boyunca durmadan Thad'la birlikte yazacakları  elik Machine adlı kitaptan söz etti. Liz yazlık evin kapısını

açarken ikizlerle ilgilenerek ona yardım etti. Ama yine de bir elini kemerine sokulu tabancaya uzatmıştı. Liz bazı evlerin bahçesine arabaların park edilmiş

olacağını ummuştu. İnsan sesleri ve testere gıcırıtları duyaca ını da. Ama sadece böceklerin uykulu vızıltıları ve Toronado'nun motorunun güçlü homurtusu duyuluyordu. Bu k pe in iblis kadar Şanslı olduğu belliydi.

EŞyaları arabadan indirerek eve sokarlarken da Stark konuŐup durdu. Usturasıyla telefon prizlerinin bir teki dışında hepsini sökerken de susmadı. Roman güzel olaca a benziyordu. İŞte bu da korkunç bir Şeydi. Kitap gerçekten çok güzel olacaktı. Belki de Machine'in Yöntemi kadar güzel. Hatta ondan da  st n.

Bavullar içeri alındıktan sonra Liz, hâlâ konuşan Stark'ın sözünü kesti.

 Banyoya gitmem gerekiyor. 

Stark sakın sakın,   ok iyi...  diyerek dönüp ona baktı. Oraya varır varmaz güneş g zlg n  çıkarmıştı. Liz başını çevirmek zorunda kaldı. O garip bakışlı, çürümüş gözlere bakmaya dayanamayacaktı. Stark ekledi.  Ben de gelirim. 

 Tuvalette yalnız kalmak isterim. Sen de öyle değil mi? 

Stark sakın bir neşeyle, şöyle ya da böyle, bu benim için önemli değil,  dedi.

Gates Falis'daki turnikeden geçtiklerinden beri böyle keyifliydi. Onda her Şeyin yoluna girece inden emin olan bir adam hali vardı.

Liz aptal bir çocukla konuŐuyormuŐ gibi,  Ama benim için önemli,  diye cevap verdi. Parmaklarının bükülerek ellerinin birer pen eye d n Őt klerinin farkındaydı. Hayalinde o göz kürelerini gevşek çukurlarından koparıp atıyordu...

Sonra bütün tehlikeyi göze alarak ona baktı. Stark'ın alaycı suratından kendisinin neler d Ő nd  n 

sezdiğini anladı.

Stark sahte bir alçakgönüllülükle, «Kapıda dururum,» diye mırıldandı. «Uslu bir çocuk gibi davranır ve bakmam.»

Bebekler oturma odasındaki halının üzerinde emekliyor, neşeyle bağırıp duruyorlardı. Oraya geldikleri için sevinmiş gibiydiler.

Liz, «Çocukları yalnız bırakamam,» dedi. «Banyoya bizim yatak odasından geçiliyor. İkizleri burada bırakırsam başları derde girer.»

«Sorun değil, Beth.» Stark bebekleri kolaylıkla yerden kaldırarak kollarının altına sıkıştırdı. O sabah Liz'e sorsalardı, kendisi ve Thad'dan başka biri böyle bir şey yaparsa ikizlerin, ciyak ciyak bağıracaklarını söylerdi. Ama bebekler şimdi kıkır kıkır gülüyorlardı. «Onları yatak odasına götüreceğim.

Böylece sana değil, çocuklara bakarım.» Dönüp Liz'e baktı. Birdenbire soğuklaşmıştı. «Onlara dikkat edeceğim. Çocukların başlarına bir şey gelmesini istemem, Beth. Onlardan hoşlanıyorum. Bebeklerin başlarına bir şey gelirse suçu bende arama.»

Liz banyoya girdi. Stark da kapıya arkasını dönerek durdu. Liz onun sözünü

tutacağını ve dönüp bakmayacağını umuyordu. Bakarsa çamaşırının içindeki dikiş makasını görebilirdi.

Stark, «Ama ahırdan çıkmaya çalıştıkları zaman,» diyordu. «Machine gece binanın etrafındaki hendeğe döktükleri benzini tutuşturuyor. Harika değil mi? Bu kitabın filmini de yapacaklar, Beth. Filmciler denilen ahmaklar alevlere bayılıyorlar.»

Liz üstünü başını düzeltti.

«Westerman'la Jack Rangely tekrar içeri dalıyorlar. Arabaya binerek alevlerin arasından geçmek niyetindeler. Ama Ellington paniğe kapılıyor ve...» Stark birden susup başını yana eğdi. Sonra kadına doğru döndü. Liz eteklerini düzeltiyordu.

Stark, «Çık oradan,» dedi. Bütün neşesi sönmüştü. «Kahretsin! Banyodan çık!»

«Ne...»

Stark kaba bir güçle kadını kolundan tuttuğu gibi yatak odasına çekti. Banyoya dalarak ilaç dolabını açtı. «Konuklarımız var. Gelen Thad olamaz. Onun gelmesi için daha erken.»

«Ama...»

Stark kısaca, «Motor sesi,» diye açıkladı. «Güçlü bir motor. Polis arabası

olabilir. Duyuyor musun?» İlaç dolabının kapağını vurarak kapattı. Bu kez lavabonun sağındaki çekmeceyi hızla açtı. Çekmecedeki flasteri kaptı.

Liz hiçbir şey duymadığını söyledi ona.

Stark, «Önemli değil,» dedi. «Benim işitmem ikimize de yeter. Ellerini arkana uzat.»

«Ama sen ne yapmak...»

«Sesini kes ve ellerini arkana uzat!»

Liz bu emre uydu. Stark bileklerini flasterle sıkıca birbirine bağladı. «Motor şimdi sustu.» Araba galiba yolun biraz yukarısında. Biri aklısına kurnazlık ediyor.»

Liz, Tanrım, diye düşündü. Kulakları ne kadar keskin!

Stark, «Bu flasterin ucunu kesmem gerekiyor,» dedi. «Bir iki saniye için fazla samimi davranacağım. Kusura bakma. Terbiyeli davranmak için zaman yok.» Daha Liz ne olduğunu anlayamadan elini kadının eteğinin içine soktu. Bir dakika sonra dikiş makası elindeydi. Bir an Liz'in gözlerinin içine baktı. Sonra da arkasına uzanarak flasteri kesti. Yine keyiflenmiş gibiydi.

Liz ifadesiz bir sesle, «Onu gördün,» diye mırıldandı. «O kabarıklığı yine de farkettiler.»

«Makası mı?» Stark güldü. «Onu gördüm ama kabarıklığı değil. Makası gözlerinde gördüm, sevgili Bethie. Daha Ludlow'da. Sen aşağıya indiğin an durumu anladım.»

Elinde flasterle kadının önünde diz çöktü. Gülünç... ve tehlikeli ...bir biçimde evlenme teklif eden bir adama benziyordu. Sonra başını kaldırarak Liz'e baktı.

«Beni tekmelemeye kalkışmak gibi şeyler aklına gelmesin, Beth. Emin değilim ama gelenin polis olduğunu sanıyorum. Ve çok istememe rağmen seninle oyunlar oynayacak zamanım yok. Onun için hiç kımıldama.»

«Bebekler...»

Stark, «Kapılan kapatacağım,» dedi. «Çocuklar ayağa kalksalar bile tokmalara erişemezler. Yatağın altında ağızlarına biraz toz kaçır ama bundan daha kötü bir şey de olmaz. Ben hemen dönerim.» Liz'in bileklerine flaster sarmıştı. Ucunu keserek ayağa kalktı. «Uslu uslu bekle, Beth. Katandaki o mutlu düşünceleri kovma sakın. Yoksa böyle bir şeyi sana ödetirim. Ama önce bunu çocuklara ödetir, sana da olabileceklerini seyrettiririm.» Sonra banyo ve yatak odasının kapılarını kapayarak gitti. El çabukluğu yapan usta bir sihirbaz gibi birdenbire ortadan kayboldu sanki.

Liz araç gerecin bulunduğu kulübedeki .22'liği düşündü. Kurşun da vardı orada.

Bileklerini öne arkaya oynatmaya başladı. Stark kurnazca flasteri önden arkadan dolaştırmıştı. Bir süre değil ellerini kurtarmak, flasteri gevşetemeyeceğini bile düşündü. Ama sonra flasterin hafifçe esnediğini hissetti. Soluk soluğa yine ellerini öne arkaya oynattı. Öne arkaya... Öne arkaya...

Alan Pangborn'un görebildiği kadarıyla Göl Yolu boştu. Daha doğrusu ilerlemeye cesaret ettiği noktaya kadar öyleydi. Daha da ilerleyebilirdim, diye düşündü.

Motor gürültüsünün Beaumont'ların evinden duyulabileceğini sanmıyorum. Arada iki tepe var. Ama işi güvenceye almak daha doğru. Arabayı durdurup indi.

Başını kaldırdığında serçeleri gördü.

Kuşlar Pangborn'un arabasını bahçesine soktuğu evin sivri damına tünemişlerdi.

Williams'ların villasını saran dallara, gölün kıyısındaki kayalıklara da.

Williams'ların rıhtımında yer bulabilmek için birbirlerini itiyorlardı.

Serçelerin sayısı o kadar fazlaydı ki, iskelenin tahtaları görünmüyordu bile.

Yüzlerce yüzlerce kuş vardı orada.

Ve serçeler son derecede sessizdi. Küçük siyah gözleriyle Alan Pangborn'a bakıyorlardı.

Adam, «Tanrım...» diye fısıldadı.

Etrafa derin bir sessizlik çökmüştü. Gölde bîr tek motor bile yoktu.

Sadece bu kuşlar vardı.

Bütün bu kuşlar.

Alan buz gibi bir korkunun iliklerine kadar sızdığını his-, setti. İlk ya da sonbaharda serçelerin biraraya toplandıklarını görmüştü. Bazen sayıları iki yüzü

de bulurdu. Ama yaşamı boyunca böyle bir şeyle hiç karşılaşmamıştı.

Telsiz mikrofonuna bakarak, acaba merkezi arasam mı, diye düşündü. Bu durum çok garip. Her şey kontrolden çıkmış gibi.

Ya kuşların hepsi birden havalanırlarsa? Stark buradaysa ve kulakları Thad'ın söylediği kadar da keskinse o zaman gürültüyü mutlaka duyar.

Alan yürümeye başladı. Serçeler kımıldanmadılar... Ama yeni bir sürü belirdi ve ağaçların dallarına kondu. Şimdi etrafını serçeler sarmıştı. Başlarını eğmiş, ona bakıyorlardı. Suçlu yerindeki bir katile bakan taş kalpli jüri üyeleri gibi.

Sadece arka yolda serçe yoktu. Göl Yolunun iki yanındaki korularda da henüz görülüyordu:

Alan o yoldan gitmeye karar verdi.

Sonra kafasında sıkıcı bir düşünce belirdi. Önsezi gibi bir şeydi. Ona meslek hayatının en büyük

hatasını yapmak üzereymiş gibi geliyordu.

Sadece etrafa bir göz atacağım, diye aklından geçirdi. Kuşlar uçuşmazlarsa başım derde girmez. Serçelerin de havalanacakmış gibi bir halleri yok. Bu bahçe yolundan ilerlerim. Göl Yolunu aşarak koruya girerim. Oradan usulca Beaumont'ların evine doğru giderim. Toronado araba oradaysa onu görebilirim.

Arabayı görürsem belki Stark'ı da görebilirim. Onu görürsem hiç olmazsa karşımda nasıl bir şey olduğunu anlarım. Onun Thad mı... yoksa başka biri mi olduğunu...

Ama kafasında başka bir düşünce vardı ki, üzerinde durmaya bile cesaret edemiyordu. O zaman şanslı dönebilirdi. Toronado'yu görebilirse onu vurabilirdi belki. O köpeği devirir ve her şeyi orada sona erdirirdi. Tabii kesin emirlere karşı geldiği için Eyalet Polisi ona iyice çatardı... Ama Liz ve çocuklar güvende olurdu. O anda onu da sadece bu ilgilendiriyordu.

Yine sürüyle serçe sessizce aşağıya indiler. Williams'ların bahçesindeki garaja giden asfalt yolu dipten itibaren kaplamaya başlıyorlardı. Onlardan biri Alan'ın botlarından bir buçuk santim kadar öteye kondu. Adam serçeye bir tekme indirecekmiş gibi yaptı ve hemen pişman oldu. Kuş... ve o dev sürü birdenbire havalanabilirdi.

Ama serçe hafifçe sıçradı. Hepsi o kadar.

Başka bir serçe Alan'ın omzuna kondu. Şerif gözlerine inanamadı ama işte kuş omzundaydı. Serçeyi atmaya çalıştıysa da kuş eline sıçradı. Gagasını eğdi.

Alan'ın avucunu galalayacaktı... ama sonra durdu. Kalbi hızla çarpan şerif elini indirdi. Kuş sıçradı, bir kere kanat çırdı. Sonra da yola, diğerlerinin yanına kondu. O duygusuz, akılsız parlak gözleriyle ona bakıyordu.

Alan yutkundu. Gırtlığı duyulacak bir biçimde tıkırdadı. «Siz nesiniz?» diye homurdandı. «Kahretsini! Nesiniz siz?»

Serçeler ona baktılar sadece. Şimdi Castle Gölünün bu kıyısındaki her çam ve isfendan kuş doluydu. Alan bir yerde bir dalın serçelerin ağırlığı altında çatırdadığını duydu.

Kemiklerinin içi boş, dedi kendi kendine. Ağırlıkları pek az. Bir dalın böyle çatırdaması için kaç kuşun konmuş olması gerekiyor?

Bunu bilmiyordu. Bilmek de istemiyordu.

.38'liğinin kılıfının kapağını açtı. Williams'ların dik bahçe yolundan çıkarak serçelerden uzaklaştı. Göl yoluna geldiği sırada yüzü yağlı bir terle kaplanmış, ıslak gömleği sırtına yapışmıştı. Çevresine bakındı. Durduğu yerden gerideki serçeleri görebiliyordu. Kuşlar arabasının üzerini kaplamışlardı.

Alan, sanki fazla yaklaşmak istemiyorlar, diye düşündü.. Hiç olmazsa şimdilik...

Burası toplantı yeriymiş gibi...

Bozuk toprak yolun aşağısına yukarısına baktı. Yüksek bir sumak ağacının arkasına sinmişti. Gözükmediğini umuyordu.. Görünürde hiç kimse yoktu.

Serçelerden başka. Kuşlar Williams'ların evinin bulunduğu yamacı kara bir örtü

gibi kaplamışlardı. Alan yüzünün etrafında dönerek vızıldayan sivrisineklerin ve cırcır böceklerinin seslerinden başka hiçbir şey duyulmuyordu.

İyi.

Alan düşman topraklarına girmiş bir asker gibi yolu koşarak aştı. Omuzlarını

kaktırıp başını eğmişti. Karşı taraftaki kaya, ve ot dolu hendeğin üzerinden atladı ve koruya daldı. Böylece; gizlendikten sonra mümkün olduğu kadar sessizce ve hızla. Beaumont'ların yazlık evine doğru gitmeye başladı.

Alan Pangborn yamaçtaydı ve evler aşağıda kalıyordu. Bazı evleri hiç

göremiyordu. Bazılarının ise sadece damlan gözüküyordu. Ama Göl Yolunu görebiliyordu. Ona açılan bahçe yollarını da.

Alan, Williams'lardan sonraki beşinci bahçe yolunun hizasına geldiği zaman durdu. Serçelerin onu izleyip izlemediklerini anlamak için arkasına baktı. Ama görünürde hiç kuş yoktu. Belki kafam çok dolu olduğu için hayal gördüm, diye düşündü.. Sonra için için ekledi. Haydi, haydi, unut bunu. Haya! görmedin.

Kuşlar geridelerdi... Hâlâ da oradalar.

Beaumont'ların bahçe yoluna baktı ama bulunduğu yerden bir şey gözükmiyordu.

İkibüklüm olarak ağır ağır yamaçtan inmeye başladı. Çok sessiz hareket ediyordu.

Bu yüzden kendini kutladığı sırada George Stark tabancanın namlusunu sol kulağına sokarak, «Kımıldama, aziz dostum,» dedi. «Yoksa beyninin önemli bir kısmı sağ omzuna akar.»

Alan Pangborn başını ağır ağır çevirdi.

Ve gördüğü şey yüzünden az kalsın, «Keşke doğuştan kör olsaydım,» diyecekti.

Stark, «Resmimi herhalde Go dergisine kapak yapmazlar, öyle değil mi?» diye sordu. Gülümsüyordu. Dişleri ve dişetleri ortaya çıkmıştı. Dökülmüş dişlerinden geride kalan boş çukurlar da. Yüzü yara içindeydi. Derisi alttaki dokudan pul pul dökülüyormuş gibiydi. Ama bütün mesele... Alan'ın mide kaslarının dehşet ve tiksintiyle büzülmesine neden olan şey bu değildi. Adamın surat yapısında bir bozukluk varmış gibiydi. Sanki suratı çürümüyor, korkunç bir biçimde değişiyordu.

Ama Alan her şeye rağmen bu tabancalı adamın kim olduğunu anlamıştı.

Adamın bir korkuluğun kafasına yapıştırılmış eski bir peruk kadar cansız olan saçları sarıydı. Omuzları içi vatkalı gömleğini giymiş bir Amerikan futbol oyuncusununkiler kadar genişti. Kımıldamamasına rağmen çevik, küstah bir zarafetle duruyor ve neşeyle Alan'a bakıyordu.

Varolmayacak, hiçbir zaman varolmayan adamdı bu.

Missisipi eyaletindeki Oxford kentinden, üst tabakadan olan Bay George Stark.

Her şey gerçektir.

Stark uysalca, «Sirke hoşgeldin, ahbap,» dedi. «İriyari olmana rağmen yine de sessizce ilerleyebiliyorsun. Az kalsın, seni elden geçiriyordum. Oysa seni aramaya çıkmıştım. Haydi, şimdi aşağıya inip eve gidelim. Seni o küçük kadınla tanıştırmak istiyorum. Bir tek yanlış hareket yaparsan ölürsün. Kadın da öyle. O

şirin küçükler de. Şu koskoca dünyada kaybedecek hiçbir şeyim yok. Buna inanıyor musun?» Çürümekte olan korkunç suratıyla Alan'a sırtıttı. Gölde bir gerdanlı

dalgıç kuşu tatlı ve tiz sesiyle öterek havalandı. Alan bütün kalbiyle o kuşun yerinde olmayı istedi. Çünkü Stark'ın o patlak gözkürelerine baktığı zaman ölümden başka bir tek şeyi daha görüyordu... Hiçliği.

Alan birdenbire olanca berraklığıyla gerçeği kavradı. Karısını ve oğullarını bir daha göremeyecekti.

«İnanıyorum,» dedi.

«O halde tabancanı at da gidelim.»

Alan söyleneni yaptı. O önde, Stark arkada yola indiler Yolu aşırp Beaumont'ların bahçe yoluna girdiler. Yokuştan eve doğru inmeye başladılar. Yazlık ev, kalın tahta direklerin üzerinde, yamaçtan ileriye doğru uzanıyordu. Alan'ın görebildiği kadarıyla etrafında serçe yoktu. Bir tek serçe bile.

Toronado kapının önüne park edilmişti. Akşam güneşinde pırıldayan kara bir örümcek gibiydi. Alan hafif bir hayretle tampona yapıştırılmış olan kâğıttaki yazıyı okudu. Bütün duyguları garip bir biçimde yumuşamış, belirsizleşmişti.

Sanki yakında uyanacağı bir rüyadaydı.

Kendi kendisini uyardı. Böyle düşünmemelisin. Yoksa bu yüzden öldürülürsün.

Bu da komikti. Çünkü aslında o artık ölmüş sayılırdı. Öyle değil mi? Usulca Beaumont'ların evine yaklaşırken Stark kulağına tabancayı dayayıvermişti. Onun yaklaştığını duymadım bile. Önsezilerim de bana haber vermediler. Herkes benim sessizce ilerlemekte usta olduğumu sanıyor. Ama bu adamın yanında sanki iki sol ayağım varmış kadar beceriksizim.

Stark, «Benim tekerlekleri beğendin mi?» diye sordu.

Alan, «Şu anda Maine'deki. her polis senin tekerlekleri beğeniyor sanırım,»

dedi. «Çünkü hepsi de onları arıyorlar.»

Stark neşeyle güldü. «Ah, acaba neden bu sözlerine inanmadım?» Tabancasının kabzasını şerifin sırtına dayayarak ona dürttü. «İçeri gir, ahbap. Biz sadece Thad'ı bekliyoruz. O buraya geldiği zaman rock and roll yapmaya hazır olacağız.»

Alan başını çevirerek Stark'ın boş olan diğer eline baktı.. Ve o zaman acayip bir şeyin farkına vardı. Adamın ovucunda çizgi yoktu. Hiç bir çizgi.

Liz, «Alan!» diye bağırdı. «İyisin ya?»

Şerif, «Kendini çok aptal gibi hisseden bir insan ne kadar iyi olabilirse,»

dedi. «Ben de o kadar iyiyim.»

Stark, «Senden inanmanı bekleyemezlerdi,» diyerek komodinlerden birinin üzerine koyduğu makası işaret etti. «Beth'in ayak bileklerindeki flasterleri kes, Memur Alan. El bileklerine boşver. Onları gevşetmiş bile sanırım... Yoksa sen Şef Alan mısın?»

Pangborn, «Şerif Alan,» dedi. Sonra, bunu o da biliyor, diye düşündü. BENİ

tanıyor. Castle İlçesi Şerifi Alan Pangborn olduğumu biliyor. Ama üstünlük kendisinde olduğu zaman bile bildiklerini açıklamıyor. Kümeslere dadanan bir sansar kadar sinsi.

Alan ikinci kez sıkıntılı bir kesinlikle ölümünün yaklaştığına karar verdi.

Sonra serçeleri düşünmeye çalıştı. George Stark" in bu kâbusun bir parçası olan kuşları bildiğini sanmıyordu. Sonra düşünmekten vazgeçti. Katil çok zekiymi.

Umutlandığı takdirde bunu farkedecek... ve ne olduğunu anlamaya çalışacaktı.

Alan makası alarak Liz'in ayak bileklerindeki flasterleri kesti. Kadın o sırada bir elini kurtararak diğer bileğindeki flasterleri açmaya başladı.

Sonra da Stark'a endişeyle, «Canımı yakacak mısın?» diye sordu.

Adam hafifçe gülümsedi. «Hayır. Normal gelen bir şey yaptığın için seni suçlayamam, öyle değil mi, sevgili Beth?»

Kadın ona tiksinti ve korkuyla baktı. Sonra da ikizleri yanına çekti. «Onları

mutfağa götürüp yiyecek bir şeyler verebilir miyim?»

Stark, «Tabii ya,» dedi. Neşeli ve keyifliymiş gibi bir hali vardı... Ama tabanca elindeydi ve bir Liz'e bakıyordu bir Alan'a. «Neden biz de mutfığa gitmiyoruz? Şerifle konuşmak istiyorum.»

Mutfakta Liz ikizler için yemek hazırlamaya başladı. Şerif de o sırada çocuklara gözkulak oldu.

Stark ona, «Seni öldüreceğimi sanıyorsun,» dedi. «Bunu inkâr etmen yersiz, şerif. Bu düşünceni bakışlarından okuyorum. Tanıdık bir ifade. Sana yalan uydurabilir, öyle bir şey yapmayacağımı söyleyebilirim. Ama bana inanmazsın sanırım. Böyle konularda bir dereceye kadar deneyimin var, öyle değil mi?»

Alan, «Galiba...» diye mırıldandı. «Ama böyle bir şey... normal polis vakalarının biraz dışında kalıyor...»

Stark başını arkaya atarak güldü... İkizler ona doğru baktılar, sonra da kahkahalarına katıldılar. Alan Liz'e bir göz attı. Kadının yüzünde dehşet ve nefret vardı. Şerif kendi kendine, ama başka bir şey daha yok mu, dedi. «Evet.

Galiba kıskançlık. Acaba George Stark'ın serçeler dışında bilmediği bir şey daha mı var? Bu kadının ne kadar tehlikeli olabileceğinin farkında değil mi?

Stark hâla gülüyordu. «Bunu iyi anlamışsın.» Alan'a doğru eğildi. Şerifin burnuna çürüyen etlerin peynirinkini andıran kokusu geldi. «Ama her şeyin böyle olması şart değil, şerif. Tabii buradan serbestçe çıkıp gitmen ihtimali çok az.

Bunu kabul ediyorum. Ama yine de bir ihtimal var. Burada bir şey yapmak zorundayım. Yani biraz yazı yazacağım. Thad da bana yardım edecek. Yani tulumbanın işlemlerini sağlayacak. Bütün gece çalışacağız sanırım. Thad ve ben.

Ama yarın sabah güneş doğarken işlerimi düzene sokmuş olacağım.»

Ocağın önünde duran Liz, «Thad'ın ona kendi kendine yazı yazmasını öğretmesini istiyor,» diye açıkladı.

«Bu pek de doğru değil.» Stark bir an ona baktı. Neşeli yükünde öfkeli bir ifade belirip kayboldu. «Sonra, bildiğin gibi onun bana borcu var. Belki Thad ben ortaya çıkmadan önce de yazı yazmasını biliyordu. Ama ona herkesin okumak isteyeceği şeyleri yazmasını ben öğrettim. Kimse okumak istemedikten sonra -

yazdığın yazının ne değeri olur?»

Liz, «Tabii,» diye söylendi. «Sen böyle şeyleri nereden anlayacaksın?»

Stark, Alan'a, «Thad'dan bana kan vermesini istiyorum,» dedi. «Sanırım.. bir salgı bezim artık çalışmıyor. Geçici olarak. Thad'ın bu bezin naşı!

çalıştırılacağını bildiğini sanıyorum. Bilmesi gerekir. Çünkü benimkini kendi salgı bezinden 'klon'lama yöntemiyle o yarattı. Bilmem ne demek istediğimi anlıyor musun? Yani çoğu şeyimi

Thad'ın yaptığını söyleyebiliriz.»

Alan, ah, hayır, dostum, diye düşündü, işte bu doğru değil. Belki farkında değilsin ama bu söylediklerin yanlış. Bu işi birlikte yaptınız. Siz, ikiniz. Sen her zaman oradaydın. Ve çok da ısrarcıydın. Thad daha doğmadan önce seni ortadan kaldırmaya çalıştı ama pek başaramadı. On bir yıl sonra bu kez bunu Dr.

Pritchard denedi. Başarılı da oldu ama bir süre için. Sonunda Thad seni geri çağırdı. Evet, çağırdı ama ne yaptığını bilmiyordu... Çünkü SENDEN haberi yoktu.

Pritchard ona bu gerçeği söylememiştii. Ve sen çıkageldin. Öyle değil mi? Sen, Thad'ın ölmüş olan ikizinin hayaletisin... Ama bundan daha fazla bir şey sin. Ve daha az bir şey de.

Stark, William'la Wendy'e baktı, sonra da yine Alan'a döndü. «Thad'la ben ikizleri bol olan bir sülaledeniz. Ben de ikizlerin ölümünden sonra yaratıldım.

Onlar ikimizin abla ya da ağabeyleri olacaklardı. İstersen buna doğaüstü bir dengeleme-işlemi de diyebilirsin.»

Alan, «Ben buna delilik diyorum,» diye cevap verdi.

Stark bir kahkaha attı. «Aslında ben de öyle. Ama oldu bu. Kelime et haline dönüştü. Bunun nasıl olduğu o kadar önemli değil. Önemli olan şu anda burada bulunmam.»

Alan içinden, yanılıyorsun, dedi. Belki de şu anda tek önemli şey bunun nasıl OLDUĞU. Senin için değilse bile bizim için bu böyle... Çünkü belki de hepimizi ancak bu kurtarabilir.

Stark, «Bir noktadan sonra ben kendimi yarattım,» diye konuşmasını sürdürdü.

«Yazı yazma konusunda bazı sorunlarla karşılaşmam da şaşılacak bir şey sayılmaz.

Öyle değil mi? İnsanın kendi kendisini yaratması çok enerji harcamayı

gerektiriyor. Böyle bir şeyin her gün olduğunu sanmıyorsun ya?»

Liz, «Tanrı korusun,» dedi.

Kadın galiba can alacak noktaya ya da hemen bunun yakınına vurmuştu. Stark sokmaya hazırlanan bir yılan hızıyla başını ona doğru çevirdi. Bu kez suratındaki öfke ifadesi daha belirgindi. «Bence dilini tutman daha iyi olur, Beth. Yoksa konuşarak kendini savunamayacak bir kız ya da erkek çocuğun başına dert açabilirsin.»

Liz ocaktaki tencereye baktı. Alan'a kadının rengi uçmuş gibi geldi. Sonra Liz usulca, «Alan, onları getirir misin?» dedi. «Mama hazır.» Wendy'i o kucığına aldı, Alan da William'ı.

Stark şerife, «Gerçek şu,» diye açıkladı. «Senden yararlanabilirim. Seni Eyalet Polisi mi aradı? Buraya gelip etrafı kolaçan etmeni mi istediler? Şimdi bu yüzden mi buradasın?»

Şerif yalan söyleyip söylememeyi düşündü. Sonra gerçeği açıklamaya karar verdi.

Çünkü Stark yalanı hemen seziyordu. «Pek de değil.» Ona Kıvırcık Martin'den söz etti.

Onun daha sözleri sona ermeden Stark başını sallamaya başladı. «Bana o çiftlik evinin penceresinde bir ışıltı belirmiş gibi geliyordu. Vay vay vay! Taşralılar fazla meraklı oluyorlar, değil mi, şerif? Bu onların ellerinde değil.» Güldü.

Keyfi yine yerine gelmiş gibiydi. «Telefonu kapattıktan sonra ne yaptın?»

Alan bu soruyu da yanıtladı. Ona Stark yalan söyleyip söylemeyeceğini anlamaya çalışıyormuş gibi geliyordu.

Sözleri sona erdiği zaman, «Pekâlâ,» dedi Stark. «İyi. Bu başka, bir gün savaşmak için yaşama ihtimalini arttırıyor, Şerif Alan. Şimdi beni dinle. Sana, bu bebeklerin karınları doyurulduktan sonra ne yapacağımızı anlatacağım.»

Stark tekrar, «Ne söyleyeceğini biliyorsun değil mi?» diye sordu. Ön holdeki telefonun yanında duruyorlardı. Evdeki çalışan tek telefon oydu.

«Evet.»

«Santral memuruna küçük gizli bir mesaj vermeye kalkışmayacaksın değil mi?»

«Evet.»

Stark, «İyi,» dedi. «İyi, çünkü olgun bir adam olduğunu unutarak hırsız polisçilik oynamanın sırası değil. Yoksa birinin canı yanabilir.»

«Hiç olmazsa bir süre için beni tehdit etmekten vazgeçsen.»

Stark'ın gülümsemesi yayılarak daha da iğrenç bir hal aldı Liz'in bir şeye kalkışmaması için William'ı da birlikte getirmişti. «Bunu yapamam. Doğaya karşı

gelen bir insan kabız olur, şerif.»

Telefon büyük bir pencerenin önündeki masada duruyordu. Alan.alıcıyı kaldırırken koruya doğru baktı. Serçelerin gelip gelmediklerini anlamaya çalışıyordu. Ama görünürde bir tek kuş bile yoktu. Hiç olmazsa şimdilik.

«Neye bakıyorsun, ahbap?»

«Ha?» Şerif Stark'a bir göz attı. Adam çürüyen çukurlarındaki gözleriyle ona dik dik bakıyordu.

«Ne dediğini duydun.» Stark bahçe yolunu ve Toronado'yu işaret etti. «Dışarıya, bir şey göreceğini uman bir insan gibi bakıyorsun. Bunun ne olduğunu öğrenmek istiyorum.»

Alan'ın sırtı dehşetinden buz gibi oldu. «Thad'ı bekliyorum.» Sesi sakindi.

«Senin gibi. Biraz sonra burada olur.»

Stark, «Bana bütün gerçeği söylediğini umarım,» diyerek William'ı biraz yukarıya kaldırdı ve tabancanın namlusunu çocuğun tombul karnında aşağı yukarı

dolaştırarak onu gıdıkladı.

«Anlıyorum...» Ağzı kurumuş olan Alan yutkundu.

Stark tabancanın namlusunu yukarıya kaydırarak William'ın gerdanını titretti.

Bebek güldü.

Alan, Liz köşeden çıkıp bu sahneyi görürse çıldırır, diye düşündü.

«Bana her şeyi söylediğinden emin misin. Şerif Alan? Benden bir şey gizlemiyorsun ya?»

«Hayır... Gizlediğim bir şey yok.» Şerif için için ekledi. Sadece Williams'ların evlerinin etrafını serçelerin sardığını gizliyorum.

«Pekâlâ. Sana inanıyorum. Hiç olmazsa şimdilik. Haydi şimdi istediğimi yap.»

Alan bürosunun numarasını çevirdi. Stark konuşmayı dinlemek için ona doğru iyice eğildi. O çürük kokusu yüzünden neredeyse öğürecekti Alan. Telefon daha çalarken Sheila Brigham hemen cevap verdi.

«Merhaba, Sheila. Ben Alan. Şu anda Castle Gölündeyim. Seni telsizle aramak istedim ama burada bağlantının nasıl olduğunu bilirsin.»

Kız, «Bağlantı hiç kurulamaz ki,» diyerek güldü.

Stark da gülümsedi.

İki adam köşeyi döner dönmez, Liz tezgâhın altındaki çekmeceyi açtı ve oradaki en büyük et bıçağını aldı. Bunu yapmak zorundayım, diye düşünüyordu. Hem de tek başıma. Alan'ı bir kedi gibi gözetliyor. Ve ben Thad'a bir şey söylemeyi başarsam bile bu, durumu daha da kötüleştirir... Çünkü o kocamın kafasının içine girebiliyor.

Liz, Wendy'i kucağına alarak ayakkabılarını çıkardı. Hemen oturma odasına gitti.

Bıçağı oradaki kanepenin büzgülü etekli örtüsünün altına sakladı. Ama fazla uzağa itmedi. Kanepeye oturursa et bıçağını çabucak alabilecekti.

Wendy'i odada bıraktı. Telaşla mutfığa dönerken, onun kanepede yanına oturmasını

sağlayabilirim, diye düşündü. Evet, bunu başarabilirim belki. Benden hoşlanıyor.

İğrenç bir şey... Ama yararlanmayacak kadar da iğrenç sayılmaz. Şansım yardım ederse, Thad buraya geldiği sırada George Stark da ölmüş olur.

Kocasıyla Stark'ın karşılaşmalarını istemiyordu. Bunun bütün nedenlerini anlıyamıyor, ama hiç olmazsa birini biliyordu. Onların birlikte çalışmaları

durumunda başarılı olmalarından korkuyordu. O başarının ürünlerinin nasıl şeyler olacaklarını da tahmin edebiliyordu.

Sonunda ancak bir kişi Thad Beaumont ve George Stark'ın 'İkili kişiliğine sahip olabilirdi. Bu tür temel bir bölünmeye ancak bir tek fiziksel varlık dayanabilirdi. Thad, Stark'ın ihtiyacı olan şeyi sağlarsa, adam kendi başına yazı yazmaya başlarsa yaraları iyileşecek mi? Öyle sanıyorum... Hatta belki de Stark kocamın biçimini almaya başlayacak. Ve Stark hepimizi sağ bırakıp kaçmayı

başarırsa yaralar Thad'ın yüzünde ne zaman belirmeye başlayacak? Bunun fazla uzun süreceğini sanmıyorum. Stark'ın, Thad'ın çürüyüp yok olmasını engellemeye kalkacağını da.

Liz ayakkabılarını giyerek bulaşık yıkamaya başladı. Seni köpek. Takma ad SENSİN. Başkasının hakkını elinden alan da sen. Kocam değil. Burada yerin yok.

İğrenç bir yaratıksın. İnsanın gözünü de kafasını da rahatsız ediyorsun...

Kanepenin altındaki bıçağı düşündü. Ama bu işi düzelteceğim. Tanrı, istediğimi yapmama izin verirse seni ortadan kaldıracığım.

Stark'ın kokusu Alan'ı fena etkiliyor, her an öğürmeye başlayacağını

düşünüyordu. Ama bunun sesinden anlaşılmaması için elinden geleni yapmaktaydı.

«Norris Radgewick döndü mü, Sheila?» Stark yanında .45'likle yine William'ı

gıdıklamaya başlamıştı.

«Henüz dönmedi, Alan. Üzgünüm.»

«Norris gelince ona masama geçmesini söyle. O zamana kadar Clut bu işi yapsın.»

«Ama onun...»

«Biliyorum, onun nöbeti sona erdi. Artık ona fazla mesai ücreti öderler. Keeton bana kızacak ama ne yapabilirim? Telsiz bozuk, devriye arabası ise arızalı. Yine karbüratör meselesi. Ben Beaumont'ların yazlık evinden arıyorum. Eyalet Polisi burayı kontrol etmemi istemişti. Ama bir şey bulamadım.»

«Yazık. Bu haberi birilerine iletmemi ister misin? Eyalet Polisine meselâ?»

Alan, Stark'a bir göz attı. Katil hâlâ bebeği gıdıklıyordu, usulca başını

salladı. «Evet. Benim adıma Oxford'daki merkeze telefon et. Gidip tavuklu sandviç satan büfede bir şeyler yemeyi sonra buraya dönerek etrafı tekrar kolaçan etmeyi düşünüyorum. Tabii eğer motoru çalıştırabilirsem, çalıştıramazsam Beaumont'ların kilerine bir göz atarım. Ha, not alır mısın, Sheila?»

«Tabii, Alan.»

«Beaumont sözümona yaratıcı bir adam. Yedek anahtarı paspasın altından başka bir yere saklayabilirdi.»

Sheila güldü. «Anladım. Şimdi Henry Payton'la mı konuşmamı istiyorsun?»

«Evet. Henry yoksa Danny Eamons'la konuş.»

«Tamam.»

«Sağol, Sheila. Kendine iyi bak.»

«Sen de, Alan.»

Şerif telefonu usulca kapatarak Stark'a döndü. «Tamam mı?»

Katil, «Tamam,» dedi. «Özellikle paspasın altındaki anahtar bölümünü beğendim.

Her şeyi daha gerçekmiş gibi yaptı.»

«Ne garip adamsın!» Aslında bu akıllıca bir söz değildi. Ama öfkesi Alan'ı

şaşırtmıştı.

Stark da onu şaşırtan bir şey yaptı. Bir kahkaha attı. «Beni kimse sevmiyor, Şerif Alan. Öyle değil mi?»

Alan, «Öyle,» dedi.

«Neyse, zararı yok. Ben kendimi herkese yetecek kadar seviyorum. Bu bakımdan gerçekten Yeni Çağa yakışacak bir adamım. Neyse. Önemli olan, şu anda burada iyi durumda bulunmamız. Bence her şey yolunda gidecek.» Telefonun kordonunu eline sararak çekti. Prizi yerinden çıkardı.

Alan, «Herhalde...» diye mırıldandı. Stark, Portland'ın kuzeyindeki bütün polislerin uyuşuk birtakım ahmaklar olduklarını sanıyor .olmalıydı. Belki Dan Eamons habere aldırmayacaktı. Ama Henry Payton? Herhalde Alan'ın, Henry Gamache'ın katiline çabucak kayıtsızca bir göz attıktan sonra tavuk yemeye gittiğine pek inanmayacaktı. Stark'ın bebeği .45'liğin namlusuyla gıdıklamasını

seyrederken, böyle olmasını istiyor muyum, diye kendi kendine sordu. Yoksa istemiyor muyum? Cevabı bilmiyordu.

Stark'a, «Şimdi ne olacak?» dedi.

Katil derin bir nefes alarak büyük bir zevkle güneşin aydınlattığı koruya baktı.

«Bethie'ye soralım bakalım, bize yiyecek bir şeyler hazırlayabilir mi? Ben acıktım. Kırırlar arasında yaşamak harika değil mi, şerif? Kahretsin!»

«Pekâlâ.» Alan mutfğa gitmek için döndü. Stark onu tek eliyle yakaladı. «Şu arabanın arızalandığıyla ilgili laflar. Onların özel bir anlamları yoktu değil mi?»

Alan, «Hayır,» dedi. «Geçen yıl devriye arabaları karbüratör yüzünden arızalandı.»

Stark o ölü gözleriyle Alan'a baktı. «Bu sözlerinin doğru olduğunu umarım.» Koyu bir iltihap göz pınarlarından aşağıya doğru akıyordu. «Kurnazca bir oyuna kalkıştığın için çocuklardan birini yaralamak zorunda kalırsam üzülürüm. Thad seni hizaya sokmak için ikizlerden birinin beynini uçurduğumu anlarsa pek de iyi çalışamaz.» Gülererek namluyu William'ın koltukaltına dayadı. Bebek bir kahkaha atarak kımıldandı. «Sıcacık bir kedi yavrusu kadar sevimli. Öyle değil mi?»

Alan'ın boğazına sanki tüyden oluşmuş iri, kuru bir top tıkanmıştı. Yutkundu.

«Bu yaptığın sinirlerimi bozuyor, ahbap.»

Stark gülümsedi. «Sinirlerinin bozuk olması daha iyi. Ben insanın yanındayken sinirlerinin bozulacağı tipte bir adamım. Haydi, yemek yiyelim, Şerif Alan.

Bebek galiba kız kardeşini özlemeye başladı.»

Liz, Stark için mikro-dalga fırınında çorba ısıttı. Önce ona dondurulmuş yemek teklif etti ama adam gülümseyerek, «Hayır,» der gibi başını salladı. Sonra da elini ağzına sokarak bir dişini çıkardı. Diş iğrenç bir kolaylıkla çıkıvermişti.

Dişi çöp tenekesine atarken Liz başını çevirdi. Dudaklarını birbirine bastırmış, hatları gerilen yüzü tiksinti dolu bir maskeye dönüşmüştü.'

Stark sakın sakın, «Endişelenme,» dedi. «Çok geçmeden bütün dişlerim iyileşecek.

Zaten çok geçmeden her şey düzelecek. Seninki neredeyse gelecek.»

Thad on dakika sonra Rawlie'nin VW'yle geldiğinde, Stark hâlâ çorba içiyordu.

Yirmi Beş

Çelik Machine

Beaumont'ların yazlık evi 5 numaralı karayolundan bir buçuk kilometre uzaklıktaydı. Ama Thad daha bu yolun başlarında arabayı durdurdu. Gözleri yerlerinden uğramıştı. Gördüklerine inanamıyordu.

Etraf serçe doluydu.

Kuşlar bütün ağaçların dallarını, her kayayı, her açıklık yeri kaplamışlardı.

Sanki Maine Eyaletinin bu bölgesinde toprakların tüyleri çıkmıştı. Thad'ın önündeki yol kaybolmuştu. Tümüyle kaybolmuştu.

Yıllardan beri kimse böyle sürüyle kuş görmedi, diye düşündü. Geçen yüzyılın sonlarında göçmen güvercinlerin öldürülmelerinden beri. Ama belki de o sırada bu kadar kuş yoktu. Daphne du Maurier'in o ünlü öykülerinin bir sahnesine benziyor.

Bir serçe arabanın burnuna konarak sanki ona baktı. Thad küçük kuşun siyah gözlerinde korkutucu, duygusuz bir merak olduğunu sezdi.

Acaba bu sürü nereye kadar gidiyor, diye kendi kendine sordu. Eve kadar mı? Eğer öyleyse George kuşları görmüş demektir... işte o zaman kıyamet kopar. Eğer hâlâ

kopmadıysa. Kuş sürüsünün oraya kadar uzanmadığını düşünelim. Eve nasıl gideceğim? Yolu kaplamışlar. Hayır. Sanki yeni bir yol oluşturmuşlar.

Ama tabii Thad sorunun çözümünü biliyordu. Eve ulaşmak İsterse kuşların üzerinden geçmek zorunda kalacaktı.

Kafası sanki inledi. Hayır. Olmaz. Bunu yapamazsın. Sonra, «Ama yapacağım,» diye söylendi. «Yapacağım, çünkü başka çarem yok.» Hafifçe gülümsedi. Yüzünde yoğun, yarı delice bir dikkat ifadesi belirdi. O anda garip bir biçimde George Stark'a benziyordu. Arabayı hareket ettirerek usulca bir şarkı mırıldanmaya başladı.

Taşıtın burnundaki serçe uçtu. Thad soluğunu tutarak diğerlerinin de havalanmasını bekledi. Ama öyle olmadı. VW'nin ilerisinde yolun yüzeyi kıvrılıp bükülmeye, hareket etmeye başladı. Serçeler... hiç olmazsa bir bölümü geriliyor, böylece yolda iki çizgi oluşuyordu. Bu çizgilerin arası tam VW'nin tekerleklerinininkine eşitti.

Thad, «Tanrım...» diye fısıldadı.

Sonra birdenbire kendini kuşların arasında buldu. Tanıdığı dünyadan yabancı bir âleme girmişti. Orada sadece yaşayanlarla ölülerin ülkelerinin arasındaki sınırı

koruyan bu nöbetçiler vardı.

Thad kuşların açtıkları çifte çizginin üzerinden ağır ağır ilerlerken, ben şimdi bu sınırdayım, diye düşündü. Şimdi yaşayan ölüler ülkesindeyim. Tanrı yardımcım olsun. VW'nin altı tekerlek izlerinin arasına toplanmış olan serçelerin üzerinden geçiyordu. Ama Thad onları öldürmüyor olmalıydı. Hiç olmazsa dikiz aynasından baktığı zaman hiç ölü kuş görmüyordu. Ancak serçelerin kokusunu duymaktaydı. O hafif, kötü kokuyu. Şimdi aracın tavanından hafif takırtılar geliyordu. Galiba oraya da serçeler konmuştu. Diğer kuşlarla bağlantı kurmuş

,onlara yol gösteriyor, ne zaman yanlara çekilmeleri gerektiğini haber veriyorlardı.

Thad Göl Yolundaki ilk tepeye erişerek aşağıya, «serçeler vadisine baktı. Etraf serçe doluydu. Her cismi kaplamış, her ağaca üşüşmüşlerdi. Karşısındaki kâbuslardan fırlamış bir kuşlar dünyasıydı. Bayılmak üzere olduğunu hissederek yanağına öfkeyle bir tokat indirdi. Kuşlardan oluşan örtü dalgalandı.

Aşağıya inemem. İmkânsız...

İnmen gerekiyor. Sen bilensin. Sen getirensin. Sen sahipsin.

Zaten gidebileceği başka bir yer yar mıydı? Rawlie'nin sözlerini düşündü. «Çok dikkatli ol, Thaddeus. Hiçbir insan ölümden sonraki yaşamın yaratıklarını

kontrol edemez. En azından uzun süre edemez.»

Thad kendi kendine, geri geri gitsem, dedi. 5 numaralı karayoluna dönsem. Kuşlar önümde yol açtılar... Ama onların arkamda da yol açacaklarını sanmıyorum.

Fikrimi değiştirirsem Olacakları düşünmek bile istemiyorum.

Usul usul yokuştan inmeye başladı. Kuşlar önünde yine yo* açtılar.

Sonraları yolculuğun geri kalan bölümünü hatırlayamadı. Sadece tekrar tekrar,

«Tanrı aşkına, onlar sadece SERÇE,» dediğini anımsıyordu. «Kaplan, timsah ya da pirana balıkları değil... sadece SERÇE.»

Göl Yolundaki keskin virajı alırken yandaki açıklığın da serçelerle kaplanmış

olduğunu gördü. Kaç tane bunlar? Kaç milyon? Yoksa milyar mı demem gerekiyor?

Önünden geçtiği evler de kuş doluydu. Alan Pangborn'un William'ların bahçe yoluna bıraktığı arabayı farketmedi bile. Orada sadece kanatlı bir tümsek vardı.

Yazlık eve dört yüz metre kala kuş sürüleri sona erdi. Thad ilerledi, sonra da adsızın arabayı durdurdu. Kapıyı açıp yere kustu. İnleyerek alnında belirmiş

olan terleri koluyla sildi. İleride iki yanda korular uzanıyordu. Solda mavi göl ışıldıyordu.

Geriye baktı; kara, sessiz ve bekleyen o dünyayı gördü. Psiko-pompalar, diye düşündü. Başarısızlığa uğrarsam Tanrı yardımcım olsun. George o kuşların kontrolünü ele geçirmenin yolunu bulursa Tanrı hepimizin yardımcısı olsun.

Kapıyı çarparak kapattı ve gözlerini yumdu.

Kendini topla, Thad. Bütün bunlara son anda her şeyi beraat etmek için katlanmadın. Kendine gel.

Serçeleri de unut.

Kafasında bir yer, unutamam, diye inledi. Dehşete kapılmış, sarsılmıştı.

Deliliğin eşiğinde yalpalıyordu. Yapamam! Yapamam!

Ama yapabilirdi. Yapacaktı.

Serçeler bekliyorlardı. O da bekleyecekti. Uygun an gelene kadar bekleyecekti.

Bu işi kendisi için değilse bile Liz'le ikizler için yapacaktı.

Bunun bir öykü olduğunu düşün. Yazmakta olduğun bir öykü. İçinde kuşların olmadığı bir şey.

Thad, «Pekâlâ,» diye mırıldandı. «Pekâlâ. Deneyeceğim.»

Arabayı yeniden sürdü. Yine usulca bir şarkı mırıldanıyordu.

Thad, VW'ni durdurarak küçük arabadan ağır ağır indi. Gerindi. George Stark kapıdan çıktı. Bu kez Wendy'i kucığına almıştı. Veranda da durup Thad'a baktı.

Ve o da gerindi. Alan'ın yanında duran Liz'in içinden haykırmak geldi. Dünyada en çok iki adama bakmamak istiyor ama yapamıyordu. Onları seyretmek, aynanın önünde gerinme egzersizleri yapan bir adama bakmaya benzemekteydi.

Thad'la Stark aslında birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Stark'ın etleri gitgide artan bir hızla çürümeseydi bile bu böyleydi. Thad ince ve esmerimsiydi. Stark ise geniş omuzlu ve sarışın. Ama yine de birbirlerinin aynadaki görüntülerine benziyorlardı. Bu benzerlik, buna karşı, çıkan dehşet dolu gözler bir dayanak bulamadığı için daha da korkunçlaşıyordu. Gerinirken ayaklarını çaprazlama koymaları, parmaklarını kalçalarının hizasında açmaları. Gözlerin etrafındaki sık çizgiler.

İki adam da aynı anda gevşediler.

«Merhaba, Thad.» Stark adeta utangaç bir tavırla konuşmuştu.

Thad ifadesiz bir sesle, «Merhaba, George,» dedi. «Aile?

«Çok iyiler. Sağol. Demek bunu yapacaksın? Hazır mısın?»

«Evet.»

Geride bir ağaç dalı çatırdadı. Stark hemen o tarafa baktı. «O da neydi?»

Thad, «Bir ağacın dalı,» diye cevap verdi. «Dört yıl kadar önce tayfun çıktı, George. Ölü dallar hâlâ kopuyor. Bunu sen de biliyorsun.»

Stark başını salladı. «Nasılsın, ahbap?»

«İyiym.»

«Biraz yorgun gibisin.» Stark bakışlarını Thad'ın yüzünde dolaştırdı. Thad onun, kafasındaki düşünceleri anlamaya çalıştığını sezdi.

«Sen de pek iyiye benzemiyorsun.»

Stark güldü ama neşesizce. «Herhalde...» .

Thad sordu. «Onlara, ilişmedin değil mi? İstedğini yapar sam onlara bir zarar vermeyeceksin.»

«Evet.»

«Bana söz ver.»

Stark, «Tamam,» dedi. «Söz veriyorum. Güneyli bir adamın sözü bu. Onlar boş yere yemin etmezler.» İnsanı dehşete düşüren sade bir vekarla konuşuyordu. İki adam akşam güneşinde birbirlerine baktılar.

Thad kısa bir sessizlikten sonra, «Pekâlâ,» diye mırıldandı. Sonra da kendi kendine, bilmiyor, dedi. Gerçekten bilmiyor. Serçeler... Onları hâlâ

farkedemiyor. Bu benim sırrım. Sonra da ekledi. «Haydi, çalışmaya başlayalım.»

İkisi kapıda dururlarken Liz, Alan'a kanepenin altında bıçak olduğunu söyleyebilirdim, diye düşündü. Bu fırsatı kaçırdım. Yoksa kaçırmadım mı? Şerife doğru döndü.

Aynı anda Thad seslendi. «Liz?»

Sesi sertti. Pek yapmadığı bir biçimde, emir verircesine konuşmuştu. Sanki onun neye kalkışacağını biliyor ve... yapmamasını istiyordu. Ama bu imkânsızdı tabii.

Öyle değil mi? Liz bunun cevabını bilmiyordu. Zaten hiçbir şeyi bilmiyordu artık. Kocasına baktı. Stark'ın bebeği Thad'a verdiğini gördü. Thad, Wendy'i göğsüne bastırdı. Çocuk da kollarını babasının boynuna doladı. Stark'ın boynuna da doladığı gibi.

Liz'in kafası, şimdi! diye haykırdı. Ona şimdi söyle! Ona kaçmasını söyle! Şu anda ikizler bizde!

Tabii Stark'ın tabancası vardı ve Liz bir kurşundan daha hızlı koşamayacaklarını

biliyordu. Ayrıca Thad'ı çok iyi tanıyordu. Kocasını kendi ayağına takılıp düşebilirdi. Şimdi Thad ona iyice yaklaşmıştı. Liz kocasının bakışlarındaki mesajı anlayamadığını düşünecek, böylece kendi kendini kandıracak halde değildi.

Thad bakışlarıyla ona, sen karışma, Liz, diyordu. Bu benim oyunum. Sonra diğer koluyla karısına sarıldı. Böylece bütün aile beceriksizce ama sevgiyle kucaklaşmış oldu.

Thad karısının soğuk dudaklarını öptü. «Liz... Liz, Liz, çok üzgünüm. Bu olanlar yüzünden o kadar

üzgünüm ki. Böyle bir şey olmasını istemedim. Bilmiyorum. Bunun zararsız bir şaka olduğunu sanıyordum.»

Liz kocasına sıkıca sarılarak onu öptü. Thad'ın dudaklarının onunkileri ısıtmasını sağladı. «Üzülme. Her şey düzelecek, değil mi, Thad?»

«Evet.» Kocasını Liz'in gözlerinin içine bakabilmek için biraz geriledi.

«Düzelecek.» Sonra, «Merhaba, Alan,» diyerek hafifçe gülümsedi. «Herhangi bir konuda fikrini değiştirdin mi?»

«Evet. Birkaç açıdan değiştirdim. Bugün eski bir arkadaşım ile konuştum, Thad.»

Şerif, Stark'a bir göz attı. «Senin de arkadaşın.»

Stark kaşlarının kalıntılarını kaldırdı. «Thad'la ortak dostlarımız olduğunu sanmıyordum. Şerif Alan.»

Alan, «Ah, onunla çok sıkı fıkıydınız Stark,» dedi. «Hatta bir keresinde seni öldürdü de.»

«Sen neden söz ediyorsun?» Thad'ın sesi sertleşmişti.

«Konuştuğum Dr. Pritchard'dı. İkinizi de çok iyi hatırlıyor. Anlayacağın, olağanüstü bir ameliyatmış bu. Kafandan onu çıkarıp almış.» Alan başıyla Stark'ı

işaret etti.

Liz, «Neden söz ediyorsun?» diye sordu. Son kelimeyi söylerken sesi çatallaştı.

Alan onlara Pritchard'ın anlattıklarını tekrarladı... Ama son anda serçelerin hastaneye pike yaptıklarını açıklamaktan vazgeçti. Thad kuşlardan hiç söz etmediği için böyle yaptı... Ve Thad oraya gelebilmek için Williams'ların evinin önünden geçmişti. Şimdi ortada iki ihtimal vardı: Ya Thad geldiği sırada kuşlar çoktan gitmişlerdi... Ya da Stark'ın serçelerin geldiğini bilmesini istemiyordu Thad.

Alan dikkatle Thad'a bakarak, kafasından bir şeyler geçiriyor, diye düşündü. Bir planı var. Tanrıdan iyi bir şey olmasını dilerim.

Alan'ın sözleri sona erdiği zaman Liz sersemlemişti. Thad başını sallıyordu.

Şerifin şiddetli bir tepki göstereceğini sandığı Stark ise pek etkilenmemiş

gibiydi. Alan adamın mahvolmuş suratında sadece alaylı bir ifade olduğunu farketti.

Thad, «Bu birçok şeyi açıklıyor,» dedi. «Sağol, Alan.»

Liz, «Kahretsin!» diye bağırdı. «Hiçbir şeyi açıklamıyor!» Sesi o kadar tizleşmişti ki ikizler hıçkırmaya başladılar.

Thad, George Stark'a baktı. «Sen bir hayaletsin. Acayip bir hayalet. Biz de burada durmuş bir hayalete bakıyoruz. Ne şaşılacak bir şey, öyle değil mi? Bu sadece psişik bir olay değil, lanet olasıca bir epik!»

Stark rahat bir tavırla, «Bence bunun önemi yok,» dedi. «Onlara William Burroughs hikâyesini anlat, Thad. Onu çok iyi hatırlıyorum. O sırada içerideydim tabii... ama dinliyordum.»

Liz'le Alan, Thad'a soru sorarmış gibi baktılar. «Onun neden söz ettiğini biliyor musun?» diye sordu, Liz.

Thad, «Tabii biliyorum,» dedi. «İke'la Mike aynı biçimde düşünüyorlar.»

Stark başını arkaya atarak güldü. «Harika, ahbap! Haaarika!»

«1981'de Burroughs'la bir açık oturuma katıldım... Belki de 'biz katıldık' demem daha doğru olacak. New York'ta Yeni Okulda oldu açık oturum. Çocuklardan biri Burroughs'a, 'Ölümden sonra hayat olduğuna inanıyor musunuz?' diye sordu. O da,

'İnanıyorum,» dedi. 'İşte şimdi yaşadığımız da bu.'»

Stark, «O adam çok zekî,» dedi, gülümseyerek. «Tabancayla doğru dürüst ateş

edemiyor ama zeki. Şimdi... anlıyor musunuz? Bu durumun önemsiz olduğunu kavrayabiliyor musunuz?»

Alan, Thad'ı dikkatle inceleyerek, ama önemli bu, diye düşündü. Hem de çok önemli. Böyle olduğu Thad'ın yüzünden anlaşılıyor, Stark'ın farkında olmadığı o serçeler de öyle... Thad' in bilgisinin onun sandığından daha da tehlikeli olduğunu seziyordu. Ama belki de ellerinde bundan başka bir silah yoktu.

Stark, «Bu kadar gevezelik yetişir, Thad,» dedi.

Yazar başını salladı. «Öyle. Gerçekten yetişir.» Liz'le Alan'a baktı. «İkinizin de... şey... gereksiz bir şey yapmanızı istemiyorum. Ben Stark'ın isteğini yerine getireceğim.»

«Thad! Olmaz! Yapamazsın!»

«Hişş...» Kocası parmağını dudağına götürdü. «Yapabilirim. Ve yapacağım. Oyun yok, hile de. Stark'ı kâğıttaki kelimeler yarattı. Ve şimdi onu ancak kâğıt üzerindeki kelimeler gönderebilir.» Stark'a bir göz attı. «Bu planın başarılı

olacağını bildiğini mi sanıyorsun? Bilmiyor. Sadece umut ediyor.»

Stark, «Doğru,» dedi. «İnsanın göğsünde sonsuz bir umut kaynağı vardır.» Bir kahkaha attı. Çılgınca bir sestti bu. Alan, Stark'ın uçuşunun kenarında öne arkaya sallandığını anladı.

Aynı anda gözücuyla ani bir hareketin farkına vardı. Başını biraz çevirdi. Bir serçenin oturma

odasının batı duvarını oluşturan büyük camın önündeki verandanın parmaklığına konduğunu gördü. Ona bir ikinci, sonra da üçüncü kuş katıldı. Alan, Thad'a döndü. Onun gözlerini hafifçe oynattığını farketti. O da serçeleri görmüş

müydü? Alan gördüğünü sanıyordu. Kendi kendine, demek yanılmamışım, dedi. Thad bu durumu biliyor... Ama Stark'ın öğrenmesini de istemiyor.

Thad, «İkimiz biraz yazı yazacak sonra da vedalaşacağız.» diye açıkladı.

Bakışları Stark'ın çürümüş suratına kayd. «Yapacağımız im, öyle değil mi, George?»

«İyi bildin, ahbap.»

Thad karısına döndü. «Onun için şimdi bana söyle, Liz. Sakladığın bir şey var mı? Kafanda bir şey tasarladın mı? Bir plan yaptın mı?»

Liz çaresizce kocasının gözlerinin içine baktı. Böylece ona, «Bu sözlerinde ciddi değilsin sanırım,» diyordu. «Bu bir oyun. Öyle değil mi, Thad? Onu oyalamak, şüphelerini gidermek için bir oyun?»

Yazar da gri gözleriyle, «Hayır,» diye cevap verdi. «Sözlerimde çok ciddiyim.

İstediğim de bu.» Gözlerinde başka bir şey daha yok muydu? Çok derinlerde gizli olduğu için sadece karısının görebildiği bir şey. Onun icabına bakacağım, bebeğim. Bunu nasıl yapacağımı biliyorum. Bu işi başaracağım.»

Liz de sessizce, «Ah, Thad,» diye cevap verdi. «Yanılmadığını umarım.» Sonra da gözleri kocasının yüzünde, açıkladı. «Kanepenin altında bir bıçak var... Onu Alan'la... o ön holde telefon ederlerken mutfaktan aldım.»

Alan neredeyse avaz avaz haykırıyordu. «Liz! Tanrım!» Bebekler irkildiler.

Şerifin sesi aslında istediği kadar endişeli çıkmamıştı. Bu işi ancak Thad'ın halledebileceğini anlamıştı.

Liz dönüp Stark'a baktı. Katilin yüzünde kadının nefret ettiği gülümseme belirmişti.

Thad, «Ben ne yaptığımı biliyorum,» dedi. «Bana güven, Alan Liz bıçağı al ve verandadan at.»

Alan, benim de burada rol yapmam gerekiyor, diye düşündü. Küçük bir rol bu. Ama üniversitedeki tiyatro derslerinde öğretmen ne dediğini unutma! «Küçük rol değil, sadece küçük oyuncular vardır.» Sonra inanamıyormuş gibi Thad'a sordu.

«Onun çıkıp gitmemize izin vereceğini mi sanıyorsun? Kuzu kuzu buradan uzaklaşacağını? Sen çıldırmışsın, be adam!»

«Evet, çıldırdım.» Thad güldü. Bu kahkaha korkunç bir biçimde Stark'ınkine benziyordu. Yok olmanın eşiğinde dans eden bir adamın gülüşüydü bu. «O var ve benden çıktı. Öyle değil mi? Üçüncü

sınıf bir Zeus'un alnından çıkan adi bir cin gibi. Ama ne olması gerektiğini biliyorum.» Dönerek ilk kez Alan'a dikkatle, ciddi ciddi baktı. Ağır ağır, sözcüklere basa basa tekrarladı. «Ne olması gerektiğini biliyorum. Haydi, Liz.»

Alan öfkelenmiş gibi kaba bir ses çıkararak arkasını onlara döndü. Sanki hepsiyle ilişkisini kesiyordu.

Liz, rüyada gibi oturma odasına giderek kanepenin altından bıçağı aldı.

Stark, «Dikkatli ol,» dedi. Çok ciddi ve tetikteydi. «Çocukların konuşabilselerdi onlar da sana aynı şeyi söylerlerdi.»

Liz başını çevirerek yüzüne düşen saçlarını itti. Stark'ın tabancayla Thad ve William'a nişan almış olduğunu gördü.

Titrek bir sesle, «Dikkatli davranıyorum,» diye adamı azarladı. Neredeyse ağlayacaktı. Camı yana kaydırarak balkona çıktı. Şimdi oradaki parmaklıkta altı

serçe vardı. Kadın yaklaşırken üçer üçer yana çekildiler ama uçmadılar.

Alan kadının bir an durup serçelere baktığını gördü. Thad'a bir göz attı.

Endişeyle karısına bakıyordu. Stark da dikkatle kadını izliyordu ama suratında hayret ya da kuşku yoktu. Alan Pangborn'un kafasında birdenbire çılgınca bir düşünce belirip kayboldu. Stark serçeleri göremiyor! Apartmanın duvarlarına ne yazdığını hatırlamıyor! Şimdi de kuşların farkında değil! Orada olduklarını

bilmiyor bile!

Alan birden Stark'ın kendisine baktığını farkettil. O çürümüş gözleriyle onu inceliyordu. «Bana neden bakıyorsun?» diye sordu.

Alan, «Gerçek çirkinliğin nasıl bir şey olduğunu hatırlamak istiyorum,» dedi.

«İleride bir gün torunlarıma bunu anlatmak isteyebilirim.»

Stark, «O kopasıca dilini tutmazsan,» diye homurdandı. «Torunlarını düşünüp endişelenmene gerek kalmaz. Hiç kalmaz. Gözlerini bana dikmekten vazgeç, Şerif Alan. Hiç de akıllıca bir davranış değil.»

Liz bıçağı balkon parmaklığının üzerinden attı. Yedi metre aşağıdaki çalılar arasına düştüğünü işittiği zaman da ağlamaya başladı.

Stark, «Hepimiz yukarı çıkalım,» dedi. «Thad'ın çalışma odası orada. Sanırım yazı makinesini kullanmak isteyeceksin, ahbap.»

Thad, «Bu roman için kullanmayacağım,» diye cevap verdi. «Bunu sen de biliyorsun.»

Stark gülümserken çatlak dudakları aralandı. «Öyle mi?»

Thad göğüs cebine dizdiği kalemleri işaret etti. «Alexis Machine ve Jack Rangely'le bağlantı kurmak istediğim zaman bunları kullanırım.»

Stark gülünç denilecek bir biçimde sevindi. «Evet. Öyle ya. Galiba bu kez başka türlü davranmak istediğini düşündüm.»

«Hayır. Arada bir fark olmayacak, George.»

Stark, «Ben de kendi kalemlerimi getirdim,» diye açıkladı. «Hem de üç kutu.

Şerif Alan neden uslu bir çocuk gibi arabama koşup onları getirmiyorsun?

Kalemler torpido gözünde. Geri kalanlar bebek bakıcılığı yaparlar.» Thad'a bakarak çılgın gibi güldü. Sonra da başını salladı. «Seni köpek seni!»

«Öyle, George.» Thad hafifçe gülümsedi. «Ben bir köpeğim. Sen de öyle. Ve kimse yaşlı köpeklerle yeni numaralar öğretmez.»

«Bu işi yapmayı çok istiyorsun, değil mi, ahbap? Ne dersen de, bir yanın işe başlamak için sabırsızlanıyor! Bunu gözlerinden okuyorum.»

Thad kısaca, «Evet,» dedi. Alan onun doğruyu söylediğini düşündü.

Stark, «Alexis Machine,» diye mırıldandı. Gözleri ıslıl ısıldı.

«Öyle.» Thad'ın gözlen de parlamaya başlamıştı. «'Ben burada durmuş seyrederken onu doğrayıver.'»

Stark, «İyi anlamışsın!» diye bağırarak gülmeye başladı. «'Kanın aktığını görmek istiyorum. Bunu bana ikinci kez söyletme.'»

Şimdi ikisi de gülüyorlardı.

Liz bir Thad'a baktı, bir Stark'a. Sonra tekrar kocasına döndü. Yüzü bembeyaz kesildi. Çünkü artık onları birbirlerinden ayırt edemiyordu.

Uçurumun kenarına daha da yaklaşmıştı sanki.

Alan kalemleri almaya gitti. Arabanın içindeki o kötü, kara koku biraz başını

döndürdü. Tıpkı başını birinin kloroform döktüğü tavanarasındaki bir odanın kapısından içeriye uzatmaya benziyordu. Eğer rüyaların kokusu böyleyse, diye düşündü. Ben bir daha rüya görmek istemem.

Elinde kalem kutularıyla bir an arabanın yanında durup garaja giden yola baktı.

Serçeler gelmişlerdi.

Yol kuşlardan oluşan halının altında kaybolmaya başlıyordu. Şerif öyle bakarken başka serçeler de geldi. Ve koru da kuş doluydu. Serçeler yere konarak korkunç

bir sessizlik içerisinde Alan'a baktılar.

Şerif, onlar seni almaya geliyorlar, George, diye düşünerek eve doğru gitti.

Sonra aklına pek korkunç bir şey geldiği için durakladı. Yoksa serçeler bizim için mi geliyorlar?

Uzun bir an geriye, kuşlara baktı. Ama serçeler sırlarını açıklamadılar. O da içeri girdi.

Stark, «Yukarı,» diye emretti. «Önce sen çık. Şerif Alan. Misafir yatak odasının dibine doğru git. Oradaki duvarın önünde camlı bir dolap var. İçine resimler, camdan yapılmış kâğıt ağırlıkları ve başka küçük hatıra eşyalar konmuş. Dolabın soluna bastırдыңın zaman bir eksen üzerinde dönüyor. Thad'ın çalışma odası onun gerisinde.»

Alan, Thad'a baktı. Yazar, «Evet,» der gibi başını salladı.

Şerif, «Burayı çok iyi biliyorsun,» diye söylendi. «Oysa buraya hiç gelmemişsin.»

Stark ciddi ciddi, «Ama geldim,» dedi. «Rüyalarımnda sık sık geldim buraya.»

Odanın penceresi yoktu. Thad karısına, «Göle bakan bir pencere olursa iki kelime yazar, sonra da iki saat kahrolasıca manzarayı seyredirim,» demişti.

Stark, Thad'ın masasının başındaki koltuğa oturdu. Thad da dışarıdan getirdiği portatif sandalyeye. Birinin kucağında Wendy vardı, diğerininkindede William.

İkisinin arasındaki o garip benzerlik Liz'in midesini bulandırdı.

Thad, Liz'le kapıda duran Alan'a, «Ne kadar zamanımız var?» diye sordu.

«Yani biri şüphelenip burayı kontrole gelinceye kadar? Dürüst davran ve mümkün olduğu kadar da kesin konuşmaya çalış.. Tek şansımızın bu olduğunu söylediğim zaman bana inanmalısın.»

Liz deli gibi bağırdı. «Thad! Ona bir bak! Ona neler olduğunu göremiyor musun? O

sadece kitap yazabilmek için yardım istemiyor! Hayatını da çalmak niyetinde!

Bunu göremiyor musun?»

Thad, «Hişş,» dedi. «Onun ne istediğini biliyorum. Hatta daha başlangıçta bunu anlamıştım sanırım.

Ben ne yaptığımı biliyorum. Ne kadar zamanımız var, Alan?»

Şerif dikkatle düşündü. «Belki karım telefon ederek ne olduğumu soruncaya kadar bir sorun çıkmaz. O bir polis eşi. Uzun yıllardan beri. Uzun saatlere ve garip gecelere alışık.» Bu sözleri söylemek hoşuna gitmiyordu ama Thad bakışlarıyla onu zorluyordu.

Stark ise sanki onları dinlemiyordu. Kâğıtların uçmalarını engellemek için kullanılan arduvazdan yapılmış bir küreyi masadan almış onunla oynuyordu.

«Bence en aşağı dört saatimiz var, Thad.» Sonra Alan istemeye istemeye ekledi.

«Belki de sabaha kadar. Andy Chutterbuck'ı yerime geçirdim. Ama Clut fazla zeki değildir. Endişelense endişelense Harrison endişelenir. Ya da Oxford'da Eyalet Polisi Merkezindeki bir tanıdık. Henry Payton adında biri.»

Thad, Stark'a baktı. «Bu süre yeterli mi?»

Stark'ın çürümüş çukurlarındaki mücevherlere benzeyen gözleri bulanıklaşmıştı.

Sargılı eliyle dalgın dalgın kâğıt ağırlığıyla oynuyordu. Sonra yerine bırakarak Thad'a gülümsedi. «Sen ne dersin? Bu konuda senin de benim kadar bilgin var.»

Thad, ikimiz de neden söz ettiğimizi biliyoruz, diye düşündü. Ama ikimiz de bunu kelimelerle açıklayamayız. Aslında burada yapacağımız yazı yazmak değil. Yazmak sadece bir tören. Biz aslında gücün el değiştirmesinden söz ediyoruz. Daha doğrusu bir takastan. Liz'le ikizlerin hayatlarına karşılık... ne? Kesin olarak ne?

Ama tabii Thad bu sorunun cevabını biliyordu. Stark'ın istediği onun gözüydü.

Hayır, istemiyor, hak iddia ediyordu. O garip üçüncü göz beyninde gömülü olduğu için sadece içeriye bakabiliyordu. Thad tüylerini diken diken eden o duyguyu hissetti yine ve bununla savaşmaya çalıştı. Usulca gözetleme, George. Sende ateş

gücü var. Bendeysse tüyleri karışmış bir sürü kuş. Onun için haksızca gözetleme yok. Sonra, «Bu süre yeterli sanırım,» dedi. «Öyle olup olmadığını biri geldiği zaman anlarız. Öyle değil mi?»

«Evet.»

«Bir tahterevalli gibi bir şey bu. Bir ucu havaya kalktığı zaman... diğeri aşağıya iniyor.»

«Thad, neyi gizliyorsun? Benden sakladığın nedir?»

Odada bir an elektrikli bir sessizlik oldu.

Thad, «Ben de sana aynı soruyu sorabilirim,» dedi.

Stark ağır ağır, «Hayır,» diye cevap verdi. «Ben bütün kartlarımı masaya açtım.

Söyle, Thad.» Çürümüş soğuk eliyle onun bileğini kavradı. Eli çelik bir kelepçe kadar güçlü ve amansızdı. «Sakladığın nedir?»

Thad kendini zorlayarak başını döndürdü ve Stark'ın gözlerine baktı. Bir anda tüyleri diken diken oldu. «Bu romanı yazmak istiyor musun, yoksa istemiyor musun?».

Liz ilk kez o zaman Stark'ın suratındaki ifadenin değiştiğini gördü. Katilin yüzünde birdenbire bir kararsızlık belirdi. Ya korku? Belki korku da vardı. Ama belki de yoktu. «Buraya seninle tatlı yemeye, gelmedim, Thad.»

«O halde sorunu kendin cevapla.» Biri usulca inledi. Liz bunu yapanın kendisi olduğunu anladı sonra.

Stark başını kaldırarak ona bir göz attı, sonra tekrar Thad'a döndü. «Bana numara yapma, Thad. Böyle bir şeye kalkışmamalısın, ahbap.»

Thad güldü. Kahkahası soğuk ve çaresizceydi. Ama sesinde yine de neşe vardı.

İşin en kötü yanı da buydu. Liz, Thad'ın kahkahasında Stark'ın sesini duydu.

Katil bebeklerle oynarken onun gözlerinde Thad'ı gördüğü gibi.

«Neden olmasın, George? Ben neyi kaybetmem gerektiğini biliyorum. 'Bu kart da masaya açıldı. Şimdi... yazmak mı istiyorsun, yoksa konuşmak mı?»

Stark bir an Thad'ı süzdü. Öfkeli yassı gözlerini onun yüzüne dikmişti. «Ah, boşver. Haydi başlayalım.»

Thad güldü. «Evet, başlayalım.»

Stark, Liz'e, «Sen polisle git,» dedi. «Artık bu iş ikimizi ilgilendiriyor.

Sonunda bu noktaya geldik.»

Liz mırıldandı. «Bebekleri alayım.»

Stark bir kahkaha attı. «Çok komiksin, Beth. Olmaz. Bebekler benim sigortam.

Öyle değil mi, Thad?»

Kadın, «Ama...» diye başladı.

Thad, «Merak etme,» dedi. «Bebeklere bir şey olmaz. Ben romanımıza başlarken George da çocuklarla ilgilenir. İkizler ondan hoşlanıyorlar, farketmedin mi?»

Liz nefret dolu bir sesle usulca, «Tabii farkettim,» diye cevap verdi.

Stark, «Sadece çocukların burada, yanımızda olduklarını unutma,» dedi Alan'a.

«Bunu kafana sok, Şerif Alan. Yaratıcılık gücünü kullanmaya kalkışma. Şirin bir oyuna kalkışırsan her şey Jonestow'daki gibi olur. Hepimizin buradan ölümlerini çıkarırlar. Anladın mı?»

Alan, «Anladım,» diyerek başını salladı.

«Kapıyı da dışarıdan kapat.» Stark, Thad'a döndü. «Zamanı geldi.»

Thad, «Öyle,» deyip bir kalem aldı. Liz'le Alan'a döndü. Şimdi Thad Beaumont'un yüzünden George Stark'ın gözleri onlara bakıyordu. «Haydi! Gidin artık.»

Aşağıya inerlerken Liz merdivenin ortasında durdu. Alan az kalsın ona çarpıyordu. Kadın oturma odasının dibindeki camdan dışarıya bakıyordu.

Dünya artık sadece serçelerden oluşuyordu sanki. Balkonu kaplamışlardı.

Sönükleşen ışıktaki göle inen yamacın da kuşlarla kaplı olduğu görülüyordu.

Gökyüzü, batıdan Beaumont'ların yazlık evlerine doğru uçan serçeler yüzünden kapkara kesilmişti.

Liz, «Ah, Tanrım...» diye fısıldadı.

Alan onun kolunu tuttu. «Sus. O seni duymamalı.»

«Ama ne...»

Şerif kadının kolunu bırakmadan onu aşağıya indirdi. Mutfaka girdikleri zaman Liz'e Dr. Pritchard'ın açıklamasının geri kalan bölümünü anlattı.

Liz, «Bu ne anlama geliyor? diye fısıltıyla sordu. Rengi uçmuş, yüzü kül rengine dönüşmüştü. «Alan, çok korkuyorum.»

Şerif ona sarıldı. «Bilmiyorum. Ama kuşlar buraya Thad ya da George Stark onları

çağırdığı için geldiler. Ama Thad'ın olanları bildiğinden hemen hemen eminim.

Çünkü kocan buraya gelirken herhalde kuşları gördü,, gördü ama onlardan söz etmedi.»

«Alan, Thad eskisi gibi değil.»

«Bunu biliyorum.»

«Kocamın bir yanı Stark'ı seviyor. Bir yanı Stark'ın... o kapkara ruhundan hoşlanıyor.»

«Biliyorum.»

Telefon masasının arkasındaki pencereye gittiler. Bahçe yolu, koru ve .22'liğin durduğu kulübeciğin etrafı serçe doluydu. Rawlie'nin VW'i kuşlardan gözüküyordu.

Ama George Stark'ın Toronado'suna bir tek serçe bile konmamıştı. Arabanın etrafında, sanki bu karantinaya alınmış gibi daire biçimi düzgün bir açıklık bırakılmıştı.

Bir kuş hafif bir gürültüyle cama çarptı. Liz usulca bağırdı. Diğer kuşlar huzursuzca kımıldandılar. Bir dalgalanma oldu. Sonra serçeler yine hareketsiz kaldılar.

Liz, «Kuşlar Thad'ın olsalar bile,» dedi. «Kocam onları Stark'a karşı kullanmayabilir. Thad'ın bir yanı deli, Alan. Bir yanı her zaman deliydi onun.

O... o bundan hoşlanıyor.»

Alan bir şey söylemedi ama o da bunu biliyordu. Bu gerçeği sezmişti.

Liz, «Bütün bunlar korkunç bir kâbusa benziyorlar,» diye mırıldandı. «Keşke uyanabilsem. Uyansam ve her şeyin eskisi gibi olduğunu görsem. Clawson'dan önceki gibi değil. Stark'tan önceki gibi.»

Alan başını salladı.

Liz ona baktı. «Ee, şimdi ne yapacağız?»

Şerif, «En zor olan şeyi yapacağız,» diye cevap verdi. «Bekleyeceğiz.»

Akşam sonsuza dek sürdü sanki.

Dışarıda son serçe sürüleri de gelerek diğerlerine katıldı. Liz'le Alan onların dama konduklarının farkındaydılar. Ama kuşların hiç sesleri çıkmıyordu. Onlar da bekliyorlardı.

Alacakaranlık yerini yavaş yavaş geceye bırakırken şerif, «Bu iş uzarsa yer değiştirecekler, değil mi?» diye sordu. «Thad hastalanmaya başlayacak... Stark da iyileşmeye.»

Liz o kadar sarsıldı ki, az kalsın elindeki kahve fincanını düşürecekti.

«Evet... Öyle sanırım.»

Gölde bir gerdanlı dalgıç kuşu öttü. Acı dolu, yalnızlığı simgeleyen bir sestir bu. Alan yukarıdakileri düşündü. İki çift ikiz vardı orada. Bir çift rahattı.

Diğeri ise bir tür korkunç savaşa girişmişti. Tek, ortak hayal gücünün oluşturduğu alacakaranlıkta çabalıyordu bu ikizler.

Dışarıda kuşlar hava kararırken bakmıyor ve bekliyorlardı.

Alan, şu tahterevalli, diye düşündü. Thad'ın bulunduğu üç havaya kalkarken Stark'ınki aşağıya iniyor... Yukarıda o değişiklik başlamıştır...

Liz kendi kendine, hemen hemen sona geldik, dedi. Şu ya da bu biçimde...

Sanki bu düşünce davet etmiş gibi bir rüzgâr çıktı. Acayip, hırıltıyı andıran bir sesle esen bir rüzgâr. Ama gölün suları dümdüz ve sakindi.

Gözleri irileşmiş olan Liz ayağa kalkarak elini boynuna götürdü. Büyük camdan dışarı bakıyordu. «Alan,» demek istedi ama sesi çıkmadı. Zaten bu da önemli değildi.

Yukarıdan garip, korkunç, ıslığa benzer bir ses geldi. Sanki çarpık bir flütten çıkmıştı bu ses. Stark birdenbire sert bir sesle bağırdı. «Thad? Ne yapıyorsun?

Ne yapıyorsun?» Mantar tabancasının patlamasını andıran bir ses etrafta yankılandı. Bir dakika sonra da Wendy ağlamaya başladı.

Ve dışarıda bir milyon serçe havalanmaya hazırlanarak kanatlarını çırpıtlar.

Yirmi Altı

Serçeler Uçuyor

Liz kapıyı kapayarak iki adamı yalnız bıraktığı zaman Thad not defterini açtı.

Bir an boş sayfeye baktı. Sonra da yontulmuş Berol kalemlerden birini aldı.

Stark'a, «İşe pastayla başlayacağım,» dedi.

Katil, «Evet,» diye başını salladı. Yüzünde şiddetli bir istekle heyecan birbirine karışmıştı. «Doğru.»

Thad, kalemin ucunu boş sayfeye dayadı. «Unutma,» dedi kendi kendine. «Ne yaptığını hatırla.» Ama bir yanı... Çelik Machine'! yazmayı isteyen o tarafı

itiraz etti.

Thad eğilerek yazmaya başladı.

ÇELİK MACHINE Yazan : George Stark Birinci Bölüm : Düğün George Stark insanı güldüren şeyler düşünmezdi pek. Hele şimdikine benzer durumlarda gülmek aklından bile geçmezdi. Ancak şu anda, bu dünyada milyarlarca insan var, diye düşünüyordu. Ve içlerinde sadece ben elimde yarı otomatik bir

.223'lükle dev bir düğün pastasının içinde bekliyorum...»

Thad hemen hemen kırk dakika kadar yazdı. Gitgide hızlanıyor, kafasında müthiş

bir gürültüyle sona erecek olan o düğünü canlandırıyor. Sonunda kalemi bıraktı. Kalemin ucu iyice kütleleşmişti.

«Bana bir sigara ver,» dedi.

Stark kaşlarını kaldırdı.

Thad başını salladı. «Evet.»

Stark masadaki paketten bir sigara çıkardı. Thad aldı. Bunca yıl sonra dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigara ona garip geldi. Sanki bu koskocaman bir şeydi. Ama yine de sigara hoşuna gitti. Stark bir kibrit çakarak uzattı.

Thad dumanı iyice ,içine çekti. Hemen başı dönmeye başladı ama aldırmadı.

Şimdi bir içkiye ihtiyacım var, diye geçiriyordu içinden. Bu maceradan sağsalım kurtulursam ilk iş içki içeceğim.

Stark, «Sigarayı bıraktığını sanıyordum,» dedi.

Thad, «Ben de öyle,» diye mırıldandı. «Ne diyebilirim, George? Yanılmışım.»

Sigaradan tekrar bir nefes çekerek dumanı burnundan çıkardı. Sonra deften Stark'a doğru çevirdi. «Sıra sende.»

Stark, Thad'ın yazdığı son bölümü okudu. Aslında daha fazlasını okumasına gerek yoktu. Bu hikâyenin nasıl gelişeceğini ikisi de biliyorlardı.

«Evde, Jack Rangely'le Tony Westerman mutfaktalardı. Rowlink'in de yukarıda olması gerekirdi. Üçünde de yarı otomatik makineliiler vardı...»

Stark da bir sigara yaktı. Kalemlerden birini alarak kendi defterini açtı...

Sonra durakladı. Thad'a içten bir dürüstlikle baktı. «Çok korkuyorum, ahbap.»

Thad her şeye rağmen ona karşı müthiş bir sempati duydu. Korkuyor musun, diye düşündü. Evet, tabii korkuyorsun. Sadece bu işe yeni başlayanlar... çocuklar...

korkmuyorlar. Yıllar geçiyor ve sayfadaki kelimeler daha kararmıyorlar. Ama beyazlıklar gerçekten daha da beyazlaşıyor. Korkuyor musun? Eğer korkmasaydın sandığımdan daha da deli olduğun anlaşılırdı...

Sonra, «Biliyorum,» dedi. «Gerçeğin ne olduğunu biliyorsun değil mi? Bu işi yapmanın tek yolu onu yapmaktır.»

Stark başını sallayarak defterinin üzerine eğildi. Thad'ın yazdığı son bölüme iki defa daha göz gezdirdi. Sonra da yazmaya başladı. Kelimeler Thad'ın kafasında azap verici bir yavaşlıkla belirdi.

«Machine... hiç...bir... zaman...»

Uzun bir sessizlik oldu, sonra yazı hızlandı.

«'Astımı olan bir insan neler çeker?' diye sormamıştı... Ama bundan sonra...»

Daha kısa bir duraklama oldu.

«...biri ona bu soruyu sorarsa Scoretli işini hatırlayacaktı.»

Stark yazdıklarını okudu, sonra da gözlerine inanamıyormuş gibi Thad'a baktı.

Yazar başını salladı. «Bu mantıklı, George.» Birdenbire yanmaya başlayan ağzının yanını yokladı. Orada bir uçuk belirdiğini hissetti. Stark'a baktı. Adamın ağzının kenarındaki benzer bir uçuk ortadan kaybolmuştu. Thad, oluyor, dedi kendi kendine. Gerçekten oluyor. Sonra Stark'a güldü. «Devam, George. Şu işi başlar.»

Ama Stark defterinin üzerine eğilmişti bile. Eskisinden daha hızlı yazıyordu.

Stark hemen hemen yarım saat yazı yazdı. Sonra da memnun memnun içini çekerek kalemi bıraktı. Alçak sesle, «İyi oldu bu,» diye övündü. «Ancak bu kadar iyi olabilirdi.»

Thad defteri alıp okumaya başladı. Stark'ın tersine yazıyı başından sonuna kadar okudu. Ve aradığı şeyin izlerini Stark'ın yazdığı dokuz sayfadan üçüncüsünde buldu.

«Machine bir hışırtı duydu. Kaskatı kesilerek silahını kavradı. Sonra ne olduğunu anladı. Mavi-sarı çizgili dev tentenin altındaki uzun masaların başına geçmiş olan iki yüz konuk çimlerin kadınların yüksek topuklu serçelerinden korunması için yere dizilmiş olan tahtaların üzerinde katlanır serçelerini sürüyorlardı. Konuklar serçe pastasını ayakta alkışladılar.»

Thad, farkında değil, diye düşündü. Arka arkaya «serçe» sözcüğünü yazıyor. Ama hiçbir şeyin... farkında değil.

Kuşların yukarıda huzursuzca dolaştıklarını duyuyordu. İkizler de uykuya dalmadan önce başlarını kaldırıp tavana bakmışlardı. Thad çocukların da durumu farkettiklerini anlamıştı.

Ama George hiçbir şeyin farkında değildi.

George için serçeler yoktu.

Thad yine defterdeki yazıyı okumaya başladı. 'Serçe' sözcüğü daha sık geçiyordu artık. Son bölümde cümle parçaları bile vardı.

«Machine sonradan serçelerin uçtuklarını anladı. Eliyle seçtiği adamlarından sadece Jack Rangely'le Lester Rollick onun serçeleriydiler. Diğerleri, on yıl beraber olduğu serçeleri de bu işe karışmışlardı. Serçeler. Ve serçeler, daha Machine serçe telsizine bağırmadan uçmaya başladılar.

Thad defteri masaya bıraktığı zaman Stark, «Evet?» diye sordu. «Ne diyorsun?»

«Bence güzel bu. Ama bunu sen de biliyordun. Öyle değil mi?»

«Evet... Ama bunu senden de duymak istedim, ahbap.»

«Bence yüzün de eskisinden daha iyi.»

Bu doğruydı. George Stark, Alexis Machine'in dumanlı, öfke ve şiddet dolu dünyasında kaybolduğu sırada iyileşmeye başlamıştı. Yaralar kayboluyor, yarılmış, çürümüş cildi yeniden pembeleşiyordu. Bu taze derinin kenarları

iyileşen yaraların üzerinden birbirine doğru uzanıyor, hatta bazen birleşerek kaynıyordu. Çürümüş etten oluşan peltede kaybolan kaşları yeniden Deliriyordu.

Stark'ın gömleğinin yakasını iğrenç, ıslak bir sarıya boyayan iltihap damlaları kuruyordu.

Thad elini uzatarak kendi sol şakağında beliren yaraya dokundu. Sonra da parmaklarını gözlerine doğru getirdi. Parmaklarının ucu ıslanmıştı. Thad bu kez de alnına uzandı. Gerçek yaşamı başladığı zaman yapılan ameliyattan kalmış olan küçük beyaz yara izi de kaybolmuştu. Tahterevallinin bir ucu havaya kalkar, diğeri de aşağıya iner. Bu da bir başka doğa yasası, bebek. Bir başka doğa yasası.

Thad kendi kendine, dışarıda hava karardı mı acaba, diye sordu. Herhalde... Ya da karanlık basmak üzere... Saatine baktı ama saati beşe çeyrek kala durmuştu.

Zamanın önemi yoktu. Biraz sonra harekete geçmesi gerekiyordu.

Stark iyice dolmuş olan tablaya sigarasını bastırarak söndürdü. «Devam mı edeceksin? Yoksa biraz dinlenecek misin?»

Thad, «Sen neden devam etmiyorsun?» diye sordu. «Bunu başarabileceğini sanıyorum.»

Stark, «Evet,» dedi. Thad'a bakmıyordu. Gözleri o kelimeler, kelimeler ve kelimelerden başka hiçbir şeyi görmüyordu. Parmaklarını tekrar parlaklaşmaya başlayan sarı saçlarının arasına soktu. «Evet, ben de bunu başarabileceğime inanıyorum. Hatta bunu 'biliyorum.» Tekrar yazmaya başladı. Thad kalkarak kalemtraşa doğru gittiği zaman biran başını kaldırarak ona baktı. Sonra da tekrar defterin üzerine eğildi. Thad, Şenol'lardan birini iyice yontup ucunu sivriltti. Geri dönerken cebinden Rawlie'nin ona verdiği düdüğü çıkardı, ovucuna alarak yerine oturdu ve gözlerini önündeki deftere dikti.

Zamanı gelmişti. Thad kesinlikle biliyordu. Şimdi bir tek sorunla karşı

karşıyaydı. Planladığını yapacak cesareti var mıydı? Bir yanı bunu istemiyordu.

Bu yanı da o kitabı şehvetle istiyordu adeta. Thad bu duygunun Liz'le Alan çalışma odasından çıktıkları zamanki kadar güçlü olmadığını farkederek şaşırdı.

Bunun nedenini bildiğini düşündü. Bir ayrılma oluyordu. Bir bakıma müstehcen bir doğum. Bu artık

Thad'ın kitabı değildi. Şimdi Alexis Machine, başından beri onun sahibi olan insandı.

Thad düdüğü ovucunda sıkıca tutarak defterin üzerine eğildi.

Kâğıda, «Ben getirenim,» diye yazdı.

Yukarıda kuşların o huzursuzca kıpırtıları duydu.

Thad yine yazdı. «Ben bilenim.»

Sanki bütün dünya durmuştu. Dinliyordu.

«Ben sahibim.»

Duraklayarak uyuyan çocuklarına baktı. «Üç kelime daha,» diye düşündü. «Sadece üç kelime.»

Romanlar yazmak istiyordu... Ama bundan daha çok özgür olmak istiyordu. Bunu üçüncü gözün bazen önüne serdiği o güzel sahnelerden daha çok istiyordu.

«Üç kelime daha.»

Sol elini kaldırdı ve düdüğü bir sigara gibi dudaklarının arasına sıkıştırdı.

İçinden, başını kaldırıp bakma, George, dedi. Başını kaldırıp bakma. Yarattığın dünyadan dışarıya bir göz atmaya kalkma. Şu anda yapma bunu. Tanrım, onun şimdi gerçek şeylerin oluşturduğu dünyaya bakmasına izin verme.

Thad önündeki boş sayfaya büyük harflerle, «PSİKO-POM-PALAR,» sözcüğünü yazdı.

Etrafına bir daire çizdi. Altına bir ok yaptı. Daha aşağıya da çabucak o üç

kelimeyi karaladı. «SERÇELER YİNE UÇUYORLAR.»

Dışarıda rüzgâr çıktı. Ama aslında rüzgâr değildi bu. Milyonlarca tüyün kabarmasıydı. Ve Thad'ın kafasının içindeydi. Birdenbire kafasındaki üçüncü göz açıldı. Her zamankinden daha fazla açıldı. Ve Thad, New Jersey'de Bergenfield'i gördü. Boş evleri, boş sokakları, bahara özgü sakın, mavi gökyüzünü. Her taraf serçe doluydu. Eskisinden daha da çoktu. Thad'ın büyüdüğü dünya dev bir kuşhane halini almıştı.

Ama orası Bergenfield değildi artık. Son Kent'ti.

Stark yazı yazmaktan vazgeçti:. Gözleri ani bir endişeyle irileşti. Ama geç

kalmıştı.

Derin bir nefes alarak düdüğü çaldı. Rawlie DeLesseps'in verdiği düdükten acayip, cayırtıyı andıran bir ses çıktı.

«Thad? Ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun?»

Stark düdüğü kapmaya çalıştı. Ama o daha düdüğe dokunamadan bir patlama oldu.

Patlama Thad'ın ağzının içinde oldu ve dudakları yarıldı, ikizler bu ses yüzünden uyandılar. Wendy ağlamaya başladı.

Dışarıda serçelerin hışırtısı bir kükremeye dönüştü.

Kuşlar uçuyorlardı.

Liz, Wendy'nin ağlamaya başladığını duyduğu sırada merdivene doğru gidiyordu.

Alan bir an olduğu yerden kımıldamadı. Dışarıda olanlar yüzünden yerine mihlanmış gibiydi. Topraklar, ağaçlar, göl, gökyüzü... her şey gözden kaybolmuştu. Havalanan serçeler dalgalanan dev bir perde oluşturmuşlardı.

Pencereyi de yukarıdan aşağıya, soldan sağa kaplamışlardı.

İlk küçük gövdeler sağlamlaştırılmış cama çarparlarken Alan da o kısa felçten kurtuldu. «Liz!» diye haykırdı. «Liz, yere yat.»

Ama kadın yere yatacak değildi. Bebeği ağlıyordu onun. O anda bundan başka bir şey düşünmüyordu.

Şerif odada ona doğru atılarak onu devirdi. Aynı anda cam yirmi bin serçenin ağırlığı altında içeriye doğru patlayarak kırıldı. Onları yirmi bin kuş daha izledi. Sonra yirmi bin daha. Bir yirmi bin daha. Kuşlar bir anda oturma odasına doldular. Artık her tarafta serçeler vardı.

Alan, Liz'in üzerine kapanarak onu kanepenin altına çekti. Bütün dünyayı

serçelerin tiz cıvıltıları doldurmuştu. Şimdi diğer camların da kırıldığını

duyuyorlardı. Evdeki bütün camların. Ev bu küçücük intihar uçaklarının çarpışları altında zangırdıyordu. Alan dışarı baktı. Dünya dalgalanan kahverengi-siyah bulutlara dönüşmüştü.

Kuşlar yangın aletlerine çarparken bunlarda çalışmaya başladılar. Televizyonun ekranı müthiş bir gürültüyle patladı. Duvarlardaki resimler takırdayarak düştüler.

Şerif hâlâ bebeklerin ağladığını ve Liz'in haykırdığını duyuyordu.

«Bırak beni! Bebeklerim! Bırak beni! BEBEKLERİMİN YANINA GİTMELİYİM!» Kadın kıvrılıp bükülerek Alan'ın altından yarı çıktı. Aynı anda serçeler gövdesinin üst kısmını kaplayıverdiler. Liz'in saçlarına takılan kuşlar çırpınmaya başladılar. Kadın elini deli gibi sallayarak onları kovmaya çalıştı. Alan, Liz'i yakalayıp geri çekti. Oturma odasında uçuşan kuşların arasından serçelerden oluşan geniş, büyük, kara bir bulutun merdivenden yukarıya, çalışma odasına doğru çıktığını gördü.

İlk kuşlar gizli kapıya çarparlarken Stark, Thad'a doğru uzandı. Thad duvarın diğer tarafında kâğıt

ağırlıklarının düştüğünü, camların şingirdayarak kırıldığını duyuyordu. Çocukların ikisi de avaz avaz haykırarak ağlıyorlardı

artık. Feryatları yükseliyor, serçelerin çıldırtıcı cıvıltılarına karışıyordu.

Bu iki ses cehenneme yakışacak bir armoni oluşturuyorlardı.

Stark, «Durdur bunu!» diye haykırdı. «Durdur bunu, Thad! Kahretsin! Ne yapıyorsun durdur bunu!» Tabancasını çekmeye çalışırken Thad elindeki kalemi

,onun boynuna batırdı.

Birdenbire kanlar fişkırdı. Stark öğürerek ona döndü. Pençe gibi eliyle kalemi çekmeye çalıştı. Kalem Stark yutkunmaya çalışırken yukarı aşağı oynuyordu. Stark sonunda kalemi bir eliyle kavrayarak çıkardı. «Ne yapıyorsun sen?» Sesi çatallaşmıştı. «Nedir bu?» Artık kuşları duymuyordu. Ne olduğunu anlayamıyor ama cıvıltıları işitiyordu. Kapıya doğru baktı. Thad onun gözlerinde ilk kez korku belirdiğini gördü.

Thad alçak sesle, «Sonu yazıyorum, George,» dedi. «Sonu, gerçek dünyada yazıyorum.»

Stark, «Pekâlâ,» diye homurdandı. «O halde bunu hepimiz için yazalım.» İkizlere doğru döndü. Bir elinde kanlı kalem vardı, diğerinde de .45'lik.

Kanepenin bir ucuna katlanmış bir battaniye konmuştu. Alan ,onu almak için uzandı ve sanki eline on iki tane kızgın dikiş iğnesi bâttı. Şerif, «Kahretsin!»

diye bağırarak elini çekti.

Liz yine kıvranarak ondan kurtulmaya çalışıyordu. O korkunç kanat çırpımlar bütün dünyayı doldurmuştu. Alan artık bebeklerin sesini duyamıyordu. Ama Liz Beaumont duyuyordu. Adamı itiyor, dışarı kaymaya çalışıyordu. Şerif sol eliyle onun yakasını tuttu. Kumaş yırtıldı. Alan, «Bir dakika bekle!» diye kükredi. Ama bunun bir yararı olmadı. Ne söylerse söylesin çocukları haykırırken Liz'i engellemesi imkânsızdı. Alan yine sağ elini uzattı ve bu kez o keskin gagalara aldırmayarak battaniyeyi yokladı. Battaniye açılarak aşağıya düştü. Aynı anda yatak odasında müthiş bir gürültü koptu. Galiba bir konsol devrilmişti. Şerif deli gibi gülerken tavandaki iri lamba bir bomba gibi patladı. Liz haykırarak bir an geriledi. Alan da battaniyeyi onun başına örtmeyi başardı. Kendisi de altına girdi. Ama battaniyenin altında da yalnız değillerdi artık. On iki kadar serçe de yanlarına süzülmeyi başarmıştı. Şerif tüylü kanatların suratına çarptıklarını hissetti. Bir kuş sol şakağını gagalarırken müthiş bir acı duydu.

Elini kaldırıp battaniyenin üzerinden vurdu. Serçe omzuna düştü, sonra da yere yuvarlandı. Alan, Liz'i kendine çekerek kulağına, «Yürüyeceğiz,» diye bağırdı.

«Yürüyeceğiz, Liz! Bu battaniyenin altında Koşmaya kalkarsan seni bir yumrukta bayıltırım! Beni anladıysan başını salla!»

Liz uzaklaşmaya çalışırken battaniye gerildi. Serçeler üzerine kondular. Sanki örtü bir trampelenmiş

gibi sıçradılar ve tekrar havalandılar. Alan, Liz'i kendine çekerek sarstı. Hem de şiddetle.
«Kahretsin! Ne dediğimi anladıysan kafanı

salla!»

Liz başını sallarken saçları adamın yanağını gıdıkladı. Sürünerek kanepenin altından çıktılar. Alan onun kaçmasından korktuğu için kolunu onun omzuna atmış, sıkıca tutuyordu. Ağır ağır kuş dolu odada ilerleyerek, tiz seslerle ötüşen serçelerin oluşturduğu bulutların arasından geçtiler.

Beaumont'ların evinin oturma odası çok geniş, tavanı da iyice yüksekti. Ama şimdi bu odada hiç hava kalmamış gibiydi. Alan'la Liz kuşlardan oluşan esnek, değişen ve yapışkan bir atmosferde yürüyorlardı.

Eşyalar devriliyor, kuşlar duvarlara ve tavana çarpıyorlardı. Bütün dünya kuşlara özgü pis bir koku ve acayip çarpmalar halini almıştı.

Şerifle Liz sonunda merdivene eriştiler. Tüylar ve kuş pislikleri içindeki battaniyenin altında yalpalayarak ağır ağır merdivenden çıkmaya başladılar. Ve aynı anda yukarıdaki çalışma odasında bir silah patladı.

Alan şimdi ikizlerin sesini duyabiliyordu. Bebekler tiz çığlıklar atıyorlardı.

Stark tabancayla William'a nişan alırken Thad eliyle masayı yokladı ve katilin oynadığı o kâğıt ağırlığını buldu. İriyari sarışın adam ateş edemeden bir an önce grimsi-siyah arduvazı onun bileğine indirdi. Stark'ın kemikleri kırıldı ve tabancanın namlusu yere doğru eğildi. Patlama küçük odada kulakları sağır edecek gibiydi. Kurşun William'ın sol ayağından iki buçuk santim öteye, yere saplandı.

Kıymık parçaları çocuğun tüylü mavi uyku tulumunun paçalarına sıçradı. İkizler haykırmaya başladılar. Thad, Stark'a saldırırken bebeklerin birbirlerine sarıldıklarını farkettiler. Sanki birbirlerini korumaya çalışıyorlardı. Hansel'le Gretel, diye düşündü ve aynı anda Stark kalemi Thad'ın omzuna saplandı.

Thad can acısıyla bağırarak onu itti. Stark'ın ayağı köşeye konmuş olan yazı

makinesine takıldı ve duvara dayandı kaktı. Tabancayı sağ eline geçirmeye çalışırken düşürdü.

Şimdi kapıdaki kuşların sesi devamlı bir gökgürültüsü halini almıştı... Sonra kapı ekseninin etrafında dönmeye başladı. Kanadı ezilmiş bir serçe içeri dalarak yere düştü. Yerde çırpınmaya başladı.

Stark elini arka cebine atarak... usturayı çıkardı, dişiyle açtı. Gözleri, çeliğin yukarısında deli gibi parlıyordu. «Bunu istiyor musun, ahbap?» diye sordu. Thad onun suratının yine hızla çürümeye başladığını farkettiler. «Gerçekten istiyor musun? Pekâlâ. İsteddiğin olacak!»

Alan'la Liz merdivenin ortasında ister istemez durdular. Karşılarına kuşlardan oluşan esnek bir duvar çıkmıştı. Bunu yarıp geçmeleri imkânsızdı. Hava kuşlar yüzünden titreşiyordu. Liz dehşet ve öfkeyle bir çığlık attı.

Kuşlar onlara doğru dönmediler. İkisine de saldırmadılar. Sadece onları

engellediler. Sanki dünyadaki bütün serçeler oraya, Beaumont'ların Castle Rock'taki yazlık evlerinin ikinci katına toplanmıştı.

Alan, «Eğil,» diye bağırdı. «Belki altlarından geçebiliriz.»

Dizüstü çöktüler. Öne biraz ilerlediler. Tabii bu durum hiç de hoş bir şey değildi. Ezilmiş, kanayan serçelerden oluşan, en aşağı elli santim kalınlığındaki bir halının üzerinden ilerliyorlardı. Sonra tekrar karşılarında o duvar belirdi. Battaniyenin kenarından bakan Alan anlatılamayacak, karmakarışık bir yığın gördü. Basamaklardaki serçeler eziliyorlardı. Üstlerinde yaşayan ama biraz sonra ölecek olan serçeler vardı. Kat kat serçe. Yukarıda, sahanlıktan belki doksan santim kadar ötede serçeler bir tür intihar bölgesinde uçuşuyor, çarpışıp düşüyorlardı. İçlerinden bazıları tekrar havalanıyorlardı. Diğerleri ise bacak ya da kanatları kırılmış, arkadaşlarından oluşan yığında çırpınıyorlardı. Alan serçelerin kanat çırparak havada, aynı noktada duramadıklarını anımsadı.

Yukarıdaki o acayip, canlı engelin diğer tarafında bir erkek haykırdı.

«Ne yapabiliriz?» diye bağırdı Liz. «Ne yapabiliriz, Alan?»

Adam cevap vermedi. Çünkü cevap bir hiçti. Yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Stark sağ elinde usturayla Thad'a doğru geldi. Yazar gözlerini usturaya dikerek sarsılan oda kapısına doğru ağır ağır geriledi. Sonra masadan bir kalem daha kaptı.

Stark, «O senin bir işine yaramayacak, ahbap,» dedi. «Şu ara yaramayacak.» Sonra bakışları kapıya kaydı. Bayağı açılmıştı ve serçeler bir nehir gibi içeriye akıyorlardı... Hem de George Stark'a doğru. Adamın yüzünde birdenbire dehşet dolu bir ifade belirdi... Durumu kavradığı anlaşılıyordu. «Hayır,» diye haykırarak, Alexis Machine'in usturasını kuşlara doğru salladı. «Hayır, olmaz! Geri dönmeyeceğim! Beni buna zorlayamazsınız!» Serçelerden birini usturayla ortasından ikiye biçti. İki parça titreyerek yere düştü. Stark havada usturayı

sağa sola sallıyordu.

Thad birdenbire ne olduğunu anladı.

Psiko-pompalar George Stark'a eşlik etmeye gelmişlerdi. Onu Son Kent'e götüreceklerdi. Ölüler ülkesine.

Thad kalemi atarak geri geri çocuklarına doğru gitti. İçerisi serçe doluydu.

Kapı ardına kadar açılmış, o nehir de bir sele dönüşmüştü.

Serçeler Stark'ın geniş omuzlarına kondular. Sonra kollarına, kafasına. Göğsüne vurdular. Önce düzinelerle, sonra da yüzlerce serçe. Stark kopan tüyler ve açılıp, yırtan gagalardan oluşan bir bulutun içinde sağa sola dönüyor, kuşlara karşılık vermeye çalışıyordu.

Serçeler usturanın üzerini kapladılar; artık kötü, gümüşümsü ışıltısı

görölmüyordu. O pırıltı usturaya yapışmış olan tüylerin altında kaybolmuştu.

Thad çocuklarına baktı. Ağlamıyorlardı artık. Kuşların kaynaştığı odaya hayret ve sevinçle bakıyorlardı. Sanki yağmur yağıp yağmadığını anlamaya çalışıyorlarmış gibi ellerini kaldırmışlar küçücük parmaklarını uzatmışlardı.

Parmaklarına serçeler konmuştu. Ama kuşlar çocukları gagalamıyorlardı.

Oysa Stark'ı gagalıyorlardı.

Suratında belki yüz yerden kanlar fişkırdı. Mavi gözlerinden biri söndü. Bir serçe gömleğinin yakasına kondu ve Thad'ın kalemle açtığı deliğe gagasını soktu.

Kuş üç kez gagaladı orayı. Hızla. Bir makineli tüfek gibi. Rat tat tat! Sonra Stark kuşu yakalayarak ovucunda ezdi.

Thad, çocukların yanına çömeldi. Serçeler onun üzerini de kaplayıverdiler.

Gagalamıyor, öyle duruyorlardı.

Duruyor ve seyrediyorlardı.

Stark gözden kaybolmuş, yaşayan, kımıldanan kuşlardan oluşan canlı bir heykele dönüşmüştü. Birbirini iten kanatlar ve tüylerin arasından kanlar sızıyordu. Thad aşağıdan tiz bir çatırtı geldiğini duydu. Tahtalar çöküyordu.

Mutfağa doluştular, diye düşündü. Bir an havagazı borularını düşündü. Ama sanki uzaklarda bir yerdeydi ve önemsizdi bu.

Thad şimdi George Stark'ın etleri kemiklerinin üzerinden koparılırken çıkan ıslak şapırtıyı duyuyordu.

Sonra farkına varmadan, «Onlar seni almaya geldiler, George,» diye fısıldadı.

«Senin için geldiler. Artık Tanrı yardımcın olsun.»

Alan etrafında bir boşluk olduğunu hissederek battaniyedeki baklava biçimi deliklerin birinden baktı. Yanağına kuş pisliği damladı. Merdiven kuş doluydu ama sayıları azalmıştı. Hâlâ sağ olanlardan çoğu istedikleri yere gitmişlerdi.

Şerif, Liz'e, «Haydi,» dedi. Ölü kuşlardan oluşan o iğrenç halının üzerinde ilerlemeye başladılar yine. İkinci katın sahanlığına erişmeyi başardıkları

sırada Thad'ın haykırdığını duydular. «O halde onu götürün! Götürün! ONU AİT

OLDUĞU CEHENNEME GERİ GÖTÜRÜN!»

Ve dönüşen kuşlar bir tayfun halini aldılar.

Stark serçelerden kurtulmak için son bir kez telaşla çabaladı. Gideceği, kaçabileceği hiçbir yer yoktu. Ama yine de şansını denedi. Ona göre bir şeydi bu.

Üzerini örtmüş plan kuşlar Stark'la birlikte ilerlediler. Tüyler, kafalar ve kanatlarla örtülü şişmiş, dev kollar havaya kalktılar. Stark'ın gövdesine vurdular. Yine kalktılar. Sonra göğsün üzerinde kavuştular. Kimisi ölmüş, kimisi de yaralanmış olan kuşlar yere düştüler. Thad bir an ömrünün sonuna kadar unutamayacağı o sahneyi gördü.

Serçeler George Stark'ı diri diri yiyorlardı. Gözleri oyulmuş, geride iri, kara çukurlar kalmıştı. Burnu kanayan bir deri parçasına dönüşmüştü. Alnı ve saçlarının önemli bir kısmı -soyulmuş ve mukozalı kafatası ortaya çıkmıştı.

Gömleğinin yakası hâlâ boynunu sarıyordu ama gerisi yoktu. Kaburgaları beyaz yumrular halinde etlerinden çıkıyordu. Kuşlar karnını varmışlardı. Bir sürü

serçe ayaklarına konmuştu. Zekice bir ilgiyle Stark'a bakıyor ve kanları akarak parça parça yere düşen barsakları için kavga ediyorlardı.

Thad bir şey daha gördü.

Serçeler, George Stark'ı havaya kaldırmaya çalışıyorlardı. Çok geçmeden adamın ağırlığını azaltacak ve bunu başaracaklardı.

Thad, «O hakte omu götürün!» diye haykırdı. «Götürün. ONU AİT OLDUĞU CEHENNEME GERİ GÖTÜRÜN!»

Stark'ın çılgılığı birdenbire kesildi. Ona vuran, etlerinin arasına dalan yüzlerce gaga gırtlığını parçalamıştı. Serçeler koltukaltlarına doluştular. Ayakları

yerden kesildi bir an.

Kollarının kalıntılarını yine vahşice bir hareketle iki yanına vurdu.

Düzinelerle serçeyi ezdi... Ama onların yerini yüzlercesi aldı.

Thad'ın sağından gelen o gagalama sesleri ve tahta çatırtıları iyice yükselip boğuklaştı. O yana baktığında çalışma odasının doğu duvarının kâğıt mendil gibi parçalandığını gördü. Bir an binlerce sarı gaganın içeri uzandığını farkettiler.

Sonra ikizleri yakalayarak döndü, onların üzerine kapandı. Çocukları korumak için belini bükmişti.

Duvar, kıymık ve yonga bulutları arasında içeriye doğru çöktü. Thad gözlerini kapatarak çocuklarını

göğsüne bastırıldı.

Artık hiçbir şey görmüyordu.

Ama Alan Pangborn olanları gördü. Liz de öyle.

Tepelerindeki ve etraflarındaki kuşlardan oluşan bulutlar dağılırken battaniyeyi indirdiler. Liz sendeleyerek misafir yatak odasına girdi. Çalışma odasının açık kapısına doğru giderken Alan da onu izledi.

Şerif bir an içeriyi göremedi. Odada sadece siyah-kahverengi bir bulut dalgalanıyordu. Sonra bir şekli seçebildi. Korkunç, şişmanlamış gibi duran bir şekli. Stark'tı bu. Üzeri kuşlarla kaplıydı. Serçeler onu diri diri yiyorlardı

ama o hâlâ yaşıyordu.

Kuşlar geliyorlardı. Sürüyle kuş. Alan onların korkunç, tiz. Cıvıltıları

yüzünden çıldıracağını düşündü. Sonra kuşların ne yaptıklarını farkettiler.

Liz bir çığlık attı. «Alan! Alan, onu havaya kaldırıyorlar.»

Bir zamanlar George Stark olan ve şimdi belli belirsiz bir insana benzeyen nesne serçelerden oluşan bir minder üzerinde yükseldi. Çalışma odasında ilerlerken az kalsın devriliyordu. Sonra tekrar düzensizce havalandı. Doğu duvarındaki biçimsiz dev deliğe yaklaştı.

Bu delikten içeriye yine sürüyle serçe girdi. Misafir yatak odasındaki kuşlar da içeri daldılar.

Stark'ın sarsılan iskeletinden et parçaları korkunç bir yağmur gibi yağıyordu.

Etrafında serçeler uçuşarak delikten çıktı. Kuşlar Stark'ın son saç tutamlarını

da yoluyorlardı.

Alan'la Liz kuşlardan oluşan halının üzerinden zorlukla geçerek çalışma odasına girdiler. Thad ağır ağır ayağa kalkıyordu. Kollarının altına sıkıştırdığı

ikizler ağlıyorlardı. Liz çocuklarına doğru koşarak onları kocasından aldı.

Yaralanıp yaralanmadıklarını anlamak için ellerini telaşla bebeklerin üzerinde dolaştırdı.

Thad, «Onlar iyiler,» dedi. «Bir şeyleri olduğunu sanmıyorum.»

Alan çalışma odasının duvarındaki biçimsiz deliğe doğru gitti. Dışarı baktığı

zaman uğursuz bir peri masalına yakışacak bir sahneyle karşılaştı. Gökyüzü

kuşlar yüzünden kapkara kesilmişti. Ancak bir yerde abanoz gibiydi. Sanki gerçeğin dokusunda bir

delik açılmıştı.

Bu kara delik çırpınan bir insanın biçimindeydi.

Kuşlar onu daha yukarılara ve yukarılara çıkardılar. Stark ağaçların tepesine erişti ve sanki orada durakladı. Alan'a o kara bulutun ortasından insaninkine benzemeyen, tiz bir çığlık yükselmiş gibi geldi. Sonra serçeler tekrar harekete geçtiler. Bir bakıma bir filmi tersinden, gerisin geriye seyretmeye benziyordu.

Evdeki kırılmış bütün pencerelerden kara serçe sürüleri çıktı. Kuşlar bahçe yolundan, ağaçlardan ve Rawlie'nin VW'inin yuvarlak tepesinden yükseldiler.

Hepsi de o kapkara bulutun ortasına doğru gitti.

O insan biçimi leke tekrar hareket etti... Ağaçların üzerinden geçerek karanlık gökyüzüne doğru yükseldi. Ve sonunda gözden kayboldu.

Liz bir köşeye oturarak ikizleri kucağına almıştı. Onları sallıyor, avutmaya çalışıyordu. Ama çocukların artık öyle korkmuş gibi bir halleri yoktu. Neşeyle Liz'in gözyaşlarından lekelenmiş, yorgun yüzüne bakıyorlardı. Wendy sanki annesini teselli etmek istiyormuş gibi yanağını okşadı. William uzanarak saçlarımın arasındaki bir tüyü aldı ve incelemeye başladı.

Thad boğuk bir sesle, «Gitti o,» dedi. Deliğin önünde duran Alan'ın yanına gitmişti.

Alan, «Evet,» diye mırıldandı ve birdenbire hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Böyle bir şey olacağından haberi bile yoktu.

Thad onu kucaklamaya çalıştı ama adam ondan uzaklaştı. Ölü kuşların kemikleri botlarının altında kuru kuru çatırdadı. «Hayır... Ben kendimi toplarım.»

Thad o biçimsiz delikten karanlık geceye bakıyordu. Ve bir serçe o karanlıkların arasından çıkarak omzuna kondu. Thad, «Teşekkür ederim,» dedi. «Te...»

Serçe onu gagaladı. Birdenbire, kinle. Thad'ın gözünün altından kan fışkırdı.

Sonra serçe diğerlerine katılmak için uçup gitti.

Liz, «Neden?» diye sordu. Sarsıldığı belliydi; Hayret ve merakla kocasına bakıyordu. «Neden böyle yaptı?»

Thad sesini çıkarmadı ama bu sorunun cevabını bildiğini düşünüyordu. Cevabı

Rawlie DeLesseps de bilirdi, dedi kendi kendine. Biraz önce olanlar gerçekten sihirliydi... Ama bir peri masalı da değildi. Belki de son serçe bunun Thad'a hatırlatılması gerektiğini düşünen bir gücün etkisiyle öyle davranmıştı.

Şiddetle hatırlatılması gerektiğini düşünen bir gücün etkisiyle.

«Dikkatli ol, Thaddeus. Hiç kimse ölümden sonraki hayata özgü yaratıkları

kontrol edemez. En azından uzun süre edemez. Ve her zaman bunun bedelini de ödemesi gerekir.»

Thad soğukkanlılıkla, ben nasıl bir bedel ödemek zorunda kalacağım, diye düşündü. Sonra da içinden ekledi. Ve hesabın ödenmesini ne zaman isteyecekler?

Ama bu bir başka zaman, bir, başka gün sorulacak bir soruydu. Sonra şu da vardı: Belki de hesap ödenmişti bile.

Belki de sonunda ödeşmişlerdi.

Liz, «O öldü mü?» diye soruyor... adeta yalvarıyordu.

Thad, «Evet», dedi. «O öldü, Liz. Üçüncü defa sihirlidir. George Stark'ın kitabı

kapandı. Haydi, gelin artık. Buradan gidelim.»

Ve öyle de yaptılar.

SONUÇ

«Henry o gün Mary Lou'yu öpmedi. Ama onu tek kelime söylemeden bırakıp gitmedi de. Aslında böyle yapabilirdi. Mary Lou'yu gördü, onun öfkesine katlandı. Ve bunun o çok iyi tanıdığı sessizliğe dönüşmesini bekledi. Bütün bu üzüntülerin çoğunun Mary Lou'ya ait olduğunu anlamıştı artık. Bunlar paylaşılamazdı. Bu üzüntülerden söz edilemezdi de. Mary Lou en iyi yalnız başına dans edebilirdi.»

Thaddeus Beaumont'un Hızlı Dansçılar adlı romanından.

İnsanların düşleri... yani akıllarına estiği zaman uyku sırasında beliren o sanrılar değil de gerçek rüyalar değişik zamanlarda sona ererler. Thad Beaumont'un George Stark'la ilgili rüyası da, psiko-pompaların kara yarışını ona ayrılmış olan yere taşıdıkları gece dokuzu çeyrek geçe sona erdi... siyah Toronado'yla sonuçlandı... Thad'ın sık sık gördüğü kâbuslarda George'la bu örümceğe benzeyen arabaya biniyor ve eve geliyordu.

Liz'le ikizler bahçe yolunun yukarısında, Göl Yoluna bağlandığı yerde duruyorlardı. Thad'la Alan George Stark'ın siyah arabasının yanındalardı. Ama otomobil artık siyah değildi. Kuş pislikleri yüzünden griye dönüşmüştü.

Alan eve bakmak istemiyor ama gözlerini oradan alamıyordu. Harap haldeydi ev. En çok doğu tarafı, yani çalışma odasının bulunduğu yan zarar görmüştü. Ama bütün ev berbat haldeydi. Her tarafta koskocaman delikler açılmıştı. Etrafında ölü

kuşlardan oluşan koskocaman yığınlar vardı. Saçakların altına, yağmur oluklarına sıkışmıştı serçeler. Ay doğmuştu. Şimdi kırık cam parçaları gümüşümsü bir ışıkla parlıyordu. Ölü serçelerin camlaşmış

gözlerinde de aynı ışıltı vardı.

Thad, «Sence bir sakıncası olmadığından emin misin?» diye sordu.

Şerif, «Evet,» der gibi başını salladı.

«Bu iş kanıtları ortadan kaldırmak demek. Onun için sordum.»

Alan haşince güldü. «Bu kanıtlarla ilgili olaya kim inanır?»

«Herhalde kimse inanmaz.» Thad bir an durdu, sonra da ekledi. «Biliyor musun, bir ara benden hoşlandığını düşünmüştüm. Ama artık bana öyle değilmiş gibi geliyor. Durum değişti. Bunu anlayamıyorum... Bütün bu olanlardan beni mi sorumlu tutuyorsun?»

Alan, «Bütün bunlar bana vız geliyor,» dedi. «Olay sona erdi. Beni ilgilendiren de sadece bu. Şu anda benim için bütün dünyada bundan daha önemli hiçbir şey yok.» Thad'ın yorgun suratındaki ifadeden onun kırıldığını anlayarak durumu düzeltmeye çalıştı. «Dinle, Thad. Çok fazla bu. Birdenbire çok şey oldu. Biraz önce bir sürü serçenin bir insanı havaya uçurduğunu gördüm. Beni fazla zorlama.

Tamam mı?»

Thad başını salladı. «Anlıyorum...»

Şerif, hayır, diye düşündü. Anlamıyorsun. Ne olduğunu bilmiyorsun. Bunu öğrenebileceğini de hiç sanmıyorum. Belki karın anlar... Ama açıkçası bu olaydan sonra Liz'le aranızın pek iyi olacağını da sanmıyorum. Acaba bir daha seni anlamayı, isteyecek mi? Seni tekrar sevmek cesaretini gösterebilecek mi? Belki ileride bir gün çocukların seni anlayacaklar, Thad... Ama sen bunu kavrayamayacaksın. Şimdi yanında duruyorum. Kâbuslara yakışacak bir yaratığın çıktığı karanlık bir mağaranın ağzında durmaya benziyor bu. O canavar gitti artık. Ama insan yine de onun çıktığı yere fazla yaklaşımdan hoşlanmıyor. Çünkü

bir başka canavar daha olabilir. Herhalde artık öyle bir yaratık yok. Kafan da bunu biliyor. Ama duyguların... onlar başka bir şarkı söylüyorlar. Öyle değil mi? Ah, Tanrım. Ve mağara sonsuza dek boş kalsa bile o rüyalar var. Ve anılar.

Mesela Homer Gamache var. Stark onu kendi takma koluyla döve döve öldürdü. Senin yüzünden, Thad. Hepsi de senin yüzünden.

Bu haksız bir şeydi. Ve Alan'ın kafasının bir yanı da bunu biliyordu. Thad ikiz olmak istememişti. İkiz kardeşini ana rahminde kötülüğü yüzünden ortadan kaldırmamıştı. George Stark adıyla roman yazmaya başladığı zaman kendisini ne tür bir canavarın beklediğini sezememişti.

Ama onlar yine de ikiz kardeşiler.

Ve şerif, Thad'la Stark'ın birlikte nasıl güldüklerini de unutamıyordu.

O acayip, çılgınca kahkahalar. Ve gözlerindeki ifade. Alan, acaba Liz bütün bunları unutabilecek mi, diye kendi kendisine sordu.

Hafif bir rüzgâr çıkmıştı. Bu o pis benzin kokusunu burunlarına getirdi.

Şerif birdenbire, «Evi yakalım,» dedi. «Her şeyi yakalım. Sonradan kim ne düşünürse düşünsün, bu bana vız gelir. Rüzgâr şiddetli değil. Yangın etrafa yayılmadan itfaiye arabaları gelir. Eğer evin etrafındaki ağaçların bir bölümü

yanarsa, bu daha da iyi olur.»

Thad, «Bu işi ben yapacağım,» diye cevap verdi. «Sen Liz'le yola çık. Ona ikizler için yardım...»

Şerif onun sözünü kesti. «Bu işi birlikte yapacağız. Bana çoraplarını ver:»

«Ne?»

«Dediğimi duydun. Çoraplarını ver.» Alan, Toranado'nun kapısını açtı. Tek ayağının üzerinde durarak ayakkabısıyla çorabını çıkardı. Thad da onu taklit etti. Alan ayakkabısını giyerek sol çorabını çıkarırken, «Yere, o ölü kuşların arasına çıplak ayakla basmak niyetinde değilim,» dedi kendi kendine. «Bunu bir saniye bile yapamam.» Pamuklu çoraplarını birbirine düğümledi. Thad'inkileri de alarak bunlara ekledi. Arabanın arkasına doğru giderken ölü serçeler ayaklarının altında çatırdadılar. Şerif deponun kapağını açarak çorapları benzine batırdı.

Sonra da peşinden gelmiş olan Thad'a döndü. Üniforma gömleğinin cebini karıştırarak bir kutu kibrit çıkardı. Üzerinde bir kuş resmi vardı.

Alan, «Araba ilerlerken çorapları tutuştur,» dedi. «Sakın bunu daha önce yapayım deme! Anlıyor musun?»

«Evet.»

«Bu gürültüyle patlayacak. Ev de tutuşacak. Sonra da arka taraftaki yakıt depoları. İtfaiye müfettişi buraya geldiği zaman arkadaşının arabanın kontrolünü

kaybederek eve çarptığını ve o sırada otomobilin parladığını düşünecek. Daha doğrusu ben öyle umuyorum.»

«Tamam.»

Alan öne doğru giderken, Liz, «Aşağıda ne yapıyorsunuz?» diye seslendi.

«Bebekler üşümeye başladılar.»

Thad, «Bir dakika,» dedi.

Alan, Toranado'nun pis pis kokan içine eğilerek elfrenini çekti. Omzunun üzerinden, «İlerlemeye

başlayıncaya kadar bekle,» diye tekrarladı.

Alan pedala bastı. Araba hemen hareket etti. Şerif geri çekildi. Ve bir an Thad'ın görevini başaramadığını sandı... Sonra arabanın arka kısmından alevler yükseldi.

Toranoda ağır ağır bahçe yolundan indi. Oradaki asfaltlanmış alçak kaldırıma çarparak üzerinden aştı. Ağır ağır arka taraftaki küçük verandanın önünden geçti. Evin yanına çarparak durdu. Alan turuncu alevlerin ışığında tampona yapıştırılmış olan kâğıttaki yazıyı okudu. «Klas Köpoğlu Köpek.»

Uzulca, «Artık öyle değilsin,» diye homurdandı.

«Ne?»

«Hiç hiç. Geri çekil. Araba havaya uçacak.» .

On adım geriledikleri sırada Toronado ateşten bir topa dönüştü. Alevler, evin gaganmış, parçalanmış doğu duvarını yaladılar. Çalışma odasının duvarındaki delik şaşkın şaşkın bakan kara bir göz küresine benziyordu.

Alan, «Haydi,» dedi. «Benim devriye arabasına girelim. Bu işi yaptığımıza göre yangını bildirmemiz de gerekiyor. Bu olay yüzünden diğerlerinin göl kıyısındaki evlerinden olmalarına gerek yok.»

Ama Thad bir an oradan ayrılmadı. Şerif de onun yanında bekledi. Evin, sedir ağacından kaplamalarının altındaki tahtaları kupkuruydu. Ve bunlar tutuşmaya başlamışlardı bile. Alevler delikten Thad'ın çalışma odasına girdiler. Alev alan kâğıtlar hava cereyanı yüzünden dışarıya, yukarıya doğru uçuştular.

Alan o parlak ışıktaki kâğıtların elyazısıyla dolu olduklarını gördü. Sayfalar buruştu, tutuştu ve karardılar. Döne döne uçan kara kuşlar gibi alevlerin üzerinden karanlık geceye doğru yükseldiler.

Alan, hava akımından kurtuldukları zaman, diye düşündü. Rüzgâra kapılacaklar.

Rüzgârlar onları yakalayıp götürecekler. Belki de dünyanın öbür ucuna. İşte bu çok iyi olur.

Şerif yokuştan Liz'le bebeklerin bekledikleri yere doğru çıkmaya başladı.

Kafasını önüne eğmişti.

Geride Thad Beaumont ağır ağır ellerini kaldırdı ve yüzünü avuçlarına gömdü.

Orada uzun süre öyle durdu...

Stephen King - Hayatı Emen Karanlık

Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki

tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran

vbenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik

karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görme engelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele" düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç

gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük

esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin

istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz.

Aksi kullanımdan doğabilecek tüm yasal sorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com

web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça

pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.

Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yeralan "EK

MADDE 11" : "ders

kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaçgüdölmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak

ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail alfabeti ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörölen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz.

Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir.

Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme

engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek

tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı

tarayıp,

kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

Stephen King - Hayatı Emen Karanlık